

Harold A. Covington

A Hollók hegye

Azoknak, akik utánunk következnek:
A Küzdelem korából, üdvözlettel.

Északnyugati rövidítések és kifejezések szójegyzéke

Erős vár a mi Istenünk – Keresztény himnusz, melyet eredetileg német nyelven írt Luther Márton. Az Északnyugati Amerikai Köztársaság nemzeti himnusza.

ASU – Aktív Szolgálati Egység (**Active Service Unit**). Az NVA félkatonai szervezeti felépítésének alapegysége. Általában véve egy aktív szolgálati egység az Északnyugati Önkéntesek, vagy szimpatizáns személyek csoportja, mely fegyveres küzdelmet folytatott az Egyesült Államok kormánya ellen. A Függetlenségi Háború során a legnagyobb aktív szolgálati egységek a Gárdák voltak (lásd lejjebb), melyek a vidéket járva nyílt felkelést folytattak. Ezeknek néha akár 75 vagy 100 tagja is lehetett. Ennél gyakoribbak voltak a városi csapatok vagy csoportok, melyek általában 4-5 Önkéntesből álltak, de egy tucat volt a maximum. Amint egy csapat 7-8 főnél nagyobbra növekedett, az utazás, szállítás logisztikája, az utánpótlás olyan bonyolulttá, az árulás veszélye pedig olyan elfogadhatatlanul nagyra nőtt, hogy a sejt két részre vált, mely után mindkét fél a maga útját járta. Az egységek közötti koordináció a legjobb esetben is elég gyenge volt. Az aktív szolgálati egység sikerének és túlélésének záloga nem egyszer egy régi Viking mondásban rejlett: „Gyakran a szerencse is elég, hogy megmentsen egy embert, ha a bátorsága kitart.”

Aztlan – Mexikó egy félautonóm tartománya, melyet a valaha amerikai Dél- és Nyugat-Texas, Arizona, Új-Mexikó, Utah államok és Colorado részei alkotnak, valamint Kalifornia déli területei a Mountain Gate határállomással nagyjából párhuzamos vonaltól délre.

BATF – Az Egyesült Államok Pénzügyminisztériumának Alkohol- és Dohánytermékek, illetve Lőfegyverek Forgalmával Foglalkozó Irodája (**Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives**). A Washington D.C.-ben székelő kormány törvényellenesen használta a korai jobboldali és faji nacionalista egyének és csoportok ellen. Kifinomultabb megfelelőjével, az FBI-jal szemben ritkán folyamadott olyan cselekményekhez, mint a lefizetés, koholt vádaskodás vagy hamisítás annak érdekében, hogy ítéletek szülessenek. Többet erővel, mint ésszel. A BATF egyszerűen betört az olyan disszidensek otthonába, mint Kenyon Bellew és David Koresh, és löni kezdett. Sok ügynökük később Fattie lett, amikor a FATPO (lásd lejjebb) a régi ATF szervezet helyébe lépett a Függetlenségi Háború kezdetekor. A Parmalent bűnszervezetté nyilvánította a BATF-et, az életben maradt tagok elfogásuk esetén letartóztatásnak, büntetőpernek és büntetésnek nézhetnek elébe.

A Bestia – A ZOG-hoz (lásd lejjebb) hasonló jelentéssel bíró kifejezés, melyet eredetileg a Keresztény Identitású emberek használtak az Egyesült Államok Szövetségi kormányzatának és a cionista, liberális hatalmi struktúrájának a megnevezésére. A kifejezés később nagyobb népszerűsége tett szert az Északnyugati Amerikai Köztársaság nem Keresztény Identitású lakossága körében.

Brigád – Az Északnyugati Önkéntes Hadsereg félkatonai szervezetében az adott földrajzi területre kirendelt partizánegységek mindegyikének vagy többségének laza egysége. A Haza nagyobb városaiban, mint amilyen Seattle, Portland vagy Spokane, akár kettő vagy három brigád is lehet, mindegyik a többitől függetlenül működik, hogy egyetlen katasztrofális árulás vagy Szövetségi támadás ne számolhassa fel az NVA-t az adott városban. Egy brigád akár két vagy három tucat, különféle erővel és szakterülettel rendelkező aktív szolgálati egységből is állhattak, melyek között voltak műszaki, utánpótlási és támogató csoportok. A nagyobb, vidéki területeket lefedő kisebb brigádok csak néhány egységből álltak. A gyakorlatban mindig nagy zavar és sok átfedés volt a különböző csapatok tagsága és funkciója terén. Mint minden más konfliktus esetében, a Függetlenségi Háború során sem volt minden olyan precíz és egyértelmű, mint ahogy a Köztársaság történelemkönyvei bemutatták.

BOSS – Állambiztonsági Ügynökség (**Bureau of State Security**). A Köztársaság politikai rendőrsége. A Boss küldetését jelmondatának három szava nagyon egyszerűen összefoglalja: „Sosem fordulunk vissza.” Don Redmond tömören úgy jellemzi ezt a küldetést, hogy: „A forradalom örökké tart. A mi küldetésünk ezt biztosítani.”

CI – Keresztény Identitás (**Christian Identity**). A könyv megírásának idején a Köztársaság immár legelterjedtebb Keresztény vallási mozgalma. Richard Butler és Robert Miles lelkipásztorok, valamint az Északnyugati Amerikai Köztársaság alapító atyái közül sokak hite. A Keresztény Identitás lényege Isten bibliai szövetségének átruházása a goj, azaz árja népekre Krisztus passióján és a keresztre feszítésen keresztül. A legtöbb Keresztény Identitású szektában ezen átruházáshoz egy nagyon bonyolult (sok esetben kifejezetten zavaros) teológiai elméletrendszer társul, melyben a fehér embereket a bibliai Izraeliták faji leszármazottainak tekintik az Elveszett Törzsek európai vándorlásain keresztül. Dánia például a Dan törzs leszármazottja, és így tovább. Bármennyire is kanyargós a Keresztény Identitás történelmi és teológiai alapja, kétségbevonhatatlan az a spirituális erő és személyes integritás, melyet a CI vallás ad híveinek. A Küzdelem Korának idejében és azóta is ők adják az Északnyugati nemzet gerincét.

Centcom – A Függetlenségi Háború során az amerikai megszálló erők központi parancsnoki hatósága volt, mely a kormány végrehajtó és törvényhozási ágainak, az FBI-nak, az Igazságügyi Minisztériumnak, a Belbiztonsági Minisztériumnak, stb. képviselőiből állt.

Code Duello – A Köztársaság párbajozással kapcsolatos hivatalos protokolljai és szabályai, melyeket a Nemzeti Becsületbíróság határoz meg. A Code Duello célja, hogy a legkeményebb büntetés kiszabása az egyéni neveltlenség esetén is lehetővé váljék a Köztársaság minden állampolgára számára, bár csak nagyon egyértelmű és hivatalosan elfogadott feltételekkel. Az Öregembert idézve: „A ZOG idejében az volt az egyik legnagyobb gond, hogy többé nem létezett büntetés arra, ha valaki seggfejként viselkedett. Pedig kell, hogy legyen.”

Hazatérni – Bevándorolni az Északnyugati Amerikai Köztársaságba. Mivel az NAR (lásd lejjebb) minden indoeurópai nép hazája, a világ bármely pontjáról bevándorolt fehér ember Hazatérőnek tekintendő.

Daryl és a bátyja, Daryl – A Hazába bevándorló egyes fehér migránsok által az Északnyugat vidéki területein született fehér emberekre használt becsmérlő kifejezés a forradalom előtti időkben. Durva, sértő kifejezésnek számít, a Párt a forradalmat megelőzően és azóta is ellenzi használatát.

DHS – Belbiztonsági Minisztérium (**Department of Homeland Security**). Az egymást részben átfedő Szövetségi politikai rendőri ügynökségek egyike, melyet Bush II kormányzása alatt hoztak létre az Egyesült Államok Alkotmányának felfüggesztése és az amerikai polgári jogok 2001. szeptember 11-e utáni eltörlése részeként. A Belbiztonsági Minisztérium látszólag keveset tett le az asztalra a forradalom során azon kívül, hogy tovább növelte a zavart.

DM – „Degenerált Marha” (**Drooling Moron**). Becsmérlő kifejezés, melyet bizonyos fehér migránsok használtak az Északnyugati Haza vidéki területein született fehér emberekre. A Párt mindig is elítélte és ellenezte használatát. A Nemzeti Becsületbíróság előtt több jogi ügy is van, ahol próbálják eldönteni, hogy a „DM” gyilkos szónak tekintendő-e, vagy sem.

E & E – Elszökni és Elkerülni (**Escape and Evasion**). A Nyolcas Számú Általános Parancshoz köthető, azaz a „Lábak, Most Ne Hagyjatok Cserben” parancshoz. Amikor egy művelet rosszul sült el, Szövetségi rajtaütés történt, nagy veszélyben voltak vagy óriási túlerővel álltak szemben, minden

NVA Önkéntesnek volt egy saját Elszökési és Elkerülési terve, néhány menedék, rejtkehely, ahová elmenekülhettek és ahonnan később újból összegyűlhetnek. A Nyolcas Számú Általános Parancs hátterében a következő ősi gerilla-bölcsesség állt: aki harcol, aztán elszalad, él és újból harcolhat.

FATPO – Szövetségi Anti-Terrorista Rendőrségi Szervezet (**Federal Anti-Terrorist Police Organization**). Speciális kiegészítő rendőrségi szerv, melyet az Egyesült Államok kormányzata állított fel az északnyugati felkelés leverésére, miután az FBI és a helyi hatóságok egyértelműen elvesztették az irányítást, és politikailag nem tűnt célszerűnek a reguláris hadsereg komolyabb bevetése. A FATPO tagjait többségében az Egyesült Államok hadseregétől, helyi rendőrségektől elbocsátott emberekből toborozta, valamint az Amerikai birodalom kiterjedt börtönhálózatából, a rács mindkét oldaláról. A FATPO tagok egy rövid de intenzív kiképzésben részesültek Fort Braggben, ahol a felkelések leverését, a kommandós taktikát tanulhatták, valamint erőteljes politikai képzést kaptak sokszínűség, multikulturalizmus és egyéb témákban. Névlegesen a Belbiztonsági Minisztérium és az Igazságügyi Minisztérium irányítása alá tartoztak, de a valóságban a kormány messze volt D.C.-ben, így azok szemet hunytak. A helyi FATPO parancsnokok egy blankó csekket kaptak és a kerületeikben többé-kevésbé úgy működtek, mint független hadurak, a törvény felett álltak mindaddig, amíg bőséges fehér áldozati számot tudtak felmutatni. A Centcom részéről a fegyelmezés és az irányítás a legjobb esetben is esetleges volt, a felelősségre vonhatóság egyenlő volt a nullával. Az atrocitások gyakoriak voltak, viszont az ezen esetekről szóló média-beszámolók szinte nem is léteztek, és bármiféle komoly katonai célkitűzés vagy stratégia hamar feledésbe merült. A FATPO rövid idő elteltével nem jelentett mást, mint brutális, fegyveres gengszterek bandáját, akik célja az NVA és az Északnyugat bármely olyan fehér állampolgárának véres elnyomása volt, akiről akár csak egy kicsit is sejtették, hogy szimpatizálhat az NVA-val. Szigorú faji megerősítő intézkedések és kötelező sokszínűség volt érvényben a szervezeten belül, így tagjainak mindenkor legfeljebb nagyjából 35%-a volt fehér és talán 25%-a fehér férfi. Ismeretlen számban, de jelentős arányban voltak tagjai leszbikus és homoszexuális szadisták főként a FATPO hírszerzési egységeinek, mint vállalatbiztosok, akik az emberi zsarnokság történetének legkegyetlenebb és legbrutálisabb kínzóiként szereztek maguknak hírnevet.

FBI – Szövetségi Nyomozó Iroda (**Federal Bureau of Intelligence**). Az amerikai titkosrendőrség. Még mindig létezik, bár már kevésbé vállal szerepet az Északnyugattal kapcsolatos ügyekben, mint riválisa, az ONR (lásd lejjebb). A függetlenség kikiáltása után a Parlament bünszervezetté nyilvánította. Az FBI bármely tagja, vagy bárki, aki az FBI munkáját segíti, elfogása esetén letartóztatásnak, büntetőpernek és büntetésnek nézhet elébe a Köztársaság törvényei alapján.

Gárda (Flying Column) – A Függetlenségi Háború ideje alatt egy független partizánegységet jelentett, mely harminc, de akár száz Önkéntesből is állhatott. Ezek a gerillaegységek az Északnyugati terület vidéki övezeteiben összpontosultak, működési területük a vidék és a kistelepülések voltak. Rendkívül mozgékony egységekként hajtottak végre hadműveleteket az amerikai erők, a termelési eszközök ellen, és bevetési területüket megtisztították az amerikai bűnüldöző szervektől, bírósági és kormányzati intézményektől, hogy helyt adjanak az Árja bíróságoknak, rendőrségnek és kormányzatnak. A Gárdák tevékenységének eredményeképp az Egyesült Államok idővel csaknem teljesen elveszítette ellenőrzését a vidéki területek felett, és csak a városok feletti uralmát volt képes megtartani, azt is csak elnyomással. A Függetlenségi Háború ideje alatt több mint harminc Gárda létezett. Ezek közül a leghíresebbek az Olimpiai Gárda (parancsnoka Thomas J. Murdock), a Port Townsend Gárda (parancsnoka John C. Morgan), a Hayden Lake Gárda (parancsnoka O. C. Oglevy), a Barbary Kalózok (Areata és Eureka, Kalifornia, parancsnoka Phil McDevitt), a Sawtooth Gárda (parancsnoka Winston Wayne), a Corvallis Gárda (parancsnoka Billy Basquine), a Montana Rendfenntartók (parancsnoka Jack Smith) és az Ellensburg Gárda (parancsnoka David „Véres” Leach) voltak.

Goots – becsmérő gúnyszó, melyet a bennszülött északnyugati fehérek használtak a fajtudatos árja telepésekre, akik a Forradalom előtti időkben vándoroltak a Haza területére. Eredete ismeretlen, de valószínűleg a seattle-i lemezlovastól, Ray Shecksteintől származik.

GUBU – Grotesz, Hihetelen, Bizarr, Példátlan (**Grotesque, Unbelievable, Bizarre, Unprecedented**). Szlenkifejezés, melyet az Árja ellenállási mozgalom tevékenységeinek többségére használtak az Északnyugati Bevándorlási Koncepció kidolgozását megelőzően, és sajnálatos módon egy ideig azután is. Egy régi amerikai katonai kifejezés, a SNAFU¹ északnyugati megfelelője.

GW – Kinetikus energia-lőfegyver, melyet a nagybecsült texasi fegyverkovács és -mérnök, Gary Wilkerson után neveztek el, ő fejlesztette ki a kinetikus energialemezt, amelyenél a lövedéket nem lőportöltet hajtja meg, hanem egy kinetikus energiapulzus, melyet a fegyver töltényúrébe szerelt fémből készült energiahálózat állít elő. A Wilkerson-féle KE-technológia adja az NDF-nél rendszeresített legtöbb kézi lőfegyver alapját.

Kalaposok vagy Kalapos Bagázs – Részben gúnyos, forradalom előtti kifejezés, melyet a helyben született északnyugatiak használtak azokra az Árja telepésekre, akik megfogadták az Öregember hívó szavát. Utalás arra, hogy az északnyugati telepések idővel átvették a fedora kalapot, mint jelzést, közösségük ismertetőjegyeként, először a Keresztény Identitású hívők, később vallástól függetlenül minden telepes.

Longview-konferencia – Ezen a konferencián egyezett bele az Egyesült Államok, hogy kivonul az északnyugati Haza területéről, melyet „adminisztratív szempontból fenntarthatatlannak” minősítettek, tehát gyakorlatilag az NVA ellenőrzése alatt állt. Ekkor ez a terület magába foglalta Idaho, Oregon, Washington államokat, Montana nyugati felének egyes részeit, Kalifornia északi területének részeit és Wyoming állam nagyját.

NAR – Északnyugati Amerikai Köztársaság (**Northwest American Republic**). Az egész világon minden tisztán Árja, tehát kaukázusi, nem-szemita, európai gyökerű ember számára létrehozott ország. Az Északnyugati Amerikai Köztársaság jelenleg magában foglalja Idaho, Oregon, Washington és Wyoming államok teljes egészét, valamint Észak-Kalifornia, Nyugat-Montana, Alberta, Brit Kolumbia és Alaszka tekintélyes részeit.

Nemzetiszocializmus – Adolf Hitler (1889-1945) filozófus, katona és államférfi faji és geopolitikai világnézete (németül *Weltanschauung*)

NBA – Északnyugati Hírközlési Hatóság (**Northwest Broadcasting Authority**). Állami intézmény, mely az Északnyugati Amerikai Köztársaság összes kommunikációs- és szórakoztató távközlési tevékenységét felügyeli.

NDF – Északnyugati Védelmi Erők (**Northwest Defense Force**). Az NAR hadseregének egyesített szárazföldi-, tengeri-, légi- és űrparancsnokságai. A Köztársaság minden fehér férfi állampolgára köteles legalább két év aktív sorkatonai szolgálatot teljesíteni az NDF-nél, valamint tartalékos marad 50 éves koráig.

NLS – Nemzeti Munkaszolgálat (**National Labor Service**). Az Északnyugati Amerikai Köztársaságban nem létezik munkanélküli segély, mint olyan. Ugyanakkor munkanélküliség sincsen. Ha a privát szektorban nincsenek betölthető álláshelyek egy adott szakterületen vagy földrajzi

helyen, a Munkaszolgálat közbelép és munkát ad, általában különféle közmunkák formájában. Sok északnyugati állampolgár önként is az NLS-nél keres munkát.

NVA – Északnyugati Önkéntes Hadsereg (**Northwest Volunteer Army**). Október 22-én alakult az idahói Coeur d'Alene-ben a Singer család meggyilkolásának következményeképp. Az NDF elődje.

OBA – Óhitűek Szervezete (**Old Believers Association**). Az Északnyugati Amerikai Köztársaság nem-keresztény vallási csoportjainak hivatalos szervezete, beleértve az Asatrut, a proto-nemzetiszocialista Északi Hit Mozgalmat, és a Wicca valamint Druida okkultizmus bizonyos elemeit.

Öregember – Az északnyugati bevándorlás és a függetlenség korai népszerűsítője. Segített a Párt létrehozásában, valamint a Függetlenségi Háború idején ideális vezéregyéniségnek bizonyult, bár ő maga a forradalomban betöltött szerepét mindig is erősen eltúlzottnak mondta. Két cikluson át töltötte be az Államelnök szerepét, ez idő alatt sikerült megerősítenie és konszolidálnia a forradalom során elért eredményeket, de idővel Patrick Brennan Államelnök és a Parlamenten belüli Pragmatikus Tendencia hívei megfosztották őt a tényleges hatalomtól, mivel a múlt egy veszélyesen szélsőséges reliktumának tartották. Jelenleg a Köztársaság Tiszteletbeli Elnökeként elvonultan él. Magas életkora miatt demenciában szenved, gyakran zavart és érthetetlen. Problémája van a kacsákkal.

ONR – Az Egyesült Államok Északnyugati Helyreállítási Hivatala (**Office of Northwest Recovery**). Az Egyesült Államok kormányának titkos szervezete, melynek hosszútávú célja az Északnyugati Amerikai Köztársaság visszaszerzése az Egyesült Államok és Kanada részére. Rendszeresen hajt végre merényleteket, szabotázszt és más titkos tevékenységeket az Északnyugati Amerikai Köztársaság területén.

Kihúzás-hadművelet – (Operation Strikeout) Tizenkét évvel a Longview-konferencia után az Egyesült Államok és Kanada az Egyesült Nemzetek Szervezetének támogatásával általuk meglepetésszerűnek vélt támadást indítottak az Északnyugati Köztársaság ellen, azzal a szándékkal, hogy visszafoglalják az északnyugati területeket és, hogy a Haza földjét újra amerikai impérium alá hajtják. A BOSS és a Háború Elkerülési Hivatal kiemelkedő hírszerzési képességeinek köszönhetően a támadás nem volt meglepetésszerű, mint ahogy a Pentagon azt gondolta. Az amerikaiak és a kanadaiak megsemmisítő vereséget szenvedtek a hatvannégy napig tartó hadművelet során, melynek eredményeként Észak-Kalifornia, Alberta, Brit Kolumbia és Alaszka tekintélyes részét a Köztársaság területéhez csatolták.

Párt – Az északnyugati függetlenségi mozgalom harcoló pártja, melyet az Öregember alapított, amint megfelelő számú fajtudatos migráns érkezett a Haza területére ahhoz, hogy komoly szociopolitikai és demográfiai változást generáljanak egy ilyen Párt fennmaradásához. Bár a Pártot többségében bennszülött északnyugatiak alkották, létrejöttét azon fajtudatos bevándorlók érkezése tette lehetővé, akik meghallották és meg is fogadták az Öregember hívó szavát. Az 1962-es Cotswolds-kiáltványban² foglalt nemzetiszocialista alapelveken és a Nemzetiszocialista Gondolat Tíz Alapvetésén alapuló mozgalom ugyanakkor széles körben kiterjedő együttműködési programot hirdetett minden Árja vallási és politikai irányzat számára. A Párt adta a forradalom politikai irányítógárdáját, míg az NVA a katonai ütőképességét.

George Lincoln Rockwell parancsnok (1918-1967) – Amerikai nemzetiszocialista vezető. Az Amerikai Náci Párt és a Nemzetiszocialisták Világuniójának alapítója.

Sokk és Döbbenet – (Shock and Awe). Az NVA partizánjainak bevett taktikája, amikor rajtaütésszerűen támadtak a Szövetségi csapatokra, rendőrségre, tudósítókra vagy egyéb ellenséges

személyekre. A lesben álló Önkéntesek robbanásszerűen támadtak pontosan megtervezett, jól célzott golyózáporral, automata vagy egyéb gyorstüzelésű fegyverekkel, páncéltörő lövedékekkel és rakétameghajtású gránátvetőkkel (RPG-kkel), stb. E taktika célja az volt, hogy minél nagyobb károkat okozzanak az összecsapás első néhány másodpercében, ezáltal összezavarják az ellenséget és megakadályozzák a hatékony válaszcsepást, majd a támadás végeztével füstgránátok vagy egyéb fortélyok segítségével visszavonuljanak. Másik elnevezése az Őrület Perce (Mad Minute) volt.

Spuckies – Derogáló, gúnyos kifejezés, melyet az északnyugati helyi fehér lakosok használtak azon fajtudatos fehér telepések megnevezésére, akik a forradalom előtti időkben vándoroltak a Haza területére. A kifejezés eredete ismeretlen.

SS – Speciális szolgálat (**Special Service**). Az NAR és a Párt elit katonai alakulata. Tagjait az NDF különböző harcneveinek legjobbjai közül válogatják, így többek között rendelkezik haditengerészeti-, légi- és úrháborús csoportokkal is. A magasfokon kiképzett és a legmodernebb eszközökkel ellátott SS tudatosan követi a Harmadik Birodalom hasonló nevű szervezetének hagyományait. A szervezet célja mindenféle osztály-, vallási- és nemzeti különbözőség eltörlése egy valódi Árja „testvérközösség” létrehozása céljából. E cél elérése végett az SS-tagok kiképzésének és vizsgáztatásának lényeges eleme a nemzetiszocialista elveken alapuló, magasfokú politikai és faji oktatás.

Stuka – Orosz kifejezés, mely informátort jelent, eredete Sztálin és az 1930-as évek szörnyű tisztogatásainak koráig követhető vissza. Az, hogy miként került be ez a kifejezés az Északnyugati Amerikai Köztársaság szótárába, nem ismert. Ha egy állampolgár családját vagy őt magát így nevezik, az halálos sértésnek minősül a „whigger” és az „ügyvéd” szavakkal egyetemben. Mindhárom kifejezés halálos sértésnek minősül, azaz *prima facie casus belli* a Köztársaság törvénye alapján, mely lehetővé teszi a halálig tartó párharcot abban az esetben, ha az érintett felek megbékéltetése nem lehetséges a Code Duello törvényében foglalt hivatalos eljárások útján.

Megugrani a határt – (Take The Gap). Összefoglalva, Hazatérni. Bevándorolni az Északnyugati Amerikai Köztársaságba. Gyakorlati értelemben „megugrani a határt” általában illegális bejutást jelent a Haza területére az Egyesült Államokból, Aztlanból, Kanadából, esetleg máshonnan repülővel. A „határt megugrani” sokszor egyet jelent amerikai vagy mexikói tűz és üldözés alatt fizikailag átszaladni a határon.

Csiklandozás – (Tickle) Az Északnyugati Önkéntes Hadsereg művelete Szövetségi vagy cionista célpontok ellen, különféle füstgránátok és egyéb hadicselek védelmében. Másik elnevezése az Őrület Perce (Mad Minute) volt.

Önkéntes – (Volunteer) Az Északnyugati Önkéntes Hadsereg férfi vagy női katonája.

Whigger – „Fehér nigger” (**White nigger**). A forradalom előtti időkben azon fehérek megnevezésére használt becsmélő kifejezés, akik a feketék viselkedését és szubkultúráját majmolták. Az NAR területén halálos sértésnek minősül, tehát elfogadott *casus belli* egy halálig tartó párbajhoz, amennyiben az érintett felek között más módon nem érhető el kompromisszum.

Mormota – (Woodchuck) Eredetileg gúnyos, becsmélő tartalmú kifejezés, melyet a Hazába vándorolt Árja telepések használtak azon fehérek megnevezésére, akik itt, északnyugaton születtek, főként a vidéki területeken. Mostanra jelentése átalakult, így mindazok, akik helyben születtek, büszkeséggel hívják így saját magukat.

WPB – Az NAR Háború Elhárítási Hivatala. (**W**ar **P**revention **B**ureau). Titkos ügynökség, melynek feladata, hogy megakadályozza azon katonai, politikai és pszichológiai feltételek kialakulását az Egyesült Államokban, Aztlanban vagy bárhol a világon, mely később az Északnyugati Köztársaságot veszélyeztető, komoly katonai fenyegetéshez vezethet. Mindezt célzott merényletekkel és más titkos műveletekkel érik el. Emellett a WPB felel az Északnyugati Köztársaságban tevékenykedő kémek és árulók felkutatásáért és kiiktatásáért, beleértve a Függetlenségi Háború idején munkálkodó informátorokat és besúgókat. Mottójuk németül így hangzik: *Alles wird abgerechnet*. „Minden ügy el lesz intézve.”

ZOG – Cionista Megszálló Kormányzat (**Z**ionist **O**ccupation **G**overnment). A kifejezés eredetileg az alig ismert nemzetiszocialista író, Eric Thomson fejből pattant ki az 1970-es években. Konkrétan az Egyesült Államok Szövetségi kormányzatára értendő. Mindennapi használatban egy sokkal széleskörűbb kifejezés, mely az egész Rendszert jelenti, az intézményrendszert, így ez egy általános kifejezés, melyet az elnyomott népeesség használ a Szövetségi elnyomó struktúra egészére.

Köd és harmat

*Őszi reggel, a szurdokvölgyben,
Coeur d'Alene-t elhagyám,
S mellettem sok fegyveres,
Csoportja vonult át.
Sem síp nem szól, sem harci dob,
Bús dörgést nem hallat.
Csak hajókörtnek hangját hozza,
Lomhán a köd és harmat.*

I.

Reggel fél hétre az összes lázadó halott volt.

A nyári nap épp, hogy felkelt keleten Washington hegyeinek távoli, hófödte csúcsai felett. Apró ködfoltok ültek a föld kis mélyedéseiben, a fűszálakon és a közeli erdő aljnövényzetének levelein pedig még mindig ott kapaszkodott a gyöngyöző harmat. A hosszan lejtő hegyoldal csillogott a harmatcseppekről visszaverődő, vakító fénypontoktól. A géppuskatűz és az RPG robbanások visszhangja lassan elenyészett, aztán csak a kordit kitartó búze és a sok ezernyi ellőtt, forró sárgaréz töltényhüvely fémes szaga maradt hátra. Fekete füst emelkedett a nyugodt reggeli levegőbe az úton lévő kiégett járműroncsokból, és már egy enyhe szellő is továbbvitte az égő gumik meg az elszenesedett hús szagát az amerikai lőállásokba. Hosszú csend volt, aztán a madarak újból énekelni kezdtek.

A rajtaütés parancsnoka látcsövével végigpásztázta a halálzónát. Woodrow Coleman, a Szövetségi Anti-Terrorista Rendőrségi Szervezet őrnagya egy nagyon fekete ember volt, vastag ajkakkal, bozontos, piszkos kinézetű pofaszakállá pedig rövid, göndör szálakból állt. Rendkívül elégedett volt azzal, amit távcsövén át látott. Most már tudta, hogy igaza volt, amikor nem hívott légi támogatást. Egyetlen helikopter látványa, még ha magasan is lett volna, kiugraszthatta volna az ellenséget a járműveikből, szétszéledhettek volna és bemenekültek volna az erdőbe, ahová nem volt bölcs dolog követni őket, mint ahogy az amerikaiak már többször is megtapasztalták. Így viszont teljes volt a meglepetés. A két teherautóban ülő gerillák élve elégték, amint a rakéta-meghajtású gránátoktól és az aknáktól felrobbantak a járműveik, de a platós teherautóban ülőknek sikerült kiugrálniuk elképesztő sebességüknek és fegyelmezettségüknek hála. A lázadók az úttól és a köpködő szövetségi fegyvercsövektől csak egyfelé menekülhettek, fel a sziklás hegyoldalra, mely már előre teli volt rakva távirányítású Claymore-aknákkal³, egyetlen fedezéküket pedig néhány csenevész fenyőfa jelentette. Csapatokba állva, maguk is tüzelve, gyorsan törtek felfelé a hegyoldalban, egyenesen a gyalogsági aknák botlatózsínjaiba, melyek végeztek velük. Annak ellenére, hogy meglepték, a Jerry Reb nem adta fel harc nélkül. A parancsnok a fülhallgatóján át a rádiós zűrzavarból tudta, hogy a saját emberei közül is elvesztett néhányat. A partizánok még az automata fegyverek keresztűze és a húszszaggató repeszek közepette is hidegfejű mesterlövészeknek bizonyultak.

- Már megint azok a rohadt teflonhegyű lövedékek, őrnagy! – Panaszkodott neki katonaoorvosa.
- Úgy mennek keresztül a kevláron, mint forró kés a vajon! Honnan a pokolból szerzik azokat az átkozott teflonlövedékeket?

Coleman nem válaszolt. Jelenleg ez most nem érdekelte, vad élvezettel szemlélte a mészárlást, ahogy életre szóló gyűlölete végre kielégülhetett és túlcordult benne a gyűlölt fehér ember elleni bosszúszomja. Úgy tűnt, hogy a rajtaütés mindegyikükkel végzett. Most már látta a sok tucatnyi lázadót, amint a földön heverték, mozdulatlanul, és úgy borították be a domboldalt, mint megannyi vörös húsdarab és földdel beszenyezett tépett ruhafoszlány.

- Alfa és Bravo csapatok, indulás! Óvatosan közelítsetek! – Szólt bele a szája előtt lifegő mikrofonba. – Tartsátok egymástól a távolságot, ne csoportosuljatok, maradjatok éberek! NE tekintsetek mindet halottnak, vagy harcképtelennek! Lőjétek szét mindent, ami mozog ott fent! Nézzétek át a halálzónát és végezzetek az életben maradt sebesültekkel, de onnan, ahol én ülök, úgy látom, hogy ennyi volt, fiúk és lányok! Végre kicsináltuk ezeket a rasszista köcsögöket, és már nagyon ideje volt! Úgyhogy menjünk és jól nézzük meg magunknak a Felsőbbrendű Faj döglött egyedeit, rendben?

Több mint százötven FATPO emelkedett fel némán állásaiból, nehézkes alakok terepszínű ruhában, akikre kevlár és bakelit testpáncélok nehezdedek. Szokatlan fegyvereik voltak, tele különös látcsövekkel és műanyag kiegészítőkkal, felszerelésük nyikorgott és zörgött. Kacsázó testtartással felcammogtak a domboldalon, a földhöz közel görnyedve, közben úgy csörögtek, csattogtak, mint a középkori lovagok, kézben tartott fegyverekkel, izgatott ujjukat a ravaszon tartva. A domboldalon nem volt mozgás.

Egyenként körbeállták, megbökdösték és megbámulták a felkelők holttesteit. A halottak némelyike nagydarab férfi volt farmernadrágban és munkásingben, rajta keresztbe vetett lőszeres hevederekkel, hosszú szakállal, üveges tekintetük az égbe meredt, halott ajkaikra ráfagytak életük utolsó vicssorai. Mások átlagosnak tűnő fickók voltak, fejükön véráztatta baseball-sapkákkal, mely azt sejtette, hogy fejlődés érte őket egy mesterlövész részéről, vagy egy repeszgránát darabja végzett velük, mely a lejtő fái és kövei mögé volt rejtve, és amelyek akkor robbantak fel, amikor a lázadók megkezdték harcos visszavonulásukat a dombra felfelé. Néhányan nők voltak, hajuk kiszabadult sapkájuk alól és saját vérüktől volt ázott. A Jerry-k fegyverzete szedett-vedett volt. Volt néhány Uzi és Heckler-Koch géppisztoly, valamint jó néhány M-16, melyeket a Szövetségi erőktől zsákmányoltak, emellett vadászpuskák és néhány Kalasnyikov, melyeket valószínűleg Afganisztánból, Irakból, vagy Szaúd-Arábiából csempészték haza egyes felkelők, akik az amerikai hadsereg veteránjai voltak. Emellett voltak házi készítésű gránátvetők egycsőű sörétes puskákból átalakítva és nyeles kézigránátok, amelyek egy titkos műhelyből kerülhettek elő Spokane-ből, vagy Tacomból. A FATPO-k minden egyes testhez odamentek, hezitálva, csaknem babonásan, még mindig féltek, képtelenek voltak még elhinni, hogy ezúttal ők nyertek. Az elmúlt tizennégy hónap során számtalan alkalommal az NVA több száz harcostársukat ölte meg. Többször is megesett, hogy pont ez a csoport alázta őket szégyenteljes, megrémült csődületté jól kitervelt és kegyetlenül kivitelezett rajtaütések és éjszakai támadások során, melyeket táboraik és barakkjaik ellen intéztek. De ez alkalommal őket kapták el. Elkapták és megsemmisítették. Egyetlen eszeveszett perc alatt a FATPO-k mindenüket beledták, amijük volt. Több mint húszezer golyót és tucatnyi rakétát lőttek a hegyoldalba, nem beleszámítva az aknákat, amiket odatelepítettek. Az összes halott felkelő teste szakadt és tépett volt.

A nyikorgó testpácélba öltözött nehézkes behemótok végre megtalálták annak a két embernek a testét, akiket a leginkább halottnak szerettek volna tudni. A férfi erős testalkatú volt, haja vörös, bajsza hosszú. Szemei és az egész arca teljesen megsemmisültek, csak a bajsza emelkedett ki kissé a vöröses maszlagból.

- Biztos pont arcon találták egy 50-es kaliberűvel – motyogta az egyik Szövetségi rendőr.

A nagydarab ember kalapja leesett a fejről és tőle húsz láb távolságra hevert a földön. Az egyik rendőr letépte vérző testéről az inget, így karja láthatóvá vált.

- Viking nő tetoválás a jobb bicepszen. Konföderációs lobogó és lovas a bal alkaron – közölte rádión egyikük. – Ez Murdock. Elkaptuk a rohadékot, uram.
- Ki... baszott... JÓ! – Morogta az őrnagy, miközben ő is odacammogott melléjük, alig várva, hogy ő maga is közelebről láthassa. – És mi a helyzet a mocskos szőke ribijével?
- Ő is itt van.

Egy lány feküdt mellette terepszínű egyenruhában, világosszőke haja kinyújtott jobb karján terült el. Szemei csukva voltak, csaknem úgy tűnt, mintha aludna. Halott ujjá épp csak érintette AK-47-ese markolatát. A Szövetségieknek le kellett hajolniuk, csak úgy láthatták, hogy feje hátsó részét lerobbantotta valami.

- Ez Melanie Young. – Szólt az egyik tiszt, egy fiatal fehér férfi, akinek sisakját levette előtűnt rövid, katonai hajviselete. – Felismerem őt az aktájában lévő képekről.

A fekete őrnagy örömittasan, teli torokból nevetett, erősen belerúgott a halott lány testébe, egyszer, kétszer, háromszor.

- Ez feltétlenül szükséges, uram? – Vonta kérdőre a fiatal fehér rendőr.
- Baj, ha egy tesó fehér nőket baszogat, kölyök? Talán azt akarod, hogy szteppeljek egy sort a halott kisasszonynak? Szeretnél egyet beszélgetni a belügyesekkel a Belbiztonsági zárdában Bremertonban, Mr. McBride?
- Nem, uram – válaszolt McBride komoran.
- Akkor kussójjá. Rugdosni akarom a döglött rasszista kurva seggét. Megrugdosom a ribancot. Megnézem a csöcseit. Még azt is. Megértetted?

Coleman szavait tettek követték, lehajolt, felpofozta a lányt, terepszínű ruháját széttépte, hogy felfedje és bámulhassa véres melleit.

- Értettem, uram.

McBride félrenézett egy kis völgy irányába, melyet most már kezdett megtölteni a fény, ahogy a Nap egyre magasabbra kúszott az égbolton. Értette, bizony. A köd és a harmat elenyésztek a napfényben, akárcsak az utolsó kételyei. McBride tudta, hogy ennyi volt. Bármilyen mást eltűrt. Eltűrt a kínzásokat a kihallgató központokban, egész közösségek tömeges deportálását, családi házak ledózerolását, a korlátozó törvényeket, a lezárásokat és az ellenőrzőpontokat. Eltűrt a habeas corpus⁴ felfüggesztését és a titkos katonai ítéleseményeket, a kegyetlenkedéseket azokkal szemben, akiket amerikai honfitársainak tekintett. Félrenézett, úgy tett, mintha mindez szükséges lenne ahhoz, hogy életet mentsenek meg, azt hajtogatta magának, hogy azok az emberek, akiknek a feláldozásában ő is segédkezett, terroristák voltak, terrorista szimpatizánsok, rasszisták és nácik, nem is emberek. Minden alkalommal azt magyarázta magának, hogy a saját maga és az általa megölt, megvert emberek közötti faji kötelék nem számít, nem is létezik, még akkor is, amikor a szíve azt mondta neki, hogy ez hazugság, ők is az ő saját vérei. De ennyi volt. Coleman rúgásai és a halott lány szétroncsolt testének meggyalázása voltak az utolsó cseppek a pohárban. Fiatal volt, gyönyörű volt és szenvedélyes és veszélyes ellenség. McBride tökéletesen tisztában volt vele, hogy a lány egy pillanatnyi hezitálás nélkül megölte volna őt, ha esélyt kapott volna rá, de most, hogy holtan látta őt, nem érzett sem gyűlöletet, sem diadalmamort. A lány maga volt az élet, és a szíve mélyén tudta, hogy ez most a sötétség. Büszke lelkének és földi maradványainak a meggyalázása több volt, mint amit el tudott viselni.

McBride feltekintett, és látta az egyik golyóktól tépett fát. Lekopaszított ágain ott ült egy fekete tollas alak. A madár lenézett rá, és McBride megvetést látott az obszidián szemekben. Az egyik térképéről emlékezett, hogy a domboldal ezen része a Ravenhill Ranch⁵ nevű birtokhoz tartozott, ahol egy korai telepes minden bizonnyal tejelő, vagy hús marhákat tarthatott. Valahol azt olvasta, hogy a hollók hosszú életű madarak. McBride fejében az a lényegtelen kérdés fogalmazódott meg, hogy vajon milyen idős lehet az a madár, mi mindent láthatott már életében. Akárhogy is legyen, ő maga már épp eleget látott és tett.

A Szövetségi halott ellenségeik testét teherszállító helikopterekre rakodták fel, melyek egy rádió érkező parancsra elúgtak a horizont felé, majd maguk is felszálltak a csapatszállító helikopterekre. Az ideiglenes központi táborukba vitték őket vissza, Leland üres városába. Az Egyesült Államok főállamügyészének és belbiztonsági miniszterének utasítására a városka több száz lakóját néhány hónapja mind egy áttelepítési központba deportálták a nevadai sivatagba, hivatkozva a terroristákkal való feltételezett szimpatizálásra. A gyanút az alapozta meg, hogy a városban senki sem tűnt képesnek vagy hajlandónak, hogy informálja a FATPO hírszerzési ügynökeit pont annak a lázadó csoportnak a hollétéről, melyet épp azon a reggelen semmisített meg. Éjfélkor, amikor harcostársai a kávézóban már elég rendesen felöntöttek a garatra az erre az alkalomra odaszállított söröshordóknak és pezsgőknek hála, és miközben Coleman őrnagy egy rögtönzött karaoke rapot adott elő a hajnali eseményekről, McBride kiszökött a táborból. Civil ruhát viselt, farmernadrágot, kockás inget és viharkabátot. Az erdő felé vette az irányt, kezében túlélő-felszerelésével, puskájával és annyi lőszerrel, amennyit csak el tudott rejteni. Úgy négyszáz yard után lecsúszott egy töltésen és lopakodva átgázolt egy patakon a csillagok fénye alatt. Újhold volt, az erdő hűvös és csendes.

Épp, amint az átellenes töltést mászta meg, tőle balra hallotta, amint egy M-16-os töltényűrébe becsusszan egy lövedék, majd egy halk, de halálos parancs következett.

- Megállni! Azonnal!

A kétszemélyes őrség felől egy zseblámpa kezdett világítani. „A francba!” – Gondolta McBride keserűen. – „Azt hittem, egy-két kilométerrel délebbre vannak. Hát, ezt kapom, amiért arra tanítottam őket, hogy időnként változtassák az őrhelyüket. Túl jól képeztem ki őket a magam kárára. Azt hiszem.”

- Schumacher? Petoskey? Ti vagytok? – Kérdezte a férfiakat a sötétben.

- Hé, főhadnagy! – Szólt az egyik őr, amint felé közelített. – Maga meg mit csinál itt? Jött minket ellenőrizni? Azt hittem, bent lesz ünnepelni a többiekkel.

- Ma este nem vagyok túlzottan ünnepi hangulatban – jött a válasz. – Meg aztán, ha nem vettétek volna észre, a dolgok ma sem pont úgy alakultak, ahogy szeretttük volna. Mi is elvesztettük nyolc emberünket. Meg aztán, a Jerry Reb belopódzott Port Orchardba ma reggel, míg mi mással voltunk elfoglalva és porig rombolták a Kitsap Megyei Különleges Büntetőbíróságot egy teherautóba szerelt bombával. Nem kaptuk el mindet. Messze nem mindet. Sosem kapjuk el az összeset.

McBride ismerte ezeket az embereket és tudta, hogy kidumálhatja magát ebből a helyzetből, de többé már nem akarta. Túl sokáig élt hazugságban.

- Elmegyek – jelentette ki nyíltan.
- He? Végleg elmegy? Úgy érti, dezertál? – Szólt Petoskey meglepettségében.
- Ez is egy olyan „nem hivatalos felmondás” lesz, amiről a Belbiztonságiak állandóan küldik azokat a rohadt fenyegető irományokat? – Kuncogott Schumacher.
- Nem – szólt McBride. – Nem egyszerűen csak lelépek, mint a többiek tették. Fel akartam mondani, de az már túl kevés. A ma reggeliek után már nem elég. Nyugatnak indulok az Olympic felé. A legutóbbi hírszerzési értesülésekből azt hiszem, tudom, hol találom meg azt az embert, akivel találkozni akarok. Corby Morgant. Ő fog most előrelépni, hogy betöltsze az űrt, miután kiiktattuk Murdockot.

Halálcsöndben állt most a másik két férfi egy jó ideig.

- Elegem van, fiúk. Átállok a felkelőkhöz. Mások is megtették. Ha a közelükbe tudok férkőzni, hogy beszélhessek valakivel anélkül, hogy szétlőnék a seggem és ha meg tudom győzni őket arról, hogy komolyan gondolom és jóvá szeretném tenni a bűneimet ezeknek az embereknek, ennek az új országnak, amit létre akarnak hozni, akkor belépek az NVA-ba.
- Igen? És ha a Jerry Reb úgy látja, hogy kém, golyót röpít a fejébe – emlékeztette Schumacher kétkedő hangnemben.
- Ha így alakul, hát legyen. Tudnátok őszintén azt mondani, hogy nem érdemelném meg? Ti is tudjátok, hogy mit műveltünk itt kint az elmúlt egy évben – mondta McBride komoran. – Van szemetek és fületek. Rosszabbak vagyunk, mint ők valaha is lesznek. Egyszerűen gonoszság, amit művelünk ezekkel az emberekkel. Amerika gonosz helyé vált. Több gonoszságot nem művelek – hosszú csönd következett. – Na? – Kérdezte McBride. – Ha a szabályok szerint akartok játszani, ideje elkezdni lőnötök.

Kezei és karjai feszültek voltak, kész volt előkapni fegyverét és lőni.

- Ezek szerint Önnel megyünk – szólt Schumacher hangja a sötét erdőben.

Mind ti Északnyugati Önkéntesek

Gyertek mind ti Északnyugati Önkéntesek

*Gyertek mind ti Északnyugati Önkéntesek, a győzelem már közel!
Csatában vagy fogolytáborban, bátorságunk nem hagy el!
Méltóságunk el nem veszik, ha pokolra vetnek, akkor sem!
Cion koncentrációs táborokban, a cellák sötétjében!*

II.

Olympia októberben visszafogott tarkasággal tölti meg az ember lelkét. A téli felhők ilyenkor általában még nem érkeztek meg. A tavasz fehér és rózsaszín cseresznyevirágai már rég elmúltak, helyette narancssárga, vörös és zöld színekben díszlenek a tölgyek és a juharfák. A lakónegyedek utcáit és az üzleteket szegélyező füves sávokra hullott levelek élénk színűre festik a város talaját, és mindent beborít az északi vidékek kristályos fénye. Az Északnyugati Amerikai Köztársaság fővárosának szépen gondozott parkjait és gyepeit betölti a Skóciából importált, későn virágzó sülzanót illata. A levegő tiszta, szennyezésnek nyomát sem érezni, az utcákon halkan duruzsolnak a város trolibuszainak és a néhány földi autónak elektromos motorjai. Az őshonos örökzöldek ágai a szélben sugdolóznak. Egyetlen elektromos, vagy telefonvezeték sincs a láthatáron; Északnyugaton már az utolsó hírmondói is rég eltűntek azoknak a ronda akasztófáknak, melyek valaha másfél évszázadra elcsúfítottak minden várost Amerikában. Túlhaladottá tette a távsugárzott rotációs energiahálózat, amely az Északnyugatiaknak lehetővé tette, hogy a hőt, fényt és hangot magából a pusztá levegőből nyerhessék ki. Nem voltak már áram alatt lévő vezetékek sehol az egész Köztársaságban, sem a talaj felett, sem alatta. És az elektromotorok csendes bűgása sem tolokodott be a tájba: olyan volt, mint a méhek nyári zümmögése a háttérben. Az Olympiába látogatók távozásukkor mindig arra emlékeznek, hogy milyen *csendes* volt minden.

Tíz órakor, egy kora októberi reggelen, nagyjából negyven évvel az Északnyugati Függetlenségi Háború kezdete után, Don Redmond, a BOSS, azaz az Állambiztonsági Ügynökség munkatársa hívást kapott irodájában.

- Redmond ezredes? – Szólt a lendületes, fiatal férfi hang.
- Legutóbb még az voltam – válaszolt Don. – Ha csak nem az amerikaiak ezúttal *engem* klónoztak és én vagyok a klón.
- Öö. Elnézést... Redmond ezredessel beszélék? – Kérdezte a hang, kissé zavartan.
- Itt Don Redmond, Barringer százados. Mit tehetek Önért?
- Az Államelnök szeretné Önt látni, uram. Azonnal.
- Már indulok is – mondta Redmond.

Eltette zsebkommunikátorát, de mielőtt felállt volna, megcsörgette közvetlen felettesét, Stephen Capshaw dandártábornokot és tájékoztatta a megkeresésről.

- Igen, tudok róla. Őexcellenciája irodája már értesített róla, hogy váltanánek Önnel néhány szót – válaszolt Capshaw határozott, oxfordi kiejtésével.

A helyes megszólítás az „Elnök úr” volt, de mint sok más veterán, Stephen Capshaw még mindig része volt annak a régi világnak, amiben felnőtt, akárcsak annak az újnak, aminek a létrehozásában generációja segédkezett. A BOSS parancsnoka még mindig tartotta a régi brit felsőosztály szokásait, egészen azon apróságokig, mint, hogy tartózkodott az egyenruha viselésétől a régies Lancashire szövetcabát kedvéért, irodájában pedig külön kis állványon díszlegetek Dunhill⁶ pipái. Nem ez volt az első alkalom, hogy Don különleges problémamegoldó küldetéseket kapott közvetlenül Morgan Elnök úrtól, mely a szokásos alárendelti láncolat megtörését jelentette, valamint kellemetlenségeket a protokollban, a helyzetet pedig az a tény is bonyolította, hogy Redmond az Államelnök veje volt. Ez akár rossz munkahelyi kapcsolatot is jelenhetett volna. Redmond volt a fickó az irodában, aki a főnök lányát vette el feleségül. De köszönhetően az Áthúzás-hadművelet során az SS kötelékében véghezvitt harctéri teljesítményének, valamint a politikai rendőrségnél végzett kiemelkedő munkájának, képes volt megállni a maga lábán. Redmond kifejezett kérésére az Államelnök és segítői mindig lelkiismeretesen odafigyeltek a helyes eljárás betartására, parancsnokát mindig tájékoztatták arról, hogy éppen hol van és mit csinál, melynek eredményeképpen a különféle osztályok között nem is volt súrlódás. Redmond végigsétált az Ügynökség irodáinak folyosóján az Igazság Templomában, és kilépett a hűvös, őszi levegőre. Tőle balra a Capital sétány széles, zöld sávja terült el. A gyept Adolf

Hitler, George Lincoln Rockwell⁷, Richard Butler⁸ és Bob Matthews⁹ szobrai tarkították, akikre ugyanaz a sors várt, mint számtalan sok más múltbéli hősré és államfőre, hogy végül galambok tömegének ülőhelyül és mellékhelyiségként szolgáljanak. Ott állt a Tivoli-szökőkutat körbeölelő Háború Gyűrüje, melyet különféle emléktárgyak díszítettek, mint például egy kiegészített amerikai harckocsi kibevezett páncélzata az Áthúzás-hadművelet idejéből, egy észak-koreai építésű rakéta egyik szárnyáról származó azonosítószám-tábla, és egy különleges art deco oszlop, mely lefoglalt amerikai sisakokból állt. Jobbra tekintve Don az Államelnök hivatalos rezidenciáját láthatta egy kis dombocskán tetején, nem egészen 300 yardra. Hirtelen fényvillanás töltötte be a kék égboltot. Redmond kezét szeméihez emelte, és úgy tekintett messze délnek. Egy űrrakéta vakító lángját láthatta, mely épp a Centralia űrállomásról emelkedett a magasba úgy harminc mérföldre tőle, útban az NAR négy űrállomásának egyike felé. Redmond némán a Mindenhatóhoz fohászott, hogy biztonságban célba érjen a rakéta, mert tudta, hogy nélkülözhetetlen ellátmányokat és felszereléseket szállít, melyek idővel eljutnak majd a legidősebb fiához, aki most egy másik világ felszínén áll a felfoghatatlan messzeségben. Aztán hozzátűzött egy gyors utóiratot, Jahvének¹⁰ címezve. Redmond nemzetiszocialista volt, de úgy érezte, sosem árt minden részletre figyelni.

Don Redmond egy közepes testalkatú, középkorú férfi volt, frissen borotvált arccal, sötétbarna hajjal, mely egy kicsit már kezdett őszbe hajlani. Egy nehezen körülírható, hajszálcsíkos öltönyt viselt mandzsettás nadrággal, széles hajtókával, széles nyakkendővel és nagykabáttal az épp előnyösnek tartott kvázi 1930-as évekbeli divat szerint. Fején széles karimájú kalap ült hetykén. Északnyugaton furcsa divat uralkodott. Bizonyos tekintetben kormányzati irányelv volt ez, mely megkövetelte az északnyugatiaknak a lehető legélesebb elkülönülését az Egyesült Államok elhúzódozó káoszától. Komoly történelmi és pszichológiai okai voltak annak a meggyőződésnek, hogy valóban a ruhái teszik az embert és, hogy a népszerű öltözékek fontos szerep jutott a gondolkodásmód formálásában és irányra tartásában. A Kulturális Minisztérium ennek megfelelően nagy figyelmet szentelt a szabászati ügyekre. Miután sikeresen visszaforgatták az idő kerekeit az 1930-as évekig, Seattle divattervezői most az 1890-es évekkel próbálkoztak. Újból divatba hozták a buggyos ingvállat és a hosszúszerű fűzős lábbelit a hölgyeknek, az uraknak pedig a keménykalapot, a hosszú bajszot, az oldalszakállat és a kravátlis magas gallért. Talán úgy tűnhet, hogy ez a nemzeti öltözéktár nem illik az egyetlen olyan országhoz a Földön, amely érdemi bolygóközi utazásokra képes, de mégis ez volt a helyzet. Az épp tomboló bajusz- és Ferenc József-féle szakálldivat túlzás volt Redmondnak, aki egész életében borotvált volt, így ő maradt a Zoot-öltönyt¹¹, és mégsem ordított róla, hogy zsarú. Végigsétált a gyepen és kint megállt, elvegyülve európai turisták egy kis csoportja között, hogy végignézhesse az SS-katonák őrsváltási ceremóniáját a Parlament előtt. Ma a Különleges Szolgálat Skót Őrségi Ezrede volt soron. A hangos dudaszó közepette az SS-csapat ragyogott az ezüst szegőzsinóros, fekete kabátokban, karjukon a karmazsinpiros horogkeresztes karszalagokkal, és a látványt csak gazdagította örvénylő tartán Royal Stuart skótszoknyájuk, tollas, kék skót katonai sipkájuk, és a vállplédjükbe tűzött brókák.

A Különleges Szolgálat egyetlen, csupa fekete egyenruhát viselő tagja, aki a kapunál állt, egy fülhallgatón át hallotta, amint a hírbemondó beszámol egy delfinraj felbukkanásáról a Puget Tengerson déli végénél. Nagyon úgy tűnt, hogy az Északnyugati Védelmi Erők tengeri és légi őrjáratokai sikeresen felszámolták a koreai és japán orrvadászatot a csendes-óceán északi részén, aminek hála a tenger barátságos élőlényei visszatérni látszottak a kihalás széléről.

- Jó reggelt ezredes úr! – Szólt a tiszt.

Egy nagy doberman kutya ült az őrbódé mellett, lihegve figyelte Redmondot.

- Jó reggelt, Hank! – Köszönt Don. – Te, vagy a doboz?

- A doboz, uram – válaszolt a katona. – Engem átverhet. A dobozt nem.

- Nem hiszem, hogy át tudnálak verni, Hank – nevetett Redmond.

- Uram, mivel Ön a BOSS tagja, biztosan tud Big Bill Vitale plasztikai műtéttel átalakított hasonmásáról, akit az ONR próbált becsempészni a Köztársaságba két hónappal ezelőtt.

- Tulajdonképpen én kaptam el – mondta Redmond.

Bal hüvelykujját a biztonsági lemezre helyezte. Enyhe csiklandozást érzett, amint a szubatomi fénysugarak kielemezték a DNS-ét és összehasonlították a belső adatbázissal. A dobozon egy kis zöld lámpa villant fel.

- Hitelesítést kérek – parancsolta a gép kemény és katonás férfi hangja.
- Redmond. Donald. 726878. BOSS – válaszolta Redmond.
- Jó reggelt ezredes úr! – Szólt a robot udvarias hangon. – Kapott el mostanság rosszfiúkat?
- Csak néhányat – mondta Redmond. – Manapság nincs túl sok rosszfiú a Köztársaságban. És ez így van rendjén.
- Az Önhöz hasonló úriemberek miatt nincs sok rosszfiú, ezredes úr – jött a gép válasza. – Hitelesítve. Szép napot, uram!
- Neked is, doboz! – Válaszolt Redmond.

A Köztársaság sok más lakójához hasonlóan neki is szokásává vált a robotokhoz beszélni, annak ellenére, hogy tudta, valójában nem intelligensek, csak véletlenszerű válaszadásra vannak beprogramozva a velük kommunikáló személyazonossága és hangjából érzékelhető hangulata alapján.

- Akkor hát nem kell rám uszítanod Róvert – nevetett Redmond.
- Elég kínos lenne, ha letépné Sarah kisasszony urának a fél karját – jegyezte meg az SS-őr mosolyogva.

A Doberman egy genetikailag módosított harci kutya volt, melyet egy mikrochip irányított. A chipet a nyakába ültették a szőre alá, mely kapcsolatban állt az állat gerincvelőjével és közvetlenül kommunikált az agyával. A vezérlőt úgy programozták, hogy a kutya adott módon reagáljon 84 féle külső eseményre, kezdve attól, hogy Don fegyvert ránt az őrré, vagy valaki megpróbál átmászni a kerítésen, odáig, hogy egy jogosulatlan személy megpróbálja megegetetni. Az erre jogosult személyek utasításai is kiválthatták azokat az idegi jeleket, melyek parancsként érkeztek Rover agykérgébe, mint például az „ö!” Az eb szteroiddal felpumpált izmaival képes volt áttörni egy zárt ajtón. Percekig életben tudott maradni golyóval a szívében, vagy az agyában, a műtétileg beültetett polimer fogainak köszönhetően pedig egy teljes testpáncélt viselő embert is darabokra téphetett. Rover emellett bármilyen ismert robbanóanyagot képes volt kiszimatolni 300 yard távolságból. Egy maréknyi ilyen állat sokkal hatásosabb és elrettentőbb védelem volt a Köztársaság vezetője elleni merényletkísérletek ellen, mint akárhány fegyveres őr vagy elektronikus készülék, melyek ki voltak téve az akadályoztatás vagy szabotázs veszélyének. A gyalogutat lezáró mechanikus kar felnyílt és Redmond belépett a területre. Két szürke mókus kergette egymást a frissen nyírt fűben a hatalmas duglászfenyők alatt, egy makkon veszekedtek. A kutya rájuk sem hederített.

Az Államelnök hivatalos rezidenciája, hivatalos nevén a Longview Ház, mely a Köztársaságot életre hívó konferenciáról kapta a nevét, eredetileg Washington állam kormányzójának kastélya volt. A ház a régi Állami Capitolium kupolás épületének árnyékában állt, mely most már a Köztársaság Parlamentjének adott helyet. A Longview Ház volt a legöregebb épület a Capital sétányon. Az eredetileg 1908-ban épült kétszintes, Georgian Revival-stílusú, vöröstéglás kastélyt kutyafuttában húzták fel és nem arra szánták, hogy sokáig tartson, de most már bő másfél évszázada állt. A Longview-megállapodás aláírása után a visszavonuló Szövetségek fel akarták gyújtani az épületet, de az egyik gondnok megakadályozta őket ebben és a tüzet is eloltotta, miközben 14 éves unokája fél tucat FBI-ügynököt és rendőrbírókat tartott sakkban fegyverével. Egy kicsi, de szép márvány emlékmű – tetején a nagyapa és az unoka szobraival – díszítette a magas mennyezetű előcsarnokot. Az elnöki rezidencia bútorzatát jelenleg késő 18. és 19. századi amerikai, angol és francia antik bútorok igényes kollekciója adta, melyek azelőtt washingtoni vezérigazgatók étkezőit, irodáit és hálószobáit díszítették az első kormányzó 1909-es beköltözése óta. Az NDF egy aláaknázott, bedrótozott, robbanásra kész raktárban találta ezeket elrejtve. Egy fiatal Önkéntes a robbanószerkezetek hatástalanításával érdemelte ki a Vaskeresztet. Az Önkéntes most már az ötvenes éveit végén járta. Neki nem volt szobra, viszont volt egy bárja az idahoi Post Fallsban, ahol a bekeretezett Vaskeresztje

ott lógott a falon, és ahol bárki, aki a Függetlenségi Háború szalagját viselte, számíthatott egy ingyenes italra és egy tál ételre.

Don belépett a padlószőnyeges előcsarnokba. A folyosó mindkét oldalán sorban álló, fekete egyenruhás SS-őrök, Schmeisser XII-es géppisztolyaikkal a vállukra akasztva nézték őt, de nem mozdultak. Egy másik génmódosított kutya hevert a szőnyegen, egy németjuhász, mely lusta szemeivel méregette Dont, hogy talán ebéd, talán nem. A recepciónál ülő őrmester új ember volt, akit még sosem látott. Újból megnézte Redmond személyazonosítóját és ujjlenyomatát, majd így szólt hozzá:

- Az Államelnök a könyvtárban várja Önt, uram. A rend kedvéért megtekinthetném a fegyverét, uram?

Redmond átnyújtotta automata pisztolyát, egy feltöltött energiatárat és egy plusz tárat, mely vékony, de halálos, viszont lőpor nélküli, rézköpenyes töltényekkel volt megtöltve. A férfi bepötyögte a gyári számokat asztali számítógépébe, majd lefuttatta az adatbázist.

- Igen, maga az.
- Új biztonsági eljárás? – Kérdezte Redmond.
- Az ONR lemásolhatja a kinézetét, ezredes úr – válaszolt az SS-őrmester mosolyogva. – Még egy ilyen új fajta Gary Wilkerson IV-es kinetikus kézi fegyverrel is felszerelhetik a bérgyilkosukat. De a gyári számot talán elfelejthetik lemásolni. Hammond tábornok agyából pattant ki ez a kis extra elővigyázatosság.
- Jól tette – szólt Redmond egyetértően.
- Ezek a GW-k tényleg olyan jók, ahogy mondják? – Kérdezte az őrmester kíváncsiskodva, amint visszaadta a pisztolyt.
- Bizony, felpattintom a holografikus irányzékot ezen az apróságon, és már be is lőhetek egy szöveget 400 yard távolságban. A BOSS szeret lépéselőnyben lenni, de azt hittem, hogy maguknál ott a Speciális Szolgálat Védelmi Osztályánál már rendszeresítették a GW-eket – érdeklődött Redmond.
- Volt egy bemutató napunk a lőtéren a GW III-asokkal, de Hammond tábornok igazi tradicionalista. Még mindig rajong a kordit illatáért.
- Ne csodálkozzon, őrmester. Az az ócska salétrom kétszer is megnyerte nekünk ezt az országot, egyszer az indiánoktól, másodjára pedig a ZOG-tól.
- Lefogadom, hogy jó hasznát vette volna egy pár ilyen Wilkersonnak a régi szép időkben, jól mondom, ezredes úr? – Kérdezte az SS.

Az őrmester észrevette a Függetlenségi Háború zöld-fehér-kék szalagját Redmond hajtókáján.

- Nem tudhatom, őrmester. Sosem adtak fegyvert a kezembe, érthető elővigyázatosságból. Valószínűleg meglőttem volna magamat, ha egy ilyenekkel játszom. Kölyök voltam még akkor. Egyszer sem lőttem senkire, hogy úgy mondjam, egészen a missoulai betörésig. Végzős voltam a Sandpointban, és még nem voltam hivatásos állományban, amikor a III. Clinton úgy döntött, hogy fogócskázni akar velünk, északiakkal. Minket, kadétokat és mindenki mást behajítottak a kiszögellésbe. Mindössze néhány Valmet AK-utánzatot tudtak adni nekünk, amiket Finnországból csempésztünk be, meg fejenként három teli tárat. Emellett ott volt még Dr. Cord első plazmaágyúinak egyike egy régi Toyota kisteherautó hátuljára felszerelve, de ez is elég volt ahhoz, hogy leszedjünk négy amerikai bombázót, meg néhány cirkálórakétát. A légi támogatásuk nélkül az amerikaiak soha még egy nedves papírzacskóból sem tudták kiküzdeni magukat. Egész Minnesotáig visszaruadtunk a rohadékokat.
- Öö, uram, ne haragudjon, hogy megemlítem, de elég fiatalnak tűnik...

Redmond jókedvűen nevetett:

- Fiatal *voltam*. Maga új még ezen a részlegen, nem látott még engem errefelé, de majd hozzászokik, hogy ki-be mászkálok. Néha szakmai, néha családi ügyben. A főnök lányát vettem el feleségül. Általában kapok egy szelet sült húst, meg egy pár sört ezért a sztoriért, tudja? Tizenkét éves voltam, és újságos fiúként volt egy útvonalam Bellevue felé. Nem

tudtam róla, de az egyik ház, ahová a biciklimmal a Seattle Times-t kézbesítettem, egy rejtékhely volt, melyet az NVA, valamint a párt rangidős tagjai használtak, akik szökésben voltak. Elkezdtem üzeneteket vinni, meg küldetéseket teljesítettem. Igazából már azt sem tudom, mikor jöttem rá, hogy kik ezek, meg mi zajlik itt, de sosem mondtam el senkinek. Aztán egy nap, amikor ott voltam a házban, volt ott egy új látogató. A hírekből megismertem azt a nagy, szakállas, hillbilly-beszédű fickót. Odamentem hozzá, és azt mondtam: „Tudom, hogy ki maga. Maga Corby Morgan.” Aztán a többi felnőttre néztem és így szóltam: „Lehet, hogy csak egy gyerek vagyok, de legalább annyira fehér vagyok, mint maga. Én is Jerry Reb akarok lenni! Most vagy megöl, vagy felesket.” Feleskettek. Én lettem az Északnyugati Önkéntes Hadsereg második legfiatalabb tagja, Morgan parancsnok lánya, a tizenegy éves Sarah után. Az igazat megvallva, ő volt számomra a legérdekesebb abban a házban.

- Maga Corby Morgannel volt a régi időkben? – Kiáltott fel az SS, elképedve. – A Port Townsend Gárdával?
- Nem, nem a Gárdákkal. Azokat a kemény férfiaknak találták ki, ami akkor még nem voltam. Leginkább kifutófiú voltam a Seattle Kettes Brigádnak Jock Graham vezetése alatt. És az is nagyjából csak a háború utolsó évében. Miután csatlakoztam hozzájuk, hamarosan megtudtam, hogy a nagybátyám és a felesége is Jerry Rebek voltak. Amikor megtudták, hogy mit csinálok, kiakadtak. Matt és Heather hoztak engem Haza, miután a szüleimet mexikóiak meggyilkolták Észak-Karolinában. Akkor hat éves voltam. Kiderült, hogy már jóval 10/22 előtt is párttagok voltak, de az, hogy *engem* is bevonjanak a dologba, na, az teljesen más tésza volt! Matt bácsi és John Corbett majdnem öltre mentek, amikor Matt megtudta, hogy Corbett beavatott engem. Mindig mindent megtettek azért, hogy mi, gyerekek kimaradjunk ebből az egészből.
- Azt a rohadt...! – Képedt el az SS. – Mármint, bocsánat, uram. Elnézést kérek a nyelvezetért, de most ugrott be a név. Az Ön nagybátyja volt Matt Redmond?
- Igen. Az apám Steve Redmond volt, az öccse. És mielőtt megkérdezi, ügyvéd volt, sajnós. Családunk fekete báránya.

Az őrmester arca elfakult:

- Jézusom, uram! Nem akartam...
- Nem veszem sértésnek, őrmester, elvégre én mondtam el magának. Az évek során megtanultam, hogy ez a legjobb módja, hogy elintézzük a dolgokat. Nem kell sugdolózni, hanem ki kell mondani. Már megbékéltem a ténnyel. A régi időkben sok százezer ügyvéd volt, és azoknak a disznóknak is kellett, hogy legyenek rokonaik. Az igazság nem sértő, hanem az, ami.
- Hát, kösz a sztorit, ezredes. Azt hiszem, tartozom magának egy szelet sült hússal, meg pár sörrrel – szólt az őrmester megkönnyebbülten.
- Egy nap talán behajtom majd magán – válaszolt Redmond nevetve. – Viszont a nagyembert nem szabad megvárakoztatni, bármi is legyen az.
- Nem, uram, semmiképp sem. Fáradjon be. Az Elnök már várja Önt a könyvtárban.

Don jól ismerte a kastélyt, mivel ő és a családja ott töltötték a nyaralásaikat, de a könyvtárszoba volt mindig is Redmond kedvence az egész épületben. Igazából minden könyvtárat szeretett. Az egyik dolog, ami Dont ennyire jó nyomozóvá tette, az természetesen öröklött, kielégíthetetlen kíváncsisága és tudásvágya volt, főleg az emberi természet törekenységével és gonoszságával kapcsolatban. A mahagóni polcokat a világ minden tájáról származó magángyűjtemények töltötték meg; Houston Stewart Chamberlain, Gobineau gróf, Dietrich Eckart, Alfred Rosenberg, Savitri Devi, Francis Parker Yockey, Nesta Webster, William Gayley Simpson és George Lincoln Rockwell munkái. Évszázadok egybegyűjtött faji bölcsessége járta át a helyiséget. E könyvek közül sok hosszú éveket töltött titkos rejtékhelyeken, tucatnyi országban, hogy megmenekülhessenek a Cionista hatóságok általi elkobzástól és elpusztítástól. Nem egy Önkéntes kezdte azzal az egyszerű, de kockázatos feladattal forradalmi pályafutását, hogy tiltott könyveket és irodalmat rejtegetett vagy szállított, mindig egy

lépéssel az amerikai rendőrbírók előtt járva, akik szövetségi bírói végzések alapján üldözték e könyveket, hogy aztán a ZOG éhes égetőkemencéit etethessék velük. A falakon a Palouse Falls-t, a Dalles környékét és a Columbia-folyó szurdokvölgyét ábrázoló vízfestmények és metszetek lógtak, mind a nagy és magas mennyezetű szoba eredeti bútorzatának részei. Ezeket is a bátor gondnok és unokája mentették meg a Szövetségi lángjaitól.

De Donnak még egy utolsó órszemen is át kellett jutnia, mielőtt elért volna céljához. Amint kinyitotta a könyvtárszoba ajtaját, egy kicsi, de fúrge, őszülő bajszú kisemberrel találta szemben magát, aki a szó minden értelmében szürke volt, ráncos, komor és ellenségesen bámulta őt. Az öreg kezét a derekán lévő pisztolyon tartotta.

- Jó reggelt, csillagfény! A Föld üdvözlí Önt! – Köszönt neki Redmond jókedvűen.

Corey Nash ráfordult egyet, tetőtől talpig jól szemügyre vette, majd kelletlenül félreállt, hogy Redmond bemehessen, amit egy fejbiccentéssel jelzett neki. Az Elnök régi társa még a kutyáknál is megbízhatóbb biztonsági elemnek bizonyult. Amennyire Don tudta, egyetlen élő személy sem látta az öreget mosolyogni, de még csak aludni sem látták soha az elmúlt négy évtized során.

- Tartozik nekem huszonkét dollárral és ötven centtel egy havi újságkihordásért – szólt Don.

- Csak tizennyolc dollár volt és ezt te is tudod! Minek állandóan felemlgetni ezt a baromságot? Még ennyi idő múltán is próbálsz lehúzni rólam négy dollárt és ötven centet? Micsoda pitiáner dolog! – Sziszegte a vénember.

- Ez életem célja. Éjszakánként arról álmodom, hogy egyszer megszerzem azt a pénzt államunk illusztris Elnökétől, annak ellenére, hogy manapság már senki nem fogad el nálunk amerikai dollárt. Ezt félretéve, hogy van ma, Mr. Nash? Mint mindig, aprócska kerub, a jókedv túlaradó lehelete Ön ezen szép őszi reggelen.

- Szentelen, rossz kölyök vagy te, tudod-e? – Morogta az öreg.

Don közel volt már az ötvenhez, néhány hajszála pedig legalább annyira ősz volt már, mint azok, amik Corey Nash foltos koponyáját borították, akit már tizenkét éves kora óta ismert. Nash akkoriban sem fogadta el Sarah fiúját, és most sem fogadta el Dont, de ez nem volt tőle szokatlan. Nash abszolút emberkerülő volt, aki senkit sem fogadott el, még a Morgan család tagjait sem, akiket pedig lényre minden egyes porcikájával szolgált évtizedeken át. Don viszont nem neheztelt rá emiatt. Nash Rodéziában született, és a szülei elég hülyék voltak ahhoz, hogy ott maradjanak azután is, hogy Zimbabwe lett belőle. Egy napon, amikor a fiatal Nash hazatért a Gwelo közelében lévő dohányföldéről, az egész családját lemészárolva találta meg, részben meg is ették őket a kannibál Leopárdemberek, némely testrészüket pedig levágták, hogy muti készüljön belőle Bantu varázslatokhoz. Ez érthetően eltorzította Mr. Nash emberiségről alkotott képét.

- Én? Nem vagyok én szentelen, jól látok én! – Válaszolta Don.

- Ugyanezt mondta a minap az Egyesült Nemzetek Emberjogi Biztosának is – szólt egy mély hang a szobából. – Félt, hogy kinyírja azt az őrkutyát az előtérben és téli sapkát csinál belőle. A francba, Corey, vidd azt a szenilis seggedet az ajtóból és engedd be Dont! Tudom, hogy sosem bocsátottál meg neki, amiért átrángatta Sarah kisasszonyt a szentségtelen házasság küszöbén, de beszédem van vele.

- Szenilis a rodéziai chilógóm! Te öregebb vagy, mint én! Átkozott fehér bolond! – Csattant Nash válasza.

A vénember vicsorogva félrevánszorgott az ajtóból, egyértelmű vonakodással beengedte Dont, majd becsapta utána az ajtót.

- Csak kíváncsiságból kérdem, mikor szólt utoljára emberi módon bárkihez is Sarah és a gyerekeim kivételével? – Kérdezte Redmond.

- Hát, azért legyünk igazságosak, Hillary Clintontól elnézést kért, hogy úgy összekoszolta a ruháját, amikor levágta a másik fülét – válaszolt a férfi a könyvtárból. – Hány éve is volt az? Mindegy is.

John Corbett Morgan, az Északnyugati Amerikai Köztársaság Államelnöke felemelkedett íróasztala mögül, és szeretetteljesen kezét rázott vejével. Magas, nehéz testalkatú ember volt a

hetvenes évei elején, sötét, olasz stílusú öltönyt viselt, mely úgy lógott még mindig erőteljes testén, mint valami páncélzat. Nem illett rá. Bármi, amit Morgan viselt, valamiért farmer munkaruhának tűnt. Pátriárkához illő fehér szakálla fölött ráncos, forradásos volt arca, ősz haja egyetlen hosszú lófarokba összefogva háta közepéig lógott. Kézfogása erős volt, kék tekintete pedig hideg, tiszta és éles, mint az acél.

- Jó reggelt, Don! – Csattant ki. – Hogy van Sarah, meg a kölkeink?

Corby Morgan korai telepes volt, aki még tizenkilenc évesen vándorolt északnyugatra, még a Butler érában. És mégis, bő fél évszázaddal később akcentusán és beszédstílusán még erősen érződött szülőhazája, a Kentucky hegyvidék tájszólása, ahol a családja nemzedékeken át szemet bányászott és szeszt főzött feketén. Kemény gyerekkora volt a sivár szénvidéken, kemény ember lett fiatalkorára, kemény volt középkorú emberként is, és keményre öregedett, mint egy ősi tölgyfa. Úgy tűnt, hogy Morgan meghazudtolta a történelmet azzal, hogy megtartotta ősei nyelvét, akik az angolt Shakespeare-től tanulták, Jamestowni közvetítéssel. Beszédéből egy mára kihalt nép hangja szólt. Néhány évvel azelőtt, hogy Kentucky Harlan megyéjében – mely csaknem minden tekintetben utolsóként adta be a derekát az Egyesült Államokban – a bírósági rendszer hivatalos nyelvét végre spangolra változtatták, a magániskolákra vonatkozó utolsó szabály eltörlésével együtt, mely az angol nyelv oktatásáról szólt, Morganben tovább élt a valódi Harlan megye.

- Mind jól vannak, uram – válaszolt Don.

Hivatalos ügyekben Redmond mindig hivatalos hangnemben beszélt apósával.

- Múlt éjjel a család egy hosszú üzenetet kapott Allantól a Landfall Állomásról, bár a tizenkét perces késések eléggé nehézkessé tették a beszélgetést. A Mars pályája szerencsére most elég közel van a Földéhez. Nagyon jó bőrben van. Azt mondja, hogy a marsi gravitáció fantasztikus érzés, amikor dolgozik vagy pihen bent az állomáson. Ott leveheti az összes felszerelését és a túlnyomásos öltözékét, így csak 50 fontot nyom, de hiányzik neki a fák látványa, és nagyon várja már, hogy jövőre hazatérhessen. Vitt magával kamerát, mialatt a kupolán kívül valami elektronikus felszereléssel dolgozott, így láthattuk a marsi tájat. Kicsit olyan, mint Wyoming.
- Nana, tudod, hogy nem szeretem a Wyoming vicceket! – Nevetett Morgan.
- Akkor meg miért nevet? Nem, tényleg olyan, mint Wyoming. Teljesen üres és vörös, felette a kék égbolttal, szinte kívánja, hogy odamenjünk és élhetővé tegyük azt a vidéket.
- Egyszer még a saját duglászfenyőinktől fog zöldellni a Mars, Don. A tudósfiúk azt mondják, hogy lehetséges, mielőtt összehozunk egy oxigén légkört, meg esetleg megpiszkáljuk egy kicsit a fák genetikáját. A marsi kőzet talajja örölhető, és elegendő víz, meg oxigén vonható ki belőle ahhoz, hogy belélegezhető atmoszférát teremtsünk a bolygónak. Még vizet, meg széndioxidot is termelhetünk az új hidegfűzési eljárással. Eleinte pokolian hideg lesz, amíg fel nem melegítjük a nukleáris reaktorokból származó forró levegővel, és elég vastaggá nem tesszük a légkört az üvegházhatás beindításához, de aztán élhetünk majd ott, pont úgy, mint ahogy Alaszkában élünk télen. Hideg éghajlatra való faj vagyunk, tudod? A jégemberek öröksége, meg az ilyen balos-liberális baromságok, mi?
- Valójában elég sok igazság van abban, tudja? – Szólt hozzá Redmond. – Azzal, hogy túl kellett élnünk az északi tájak hosszú teleit, és az ebből eredő természetes kiválasztódásnak köszönhetően kaptuk meg genetikai fölényünket a többi emberi fajjal szemben.
- És ezt a fölényt meg is akarjuk tartani – szólt Morgan. – A Mars lesz az, ahol végre megmutathatjuk a történelemnek, hogy mire is képes a fehér ember saját kútfőből. Azt a halott világot éléttel, növényekkel és állatokkal népesítjük be ebből a világból. A népünket nagyobbá, jobbá és okosabbá tesszük majd, mint mi itt valaha is voltunk, annak köszönhetően, hogy tiszta lappal kezdünk. Senki nem kapaszkodik ott a hátunkba, senki nem élőszködik rajtunk. Nincsenek feketék, nincsenek zsidók, nincsenek sáremlerek. És az Örökkévalónak hála, egyikük sem teszi soha a lábát a Marsra! A csillagok a *mieink*, Don, és örökké azok is maradnak!

- És ha a Kulturális Minisztérium is szorgoskodik, egy nap háromszögletű kalapokban, parókával és ezüst csatos cipőben fogunk sétálni a Marson! – Gúnyolódott Redmond. – Csipkés zsebkendővel, vékony sétatálcával és finoman megmunkált tubákos szelencékkel. Az öregek meg nagy bajszú és cilindert hordanak majd. Na meg kravátlit.
- Miért is ne? – Nevetett az Elnök. – Az Úr azt parancsolta, hogy „szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a Földet”, azt nem mondta, hogy miként öltözködjünk. Pokolian büszke vagyok arra az úrhajós unokámra, és tudom, hogy te is az vagy. Kezeld bizalmasan, de hamarosan társaságot kap ott fent. Még kétszáz főt küldünk fel a Landfall Állomásra, tudományos és katonai személyzetet egyaránt. Majdnem két hónapja hagyták el az Androméda Hármas Földkörüli Állomást és úton vannak. Még három hónap és elérik a Deimoszt¹², a rakományukkal együtt átszállnak a leszállóegységbe, és amint leszállnak, hosszú időre fognak berendezkedni a felszínen. A küldetésük a bolygó terraformálásának megkezdése, nekik kell felépíteniük a nukleáris olvasztóműveket, melyek lebontják majd a vas-oxidot és felolvasztják a felszín alatti jeget, hogy légkört hozzanak létre. A célunk a belégzésre alkalmas légkör tíz éven belül, a komoly kolonizáció pedig húsz éven belül megindulhat. Ha még egy nemzedéken át vissza tudjuk tartani ezeket a rohadékokat, akkor a fajunk fennmaradása biztosított lesz, mert már két világban is ott leszünk, nem csak egyben. Az istenverte bibsik *soha* nem lesznek képesek mindegyikünket kiirtani! A legjobb az, hogy Allan felszállhat majd az egyik ilyen leszállóegységre, ami visszaviszi a Deimoszra, onnan meg visszajöhet a Földre. A következő utáni karácsonyra haza is ér. Egyezzünk meg egy időpontban mondjuk jövő év december 22 körül, akkor felmegyünk a hegyekbe és lövünk neki pulykát a karácsonyi vacsorára.
- Összehozhatjuk, most, hogy a Vadászati és Vadvédelmi Hivatal Köztársaság-szerte mindenhová telepített belőlük – helyeselt Don. – Meg vaddisznókból, sasokból, kondorkeselyűkből és a genetikailag feltámasztott vándorgalambokból és erszényes farkasokból. John Corbett, tudom, hogy ez bizalmas téma és semmi köze az Állambiztonsági Ügynökséghez, de mi ez a sok pletykálás, amit a *mamutokról* hallok mostanság?
- Öt vagy hat év múlva, igen – válaszolta Morgan büszkeséggel. – Az egyre növekvő farkas- és hegyioroslán populációnak is kell valamit ennie.
- És akkor az új szibériai tigris populációt nem is említettük. Hát nem furcsa, hogy a ZOG fajok kiirtásával vádol minket? – Szólt Don fanyar mosollyal. – Hány fajt is hoztunk már vissza a kihalás széléről? Sok esetben, mint az erszényes farkasnál is, szó szerint feltámasztottunk fajokat, a DNS-ük klónozásával.
- Hát, igen, mondjuk jó lett volna néhány olyan pulyka fent az Olympia környéki hegyekben még a Port Townsend Gárda idejében. Akkoriban a nyulak, mókusok, meg szarvasok fele, amit kilőttünk, alkalmatlan volt a fogyasztásra a sok szennyezés miatt, amit a ZOG a vizekbe, meg a levegőbe pumpált.
- Nagyon jó hírek ezek a gyarapodó marsi kolóniáról uram, bár még a saját Hazánkat sem laktuk be teljesen! Még mindig alig tudom elhinni, hogy egy ilyen kicsi és viszonylag szegény, negyvenmilliós országnak jut pénze úrprogramra.
- Ha az a negyvenmillió mind termelékeny, kreatív, keményen dolgozó ember, mely egytől egyig hozzátesz valamit a társadalomhoz ahelyett, hogy az államon élősökön, vagy uzsorából élne, elképesztő, hogy egy országnak mi mindenre telik – mondta Morgan. – Ha annak az országnak nem kell annyi pénzt költenie a tömeges drogfüggőségre, a Harmadik világbéli betegségekre, az elharapódzó bűnözésre, milliárdokat elszórnia külföldi segély néven a sok bábkormányok világszerte, meg a megszálló haderőkre pazarolni a rendetlenkedő, Harmadik világbéli legyőzött nemzetek ellenében, akkor jut pénz olyan kis extra dolgokra is, mint amilyen egy úrprogram. Ha annak az országnak az államkasszáját nem dézsmálják óriási multinacionális vállalatok, hihetetlen, hogy mennyi apró szabadul fel egyéb dolgokra. Negyvenmillió ember, akik együttműködnek egy békés és materializmustól mentes

földön, olyan csodákra képes, amikről még álmodni sem mertek volna a múlt évszázadban, amikor a nagyvállalatok uralkodtak, fiam. Ha nem kell több millió, börtönökbe és kényszermunkatáborokba zárt embert tartanod, ha stabilitás és egység uralkodik egy fajlag homogén társadalomban, ha valóban létezik szabad vállalkozás a monopolizált kapitalizmus helyett, ha a kormány csak akkora, amekkorának lennie kell ahhoz, hogy fenntartsa az államot, és mindenekfelett, ha nincsenek istenverte *ügyvédek*, hogy mindennek kiszívják a véréit, akkor el fogsz csodálkozni, hogy mi mindenre is képes egy ilyen kis ország, mint a miénk. Tudni akarod, hogy mi játszotta a legnagyobb szerepet a forradalom győzelmében? Hadd kérdezzek valamit. Hány BOSS ügynök létezik összesen és hol vannak?

- Hmm, nagyjából száz, azt hiszem – válaszolt Redmond. – Mindegyiknek ott az állomáshelye, szemben az utca túloldalán, kivéve, amikor kiküldetésen vannak.
- Pontosan! – Kiáltott fel Morgan. – Mennyi az, egyetlen kormányzati ügynökség és egy politikai rendőr a Köztársaság négyszázezer lakosára? Ha az összes különféle ügynökségüket beleszámoljuk, az FBI-t, az ONR-t, a Belbiztonsági Hivatalt, a Belügyi CIA-t és az állami és a helyi biztonsági szerveket, akkor a politikai rendőrség aránya az Egyesült Államokban egy a 217-hez, melyek több mint háromezer megerősített létesítményben, irodában, börtönben és támaszponton működnek. A BOSS a nemzeti költségvetés 0,0012%-át köti le. A Civil Gárdára a költségvetés 2%-át költjük a rendes bűnüldözés céljából, és a megyei börtönökön, meg a Gárda és a katonai támaszpontok fogdáin kívül nincsenek börtöneink. Itt nincsenek rabszolga munkatáborok, mint az Államokban. Ha itt a Köztársaságban valaki a seggét mutogatja, akkor vagy kinyírjuk, vagy megkorbácsoljuk, vagy töröljük, vagy megbírságozunk, aztán elengedjük. Az összes rendőri szervre és a börtönökre elkülönített teljes költségvetési összeg az Egyesült Államokban a nemzeti össztermékük 18%-át teszi ki. Mit mond ez neked arról, hogy a mi módszereink hogy működnek az övéikkel szemben? Óh, mielőtt elfelejteném, teljesen más téma, van itt neked valami. Az ír nagykövet csempészte be ezeket egy diplomáciai csomagban.

Morgan elővett egy fadobozkát, felnyitotta, és íme, ott heverték előtte!

- A szentségit, havannai szivar! – Hüledezett Don.
- Na, most, távol álljon tőlem, hogy rosszat szóljak a saját hidroponikus dohányiparunkról, főleg az a szép nagy adó fényében, amit a Köztársaság keres vele. Megment minket a jövedelemadó szükségességétől. De az igazság az, hogy a rangnak néha mégis megvannak az előnyei. Végy egy marékka, mielőtt elmész.

Mindkét férfi szivart gyújtott és leült a szófára. Nyílt az ajtó és Corey Nash csoszogott be rajta, kezében egy tálcával, rajta egy nagy, fém kávéfőzővel és két nagy csészével.

- Figyelj, Corey, kértem én kávé? – Kérdezte Morgan.
- Nem, de attól még kaptál – morgott az öreg.
- Valódi kávé, Mr. Nash? – Kérdezte Don mosolyogva.
- A makk és a cikória húsz éven át jó volt mindenkinek ebben az országban, és most is bőven elég jó lesz neked! – Csattant Nash.

Letette a tálcát az asztalra a szófa elé, aztán kicammogott, magában morgolódva. Don mindkettejüknek öntött a tradicionális Északnyugati italból, mely fekete volt, búzlótt, és amely magát az istenek nektárját jelentette azok számára, akik átérték a korai évek kemény gazdasági megszorításait. A makk-kávé az Északnyugatiak büszke nemzeti szimbólumává vált, és a magánboltokban és állami élelmiszerüzletekben a mai napig nagyobb volt rá a kereslet, mint az igazi kávéra.

- Beszélni szeretett volna velem valamilyen ügyről, uram? – Tette fel végre a kérdést.
- Igen. Van számodra egy kemény dió, Don. Felmerült egy ügy, egy elég furcsa ügy. Mondhatni, egy morajlás a múltból. De mielőtt erre rátérnénk, szeretném, ha minden plusz infót elmondanál erről az Andrews-ügyről, amit nemrég felgöngyölítettél. Aggaszt a dolog, Don. Természetesen olvastam a hivatalos jelentéseket, és tisztában vagyok vele, hogy az ügy

jelenleg *sub judice*¹³, de te voltál a fő nyomozó az ügyben, és segíthetsz nekem kitölteni néhány fehér foltot. Azok a bolondok tényleg azt tervezték, hogy merényletet követnek el az egyik vezető Keresztény Identitású parlamenti képviselő ellen, vagy csak a sör beszélt belőlük?

- Eljutottak a komoly tervezés szakaszáig, bizony – mondta Redmond. – Szerintem megpróbálták volna. Talán sikerülhetett volna nekik, és akkor most pokoli nagy bajban lennénk, már elnézést a kifejezésért. Egy lánytól kaptuk a fülest, aki akkor felszolgálóként dolgozott a seattle-i OBA klubban, és véletlenül olyan dolgokat hallott, amik nem tetszettek neki, így felvette a kapcsolatot a BOSS-szal. Jelentős részlet, hogy a tanúnk maga is Wicca-hívő, de volt benne annyi józanság, hogy tudta, hogy a Biblia-fiúk meggyilkolása nem jó ötlet egy olyan országban, ahol a lakosság nyolcvan százaléka ilyen vagy olyan módon Keresztény vallású. Nem minden óhitű olyan agyalágyult, mint ennek az ügynek a gyanúsítottjai.
- Biztosan máshol voltál, amikor aláírtuk a Köztársaság konkordátumát a Vatikánnal – szöjt Morgan keserűen. – Körbetáncolták az egész Parlamentet a medveszőrméikben, fejükön a szarvas sisakjaikkal, közben meg úgy hadonásztak az átkozott kalapácsaikkal, mint a bolondok. Ezek, meg a Paisley Presbiteriánusok Babilon szajhájáról kiáltoztak. Az ordítózó Baptistákkal, a Pünkösdistákkal, meg azokkal az agyalágyultakkal együtt, akik szerint a Pápa egy úrlény az Alfa Centauriról.

Redmond értetlenül rázta a fejét.

- Komplet elektronikus lehallgató-rendszert telepítettünk az ostoba fejükre, így videó- és hangfelvételeink is vannak a találkozóikról Andrews garázsában, az egysínű vasúton és a tengerparti házban Anacortes-ben. Ez meg fogja győzni a tizenkét férfi állampolgárból álló esküdtszékét, hogy komolyan széndékukban állt megölni Briggs lelkészét. És a nőket is, ha Mrs. Parker megköveteli, hogy nők is tagjai legyenek az esküdtszéknek, amihez persze minden joga megvan. Andrews és a három másik férfi valószínűleg kap majd egy korbácsolást, az állampolgárságukat pedig felfüggesztik majd pár évre, ami durvának tűnhet ahhoz képest, hogy csak beszéltek a dologról, de tudja, hogy milyen fontos erősen kézben tartani a vallási helyzetet ebben az országban. Úgy gondolom, hogy az eseményeket lehet majd úgy prezentálni, hogy a Parkeréket felbujtóként mutassuk fel és, hogy az ügyüket tovább kell majd küldeni egy állambiztonsági bíróság elé. Mivel Briggsszet ténylegesen nem ölték meg, így megússzák majd az akasztófát, mely esetben remélem, hogy a bíró elrendeli majd mindkettejük törlését.
- Az Óhitűek Szervezete mennyire folyt bele a dologba? – Kérdezte Morgan óvatosan.
- Az OBA rendben van. Az összeesküvőket nagy hanggal és egyöntetűen kitagadták. Ez nem az OBA ötlete volt. Ez a hat ember szervezte az egészet, akik begőzöltek – nyugtatta meg Redmond. – Todd Andrews és a három másik ember, meg a Parker házaspár. A Parkerék szerepével kapcsolatban felmerültek bennem bizonyos kérdések.
- ONR-ügynök provokátorok? – Kérdezte Morgan.
- Nincsen rá konkrét bizonyíték, hogy az Egyesült Államok Északnyugati Helyreállítási Hivatala belefolyt volna a dologba, de azt tudjuk, hogy az egyik hosszú távú stratégiai céljuk, hogy egy teljes körű vallási háborút robbantsanak ki a Köztársaságon belül. A fenébe is, éppen elég segítséget kapnak ehhez mindkét oldalról innen is, akik mindenféle ésszerűséget nélkülözve ugyanezt akarják. Emellett az ONR-nek szokása, hogy férfi-női csapatokat küld ellenünk, akár összeházasodtak, akár nem, mivel ez hosszú távú hűséget biztosít azáltal, hogy csökkenti mindkét nem vágyát arra, hogy mással próbáljon dugni, amivel személyes vonzalom alakulhatna ki az ellenség felé. A mi Háború Elhárítási Hivatalunk is így jár el azokkal az ügynökeinkkel, akiket az Egyesült Államokba, vagy Aztlanba küldünk. A BOSS elkobozta a Parker házaspár házi- és zsebkommunikátorait, és a laborjaink technikai elemzői több olyan titkosított számítógépes kódra utaló jelet találtak, melyet Parkerék a letartóztatásuk előtt töröltek.

- Ezek a Köztársaságon kívülről származtak? – Kérdezte az Elnök óvatosan.
- Nem tudni. Bármilyen adattöredékek is voltak ezek, a legkorszerűbb módszerekkel titkosították őket, és még nem sikerült dekódolnunk. Dolgozunk rajta. Parkerékre visszatérve, teljesen tiszták, már amennyire meg tudjuk állapítani. Több adatbázist is feltörtünk az Egyesült Államokban és Aztlanban egyaránt, és amit találtunk egybecseng az előéletükkel, legalább is a születési dátumaikat, társadalombiztosítási számaikat és a munkahelyeiket, stb. illetően. Ha hamis személyazonosságokkal látták el őket, akkor profik csinálhatták, bár mindig is elismertem, hogy az ONR alapos munkát végez. A Parkerék hat éve ugrották meg a határt, a szokásos drámai határon átfutással, és a többi és a többi. Kicsit talán túlságosan is drámai.
- Az Államokból, vagy Aztlanból léptek be?
- Aztlanból – felelte Redmond. – A Hazatérési adatlapjukon azt írták, hogy a kaliforniai Santa Clarából származnak.
- Ha Kaliforniából jöttek, miért nem a Mountain Gate nyitott határátkelőn jöttek át? – Kérdezte Morgan.
- Parker azt állította, hogy a műszaki jártassága miatt úgysem kaphatott volna kilépő vízumot, ami – amennyire én tudom – igaz lehet. A *Limpieza de sangre* süketelés ellenére a mexikói kormány van annyira realista, hogy tudja, szükségük van a szakképzett fehér munkaerőre, ha egy működőképes társadalomnak legalább a látszatát fent akarják tartani. Emellett Parkeréknek volt nagyjából negyvenezer dollár megtakarításuk, amit a mexikóiak sosem engedtek volna nekik kivinni Nuevo Mondo Hispanicából. Meg persze az is tény, hogy ha csak kérvényezik, hogy egy látogatás erejéig belépjenek a Köztársaságba, már az is kemény megtorlást vonhat maga után ott lent, amint tudja. Az egész teljesen őszintének és hihetőnek tűnt. Minden évben több ezer ilyen esettel találkozunk, amint a Délnyugat és Texas utolsó fehér lakói próbálnak átszökni. Glenn Parker egy úrkommunikációs létesítményben kapott állást elektronikai áramkörtervezőként. Parker B-2 osztályú állampolgár a műszaki tudására való tekintettel. A felesége C-kategóriás volt. Nincsenek gyerekeik, ami számomra kicsit még gyanúsabbá teszi a dolgot. Egy férfi egy B állással és egy feleség Charlie háztartásbeli fizetési csekkel, ami jelentősen javult volna minden egyes gyermekkel? Semmilyen anyagi okuk nem volt rá, hogy ne alapítsanak családot. Ha egészségügyi okokból nem lehetett gyerekük, miért nem fogadtak örökbe? A Lebensborn Örökség Helyreállítási csapatok évente több száz fehér babát hoznak el az Államokból és Kanadából, úgy csempészik át őket a határon, mint ahogy az alkoholcsempészek, meg a drokartellek tették a piával meg a kábítószerrel. A bölcsődék teli vannak, a saját népünk körében pedig akkora a gyermekvállalási kedv, hogy a Lebensborn mostanság egyre nehezebben talál adoptálni hajlandó szülőket. Nem úgy van, mint hatvan évvel ezelőtt, amikor egy egészséges fehér csecsemő akár százezret is érhetett az örökbefogadási piacon, és a kormány beszállt az üzletbe, amivel Árja gyermekeket raboltak el, hogy eladjanak politikailag korrekt juppiknak meg buziknak. A bőség zavarában vagyunk, mondhatni.
- Igen, tudom – bólintott Morgan. – Ezért is hozott törvényt a Parlament arról, hogy aki örökbe fogad egy Lebensborn gyermeket, egy szinttel megemeljük az állampolgársági osztályát, valamint megnöveljük a háztartásbeli juttatását. Erről jut eszembe...
- Sarah és én már amúgy is A1-esek vagyunk, szóval nem kell előléptetés, de már jelentkeztünk rá – mondta Redmond. – Néhány hónap múlva újból kis lábacskák dobognak majd a házunkban. Sarah elképesztő! Öt saját gyerekünk van, kettő még nem nőtt fel, és már fel is készült a második hullámra. Azt mondja, már alig várja, hogy unokái legyenek. Eva annyira imád kisbabákkal játszani, hogy kicsit lejjebb adott a színjászó tanfolyamról, hogy gyermeknevelési órákra járhasson a középiskolájában, John pedig bölcsőt készít a garázsban a szerszámaimmal.
- És ha már szóba jöttek az unokák, mi a helyzet Cindy Ellel? – Kérdezte Morgan.

- A Mark Conway téma jól fest, ha majd leszerel a hadseregtől – felelte Don. – Szerintem hamarosan megkapjuk a hivatalos leánykérést. Amint Allan hazatér, Sarah és én Sinead O’Neillhez küldünk majd leánykérést, Michael O’Neill tábornok legidősebb lányához. Persze csak Allan kérésére. Nem vagyok a híve annak, hogy én keressek házastársat a gyerekeimnek anélkül, hogy megbeszelném velük. Allan és Sinead akkor találkoztak, amikor a lány középiskolába járt, Allant pedig beszervezték néhány űrhajózási tanórára. Tizenkét évvel idősebb a lánynál, ami a pszichológiai szakértőink szerint nagyjából az ideális időtartományban van, és én is úgy érzem, hogy jó ez így. Tudom, hogy Sarah és köztem csak egy év van, de azok más idők voltak. Ezt már megbeszélték egymás közt. Sinead várja őt. O’Neill tábornok tudja és azt is tudomásunkra hozta, hogy más leánykérést nem fogad el, feltéve, ha Allan belátható időn belül hazatér. A lány akkorra már első éves biokémia hallgató lesz, úton a B-1-es állampolgárság felé, és már jelentkezett is a párttagságra. Ha rajtuk múlik, Allan A-kategóriás állampolgárságával és a leányzó végzettségével mindketten jogosultak lesznek korai Életjáradékra, szóval a házuk miatt már nem kell aggódni.
- Sineaddal találkoztam már, amikor ott volt az apjával valami katonai találkozón. Le voltam nyugőzve. Hallottam, hogy ő és Allan udvarolnak egymásnak, és örülök, hogy összejött a dolog. Szóval, bármennyire is utálok ezt tenni, térjünk vissza az Andrews ügyre – sóhajtott Morgan.
- Külső megjelenésre Parkerék csak egy dilis pogány pár, akiknek szúrja a szemét a kereszténység, nyomják a szokásos dumát arról, hogy Jézus csak egy botra szúrt döglött zsidó, és úgy tűnik, megvan a képességük, hogy kevésbé értelmes embereket rábeszéljenek olyan dolgokra, amiket nem kéne csinálniuk.
- Általában a provokátor ügynökök is rendelkeznek e képességgel – jegyezte meg Morgan szárazon. – Isten a tudója, hogy a régi időkben ezer alkalommal is kemény leckét kaptunk erről. Van rá bármi esély, hogy Glenn Parker esetleg veszélybe sodorhatott bármilyen űrprogramot? Van egy unokám ott fent azon a vörös kőtömegben, amit Marsnak hívunk, és rendkívül dühös leszek, ha ez a rohadék valami olyat tett, ami miatt nem tud onnan hazajönni.
- Maga és én is, uram. Higgye el, ezt a lehetőséget is megvizsgáltam, tüzetesen. Nem valószínű, hogy így lenne. Parker biztonsági engedélye nem engedte olyan magas szintekre, a technológia pedig, amivel dolgozott, nem újdonság sem az amerikaiaknak, sem a kínaiaknak. Persze ennek is még jobban utánajárunk. Bár nincs semmilyen konkrét bizonyítékunk kémkedésre, szabotázsra, vagy az ellenséggel való törvénytelen kapcsolatfelvételre, máris javaslatot tettem arra, hogy terjesszék fel az ügyet az állambiztonsági bíróság elé, legalább a Parkerék esetében. Nyilvánosság kizárva, az esküdtszék kizárólag Alfa-állampolgárokból áll majd össze.
- Hmmm, attól tartok, ezt most el kell utasítanom, Don – szólta Morgan a homlokát ráncolva. – Sajnálom. Én is azt kívánom, bárcsak ne lenne szükség bírósági tárgyalásra. Igazán a hátunk közepére sem kívánjuk a Köztársaság szennyeseinek ilyen nyilvános kitergetését. De ez egy olyan ügy, amit nyíltan kell elintéznünk. Nem csak azért, mert a titkos tárgyalások a ZOG-ra jellemzőek. Mi is alkalmazzuk, mert néha szükségünk van rá. Még mindig háborúban állunk annak ellenére, hogy már egy nemzedék óta próbálunk valamiféle végleges megegyezést kötni ezekkel az emberekkel. De ha a keresztények azt gondolják, hogy egy ilyen dolgot próbálunk rejtegetni, ólajtóhoz szögelik a lenyúzott bőrömet a következő választásokon. És az esküdtszékéből sem hagyhatjuk ki a Bravókat és Charlie-kat, mint az állambiztonsági bíróság esetében lenne. A legtöbb keresztény identitású állampolgár ezekbe a kategóriákba tartozik, és politikailag nem lenne célszerű csak az Alfákat bevonni. Az Alfák nagyrészt nemzetiszocialisták, így a keresztény fundamentalisták pogányoknak tekintik őket. Májris nagyon kérdezősködik a CI-frakció a Parlamentben, és akkor az ellenzéket még nem is említettem, akik aztán igazán nagy bulit akarnak csinálni ebből a dologból. Rádásul a

pünkösdisták csoport valószínűleg megpróbálja majd ürügyként használni ezt az ügyet, hogy kiharcolhassák, hogy a Köztársaságba újonnan betelepülőiket azonnal Bravónak tekintsük anélkül, hogy katonai szolgálatot kéne teljesíteniük.

- Amivel egy csapásra megdupláznák a szavazati erejüket. De mégis hogyan használhatnák fel ezt az ügyet arra, hogy egy teljesen más témájú követeléssel éljenek? – Érdeklődött Don.
- Megtalálják a módját, higgy nekem – kuncogott Morgan. – Amit persze nem adhatok meg nekik, mert akkor az OBA valószínűleg *tényleg* megpróbálna puccsot szervezni. Fájdalmasan tudatában vannak, hogy a keresztények alkotják ennek az országnak a többségét, és ha automatikusan megadom a fejenként két szavazatot egy militáns keresztény szektának, ami a B-állampolgársághoz jár, akkor azt jogosan sérelemnek vehetik. A Köztársaság egy olyan vallási kötélén táncol, amelyet a tizenhetedik századi Európa óta nem tapasztalt meg még egyetlen fehér társadalom sem, Don, az egyensúlyt pedig fent kell tartani. Az állampolgárságodat és a szavazati jogodat az államnak és a közösségnek nyújtott szolgálatokért kapod meg, nem pedig a politikai békéért nyújtott kenőpénzként. Ha pártfogásképp kezdjük el osztogatni az állampolgárságokat, meg a szavazati jogokat, az a rendszerünk végzetes megromlásának kezdetét jelentheti. Épp ez történt az Egyesült Államokban és nem hagyhatom, hogy itt is ez történjen. Ezt az Andrews-ügyet a tömegeknek kell elintéznük, nyílt lapokkal játszva. Titkolózásnak még csak a legkisebb gyanúja sem merülhet fel. Különben a CI-k, meg a pünkösdisták úgy rám akaszkodnak, mint tetű a majomra, a Parlamenten belül és azon kívül, persze Jehova és a magasságos Jézus Krisztus nevében.
- A régi rodéziai modellen alapuló Parlamenttel az a gond, hogy negyven százaléka az ellenzéknek van lefoglalva – emlékeztette Don szárazon. – Na most, ha egy egységes nemzetiszocialista államunk lenne...
- A fenébe, nehogy *te* is elkezd! – Mordult fel Morgan elkeseredésében. – Épp eleget hallgatom *ezt* az NS-padok felől! Legalább a nácioknak nem szúrja a szemét ez az átkozott vallási téma! Néha úgy érzem, ők a legkiegyensúlyozottabb és legésszerűbb csoport mind közül.
- Sokszor gondolkodtam azon, hogy vajon a Führer milyennek látott volna egy olyan helyzetet, ahol a nemzetiszocializmus számít a mérsékelt erőnek? – Nevetett Don.
- Szerintem most a Valhallából néz minket és szétröhögi azt az osztrák fejét. Mégis mi a franc volt a baj a jófajta, régi vallással? – Morogta az Államelnök. – Hét közben halálra dolgozod magadat, szombat este leiszod magad és kirúgsz a hámból, aztán az asszony elvonszol a templomba vasárnap reggel, miközben még mindig másnapos vagy, ott énekelsz, meg táncikálsz egyet Jézusért, aztán ebédelsz egy jót, délután meg elmész horgászni. Az élet ilyen kéne legyen az Isten szerelmére! Mi a franc nem volt ebben jó? Mégis kinek kell ez az elragadtatás maszlag? Egyetlen átkozott utalás nincs rá a Bibliában. Én azt mondom, ha a jó öreg vallás elég jó vót Stonewall Jacksonnek¹⁴, akkor nekünk is jó kell legyen!

Redmond magában mosolygott. Tudta, hogy John Corbett Morgan volt saját korának, vagy bármely más korszaknak az egyik legélesebb elméjű, legkönyörtelenebb és leginkább eklektikus államfője, olyan elmével, mint egy acélcsapda, egy olyan ember, aki tökéletesen képes volt saját véleményét bármely tudományos, gazdasági vagy politikai vitában megvédeni a világ bármely más vezetőjével szemben. És mégis, amikor néha átcsapott a maga Kentucky hillbilly stílusába, az nem csak színlelés volt. Az ember valódi lelkének megnyilvánulásai voltak ezek. Akár az Északnyugati Köztársaság, akár a Föld bármely más nemzete számára az, hogy a nép egy jóhiszemű fia legyen a vezetője, ritka dolog volt történelmében. Hogy ráadásul jól is vezesse az adott országot egy ilyen ember, Isten ajándéka volt. Vagy az Isteneké.

- Meséltem már neked, hogyan lett végül az *Erős Vár a Mi Istenünk* a nemzeti himnuszunk?

Már mesélte, de ez volt az egyik olyan történet a Küzdelem Korából, melyet Don sosem tudott megenni. Morgan további kérdezősködés nélkül belevágott:

- Miután ott Longviewban több hét rettentő kemény tárgyaláson voltunk túl, és már tucatszor is csaknem a fegyvereinkért kellett nyúlnunk, hogy kiharcoljuk onnan magunkat, végre sikerült úgy megfélemlítenünk és lebirkoznunk azokat a rohadékokat, hogy megkaphattuk a saját országunkat. Aztán az utolsó istenverte percben, mikor már kész voltunk kiállni a világ szeme elé elmondani, hogy a fehér faj fenn fog maradni, hogy az egésznek volt értelme... tudod, mi történt? Az átkozott demagóg... elnézést, néhány bátor és húséges, valamint Biblia-hitű harcostársunk azzal kezdett fenyegetőzni, hogy felrúgják a megállapodást, kísétnak onnan és újrakezdi a háborúást, robbantgatást és gyújtogatást, mindezt azon eget rengetően fontos kérdés miatt, hogy melyik rohadt *dalt* játszuk le, amikor felvonjuk az első hivatalos trikolt! Ők az Előre, Keresztény Harcosokat akarták, a nácik a Horst Wessel indulót, az odinisták pedig Wagnert. Isten áldja azt az emberbőrbe bújt angyalt, Cathy Frostot! Amíg mi ott vitatkoztunk és bolondot csináltunk magunkból az Egyesült Államok Elnöke, az ENSZ biztosok, a Nemzetközi Vörös kereszt küldöttsége és az ellenség összes tábornoka előtt, akik tovább akarták folytatni a harcot és a halálunkat akarták, neki sikerült meggyőznie minket, hogy játszuk le az Erős Vár a Mi Istenünket. Ez elég keresztény volt a keresztényeknek és elég német a náciknak, az odinistákat meg azzal hozta szégyenbe, hogy végre elkussoljanak, hogy felhúzta a blúzáát és megmutatta nekik... amit műveltek vele. A szentfizeknek tetszett, mert Luther Márton írta, így a római Babilon szajhájának képébe törölheték egy kicsit. A fajunk fennmaradása forgott kockán, erre ezek Babilon szajhájáról papoltak! Cathy azt mondta, hogy valamilyen személyes jelentéssel bír számára ez a dal. Na, most már mindenkinek jelent valamit. Hála az Istennek, hogy az egyik emberünknek megvolt a Mormon Imaházi Kórus előadásában CD-n, így betöltöttük a hangosbemondó rendszerbe, mielőtt bárki meggondolhatta volna magát, különben biztos, hogy kaptunk volna még öt év háborúskodást a nyakunkba!
- Ha nyilvános tárgyalást akar Andrews ügyében, hát legyen – adott neki igazat Redmond vállát megvonva. – Maga a BOSS főnöke, uram. A fenébe is, ha Parkerék agyát patyolattisztára lézerezték és átestek a helyreállításon, lehet, hogy elszánt templomjárók lesznek és a vasárnapjaikat Jézus imáadásával töltik majd. Szóval mi lenne az a másik megbízás, amit tartogat nekem?
- Egy szellemsztori – mondta az Elnök komoly arccal.
- Tessék, uram? – Kérdezte Redmond udvariasan – Azt hittem, azokat Halloweenkor szokta mesélni nekünk a sistergő hotdogok és mályvacukrok mellett.
- Olyankor valójában csak régi Manley Wade Wellman történeteket rögtönzök – vallotta be Morgan. – De ez valódi. Egy szellem a múltunkból visszatért kísérteni minket.
- Van ennek a szellemnek neve? – Érdeklődött Redmond.
- Van – felelte Morgan. – Trudy Greiner.
- *Tessék?* – Kiáltott fel Don, döbbenetében talpára ugrott, szivarjának hamuja észrevétlenül a szőnyegre hullott.
- Mondom Trudy Greiner.

Morgan kihúzta íróasztala egyik fiókját és egy üvegszerűen átlátszó műanyaglapok közé ágyazott papírlapot vett ki az egyik mappából, melyet aztán átnyújtott Redmondnak.

- Ezt a levelet a tegnapi nap kapta az irodám valószínűleg a Los Angeles metroplex területéről, bár képtelenség megmondani, hogy valójában honnét származik.
- A Köztársaság és Aztlan között nincs postaszolgálat – jegyezte meg Redmond, miközben a levelet a fény felé tartotta. – Amennyire én tudom, Aztlanban is alig van postai szolgáltatás. Istenem, ezt a szar papírt! Az ottani sötétzöldek biztos, hogy már legalább hét vagy nyolc alkalommal újrahasznosították. Majdnem szétesik! Hát, legalább még angolul beszél, nem pedig spangolul. A rendes mexikói spanyolt, na azt beszélem, olvasni és írni is tudok a sandpointi nyelvleckéimnek hála, de még mindig nem sikerült megtanulnom azt a szar

- félnyelvet, amit manapság az amerikaiak beszélnek, pedig szükségem lenne rá, hogy elolvashassam azt a sok mindent, ami az íróasztalomra kerül. Rosszabb, mint a puerto ricói.
- Tudom, hogy nincs postai kézbesítés Aztlanból – felelte Morgan. – Ezt a levelet is a magánkézben lévő futárcégek egyike hozta át, amely arra specializálódott, hogy leveleket csempésszen az NAR-ből és az NAR-be. A mexikóiak általában szemet hunynak fölötte. Szükséges rosszként kezelik, és van annyi eszük, hogy tudják, nem tilthatnak meg mindenféle kapcsolattartást. A papírral kapcsolatban pedig, szerencséje volt, hogy legalább ezt be tudta szerezni, ha tényleg Los Angelesben él, figyelembe véve az alapvető cikkek állandó hiányát, ami ott van.

Redmond hangosan felolvasta a levelet.

*A méltóságos John Corbett Morgan Államelnök részére,
Északnyugati Amerikai Köztársaság
Longview Ház, Olympia, Washington*

Elnök Úr:

Bizonyára meglepődött, hogy az én soraimat olvassa, miután a Köztársaság oly sok évig vadászott már rám és próbált megölni engem. Azért írok, hogy elmondhassam, befejezhetik a keresést.

Elegem van abból, hogy idegenek között élek. Elegem van abból, hogy egész életemet meneküléssel és bujkálással kell töltenem egy olyan bűnért, amelyet el sem követtem. Véget vetek ennek az egésznek. Szándékomban áll élni azon jogommal, mely a világon minden más Árja férfit és nőt megillet. Hazatérek. Kilépvizumot kaptam az Aitkin-kormánytól, az most mindegy, hogy hogyan. Ez év október 22-én, a Coeur d'Alene-i felkelés évfordulóján átsétálok a Köztársaságba a régi Ötös Államközi Autópálya határátkelőjénél a kaliforniai Mountain Gate-nél. Ha ott helyben agyon akarnak löni, vagy fel akarnak kötni az első fára a határ fehér oldalán, hát tegyék. Többé már nem érdekel. Egy ártatlan nőt fognak meggyilkolni, de inkább haljak meg abban az országban, melynek a létrejöttéért a fiatalságomat és a szívemet áldoztam, mint, hogy még egy napot kelljen eltöltenem itt lent, ebben a sárszínű pokolban.

Ha nem ölnek meg azonnal, akkor nyilvános tárgyalást, vagy hadbírószági tárgyalást követelek az ellenem felhozott vádak ügyében. Nem árultam el az Olympiai Gárdát. Gondolkodás nélkül az életemet adtam volna Tom Murdockért, Melanie Youngért és szeretett bajtársaim bármelyikéért. Bár negyven évnyi pokol telt el azóta, még mindig gyászolom őket minden egyes nap. Nem tudok tovább élni ezzel a hazugsággal, ezzel a szörnyű váddal. Ez így nem helyes. Nem ezt érdemlem. Nem bírom tovább elviselni. A halhatatlan lelkekre esküszöm, hogy ártatlan vagyok. Az Északnyugati Önkéntes Hadsereg katonájaként (hivatalosan sosem szereltek le), követelem a jogot, hogy imádott hazám törvényei szerint élhessek és halhassak meg és, hogy tisztázhassam a nevemet, adja Isten az ő végtelen kegyelmességéből, hogy így legyen. Ha pedig nem, legyen meg az Ő akarata.

Tisztelettel,
Gertrude Greiner Önkéntes

U.I.: Alább csatoltam valamit, amit mindig is hajlandó voltam adni a Hazámért, még azon hosszú évek során is, amikor vadásztak rám.

Az utóirat alatt egy véres hüvelykujj-lenyomat volt.

- Jézus Úristen! – Motyogta Don döbbenetben.
- Én meg már azt hittem, hogy nemzetiszocialista vagy? – Kérdezte Morgan komor mosollyal az arcán.
- Az is vagyok. Ami azt jelenti, hogy tiszta lelkiismerettel esküdhetem meg Krisztusra és az Ázokra¹⁵ – mondta Redmond. – Trudy Greiner, a forradalom utolsó áruháza felhagy a rejtőzködéssel több, mint harminc év után? Biztos elment az esze!
- Nagyon úgy tűnik, hogy ez lehet az egyetlen módja annak, hogy elkapjuk – válaszolt Morgan szárazon. – Egyetlen más célpont sem volt képes ilyen sokáig elrejtőzni a vadászaink elől. Évek óta a leghalványabb nyomára sem sikerült rábukkannunk. Olyan volt, mintha egyszerűen eltűnt volna a Földről. A BOSS és a WPB már csaknem arra a következtetésre jutott, hogy már meghalt, és valahol titokban, hamis névvel eltemették.
- Honnan tudja, hogy nem átverés? – Kérdezte Redmond. – A véres ujjlenyomat gondolom az azonosítást szolgálja, de mind a DNS, mind az ujjlenyomatok hamisíthatóak. Az Északnyugati Helyreállítási Iroda és a mi embereink a Háború Elhárításánál is gyakran ezt teszik. Az is lehet, hogy a nő, aki ezt írta, az ő egyik átkozott genetikailag módosított másolatuk, mint amilyen az a Bill Vitale klón volt, amit megpróbáltak becsempészni hozzánk.
- Tudom. Valóban lehetséges, hogy ez az ONR egyik újabb próbálkozása. De az Ügynökség törvényszéki laboratóriuma jól átnézte a dokumentumot, és az a helyzet, hogy mind az ujjlenyomat, mint a DNS *valóban* egyeznek – felelte Morgan.
- Biztosak benne? – Kérdezte Don.
- Teljesen. A Greiner nőszemélytől ujjlenyomatot és DNS-mintát vett az FBI Oregonban, mikor több mint negyven évvel ezelőtt letartóztatták gyűlölet-bűncselekményért, amikor még fiatal volt. Talán emlékszel rá, hogy amikor a ZOG hivatalosan kivonult Portlandból, néhány helyi piros-fehér-kék idióta úgy döntött, hogy ők tesznek Longviewra. Kemény fegyverzetrel kellett bevonulnunk és utcáról utcára kellett bevonnunk a várost, három napunkba telt, mire kiűztük őket onnan. A Hidak Csatájára emlékszel?
- Történelmi pillanat – emlékezett Don mosolyogva. – Az első tűzérési zárótűz, melyet náci ágyúkból lőttek és a náci tankok első morajlása 1945 óta.
- Úgy bizony. A fenébe, fiam, az aztán zene vót füleimnek! Úgy emlékszem rá, mintha tegnap lett volna. A lényeg, hogy egy SS Bevetési Osztag, melyet ironikus módon éppenséggel egy fiatal hadnagy vezetett, akit Bill Vitale-nak hívtak, elfoglalta a portlandi FBI-központot, mielőtt azok megsemmisíthették volna a fájlokat és a merevlemezeket, úgyhogy megvan Trudy Greiner DNS-e. Az a megérzésem, hogy a levél valós. Simán el tudom képzelni, hogy idővel annyira eleget abból, hogy mindig a vadászoktól kell rettegnie, hogy véget akar vetni az egésznek.
- Én is hallottam róla – tűnődött el Don. – Hogyne hallottam volna, hisz minden férfi, nő és iskolás gyerek hallott már róla az egész Köztársaságban. A gyerekeim is úgy nőttek fel, hogy trágár óvodai versikéket énekelgettek Trudy Greinerről, némelyik miatt szappannal kellett kimossam a szájukat, mikor meghallottam, mit énekelnek. A legnagyobb stuka, az áruházi kurva, aki pénzért küldte a halálba Tom Murdockot, Melanie Youngot és még ötvenet az NVA legbüszkébb és legbátrabb partizánegységéből a Ravenhill Ranch-nél történt rajtaütés során. A saját Északnyugati Gonosz Boszorkánk. Csak kíváncsiságból kérdelem, mi volt az ő eredeti gyűlöletbűne a régi időkben Portlandban? – Kérdezte Redmond.

- Aljas indokból elkövetett gyűlölet-bűncselekmény – válaszolta Morgan. – A cionista hatóságok úgy találták, hogy egy bizonyos Gertrude Greiner, tizenhét éves, volt felelős azért, hogy egy politikailag inkorrekt viccet betettek a középiskolája évkönyvébe. Két darab kétértelmű mondatról volt szó, mely a „Beaverton” és a „likőrkereskedelem” szavakból csinált viccet. Lelki gyötrelém okozása, az alternatív életmódokkal szembeni érzéketlenség, negatív és ellenszenves környezet kialakítása, meg a többi baromság. Te túl fiatal vagy, hogy emlékezz rá, Don, de azokban az időkben egy fehér ember még tüszenteni sem tudott anélkül, hogy meg ne sértett volna valami jelentéktelen kisebbséget és már mehetett is a börtönbe. Ötleted sincs, milyen volt folytonosan vigyázni minden egyes szavunkra, mindig a hátunk mögé nézni és suttogni, sosem tudhattuk, hogy mikor fog valami majomalkatú, vagy sápadtbőrű szerencsétlen bejelenteni téged a gondolatrendőrségnek a legapróbb ártalmatlan megjegyzés miatt. A fajunk férfi és női tagjai állandó félelemben és rettegésben éltek, és bárki, akinek fehér volt a bőre és ki mert állni a rezsim ellen, kegyetlen büntetésre számíthatott. Főleg, ha szellemességgel, vagy humorral tette. Tudod, a ZOG politikailag védett kisebbségei sosem voltak képesek eltérni, ha gúnyt űztek belőlük. A gúny jobban aláásta őket, mint bármi más, ezt ők is tudták, és a tiszteletlenség legkisebb jelére is olyan vérszomjossal reagáltak, mint egy sérült vadállat. Trudy kis lesbikus vicce miatt a középiskola teljes évkönyvét tiltott gyűlöletirodalommá nyilvánították a Dees-törvény alapján, így vissza kellett azt hívni és a sértő vicceket kivenni. Trudy-t egy Emberjogi Bíróság ítélte el és tizennyolc hónapot kellett ülnie. A családját megbírságotlák, és kifizettették velük a politikai inkorrektstól megtisztított évkönyvek újrainyomtatását. Trudy még a női börtönben lépett be egy NVA sejtbe.

- Trudy? – Szakította félbe Redmond kíváncsian. – Személyesen is ismerte őt, uram?
- Igen – felelte Morgan. – Ha lehet, folytatnám, ezredes.

Redmond érezte, hogy érzékeny pontra tapintott rá.

- Természetesen, uram. De felfrissítené kérem az emlékezetemet, Elnök úr? Mikor került ő össze Tom Murdockkal és az Olimpiai Gárdával?
- A reggelt azzal töltöttem, hogy átnéztem az aktáját, csak, hogy tudjam, hogy nem hagyott-e cserben az emlékezetem ennyi év után – mondta Morgan. – Trudy Greiner még a sitten ült október 22-én, de néhány hónapra rá feltételesen szabadlábra helyezték, és Portlandet nem hagyhatta el. A felkelést leverték, de vidéken és a városokban a gerillaháború addigra már egyre hevesebbé vált. A büntettének politikai tartalmát figyelembe véve Trudy-nak nagyon jól el kellett adnia magát, hogy szabadulhasson. A büntetés-végrehajtási bizottságnak elmondta, hogyan tanulta meg megtagadni a gyűlöletet, hogyan változott meg az élete, hogyan esett át a börtönben egy csodálatos spirituális ébredésen, azt mondta, hogy az egyik spanyoljú rabtársával szenvedélyes lesbikus kapcsolatban élt... ne, ne vágj ilyen képet, a fenébe, Don! Azokban az időkben meg *kell*t tegyük ezeket a dolgokat! Vagy legalább mondani, hogy megtettük! Jómagam négy különböző alkalommal tettem le a Sokszínűség Esküjét, csak azért, hogy munkát kaphassak egy raktárban, ahol targoncát vezettem, vagy raklapokat pakolgattam filippínók, meg szomáliaiak társaságában, mert csak így tudtam etetni a családomat, többek között azt a kisasszonyt, akit feleségül vettél. Juttasd majd eszembe, hogy meséljem el valamikor azt az esetet, amikor a gerilla-korszakban nyomára bukkantam egy kifejezetten szemét puerto ricói művezetőnek...
- Öö, már mesélte, uram, – emlékeztette Redmond – több alkalommal is. Például a legutóbbi karácsonyi vacsora közben. Egy ideig elszoktam az áfonyaszósztól.
- Ja, persze – bólogatott Morgan, miközben hatalmas mellkasából erőteljes nevetés tört elő. – Hát, ez az egyik kedvenc történetem. De meg kell értened, mindez szükséges volt, hogy életben maradhassunk és folytathassuk a harcot, és mindannyian tettünk olyan dolgokat, amelyekre később nem voltunk büszkék. Akkor sem hittem el, hogy Trudy ilyen tett volna és most sem hiszem el. Azt mondta, amit mondania kellett, hogy kiszabadulhasson abból a

pokolból és folytathassa velünk a küzdelmet. Ők vagy elhitték neki, vagy nem, mindenesetre látták, hogy nagyon odateszi magát, így aztán elengedték.

- Tisztában vagyok a történelmi korszakkal, melyben a forradalom lezajlott, uram. Nem kritikának szántam – szólt Redmond semleges hangnemmél.
- Időnként mindegyikünknek áldoznia kellett Cion hamis isteneinek oltáránál, hogy életben maradhassunk – mondta Morgan. – De még mindig kellemetlen. Néhányat közülünk, az öregek közül még mindig furdal a lelkiismeret néhány olyan választás miatt, amiket akkoriban kellett hoznunk. Cindy El és Eva azt sem tudják, mi az a lesbikus, ugye? – Érdeklődött Morgan csodálkozva. – Hát nem elképesztő? Mi úgy nőttünk föl, hogy ezt a szennyet öntötték a pofánkba napról napra, hétről hétre és évről évre, míg végül az életünk és a gondolkodásunk részévé vált, manapság az unokáim meg szerintem nem is tudják, miről van szó.
- Nem, uram – felelte Redmond őszinte hálával az arcán. – Amennyire én tudom, nem tudják, mi az a lesbikus. De hát ezért harcoltunk, nem? Hogy a kislányok úgy nőhessenek fel és válhassanak nővé, hogy a lesbikus szót még csak nem is hallják, meg sok mást sem. Ön és a korosztálya gondoskodtak róla, hogy az én gyerekeim ne csak biztonságban, hanem tisztán is nőjenek fel. Ahogy mondtam, Elnök úr, tisztában vagyok a történelmi korszakkal.
- Mi gondoskodtunk róla, Don. Te is emlékezhetsz még néhány dologra. Te is ott voltál. Kérdemelted azt a zöld-fehér-kék szalagot ott a hajtókadon, fiatalember. Én már csak tudom. Hisz én tűztem rád.
- Pár dologra emlékszem, de az már régen volt. Ami ezt a kitüntetést illeti, hát, tizenkét éves koromban még akkor sem tűnt volna fel nekem egy politikai eszme, ha odalép hozzám és seggbe rúg. Annyit tudtam, hogy nem kedveltem a mexikói meg kínai bandás kölyköket, akik elvették az újságkihordásért kapott pénzemet, és arra is emlékeztem még a karolinai időkből, hogy messze kerüljek el mindenkit, akinek fekete a bőre, de nagyjából ennyi volt az egész. Leginkább Sarah miatt voltam ott, uram – fejezte be Redmond őszinte mondandóját.
- Tudom, fiam, és mindig is szerettelek ezért. De még mindig jobb, ha jó dolgot teszel rossz okból, vagy hát, másmilyen okból a te esetedben, mint rossz dolgot tenni bármi okból. Na, szóval, amint említettem, mielőtt rávittél erre a vénemberes fecsegésre, a Dees-törvény szerinti ítélete miatt Trudy Greinernek regisztrálnia kellett az FBI-nál, mint felforgató, és nyomkövetőt kellett viselnie a bokáján, amit ő hamar levágott. Túl sokan ismerték őt Portlandben, így szöknie kellett. Eljutott Seattle-be, ahol felvette a kapcsolatot az NVA-val. Onnan egy gazdasági csoportba küldték Bremertonba. Így került a Tengerszoros nyugati oldalára és így ismerkedett meg azzal a területtel, amely később az Olimpiai Gárda bevetési területe lett. Segédkezett a biztonságos házak és lakások felállításában, hamis igazolványokat készített, titkos fegyverraktárakat kezelt, a Párt több álcázott bankszámláján ő kezelte a pénzt és segített egy föld alatti nyomda üzemeltetésében, meg a Párt propagandaanyagainak terjesztésében, amiért már önmagában feltételes szabadlábra helyezés nélküli életfogytot kapott volna. Bátor volt, jó katona volt, nyugodt volt, gyorsan feltalálta magát, a csapattársai pedig nagyra tartották és megbecsülték őt. Minden feladat, amit rábíztak, tökéletesen ment, soha egyetlen veszélyhelyzet sem adódott. Akkoriban mindenki úgy látta, hogy sem az FBI-nak, sem a FATPO-nak nem sikerült kiismernie őt. Trudy-nak megvolt minden szükséges titkos ügynöki képessége, ami ahhoz kell, hogy észrevétlen maradjon a tömegben. Talán az életének abban a szakaszában szerezte meg azokat a képességeket, amivel később el tudott rejtőzni a vadászcsoporthoz. Ha mindig is a Szövetségi besúgója volt, akkor nagyon, de nagyon jól álcázta magát. Úgy gondolom, hogy ha rossz útra tért, akkor annak később kellett történnie.
- *Ha* rossz útra tért? – Kérdezett vissza Don csodálkozva.
- Oda fogok kilyukadni, fiam – intette le Morgan. – Egy évvel később, lévén, hogy bizonyította rátermettségét, az Olimpiai Gárda támogatócsoportjához osztották be. Ez azt jelentette,

hogyan a városban élt, de segített a Gárdának a fegyverek, lőszer, orvosi és egyéb ellátmányok beszerzésében és szállításában. Összetett és veszélyes munka volt. Rengeteget kellett az Olympia-félsziget környéki erdőkben és hegyekben vezetnie a sötétben, csempészárúval megrakott kocsikkal, vagy teherautókkal, mérföldeken át vidéki utakon és erdészeti utakon, kivilágítatlanul, nehogy észrevehessék a levegőből. Közúti ellenőrzőpontoknál kellett kidumálnia magát, amihez hamis igazolványokat és úti okmányokat használt, miközben harmincezer dollár, tíz doboz lőszer és húsz font C-4 volt elrejtve az autójában, és csak Istenben bízhatott, hogy a tudós fiúk elég jól becsomagoltak mindent, hogy a keresőkutyák, meg a FATPO szenzorjai meg ne találják őket. Sok emberünk halt meg, miközben ilyen munkát végzett az ilyen ellenőrzőpontoknál. De ő remekül csinálta. Több tucat sikeres találkozási pontot hozott össze gond nélkül, életbevágóan fontos ellátmányokat, fegyverzetet és pénzt szállított Tom Murdocknak és csapatának. Murdock tökéletesen megbízott benne. Ezt onnan tudom, hogy ő mondta nekem.

- Rendszeres összeköttetésben volt a Gárdával, uram? – Kérdezte Redmond.
- Igen. Nagy általánosságban beszélve, Tom csapata az Olympic déli részén dolgozott lent egészen Tacomáig, mi, a Port Townsend fiúk pedig északon múltunk az időnk, persze sok volt az átfedés. Corey Nash volt a kapcsolattartónk, időnként ő vitt olyan üzeneteket, amelyeket telefonon nem mertünk volna elküldeni, néha pedig olyan közös hadműveleteket is össze tudunk hozni, mint a John F. Kennedy repülőgép-hordozó elleni támadás, mely miatt az amerikaiak kivonták a Haditengerészetet a Puget Tengertől és leállították a Bremerton Haditengerészeti támaszpontot. Emellett Murdock és én többször is találkoztunk különféle biztonságos házakban és egyéb rejtékhelyeken, amikor bizonyos ügyeket el kellett intéznünk, vagy hírszerzési eszmecserére volt szükségünk.
- Ami azt is jelentette, hogy Trudy Greiner volt az egyike azon néhány embernek, akik szükség esetén kommunikálhattak a Gárdával, és akik bármely időpontban tisztában voltak legalább néhány tagjának a hollétével – emelte ki Redmond. – Emellett ő volt azon kevés Önkéntesek egyike, akik önállóan dolgoztak, így hosszabb ideig a többiek látóterén kívülre kerültek, mely időszakokban kapcsolatba léphetett az ellenséggel.
- Ez a szempont már akkor sem került el a figyelmünket, fiam. Ez volt az egyik ok, amiért őt gyanúsítottuk a Ravenhill Ranch-nél történtek után.
- Na, már most, ha emlékezetem nem csal, azon a napon az Olympiai Gárda épp úton volt a Kitsap Megyei Bíróságot megtámadni Port Orchardben? – Kérdezte Redmond emlékeiben kutatva.
- Úgy van – helyeselt Morgan. – Oda, amelyik a Division utcában volt. A Különleges Büntetőbíróság ülésezett aznap ott. Tudod, az, amelyiket a ZOG próbált felállítani, amikor a titkos katonai bíróságok már túl nagy politikai szégyent okoztak. Úgy gondolták, hogy rácsapnak egy szép kis civil, jogi fügelevelet arra, ami akkor már gyakorlatilag egy katonai diktatúra volt az Egyesült Államokban. Aznap valami vezetői ülést, vagy mit tartottak, így a saját foglyaik közül egy sem tartózkodott az épületben. Ez jó alkalmat adott arra, hogy megtámadjuk az épületet, hátha meg tudunk grillezni párat a feketeruhás nagy disznók közül, meg persze annyi ügyvédet akartunk a pokolra küldeni, amennyit csak lehetett.
- A Gárda négy életben maradt tagja el is intézte aznap délelőtt a bíróságot – idézte fel Redmond.
- Igen. Frank Palmieri, Dragutin Saltovic, Edward McCanless és Brittany McCanless Önkéntesek. A Gárda utolsó életben maradt tagjai véghezvitték küldetésüket még a katasztrófa árnyékában is, mely a Ravenhillnél elsöpörte az egységüket, így nagyban növelték az azt a napot övező legendát, hozzáteszem, megérdemelten. Az eredeti terv szerint aknavető kocsit használtak volna, ez abból állt, hogy acélcsövek voltak szerelve egy platós teherautóra, mindegyik csőben egy-egy kivető töltet és egy-egy házi készítésű lövedék kapott helyet. Régi Ideiglenes IRA¹⁶-taktika, amit már régóta szerettünk volna kipróbálni. Egy speciális hidraulikus

szerkezet emelte a csöveket tüzelési helyzetbe, a sofőr beállította az időzítőt, kiszállt, és futott, ahogy csak tudott, aztán az aknavető robbantak. A kocsit is megsemmisítették, amikor elsültek, de a lövedékeket is kilőtték a levegőbe, persze csak akkor, amikor jól működtek. Nem voltak túl pontosak, és nagyon biztosra kellett menni, hogy jól irányba állítsa az ember a kocsit meg, hogy jó legyen a csövek emelése. Ha az egységed tudós strébere elszámolta a ballisztikát, vagy a kivető töltetek robbanóerejét, akkor aknavető támadás érte az egész környéket, a célpontot kivéve. Ha minden terv szerint alakult, akkor egy szögesdrótok, homokzsákok és betonfalak mögött bujkáló Szövetségi egység hirtelen azon kapta magát, hogy vagy egy tonnányi nagy erejű robbanószer hullik rájuk az égből. A trükk az volt, hogy a kocsit pont jó irányba állítsák és a csövek szögét is pont jól állítsák be, nehogy célt tévesszenek, aztán még a végén Joe borbélyüzlete, vagy a sarki étterem robbanjon föl.

- Emlékszem az aknavető kocsikra, uram – szólta Redmond.
- Ja, hát annak ellenére, ami a Ravenhillnél történt, nem adtuk fel és idővel egészen belejöttünk az efféle kis petárdák készítésébe. Olyannyira, hogy hamis tetővel szereltünk fel teherautókat, amelyeket le lehetett venni, amikor az aknavető csöveit felállítottuk, fehérfoszforos lövedékeket használtunk, meg mindenféle apró módosítással és érdekességgel láttuk el ezeket a fegyvereket. Ha Murdock küldetése sikerrel járt volna, az lett volna az első teherautós aknavető támadás. Ahogy a dolgok alakultak, a négy életben maradt Önkéntesnek nem volt ideje azzal bajlódni, hogy a tervezett tüzelési ponton felállítsák a csöveket, mivel nem fedezhette őket a Gárda többi tagja. Rögtönözniük kellett, így egyszerűen belevezették a teherautót a bíróság előterébe és felrobbantották. Emlékszem egyszer nekünk is sikerült behajtanunk Fort Lewisba egy éjszaka és fél mérföld távolságból porig romboltuk a tisztai étkezőt. – Emlékezett vissza Morgan, miközben nosztalgikus mosoly ült az arcán.
- Hmm, ha jól emlékszem, a teherautót a menetoszlop többi részétől külön vezették Port Orchardig – emelte ki Redmond. – Így tudta a négy életben maradt Önkéntes véghezvinni a küldetést. Mi volt ennek az oka, Elnök úr?
- Mordock parancsnok utasítására történt így.
- Miért? – Kérdezte Don.
- Ötletem sincs. Amennyire tudjuk, senkinek nem adott erre akkor magyarázatot. Tudjuk, hogy ő maga választotta ki azt a négy Önkéntest, akik a teherautót vezették, kettejük a fülkében, kettejük pedig egy kísérő kocsiban volt. Palmieri, Saltovic és a McCanless pár még élnek, valamint négy másik személy, akik éppen nem tartottak a Gárdával, amikor azt megtámadták. Talán ők tudják a választ – felelte Morgan.
- Emlékszem az Északnyugati Hírközlési Hatóság egy régi dokumentumfilmjére, azt hiszem „Incidens Ravenhillnél” volt a címe, mely szerint a Szövetségi eredetileg azt állították, hogy a Gárdát megsemmisítő FATPO rajtaütés a kémhűhold-rendszerüknek volt köszönhető – szólta Redmond. – Infravörös hő- és mozgásérzékelők, egy gonosz rasszista fehér egér nem tudott egy lépést sem megtenni anélkül, hogy ők ne tudtak volna róla.
- Próbálták ezt híresztelni, de baromság volt az egész – mordult föl az öreg harcos. – Elég idős vagyok ahhoz, hogy tudjam, mi volt a felkelés előtt. Volt jó néhány anyámasszony katonája a köreinkben, akik állították, hogy Észak-Amerikában lehetetlen a gerilla hadviselés a műholdas megfigyelés és a ZOG kis pirotechnikai trükkjei miatt. Hát, az anyámasszony katonái tévedtek. Valójában volt egy egyértelmű és jól alkalmazható történelmi példa, csak a szerencsétlenek nem mertek kiállni mellette. 1969-től kitartó gerillaharcot folytatott az IRA Észak-Írországbán, főként városi környezetben, Nagy-Britannia gazdagsága, emberi ereje és műszaki fejlettsége ellenére. Persze, tudom, hogy marxista sötét volt, de attól még a tény az tény, az IRA megmutatta, hogy lehetséges, csak némi bátorság és elhivatottság kellett hozzá. Az egyszerű emberek *nem* voltak tehetetlenek az Új Világrenddel szemben. Minél nagyobbá és

összetettebbé vált a ZOG, annál sebezhetőbbé vált néhány bátor fegyveres férfivel szemben, akiknek volt is bátorságuk használni a fegyvereiket.

- Istenem, 2001-ben csaknem mozdulatlanra dermedt az Egyesült Államok az a négy becsapódott gép miatt, amiket tapétavágó késekkel térítették el! – Jegyezte meg Don. – Hogy is állíthatta bárki, hogy lehetetlen legyőzni a Szörnyeteget? Tizenkilenc fiatal arabnak egymagában csaknem sikerült!
- Amikor a fehér embernek végre összegyűlt itt Északnyugaton a bátorsága hozzá, nagyrészt az IRA példáját követték. Még a forradalmi dalaikat is lekoppintottuk! – Tette hozzá Morgan mosolyogva. – Biztos emlékszel rá, hogy jómagam is a saját Gárdámat vezettem az Olympia körüli rengetegben csaknem három éven át, és elmondhatom, hogy a Szövetségek égis magasztalt csúcs-szuper kém-műholdjai és a drónjaik sosem voltak olyan pontosak. Olyasmilyen volt, mint a Zeppelinek az első világháborúban. Egy sorsdöntőnek szánt technológiai fölény, ami azonban a gyakorlatban befuccsolt. Az egész a kiértékelésen múlt, és az emberek, akik a műholdas adatokat elemezték, a legtöbbször pozitív diszkriminációs pöcsök és piccsák voltak, akiknek ötletük sem volt arról, hogy mit is látnak. Sokszor mondtam, nem mi nyertük meg a ZOG ellen a háborút, a saját sokszínűségük veszítette el nekik. Szóval sok emberük teljesen alkalmatlan volt a feladatára, és azért voltak ott, ahol voltak, meg azért végezték azt a munkát, amit végeztek, mert adott bőrszínük volt vagy, mert melletük voltak rajtuk. Már az afganisztáni és iraki inváziók alatt is hatalmas bombatámadásokat rendeltek el Bush II idiótái esküvői összejövetelek, meg iskolabuszok ellen, mert ötletük sem volt arról, hogy ki kicsoda. Szerinted miért lázadtak fel végül az afgánok *tömegesen* az amerikai megszállás és a kabuli amerikai bábkormány ellen? A ZOG a valódi ellenségeit még kopár hegyoldalokban, vagy kietlen sivatagokban sem volt képes megtalálni, nem, hogy egy erdővel borított hegyvidéken. A helyzet az, hogy a háború során a nyílt vidékeken működő egységeink megtanulták, hogy a Szövetségek sosem tudtak különbséget tenni a mi embereink, az egyszerű utazók, vadászok, favágó brigádok, parkőrök, tűzoltók, helyi lakosok, birkák, marhák, vadállatok, valamint a saját katonai konvojaink és egyebek között. Az égi szempár kockázatot jelentett, ez igaz, de volt még mellette száz másik veszélyforrás is, amivel szembe kellett néznünk, és idővel megtanultuk kicselezni, ugyanúgy, ahogy az irakiak, a szerbek és minden más kis nép megtanulta, akiket a ZOG megtámadott. Egyszerű álcázás. Rejtőzz el a szemük előtt. Olvadj bele a tömegbe. Hamis járművek és hamis ágyúk, ami csak kellett. Ez is csak egy probléma volt a sok közül, amit le kellett küzdenünk, és meg is küzdöttünk vele. A műholdak kicselezése idővel természetessé vált, így folytathattuk a ZOG pusztítását. A valóság az, hogy sokkal veszélyesebb volt egy Önkéntes számára, ha az egyik városban működő aktív szolgálati egységbe osztották be, ahol beköphette egy sápadtbőrű áruló, akinek az OHS jutalomra fájt a foga. Azt az egyetlen incidenst leszámítva, ami a Ravenhillnél történt, sosem tudtak teljesen megsemmisíteni egyetlen más Gárdát sem. Az Olympiai Gárdát egy informátor árulta el, Don.
- Már megbocsásson, uram, de honnan tudjuk ezt? – Érdeklődött Redmond.
- Hát, először is, van egy tanúvallomásunk egy FATPO dezertőről, aki közvetlenül a ravenhilli eset után jött át hozzánk – felelte Morgan. – A neve Arthur McBride. Két másik FATPO társát is magával hozta a hidegből. Ők már meghaltak, de McBride még él. Főtörzsőrmesteri rangig vitte a katonaságnál a háború után, aztán átment a Munkaszolgálathoz. Most már nyugdíjas, megövezve. Egy Önkéntest vett el feleségül, Brooke Arnoldot. Kerekded szőke lány volt, a szíve mint az oroszláné, a véleményem szerint felért Melanie Younggal, de ez persze csak a saját véleményem. Brooke-ról sosem írtak egyetlen dalt sem, Mealnie-ról igen. Azt hiszem, ez már csak így megy a történelemben. McBride Bremertonban lakik. Ott volt, amikor azt a nigger őrnagyot felhívta a besúgó, vagy valaki, aki kapcsolatban állt a besúgóval. A *saját mobiltelefonjára* érkezett a hívás, nem egy hivatalos vagy katonai telefonra, vagy számítógépre. Ez lényeges. A ravenhilli rajtaütést nem az FBI, vagy a Nemzetbiztonsági

Hivatal szervezte. Ezt az a majomalkatú Coleman és egy *stuka* hozták össze, aki neki dolgozott. McBride-ot akkoriban tüzetesen kihallgattuk, ezt elhiheted. Magam vallattam, de esküdözött, hogy nem tudta, ki volt az informátor, de közel sem vagyok tökéletes, szóval ki tudja, lehet, hogy kihagytam valamit. McBride jó kiindulópont lehet a nyomozásodhoz, Don.

- Értettem, uram. Félretéve ezt a McBride fickót, mi a helyzet azokkal az FBI és FATPO dokumentumokkal, amiket a városok végső ostroma során foglaltunk le, uram? Mit írtak azokban a ravenhilli esetről?
- Alig valamit – morgott az Elnök. – Ami furcsa. Ez már magában sokat sejtet. Ez volt az egyik legnagyobb győzelmük velünk szemben, és a saját dokumentumaikban alig tesznek róla említést. Jól titokban tartották ezt az incidenst, még a saját embereik elől is. Valami nagy mozgolódás volt ott a háttérben.

Don kertelés nélkül beszélt:

- Elnök úr, engedje meg, hogy tisztázzam, pontosan mik is az utasítások a számomra ebben az ügyben. A Trudy Greiner lehetséges visszatérésére való tekintettel azt akarja, hogy folytassak nyomozást és derítsem ki a valós tényeket az Olimpiai Gárdával történtek ügyében, csaknem negyven évvel az események után? Egy olyan incidensről, amely azelőtt történt, hogy az ország lakosságának a többsége egyáltalán megszületett volna? És azt akarja, hogy pár nap alatt göngyölítsem fel az ügyet, mielőtt Gertrude Greiner felbukkan az I-5-ös átkelőnél és porig alázza a Köztársaságot azzal, hogy nyilvános tárgyalást követel magának? Egy olyan nyilvános tárgyalást, amely során egy egész nemzedéknyi gyűlöletpropaganda és vádaskodás után lehet, hogy mégsem leszünk képesek semmiféle valós bizonyítékot felmutatni a bűnösségről, ami meggyőzhetné a világot?
- Pontosan így van ezredes, igen – felelte Morgan Elnök.
- Miért? – Kérdezte Redmond. – Ne értsen félre, John. Tudja, hogy lenyűgöz történelmünk ezen része, és semmit sem szeretnék jobban, mint egy ürügyet, hogy egy pár öreg NVA veteránnal trécselhessek és még fizetést is kapjak érte. De ez az ügy számomra egy kissé már túl mélyre hatol ahhoz, hogy a hobbimként élvezhessem. Van valamilyen kifejezett oka annak, hogy nemzetünk életében pont most kér föl engem arra, hogy visszacsináljak három évtizednyi Trudy Greiner-ellenes propagandát? Miért nem lehet egyszerűen elragadni őt, amikor átjön azon az átkelőn, elvinni valahova, főbe löni, aztán ledarálni műtrágyának, mint azzal a sok mocsokkal tettük a Tisztogatás során? Mint ahogy néha még ma is tesszük, ha a körülmények úgy kívánják meg?
- Morális dimenzió, fiam – sóhajtott Morgan. – Az az átkozott morális dimenzió, amire az Öregember tanított minket, hogy azt mindenképp fölé helyezzük, a francba azzal a vénséges erkölcsmaniás fejével! A picsába, hogy miért nem tudott ő is olyan cinikus opportunistá lenni, mint mindenki más a mozgalmi nemzedékben? Ismered az Öregember dumáját. Az különböztet meg minket tőlük, hogy, meg az ilyen marhaságok. Meg aztán vannak... bizonyos kényelmetlen tények.
- Tessék, uram? – Kérdezte Redmond. – „Bizonyos kényelmetlen tények”? Miféle tények ezek?
- Például az a tény, hogy szerintem nem ő tette. – Válaszolta Morgan lágy hangon, miközben az ablakon át a South Tengersizoros vékony kék vonalát bámulta, mely a fenyők közt ragyogott. – Mert hát, az Isten verje meg, Trudy Greiner még ártatlan is lehet. Ha lett volna bármennyi tisztelete aziránt, amit mi itt elértünk, akkor nem jönne ide és szépen bűnös maradna. De nagyon úgy tűnik, hogy erről a luxusról le kell mondjunk, fiam.

Redmond néhány pillanatra néma maradt.

- Lehet, hogy ártatlan? – Hangjából érezni lehetett rémületét. – *Lehet, hogy ártatlan?* Maga pedig *semmit* nem tett ennek kiderítésére mindazon idő alatt, amióta az államunk vezetője?
- Ez így van – felelte Morgan.
- Elnök úr, ez Öntől egy olyan elképesztő kijelentés, hogy most inkább nem mondok rá semmit – mondta Redmond higgadtan, miután összeszedte magát. – Azt mondja most, hogy lehet,

hogyan hazudott a saját honfitársainak negyven éven át. Ezzel megtagadott és elvett egy nemzetépítő legendát az ország létezésének első és legjelentősebb nemzedékétől, de most egyelőre hagyjuk ezt a témát. Szóval egy kis történelmi revizionizmus a mai program, ha jól értem? Megkérdezhetem, *miért* nem hiszi, hogy ő tette?

- Jó katona volt, Don – felelte neki, de nem nézett rá.
- Ezt már említette, uram – válaszolta Redmond.
- Mindig is így gondoltam – folytatta Morgan, nem véve róla tudomást. – Jó katona volt. Acélból volt a lelke, Don, jó, igazi, valódi acélból. Idővel megtanulta az ember felismerni az ilyesmit, és ha engem valaha is rászédett valaki, akkor az vele történt azzal az egy alkalommal. De azt hiszem, hogy bátor és becsületes nő volt, akit végül valamilyen módon csúnyán bemocskoltak, és amíg meg nem halok, így fogom gondolni.

Redmond felismerte, hogy valami igazán mély dologba csöppent bele.

- Mennyire ismerte, Elnök úr? – Kérdezte.

Morgan ránézett.

- Sarah anyja évekkel ezelőtt elment, uram. Megismétlem, tisztában vagyok a felkelés összefüggéseivel és nem áll szándékomban erkölcsi bírálatot mondani. Valamint szavamat adom, hogy bármit, amit itt elmond nekem, bizalmasan fogom kezelni, azaz nem fogom elmondani Sarah-nak az Ön engedélye nélkül. De ha azt akarja, hogy a mélyére nézzek ennek a levélnek és újból átvizsgáljam a ravenhill ranch-i incidenst, akkor mindent tudnom kell.
- Soha nem feküdtem le vele, ha erre célzol – felelte az Elnök mosolyogva. – Házas voltam amikor megismertem Trudy-t, bár a háború hosszú időre elválasztott a feleségemtől. Én nagyon... kedveltem Trudy-t. Volt néhány közös ügyünk az Olympiai Gárdához való beosztása előtti évben, és utána is több alkalommal találkoztunk. Nagyra értékeltem őt, és ha bibliai módon akarsz fogalmazni, azt hiszem paráználkodtam is vele, gondolataimban. Egy gyönyörű, tüzes fiatal nő, aki legalább annyira elhivatott volt a cél iránt, mint én, hogy biztosítsuk népünk létezését és a fehér gyermekek jövőjét... igen, volt kísértés. Bőven volt kísértés. A körülmények sosem alakultak úgy, hogy bármit is tehettem volna ezen gondolatok ügyében, akár így, akár úgy, amiért mindig is hálát fogok adni az Istennek. Amúgy kétlem, hogy Trude belement volna. Bajtársának tekintett és nem többnek, engem pedig mindig arra tanítottak, hogy egy úriember a nemleges választ is el tudja fogadni. Meg aztán idővel elég egyértelműen látszott, hogy csak Tom Murdock jöhet nála szóba, aki jobb ember volt nálam. Igen, Don, az volt és ezért sosem voltam féltékeny rá, sem ezért, sem másért. Ha életben marad, akkor most Tom Murdock élne ebben a házban, nem pedig én, és mindannyiunk jobban járt volna.
- Murdock is szemezett vele? – Érdeklődött Don.
- Amennyire én tudom, egy ideig együtt voltak, aztán Murdock szakított vele, hogy Mealnie Younggal lehessen – felelte Morgan.
- Ami sokkal sürgősebb és emberibb indítékot adott Trudy Greinernek az árulásra, mint a pénz, elvégre a Pokol sincs olyan tüzes, mint egy nő, akit éppen dobtak – szólt Redmond. – Ez a szempont úgy tűnik, nem jutott el a történelemtudományainkba.
- Egyértelmű politikai okokból. A hivatalos történelemírás szerint az Olympiai Gárda története tiszta, félelem nélküli hősiességről és a népünk iránti önzetlen áldozathozatalról szól, ami el kell mondjam, nem áll messze az igazságtól. Az Olympiai fiúk és lányok a legjobb és legmerészebb partizánjaink voltak, Don. Sosem tántorodtak meg a veszély láttán, nem tértek át a könnyebb célpontokra, mint tették néhányan, és vérszomjas gyilkoló-gépekké sem váltak, mint Oglevy csapata és mások. Olyan bátorsággal és vitézséggel harcoltak, ami a Konföderációs hadseregnek is becsületére vált volna. Tom Murdock és Melanie Young a férfias bátorság és becsület, és a női szépség és erények felkent forradalmi ikonjai, míg Trudy Greiner a gonosz jelképe, amire akkoriban szükségünk volt és ma is erre van szükségünk. Jelképek, misztikum, egy fekete és fehér vallásosság, ami biztosítja, hogy ezer év múlva élnek

még a világon olyan emberek, akik úgy néznek ki, mint mi. A Függetlenségi Háború a Folk legnagyobb legendája azóta, hogy magát Amerikát létrehoztuk. Nem engedhetjük meg, hogy olcsó szappanopera váljon belőle.

- Akárhogy is legyen, azt mondom, hogy a szerelmi szál, ha nevezhetjük így, még inkább valószínűsíti a bűnösségét – szólta Redmond.
- Ha Trudy elvesztette az eszét és valamiféle féltékenységi roham során kicsinálta volna Murdockot vagy Melanie-t, igen, ezt el tudom képzelni, de egyszerűen nem tudom elhinni, hogy emiatt elárulta volna az egész Gárdát és a fehér megmaradás és szabadság eszméjét! – Fakadt ki Morgan fájdalmasan. – Nem azt mondom, hogy nem bűnös, Don, csak azt mondom, hogy nem *hiszem*, hogy az, és bevallom, hogy semmivel nem tudom bizonyítani a véleményem. Trudy meggyanúsítása kitépte a szívem, fiam, de a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján el kellett fogadnom, hogy elárult minket, elárulta a hazáját és elárulta a fajtát. De az elmúlt években mindig reménykedtem, hogy kapok majd egy olyan levelet, mint ami most nálad van. Ezért szeretném, ha elvállalnád ezt a dolgot, Don. Ez sokat jelent, nem csak a történelemnek és a Köztársaságnak, hanem nekem is. Ha visszatér, nem az a gyönyörű és eltökélt fiatal nő lesz, tudom. Öreg lesz és ősz és teljesen máshogy fog kinézni, mint az a lány, akit lelki szemeim előtt mindig látok. De lesz egyfajta kapcsolat az az öreg hölgy és az a fiatal harcos hajadon között, akit ismertem. Ha tényleg visszajön és nem tudja bizonyítani az ártatlanságát, akkor nekem kell majd aláírnom azt a papírt, ami a halálba küldi majd. Aláírom azt a papírt, ha kell, Don, de tudnom kell, hogy bűnös-e, vagy sem, mielőtt megteszem.

Don vállat vont és beleszívott a szivarba.

- Oké, tegyük most úgy, mintha úgy nőtem volna fel, hogy nem ismertem a Trudy Greiner legendát, nem láttam az Olympiai Gárdáról egyetlen TV-műsort és filmet sem, ahol úgy ábrázolják őt, mint a Sátán lányát. Hadd vessek be egy régi detektív trükköt, lévén, hogy elvégre annak is kell lennem. Minden bűncselekmény esetében a bűnös félnél három dolognak kell meglennie: motiváció, eszköz és lehetőség. Trudy Greiner megfelel a motivációs előfeltételnek, mivel a motiváció is háromféle lehet: érzelmi, pénzügyi és védelmi, és mindhárom érvényes lehet az esetében. Ott volt az elutasítása Tom Murdock részéről. Ott volt az az egy millió dollár, amit elviekben az árulásáért kapott. És ott volt a védelmi motiváció, amennyiben szövetségi kém volt és valaki esetleg rájött a dologra. Ha ez történt, akkor ez lehet az oka, amiért az egész Gárdának pusztulnia kellett. Murdock, vagy bárki is gyanakodott rá, elmondhatta másnak, így minden lehetséges tanút el kellett tüntetni. Viszont mi a helyzet az eszközökkel és a lehetőséggel? Frissítse fel kérem az emlékezetemet, Elnök úr. Pontosan mi is volt a bizonyíték Gertrude Greiner ellen? Mi győzte meg az NVA hírszerzését arról, hogy ő árulta el a Gárdát?
- Ha átugorjuk, ami harminc év alatt lerakódott, a mendemondákat, a városi legendákat és mindenféle szart, akkor csak két dolog marad – szólta Morgan komoran. – Az első az, hogy Greiner egyike volt annak a kilenc embernek, akiknek rendelkezésére álltak az eszközeik és volt lehetőségük, hogy leadják a drótot a FATPO-nak az egység mozgásairól. Csak kilencen maradtak életben, mindegyikük máshol tartózkodott.
- Valóban – felelte Don. – Azt hiszem, kiindulhatunk abból, hogy a legtöbb emberhez hasonlóan az informátornak nem voltak öngyilkos hajlamai, így valahogy úgy szervezte, hogy éppen akkor máshol legyen dolga, ahelyett, hogy egyenesen beleszaladt volna abba a halálos rajtaütésbe, amelyet előzőleg ő maga szervezett. Ahogy az imént mondta, Trude önállóan dolgozott, a Gárda ellátmányait és logisztikáját szervezte, így volt lehetősége felvenni a kapcsolatot a Szövetségi hatóságokkal, vagy valamiképp akár magával azzal a Coleman nevű majommal. Sokkal több lehetősége volt rá, mint a többieknek, bár páran, mint például Cord, Palmieri és Saltovic Önkéntesek is hajtottak végre önálló beszerző körutakat és küldetéseket. Nem az volt akkoriban a szokásos eljárás, hogy minden küldetésre legalább párban küldték az Önkénteseket? – Emlékezett vissza Redmond.

- Nem volt mindig célravezető követni ezt a szabályt, meg aztán idővel a Szövetségiek is rájöttek a dologra és így a legtöbbet fehér párosokat állítottak meg véletlenszerű közötti ellenőrzésekre, átvizsgálásokra és zaklatásokra – fejtette ki Morgan. – Tehát igen, a másik nyolc között is voltak olyanok, akik időnként önállóan hajtottak végre feladatokat a Gárda részére, és nagyon valószínű, hogy mindegyiküknek volt önálló útja egyszer vagy kétszer. De ami a legfontosabb, az az, hogy a Ravenhill Ranch-nél történt mézszárlás után az első nyolc Önkéntes a *helyén maradt*. Némelyikük azóta elismert és felelős pozíciókat töltött be a Köztársaság kormányában, a Pártban és a társadalomban. Trudy Greiner igazolatlanul távozott. Egyszerűen eltűnt a Föld színéről. A rajtaütés reggelén megszakította a kapcsolatot az NVA-val, és az a levél, amit a kezében tartasz az első szilárd bizonyíték a hollétéről majdnem negyven év múltán. Ha nem volt bűnös, Don, akkor miért menekült el?
- Talán majd elmondja nekünk, ha megérkezett – vetette fel Don.
- Éppen ettől tartok. A második dolog az, hogy július 31-e reggelén, a Ravenhill előtti napon egymillió dollárt helyeztek letétbe a Párt egyik titkos számlájára a seattle-i Bank of America westlake-i fiókjában. Ez volt Trudy Greiner egyik álcázott számlája. Vezetékes átutalás volt egy hamiltoni cégtől, Bermudából, amely cég akkor jelent meg, aztán örökre fel is szívódott, mindössze azt az egyetlen pénzügyi tranzakciót hajtotta végre. A letétbe helyezés egy nappal *azelőtt* történt meg, hogy a FATPO lemészárolta a Gárdát, Don.
- Előre dolgoztak – szólt Don, majd egy füstcsikot pöfögött a levegőbe. – Valaki előre megszervezte. Tudta, hogy mi fog történni.
- Igen. Az az egymillió dollár nem egy ismert Párt- vagy NVA-számláról érkezett. Jézusom, szerintem a Pártnak sosem volt egymillió dollárja a bankban egészen pár évvel a felkelés utánig, nem, hogy a forradalom alatt. Egy nappal a rajtaütés után, augusztus másodikán egy fiatal nő, aki megfelelt Trudy Greiner személyleírásának, erre a névre szóló személyi igazolványa volt, ismerte Trudy Greiner jelszavát és számladatait, valamint átment egy elektronikus ujjlenyomat-vizsgálaton, besétált a bankba és a teljes összeget felvette egy hitelesített csekk formájában. A csekk Trudy Greiner nevére szólt. A háború után sikerült beszerezniük egy eskü alatt tett írásbeli nyilatkozatot a bank alelnökétől, aki a csekket kiadta, valamint megszereztük a tranzakció számítógépes igazolásait.
- Tudjuk biztosan, hogy Trudy Greiner volt az a nő, aki felvette az összeget? – Kérdezte Don Redmond.
- Voltak biztonsági videofelvételek a bankból, de azok már rég elvesztek. Nem, ezredes, nem tudjuk teljes bizonyossággal, hogy Trudy Greiner volt az a nőszemély, aki felvette a pénzt és eltűnt. Már akkoriban is tudták hamisítani az ujjlenyomatokat; az izraeli Moszad előszeretettel alkalmazta. A csekk útját sem sikerült nyomon követniük. Ötletünk sincs, hogy hol váltották be, vagy helyezték letétbe azt a csekket, ha egyáltalán. Mire a Köztársaság hírszerzési szolgálata olyan helyzetbe jutott, hogy lehetősége lett volna ilyeneknek utánajárni, a papíryomok már túl régiek lettek és kihűltek.
- Jéghidegek, hát igen. Most meg már olyan, mint az istenverte Antarktisz, a bizonyítékokat meg megették a pingvinek. Még mindig azt akarja, hogy ennyi idő múltán kiderítsem az igazságot? Történész kell magának, nem egy zsarú!
- A történelmünk ezen része még mindig kényelmetlenül közeli, és még mindig vannak olyan dolgok azokban a dossziékban lent ott az Igazság Templomának pincéjében, amelyek ha felbukkannak, gond lehet belőlük – felelte Morgan. – Ez az incidens ezek között is kitűnik. Meg kell értened, Don, hogy ha Trudy Greiner ártatlan, akkor egy istentelen botrány lehetőségével állunk szemben. Trudy-t leszámítva még nyolc túlélője van az Olympiai Gárdának. Hét férfi és egy nő. Ha annak a nyolc embernek az egyike áruházi, aki ennyi ideig közöttünk élhetett, az a legmesszebbmenőkig megingathatja ennek a nemzetnek az alapjait.
- Kik ezek a túlélők, uram? – Érdeklődött Don.

- Ketten közülük már magas rangú katonai vezetők, és ez rettentően aggaszt engem. David Leach admirális a Kriegsmarine vezérkari főnöke. Joggal nevezik őt az Északnyugati Köztársaság haditengerészete szülőatyjának, mely ma a világon a negyedik legerősebb Kína, az Európai Unió és Oroszország után. Egy másik túlélő egy rendkívül magas rangú állami tisztviselő, Frank Palmieri, aki most az NAR Közlekedésügyi Minisztere. Őt ugyanúgy joggal nevezhetnénk tömegközlekedési rendszerünk szülőatyjának, melyet még a legádázabb ellenségeink is elismernek, hogy a legjobb a világon. Az Olimpiai Gárda egy másik veteránja a Köztársaság egyik legbrilliansabb tudósa, Dr. Joseph Cord. Egy igazi zseni az alkalmazott részecskesugárzás technológiák és kvantumfizika területén, valamint az atomfúziós motor feltalálója, akinek így nagy szerep jutott abban, hogy lehetségessé vált az űrutasítási programunk. És akkor még nem is említettem, hogy ő találta fel azt a plazma légvédelmi fegyverrendszert, amely megtörte az amerikai légierőt, és amely lehetővé tette ennek az országnak, mint szabad és független nemzetnek a létezését, valamint száz másik kis szuverén állam létét világszerte. Cordot nehéz megkedvelni, nehéz dolgozni vele, mint sok más zseni esetében is... valójában egy arrogáns seggfej. Hivatalos ügyekben időről időre találkoznom kell vele, és amikor vége a találkozásnak, úgy érzem magam, mintha nyolc órán át bútorokat pakoltam volna. De Joseph Cord vetett véget az Amerikai Birodalomnak, amikor a plazmasugár fegyvereivel az emberiség kezébe adta az eszközt, amivel leszedhették az égről azokat a szörnyű bombázókat és rakétákat, mindegy milyen magasan próbáltak elrejtőzni, hogy ledobhassák a gyáva bombáikat. A ZOG le kellett, hogy szálljon az égből, hogy szemtől szemben küzdjön meg az áldozataival a földön, és azóta csak visszavonulnak. Murdock egységének egy újabb túlélője a koncertzongorista és zeneszerző, Dragutin Saltovic, egy nemzetközileg elismert virtuóz és nemzeti hős szülőhazájában, Szerbiában. Annyira ért a dolgához, hogy Wagneren kívül csak az ő klasszikus zenéjét vagyok képes hallgatni; az az ember egy egész életen át tartó George Jones-tól¹⁷ mentett meg. A maradék három túlélő a forradalom óta eltelt harminc-valahány évet egyszerű emberként élte le. Lars Frierson volt Önkéntes középiskolai tanár az oregoni The Dalles-ben. Edward és Brittany McCanless volt Önkéntesek óhitűek, akiknek könyv- és vegyesáru boltja van Centraliában. Egy dolgot tudnod kell a McCanless párról, mégpedig, hogy egy rövid ideig, még mielőtt beléptek a Pártba a forradalom előtti időkben, összeköttetésben álltak a William Pierce¹⁸ kultusszal.
- Ez sok emberrel volt így, uram – mondta Redmond. – Ha a Keresztény Identitású embereink jelentették az erőt azokban a napokban, akkor az ex-Piercesek sokszor az ész szerepét töltötték be.
- Tudom én – vallotta be Morgan. – A legnagyobb hőseink és legzseniálisabb állampolgáraink között is voltak, akik régen a Pierce csoporttal álltak összeköttetésben. Nem azt mondom, hogy ez gyanúra adhat okot, de jó, ha tisztában vagy a ténnyel. A Piercesek mindig is elutasították a szeparatizmus eszméjét, és azokban a régi időkben ez még nem volt annyira nonszensz.
- Egyet kihagyott – emlékeztette Redmond. – A második magas rangú katonai vezetőt.
- Igen, valóban – ismerte el Morgan. – Az Olimpiai Gárda utolsó túlélőjét. A Különleges Szolgálat vezérőrnagyát, William Vitale-t.
- Nagy Bill – szólt Redmond dühösen. – Szóval ezért vagyok én itt! Ezért engem hívatott személyesen. Azt akarja, hogy derítsem ki, hogy az a sok ember közül pont Nagy Bill Vitale áruló-e! Egy olyan ember, akit maga fogadott az otthonunkba, egy olyan ember, aki legalább annyira a családunk része, mintha közöttünk született volna! Minden tiszteletem, uram, de *menjen a francba!*
- Nem hibáztatlak, amiért ideges vagy, Don, de talán így már érted, hogy miért szeretném ezt az ügyet úgymond családon belül kezelni.
- Ilyenre még csak ne is gondoljon! – Mordult fel Don.

- Nem, igazából nem is gondolok ilyesmit. Szerinted ez a dokumentum valódi? – Kérdezte Morgan, közben ujjával az asztalon heverő, beüvegezett levélre mutatott.
- Nem tudhatom, hogy valódi, vagy sem – felelte Redmond.
- Én sem. De nem hagyhatjuk figyelmen kívül, főleg, ha tényleg átsétál a határátkelőn október 22-én. Nem várhatunk itt ölbe tett kézzel Trudy Greinerre, hogy aztán olyan botrányt robbantson ki, amekkorát csak akar a Függetlenség Napján. Tudnunk kell, hogy mégis mi a fenével állunk szemben, és még előtte tudnunk kell, hogy kitalálhassuk, mégis mi a fenét kezdetünk az üggyel!
- Igen, uram, látom. Van még valami. Uram, tisztában van vele, hogy ha túl mélyre ások a Ravenhill-ügyben, és kiderül, hogy az események általunk elfogadott hivatalos verziója, hogy úgy mondjam, tarthatatlanná válik, akkor ez alááshatja az egész Melanie Young legendát, és annak újrairására lehet szükség? – Vonta kérdőre Don. – A Melanie Young kultusz az egész társadalmi kultúránk egyik alappillére, főleg azok a fiatal nők körében, akik úgy nőnek fel, hogy tovább akarják vinni Melanie örökségét, miközben Trudy Greinert tiszta szívből átkozzák, mint az abszolút gonoszt. A Madonna és az ördög kurvája. És ha kiderül, hogy az a Madonna nem is igazán Madonna, a kurváról meg az, hogy egy ártatlan nő, akit egy életen át igaztalanul gyaláztunk? Biztosan el akar indulni ezen az úton, uram? Nem tudjuk, hová vezet. Igaza volt a jelképekkel és a legendákkal kapcsolatban. Ha egy legendáról kitudódik, hogy nem arany, csak utánzat, egy másikról pedig, hogy hazugság, akkor a többi legenda is ugyanolyan hamis lehet. Ez az ügy lehet, hogy egy olyan elvarratlan szál, amelyet ha meghúzzunk, szétbomlik a társadalmunk szövete! Ha Trudy Greiner egy olyan hiányzó bizonyítékkal tér vissza, vagy valahogy be tudja bizonyítani, hogy nem ő árulta el a Gárdát, akkor nagyon nagy a baj, főnök úr. Mert ha nem ő tette, akkor mégis ki a fene?
- Azóta nem aludtam, amióta elolvastam a levelet – szólta Morgan halkán. – Don, *tudnunk kell!* Amennyire rossz lehet az, ha igazolni tudja, hogy ártatlan, mi van, ha nem tudja? Ha Trudy Greiner nem tudja bizonyítani, amit itt állít, akkor kötelet kell tennem a nyakába! Öltöm már férfiakat és nőket is, miközben a kötelességemet teljesítettem, Don, és te is. Újból megteszem, és valószínű, hogy te is. De amennyire megbizonyosodhattam, eddig soha nem tettem ilyen igazságtalanul. Biztosnak *kell* lennem! Tartozom ezzel a Köztársaságnak, a történelemnek. Tartozom ezzel neki és annak az ötvenkét fivéremnek és nővéremnek, akik meghaltak azon a domboldalon. És igen, tartozom ezzel magamnak is.

III.

Aznap este úgy öt óra körül Don Redmond hazaérkezett otthonába, mely egy kis vidéki út mellett állt nem messze délre Tumwaternél. Derűs kinézetű régi ház volt ez, melyet duglászfenyők, cseresznyefák és illatos cédrusok vettek körbe, kékre és fehérre festett, korszerű időjárásálló falburkolattal, melyet Don rakott fel, amikor a régi tölgydeszkák már annyira megpenészedtek, hogy nem bírták tovább. Elektromos földi autójával beállt felesége metánhajtású terepjárója és Allan alkoholüzemű motorkerékpárja mellé, melyet Don jó állapotban és tisztán tartott, hogy amikor fia hazatér, újból mehessen vele. Az egész Köztársaságban nem működött egyetlen benzinüzemű motor sem, egyetlen katonai vagy civil járműben sem. Mindenkinek, aki ellátogatott Északnyugatra, a legerősebb emléke az a szép tiszta kék ég és a levegő friss illata volt. Az épület egy tipikusan nagy északnyugati család tipikusan nagy háza volt, eredetileg az 1920-as években épült farmház gyanánt. Don és Sarah ingyen és bérmentve vették meg a Köztársaság egyik első Életjáradékából, amelyet az újonnan házasodott pároknak szántak. A Köztársaságban sosem léteztek azok a jelzőhitelek, melyek óriási kamata amerikai háztulajdonosok megannyi nemzedékének szívta el életerejét; Északnyugaton ehelyett a hagyományos család kenyérkereső férje és apja, mint a család feje, valamint a feleség és anya, mint a család szíve újból valósággá váltak. Az évek során Don helyrehozta és néhány szobával kibővítette a régi hátsó karamépületet, mely így a játszóház és pihenőszoba szerepét töltötte be, és amelyben gyermekei korai éveik nagy részét töltötték.

Don kiszállt a kocsiból és lecsukta a garázsajtót. Mikor megfordult, egy nagy, sötét alakot látott közeledni.

- Helló, Baskerville – szólt hozzá.

Baskerville egy vakkantással köszöntötte. A genetikailag módosított harci- és házőrző kutyák egy nagyobb méretű példánya volt ő. Don jobban kedvelte a fekete labrador fajtát a németjuhász és doberman modellek helyett. Kutya létére szuperintelligens volt, a beépített mikrochipje arra volt állítva, hogy csak a Redmond család tagjaitól és John Morgantól fogadjon el parancsokat, így Baskerville bármely elektronikus riasztórendszerénél hatékonyabb és halálosabb őrzője volt a családnak. Bármilyen betolakodót képes volt észlelni, és jelenlétükre előrelátó kegyetlenséggel válaszolt. Segített a családnak normális életet élni.

Az Egyesült Államok Északnyugati Helyreállítási Hivatala az elmúlt tíz évben három alkalommal is megpróbálta Don Redmondot eltenni láb alól. Don két szövetségi orgyilkost is megölt, Sarah pedig egy harmadiknak a szeméi közé röpített golyót, amikor az amerikai Don távollétében bejutott a házába, és éppen kivenni készült az alvó kisdéd Johnt bölcsőjéből, hogy később túszként vagy emberi pajzsként használhassa, míg Don megérkezik. Ezt az esetet követően adták Baskerville-t a Redmond családnak még kölyökkorában. John Corbett Morgan személyes utasítására a Köztársaság Háború Elhárítási Hivatala két esetben is sikeresen megtorolta a történeteket azáltal, hogy megölték az ONR ügynökeit, akik elrendelték Don meggyilkolását. A harmadik az ONR egyik igazgatóhelyettese, bizonyos Dov Horowitz volt, ő küldte az orgyilkost Don otthonába. Horowitz Washington D.C.-ben élt. Mindig páncélozott járművekben furikázott és sosem töltötte az éjszakát kétszer ugyanott. A WPB időnként biztosította Dont, hogy Horowitz úr még mindig előkelő helyet foglal el feketelistájukon, és, hogy hamarosan jó híreket fog kapni. Don nem is aggódott. A vadászok malmai sokszor lassan őröltek, de igen jól őröltek. Lacey-ben, a WPB megerősített, legmagasabb biztonsági fokozatú erődítményének bejárata fölött ez a mottó volt olvasható: *Alles wird abgerechnet*. „Minden ügy el lesz intézve.”

Az ellenséges ONR ügy tűnik, vette a lapot, így már évek óta csönd volt. Maga Morgan is becsületbeli ügynek tekintette, hogy ne álljon személyes bosszút az ellene intézett támadások miatt, de az, hogy egy családtagját meg akarták ölni, nagyon előkelő helyet foglalt el a „nem javasolt” dolgok listáján. Azt az egy nyilvánvalóan ötletszerű esetet leszámítva az amerikaiak sosem próbálták Don családját bántani, valószínűleg azért, mert tisztában voltak vele, hogy egy ilyen támadás olyan vérbosszút váltana ki a számos Morgan és Redmond családtag részéről, melynek negatív

következményei messze meghaladnák az Egyesült Államoknak ebből származó lehetséges előnyeit. De ez az eset Dont azok listájának élére tette, akiknek a legújabb generációs GMO kutyust szánták, így Baskerville most már a család tagjának számított.

- Nem volt gond? – Kérdezte Redmond.

Baskerville két vakkantással jelezte, hogy nem.

Don belépett a házba. A tágas és barátságos konyhában találta feleségét, Sarah-t, egy magas és kecses nőt, akinek hosszú, barna haja épp csak elkezdett őszülni. Csuklóig érő barna gyapjúruhát viselt, melyet kelta hímzések díszítettek, lévén, hogy Wicca papnő volt. Épp vacsorát készített a klán számára; Don érezte és hallotta, amint a saját készítésű, régimódi elektromos sütőjében serceg a malacsült. Sarah nem akart sem konyhai robotot, de még mikrosütőt sem venni, mert azt mondta, hogy azok megzavarnák otthonuk harmonikus rezgéseit.

- Szia, Snoopy! – Mondta neki, majd arcon csókolta.

Még tizenkét éves újságkihordó fiú korában kezdte így hívni őt, amikor Sarah egy tizenegy éves, farmernadrágos, fogszabályzós kislány volt, feje két oldalán egy-egy konttyal, melyre Don azt mondta, hogy egy rajzfilmfigura lelógó füleire emlékeztették. Hosszú órákat töltöttek együtt a belleve-i ház hátsó tornácán, miközben Sarah apja és emberei számtalan gerillaakciót és szabotázműveletet ötlöttek és dolgoztak ki.

Don idősebb lánya, Cinthia Ellen Redmond anyjának segédkezett a konyhában.

- Szia apu – szólt.

A legidősebb Redmond-lány nagyon hasonlított a fiatalkori Sarah-ra, ugyanolyan vékony, de erős testalkata és bájos arca volt neki is, csak Sarah szenvedélyessége és vadsága hiányzott belőle. Cindy még mindig a zöld Munkaszolgálatos overallját viselte. A napját azzal töltötte, hogy egy fiatalabbakból álló csapatot felügyelt, akik egyéves kötelező fizikai munkájukat végezték, miután befejezték a középiskolát. Ma leveleket gereblyéztek és földmunkákat végeztek a Priest Point Parkban. A következő héten talán a város szemetét gyűjtik be vagy egy idős házaspár otthonát javítják majd. Néhány héttel ezelőtt Cindy és csapata almát szedtek Yakimában, tavasszal pedig erdészeti munkát végeztek, magoncokat ültettek és halneveldek készleteit töltötték fel.

A Munkaszolgálat volt a Köztársaság válasza a kapitalizmus ősrégi kifogásaira, melyekkel a harmadik világbéli bevándorlás mellett érveltek. „Ki végzi el a piszkos munkát?” – Nyavalyogták az Egyesült Államok vén kapitalistái. „Sem a fehér, de még a fekete amerikaiak sem fogják bepiszkolni a kezeiket és megizzadni sem akarnak. *Feltétlen* szükség van a kedves barna fickókra, különben ki végzi majd el a nehéz, izzasztó melót?” A Köztársaságban mindenki gyermeke ezeket a munkákat végezte. Tehát *mindenkié*. A Munkaszolgálat alóli felmentést még nehezebb volt megszerezni, mint a férfiaknak a sorkatonaság alóli felmentést. *Mindenkinek* a gyereke egy évig fizikai munkát végzett. Még ha vakok voltak is és tolószékbe kényszerültek, akkor is találtak nekik munkát, mondjuk tapintás alapján elektronikus alkatrészeket számoltak vagy ilyesmi. Cindy overalljának bal ujján ott csillogtak a művezetői rangot jelző sávok, mely azt jelezte, hogy önkéntesen meghosszabbította a Munkaszolgálatnál töltendő kötelező egy évét. Már húsz éves volt, egy csendes, értelmes, fiatal nő. Azzal, hogy elvégezte a középiskolát, majd letette a Történelem és Erkölcsei Filozófia vizsgáját, máris megkapta C-típusú állampolgárságát a vele járó egy szavazattal. Sok más lányhoz hasonlóan Cindy is azt tervezte, hogy állampolgársága második szintjét a nemzeti szolgálaton keresztül szerzi majd meg ahelyett, hogy azonnal egyetemre menne vagy a középiskola után egyből megházasodna. A fiúk a Munkaszolgálatnál töltött kötelező egy évüket letöltve azonnal a hadseregbe kerültek újabb két évre, ahonnan két szavazatot érő B-szintű állampolgársággal tértek haza.

Don legfiatalabb lánya, Eva az étkezőasztalnál ülve éppen házi feladatát írta, egy fogalmazást Történelem és Erkölcsei Filozófia órára Rockwell parancsnok életéről. Eva tizenöt éves volt és kezdett kissé önfejű lenni. Saját állampolgárságát a hőn áhított „kulturális érték” státuszán keresztül tervezte megszerezni, azaz színésznőként. Ha sikerül elvégeznie a T&EF tanfolyamot, valamint tehetségét a Kulturális Minisztérium is igazolja, C-1 típusú állampolgárságot kap nővére jelenlegi C-2 szintű állampolgársága helyett.

Eva most kezdte a középiskolát Művészetek és Humán Tárgyak szakon, és jól tanult. Igazán látszódtott benne az a drámai tűz, és máris maga mögött tudhatott két tinédzser mellékszerepet a helyi televízióban, melyre mindkét szülője elképesztően büszke volt. A Köztársaságban jóval több lehetőség állt nyitva a színészek előtt, mint azt sokan gondolnák, mivel az egyik elsődleges nemzeti célkitűzés a nyugati művészetek és dráma megőrzése volt, a lehető legtisztább formában. Nem csak a Kulturális és Távközlési Minisztérium valamint az Északnyugati Filmalap teremtettek lehetőséget, hanem több nagyra becsült magántulajdonú színház és filmtársaság is. A seattle-i Lord Chamberlain's Men, és Portland városának Globe Színház Társulata a shakespeare-i és restaurációs repertoárt bemutató társulatok legkiemelkedőbbjei és legtehetségesebbjei közé tartozott, mellyel magához vonzotta a gyorsan fogyatkozó angolajkú világ tehetségeit. Eva saját Munkaszolgálatos megbízatását kellékesként és díszletépítőként szerette volna elvégezni az NBA, vagy valamelyik magántársaság berkein belül. Az európai tradíciók más ágait sem hagyták elenyészni. Eva színjátszó osztálya Edmond Rostand *Cyrano de Bergerac* című darabját adták elő eredeti francia nyelven a Hálaadási Színháznapon, Eva játszotta a női főszereplő, Roxane szerepét. Már csak az Északnyugati Köztársaságban lehetett a nyugati dráma klasszikus darabjait eredeti szövegük szerint előadni, a később beleírált multikulturalizmus és politikai korrektség nélkül. Tavasszal egy kis szakmai kirándulást terveztek, mely során filmet akartak forgatni az *Üvöltő Szelekből*, Oregon keleti vidéke pedig hihető módon helyettesítette a yorkshire-i mocsárvidéket. Eva mindenáron Cathy szerepét akarta magának, de megmondta apjának, hogy ha még előtte örökbe fogadnak egy Lebensborn gyermeket, akkor otthon marad, és segít anyjának a kicsit gondozni.

Az északnyugati közoktatás bármely amerikai egyetemet kenterbe vert, és sok európaít is. A Kulturális és az Oktatási Minisztériumok megtanulták az előző század katasztrofális amerikai tapasztalataiból, hogy az ördög talál munkát a tétlen kezeknek, és, hogy mind a társadalomnak, mind a gyerekeknek az volt az érdeke, hogy távol tartsák őket a bajtól azáltal, hogy az óvodától kezdve mindaddig, amíg a fiúk a hadseregbe léptek, a lányok pedig egyetemre jártak vagy megházasodtak, az iskola főállású munka legyen számukra. A Párt vasszigorral lépett fel azon számtalan degenerált szórakozási lehetőség és unaloműzés ellen, amelyek a fehér ifjúság több nemzedékét tették tönkre még a forradalom előtt. Gördeszkák helyett az északnyugati gyerekek Shakespeare-t kaptak a kezükbe. Rengeteg számítógépes játék állt rendelkezésükre, de ahelyett, hogy mindenféle földönkívüli létformák értelmetlen elpusztításáról szóltak volna, ezek a játékok a fiataloktól azt követelték meg, hogy elméjüket bevetve gyors helyzetelemzéssel, gondolkodással és jó reakcióidővel túljárjanak a program eszén. Holografikus virtuális valóság játékok és pornográfia helyett, mely az amerikai gyerekek összes fajának agyát rothasztotta, az északnyugati fiúk és lányok virtuális időutazásra indulhattak, hogy láthassanak, hallhassanak és érezhessenek mindent, az agincourt-i clothyard-íjak suhogásától kezdve egy 1850 körül egy ekhós szekéren nyugatnak tartó telepes család mindennapi életéig. A középiskolai végzősöknek sok más képesség elsajátítása mellett négy nyelven kellett megtanulniuk beszélni, olvasni és írni: angolul, latinul és két más, számukra idegen nyelven. A latin nem csak azért volt követelmény, mert nagyfokú tudást adott a gyerekek birtokába azon modern nyelvekről, melyek az ősi Róma nyelvéből származtak, hanem mert a ragozása és mondattana fegyelmezett, rendszerezett gondolkodásra tanította a gyerekek elméjét. A latinban nincs megfelelője annak, hogy „Hát, töknőc, haver.” A legtöbb északnyugati diák a spanyolt választotta az egyik nyelvnek, azon gyakorlati oknál fogva, hogy ez az egyik nemzeti ellenségük elsődleges nyelve, így később még hasznát vehetik. Eva nagyon lenyűgözte szüleit azzal, hogy a franciát és az olaszt választotta. Amikor közölte velük, mire esett a választása, Don megkérdezte lányát, hogy miért.

- A franciát azért, mert ők voltak az egyedüli nemzet, amely szembe mert szegülni az amerikai birodalommal a régi korokban – felelte a lány. – Az olaszt pedig azért, mert mindig hallom Tori nénit és Big Billt, ahogy beszélnek, és szerintem gyönyörű. Szeretnék olaszul beszélni Torival.

Cindy El pedáns volt és vonzó, és úgy ígérkezett, hogy szép és gondoskodó családanya válik majd belőle, de Eván egy igazi gyönyörűség előjelei látszottak. A lány szőke volt és hajlékony, aranyló szőke haja csillogott, és a járása egy olyan hercegnőé volt, akiből egyszer majd királynő lesz. Mikor Eva belépett valahová, nyolctól nyolcvanig minden férfi szempár rákattant, és ez aggodalommal töltötte el Dont. Cindy Elnék ott volt a Nagy Ó, Mark Conway, egy igazi úriember, és egyikük sem okozott egy perc nyugtalanságot sem a szüleinek. Eva esetében viszont az összes Olympia-környéki tizenéves fiú elhessegetése mind apjának, mind Sarah-nak teljes munkaidős feladatnak bizonyult. A srácok még Baskerville-lel is szembe mertek szállni Evie társaságában, még ha csak pár pillanat erejéig is. A középső fiú, a tizenkilenc éves Matt Twin Fallsban állomásozott, ahol katonai szolgálatát teljesítette, és próbált híres névadójának becsületére válni. Politikatudományból és büntetőjogból akart diplomázni, mihelyt kikerül a hadseregből, és már el is mondta apjának, hogy a nyomdokaiba akar lépni a BOSS-nál, amint teljesíti a kötelező három éves rendőri megbízatását a Polgári Védelemnél. Egyszerűen úgy tűnt helyesnek, hogy mindig legyen egy Matt Redmond nevű zsarú a nemzet szolgálatában. A harmadik fiú, az immár nyolc éves John szinte istenítette úrhajós bátyját, Allant. John szobája telis-tele volt fényképekkel, poszterekkel és zsírkréta rajzokkal, melyeken Allan, a marsi táj és a *Vanguard* nevű úrhajó volt, mely Allant a Marsra vitte.

- Cindy El megházasodik! – Híresztelte zihálva John az apjának, miközben a szobája felé vezető lépcsőn lépkedett felfelé.
- Hát, remélem, úgy lesz – felelte Don szívélyesen. – Még ebben az évszázadban szeretnék megszabadulni tőle.
- *Mark Conway*-hez fog hozzámenni! – Kiáltotta John izgatottan.
- Ja, hát, nagyra értékelném, ha hagynád, hogy Cindy és az anyukád elmondják nekem, kisember – szólt Don.

Egyszer-egyszer még becsúszott egy kis délies beütés Don beszédébe, mely nagyban volt köszönhető nagybátyjának és annak, hogy később kapcsolatba került John Morgannel. Don beakasztotta kabátját és fegyverét a hálósobai szekrénybe, levette nyakkendőjét, aztán felöltötte azt a szmokingot, amit a lányoktól kapott a legutóbbi születésnapjára. Lefelé menet Don bekukkantott nagynénje, a Contessa Stoppaglia pihenőszobájába.

- Szia, Tori néni! Hogy telt a napod?
- Jól – válaszolta az idős hölgy.

Magas és elegáns, hetven körüli nő volt, mindig nagyon igényesen öltözött. Ezen az estén gyapjúszővet ruhájában ült kandallója tüze mellett. Őlében a Függetlenségi Háború zöld, fehér és kék szalagja hevert, ugyanolyan, mint Doné.

- A gyerekek mindenféle imádnivaló színes maszatokat festettek a papírjaikra és saját magukra is, szóval mindannyian csodásan éreztük magunkat.

Öreg kora ellenére fürge volt, így Tori önkéntes óvodai tanítónő volt Tumwaterben, ahol egy húsz kis ördögfiókából álló osztályt vezetett a szeretetet, tudást és határozottságot tökéletesen ötvözve. Osztálya Nagyinak szólította, de istenként imádta.

- Jössz ma este az összejövetelre? – Érdeklődött Don.
- Ó, nem tudom – felelte Tori. – Ezek az estélyek eléggé lehangolóak, az az igazság. Mindegyik nagyjából ugyanolyan, mint minden ilyen öreges találkozó. Egy rakás öreg férfi, meg egy pár vén tyúk, mint én, csendben, vagy nem is annyira csendben bepiálunk, megbeszéljük, hogy ki ment el, kinek lesz prosztaaműtétje, meg mutogatjuk egymásnak a legújabb fotókat az unokákról. Meg persze eldalolunk pár jó kis véres nótát, amit az írekről koppintottunk. Aztán előjönnek az emlékek, először a szépek, aztán a kevésbé szépek is, és a végére mind jól betintázva sírdogálunk azokért, akiknek ott kéne lenniük, de nem éltek túl. Nem tudom, hogy ma este képes leszek-e rá, Don. Mindenesetre sosem csináltam nagy ügyet abból, hogy forradalmár voltam.

Don egy pillantást vetett egy bekeretezett fotóra, mely Tori kandallópárkányán volt, a ropogó tűz fölött. Egy fiatal nő volt rajta hosszú, mézszínű hajjal, mellette pedig egy sötét hajú, jóképű férfi állt,

mint egy fiatal Frank Sinatra, állán hosszú sebhellyel. A háttérben hatalmas gyep volt, mögötte egy magas, fehér márványból épült toszkán villa. Az ifjú Tori Redmond esküvői csokrot tartott a kezében, arca büszkén és sugárzón világlott fél évszázad távlatából.

- Még mindig hiányzik? – Kérdezte Don.
- Minden nap – felelte lágyan. – Azt hiszem, az ő szerelme tett engem is szicíliaivá, tudod. Még mindig olyan a tájszólásom, mint egy helyié, legalább is Bill ezt mondja. Ő már csak tudja. Castellamare del Golfóban nőtt fel. Mikor azok a szörnyetegek elvették tőlem Tony-t, elhatároztam, hogy az életem hátralevő részét annak szentelem, hogy megfizessenek. Mindig is kíváncsi voltam, hogy vajon felfogták-e ezt? Az özvegyasszony szörnyű haragját, akitől szeretett férjét örökre elvették. A vendetta erejét. Hogy a saját ostobaságuk szabadította ezt rájuk.
- Tori, te jobban kiérdemelted azt a szalagot, mint bármelyikünk – szólt Don csendesen. – Szerintem neked is ott a helyed ma este.
- Anya és Matt is hiányoznak, de te és Bill és azok a remek gyerekeid kárpótolnak értük – folytatta Tori, mintha nem hallotta volna őt. – Emlékszem arra a régi világra, amelyben felnőttem, Don, és mindig is hálás leszek neked és azoknak az embereknek az összejövetelen, hogy elhozták nekem és a gyerekeknek ezt az új világot. De valahogy ma este nem akarok visszatérni oda, még egy estére sem. Úgy énekelünk róla, mintha mind írek lennénk, de a helyzet az, hogy szörnyű idők voltak, a borzalmak, ocsmányság és gonoszság kora. Az én koromban azt hiszem, már megválogathatom, hogy a múltam mely időszakába kalandozik vissza a tudatom. Találsz nekem valami kifogást? Mondd nekik, hogy a lumbágóm vacakol vagy ilyesmi.
- Persze, Tori – válaszolt Don nevetve.

Újra lement a konyhába, majd öntött magának szódát, hozzá whiskyt egy palack Old Log Cabinból, mely a hayden lake-i állami szeszfőzde terméke volt. Cindy El felment, hogy átvegye overallját.

- Apukád ma áthívott a Longview Házba – mondta Don feleségének. – Egy újabb különleges megbízás.
- Mit akart? – Érdeklődött Sarah.
- Először az Andrews-ügyről szeretett volna beszélni velem, ahogy vártam. Aztán jött a meglepetés. Elmondott egy szellem-sztorit – válaszolta.
- Igen? Pedig azokat az éves halloweeni tábortúzre szokta tartogatni – mondta Sarah.
- Ezúttal valós a történet. Egy szellem a forradalmi időkben épp most készül felemelkedni hamvaiból, bár lehet, hogy nagyon hamar vissza is tér oda.
- Miről beszélsz te? – Kérdezte Sarah.

A BOSS-nál a legtöbben elvből nem vitték haza a munkát. De attól a naptól kezdve, hogy megismerték egymást, soha nem volt titok Don és Sarah között, kivéve egyet, melyben kimondatlanul egyetértettek, ez pedig Sarah anyjának halála volt a forradalom alatt. Valójában ez sem volt igazán titok. Egyszerűen csak soha nem beszéltek róla. Mindenesetre Sarah Alfa Egyes állampolgársággal rendelkezett és párttag volt, teljes hozzáféréssel az érzékeny adatokhoz. Don leült a konyhaasztalhoz, és elmesélte neki az Elnökkel történt reggeli beszélgetését.

- Óh, az a szegény nő! – Szólalt meg Sarah, majd fejét rázta, mikor Don befejezte. – Gondolj csak bele, Don! Még ha áruló is, képzeld, milyen lehetett annyi évig viselni ezt a lelki terhet, soha nem élhetett a saját népe között, hanem abban az emberi pöcegödörben kellett léteznie ott lent. Ha pedig ártatlan...
- Ha ártatlan, akkor valaki csaknem egy egész életen át fityiszt mutatott az igazságnak – válaszolta Don komoran. – Azoknak a túlélőknek egy része kulcspozíciót tölt be a Köztársaságban. Ha ez a helyzet, akkor kíváncsi vagyok, min munkálkodtak ez idő alatt.
- Don – szólt Sarah aggódó hangon. – Mi a helyzet Bill Vitale-lal?

- Tudom, Snoops. Bill az Olimpiai Gárda nyolc túlélőjének egyike. És mielőtt megkérdeznéd, egy pillanatra sem gondolom, hogy Bill Vitale valaha is tett volna olyant, ami akár csak kicsit is becstelenség lenne.
- Én sem – felelte Sarah.
- De most már érted, miért kell, hogy vagy így vagy úgy, de kiderítsük? Ha Trudy Greiner valóban ártatlan, vagy ha bűnös, de valamilyen okból úgy döntött, hogy még utoljára eljön ködösíteni, és sikerül akár a legkisebb kételyt keltenie, akkor Bill és a többiek egész életüket a gyanú árnyékában kell leélniük.
- Mondasz erről valamit Tori néninek?
- Jesszusom, dehogyis! Ha azt gondolná, hogy Big Bill után nyomozok, beleállítana egy stiletót a fülembé! – Nevetett Don.
- Hogyan kezdesz neki? – Érdeklődött Sarah.
- Már neki is láttam. A délutánt azzal töltöttem, hogy a munkahelyen az iratokat kutattam, azokat, amiket a Szövetségiaktól foglaltunk le, amikor kivonultak. Sok témába vágó dokumentum megsemmisült, amikor a ZOG eltakarodott, főleg azok, amik az informátorairól szóltak. Évekbe telt, mire előrángattunk néhányat a rejtékhelyeikről. A FATPO-disszidenssel, McBride-dal fogom kezdeni, aztán persze beszélnem kell majd az Olimpiai Gárda nyolc túlélőjével is. Aztán a fene tudja, hogy mit tudok majd kideríteni ennyi év után. A hasznos információ olyan kevés, hogy még ha mind teljesen őszinték is velem, valószínűleg csak ősrégi emlékeket és emlékfoszlányokat hallok majd tőlük. Ejha, Snoops, olyan nyomokról beszélünk, melyek már akkor kihűltek, mikor én tízéves voltam! Lehet, hogy meg kell várjuk, míg Trudy Greiner betoppan és végre elmondja a saját verzióját a történetekről, aztán imádkozunk, nehogy valami olyan bizonyítékkal álljon elő, amely megrengeti a Függetlenségi Háború egyik legnagyobb legendáját. Annak ellenére, hogy már felneveltünk egy teljesen új generációt, és már dolgozunk a másodikon, a Köztársaság még mindig ostrom alatt áll. Mi vagyunk az egyetlen nemzet a Földön, melynek még a létezéshez való jogát sem ismeri el a világ nagyja. Nincs szükségünk egy efféle botrányra, nem tűrhetjük az ilyesmit! Ki tudja, mire vezethet ez? – Sóhajtott. – Mindegy, elég a munkából. Hogy áll ez a dolog, hogy Cindy hozzámegy Mark Conway-hez? Úgy értem, nem ért váratlanul. Mindig is a levegőben lógott, már mióta általánosba jártak, de most végre hivatalos leánykérést is kaptunk?

Felesége mosolygott.

- Bizony. Hivatalos levelet kaptunk ma Marlon Carlisle atyától. – Mondta neki Sarah, majd átnyújtotta a borítékot.
- Hízlgő, hogy a Conway család az ország legtöbbre tartott Keresztény Identitású papját választotta házasságszerzőnek.

Don hangosan olvasni kezdte a levelet:

- A Conway család és fiúk, Mark Isaiah Conway nevében satöbbi, satöbbi... őszinte és becsülendő szeretet formálódott Mark és az Ön lánya, Cynthia Ellen között satöbbi, satöbbi, satöbbi... hát nekem ez bizony leánykérésnek tűnik – szólt Don, a szöveget fürkészsze. – És még hozományt sem kérnek. Ez az igazi szerelem biztos jele. Oké, Snoops, most, hogy már kőbe van vésve a dolog, mi a véleményed arról, hogy Mark a családunk tagja legyen?
- Úgy hiszem, hogy rendes fiatalember, és nagyon jó párja lesz a lányunknak. Mindig is így gondoltam.
- Egyetértek, száz százalékosan. Cindy El is jó fogásnak tartja?
- Hát persze. Te magad mondtad, már évek óta Mark felé tekintget.
- De...? – Kérdősködött Don, némi kételyt sejtve.

Sarah kicsit szemöldökét ráncolta, és nagyon megvágotta szavait:

- Cindy El szeretné a házasságot, de a vallási szempont engem kicsit aggaszt. Cindy sosem volt túl spirituális alkat a régi tanok iránt, nem úgy, mint Eva, aki minden nap minden szertartást

elvégez. A gyerekeink közül mindig is Cindy volt a leginkább közönyös és a leginkább realista. Beszélgettem vele erről, és azt mondta, hogy neki nem gond, ha templomba kell majd járnia Markkal, és nem lesz ellenére, hogy a gyerekeiket kereszténynek neveljék.

- Ja, hát még jó, hogy a Conway család CI és nem olyan szentfazék Pünkösdistá, akik máglyán égetnének el téged azért a voodoo-ért, amit olyan jól csinálsz. Tudom, hogy a ZOG üldözi őket, de néha az az érzésem, hogy ez egy olyan bevándorló csoport, akik nélkül a Köztársaság jól meglenne. Az Egyesült Államokban a Pünkösdistákat azzal vádolják, hogy rasszisták és fasiszták, amiért a gyülekezeteikben a fajok közötti házasság és a homoszexualitás ellen szónokolnak, de amikor idejönnek, csak baj van velük. Mindenkit kiburítanak azzal, hogy egyből Bravo állampolgárságot követelnek maguknak katonai szolgálattaljesítés nélkül. Minden évben legalább egyszer szét kell csapnom pár ilyen szentfazék között, akik faji és politikai kérdéseket próbálnak vallási köntösbe öltöztetni, főleg, mivel nem képesek felhagyni ezzel az ostoba elmélettel, miszerint a zsidók Isten választott népe. Legalább annyira agyamentek, mint Todd Andrews és az ő úgynevezett Heroikus Vitalista Központja.
- Isten milyen fura, hogy a zsidókat választja – vágta közbe Sarah.
- Se hír, se érdekesség, a zsidóknak kellett istenség – válaszolta Don mosolyogva.
- Hírt hoztunk a zsidóknak: bizony, bukni fognak! – Kuncogott Sarah, befejezván a versike harmadik sorát. – Ha belegondolok, hogy ez valaha tíz évet ért egy Szövetségi börtönben!
- Ja, tudom. Időnként úgy gondolom, hogy csak azért buktattuk meg az Egyesült Államok kormányát, hogy vicceket mesélhessünk. De Conway-ék nem olyan bigottok, mint a Pünkösdisták. Apád is megbékélt azzal, hogy más hitet vettél fel – mutatott rá Don. – Engem sem zavar, ha keresztények vannak a családban, mindaddig, míg értelmes, rendes emberek. Fordítva miért ne működne?
- Apa egy régi vágású baptista, nem pedig Keresztény Identitású – mondta Sarah. – Már ha egyáltalán van vallása, ami pedig nem jellemző rá. Az én vallásomat csak egy buta kislányos játéknak véli, amiből sosem nőttem ki. Nem veszi sértésnek, mert nem veszi komolyan. Igen, tudom, hogy a Conway-ék jó emberek, és szeretik Cindyt, de aggódom amiatt, hogy a CI közösség többi tagja mit gondol majd róla, ha megtudják, hogy a Régi Tanok szerint neveltük őt. Évről évre egyre rosszabb ez az értelmetlen, hülye marakodás a vallások miatt. Miért nem hagyjuk már ezt a témát? Mintha nem lenne épp elég gondunk azokkal az amerikai őrültekkal, akik folyton azon munkálkodnak, hogy újból leigázhassanak és rabszolgasorba taszíthassanak minket.
- A fajunk furcsa sajátossága ez – sóhajtott Don.
- Tudom, ugyanez ment a Mozgalom korai korszakában – idézte fel Sarah. – Rockwell parancsnok és az Öregember a hajukat tépték, miközben próbálták elérni, hogy az a pár emberünk, aki velünk volt, az értelmet keresse ebben a témában, ne pedig veszekedjenek miatta.
- Rossz volt a helyzet – értett egyet Don. – Nehéz elhinni, hogy még a ZOG hatalmának csúcán is voltak olyan fajtudatos fehér emberek, akik annyira gyűlöltek más fehéreket, hogy inkább hagyták volna helyben a ZOG hatalmát, mintsem, hogy a megoldásban részt vehessenek azok, akiket annyira ki nem állhattak. A történelemnek az a szakasza nem volt teljesen normális, és bizonyos tekintetben mi sem voltunk azok. Már a ZOG előtti időkben is a vallás volt az átkunk. Évszázadokon át boldogan mészároltuk egymást milliószámra a „Szencsés Jéézus” miatt, vagy azért, mert „úgy úgy, nem nem”¹⁹, vagy amiatt, hogy hány angyal tud táncolni a tű fokán. Bármennyire közvetlen legyen is a létünket fenyegető veszély az *Untermenschen* részéről, mindig van egy fehér ember, akit még jobban gyűlölünk. Mintha szükségünk lenne egy fehér ellenségre, akivel harcolhatunk, mintha ez kielégítene valamilyen mély pszichológiai hiányérzetet. Olyan, mintha egy nem fehér ellenség valamiképp nem felelne meg a lelkünk egy furcsa szegletének. Mindig is úgy gondoltam, hogy Rockwell

parancsnok foglalkozott a legjobban ezzel a témával, azáltal, hogy *nem* foglalkozott vele. A Köztársaság alkotmánya megadja a szabad vallásgyakorlás jogát minden férfi és nő számára, a jogot arra, hogy saját hitük szerint neveljék gyermekeiket, azon fontos kikötéssel, hogy nem próbálnak sem politikai tevékenységet, sem ideológiát vallási köntösbe öltöztetni. Ezt a leckét saját hibánk árán tanultuk meg még a huszadik században, amikor az elismert keresztény felekezeteket szinte teljes mértékben megrontotta a cionizmus és a szexuális perverziók. Az Államokban még mindig ez a helyzet. Joggal védjük magunkat ettől a bizonyos trójai falótól, de ezen túl mindenki szépen imádja csak az Istenét vagy Isteneit és ne pofázzon erről. Bocs, tudom, hogy csapongok, de ez az egész helyzet eléggé kiakaszt.

- Az, hogy végighallgatjuk a férjünk csapongásait, benne van a feleségek munkaköri leírásában – felelte egy csók kíséretében.
- Figyelj, Tim és Stephanie Conway mindketten B-kategóriás állampolgárok. Jól menő építési vállalkozásuk van, a betelepülők számára építenek lakhatást, jó minőségű házakat és lakásokat. Évek óta ismerjük őket, és soha a legkisebb jelét nem láttam annak, hogy bármely más fehér embert vagy csoportot lenéztek volna. Tudják, hogy te Wicca vagy, én pedig NS, és ha ez valaha is zavarta őket, sosem láttam nyomát rajtuk. Márpedig nyomozó vagyok, tudod? Mark egy rendes, jóra való fiú. Januárban szerel le a hadseregtől, aztán az apjának fog dolgozni részmunkaidőben, a maradék idejében pedig az építészmérnöki diplomáján munkálkodik majd az Oregoni Állami Egyetemen. Ez persze azt jelentené, hogy ő és Cindy le kéne költözzenek Portlandbe, de hát, ez van. Fel nőnek, Snoops. Mindkettejük életében ez a legjobb időpont, hogy családot alapítsanak, és nekem nincs semmi ellenvetésem, ha Cindy-nek sincs.

Don feleségére mosolygott.

- Csak nem akarod megtartani a „hegyi beszédet”? – Mondta neki nevetve.
- Már megtartottam, mégpedig tavaly – emlékeztette Sarah. – Arra az esetre, ha ő és Mark... na, mindegy, mindketten tudjuk, hogy még nem eshetett meg, hisz Mark majdnem olyan, mint egy középkori lovag az úrnőjével, amikor Cindy-vel van, mégis úgy voltam vele, hogy jobb a biztonság. Hála az isteneknek, hogy olyan társadalomban élünk, ahol ez rám van bízva. Emlékszem a szexuális nevelés tanóráimra, ami már általános másodikban elkezdődött, még a forradalom előtt. Némelyik annyira ocsmány volt, hogy még most sem értem, hogyan taníthattak ilyeneket gyerekeknek.
- Engem épp ezért tanított otthon a nagynéném és a bácsikám. Most pedig ez van. Akkor mit gondoltál róla? – Érdeklődött Don kíváncsian.
- Hét éves voltam, és tudod, hogy az, amit ott tanítottak, nem normális szex volt. Azt gondoltam, hogy az egész nagy butaság és gusztustalan, és csak azt az érzést keltette bennem, hogy a felnőttek mind örültek. Különben mégis mi a fenéért csinálnának ilyen csúnya dolgokat? Egy nap, mikor hazamentem iskolából, elmondtam apunak, hogy mivel foglalkoztunk a tanórán. Másnap apám bejött az iskolába és véres péppé verte a buzi szexoktatónkat. Akkor tartóztatták le először gyűlölet-bűncselekményért. Aztán megszökött a King Megyei börtönből, és onnantól kezdve... de hát te is tudod, mi következett. Viszont sosem mentem vissza abba a suliba.

Cindy szoknyában és pulcsiban tért vissza a konyhába, és kérdés nélkül egy nagy tál csőben sült burgonyát pakolt az asztalra a vacsorához.

- Szia, hercegnőm! – Szólt Don a lányához. – Figyelj kicsim, van egy perced? Átjönnél az olvasószobába? Szeretnék veled beszélni. Szerintem tudod, miről.
- Persze, apu – felelt a lány. – Tori nénivel beszélgettél fent?
- Igen. Azt akarja, hogy mondjam meg a találkozón, hogy rendetlenkedik a lumbágója, amiből persze egy szó nem igaz. Mindegyikünket túl fog élni.

Átmentek Don szobájába, és leültek a kanapéra.

- Nem akarlak faggatni, Cindy. Mark Conway hivatalosan is a családunk hozzájárulását kérte, hogy elvehessen téged feleségül. Szeretném tudni, hogy hogy érzed a dolgot.
- Igazából én kértem meg őt, hogy vegyen feleségül – mondta Cindy mosolyogva. – Egyszer, amikor nyolc évesek voltunk. Aztán másodszor már komolyabban, egy éve, amikor bevonult a seregbe. Nem gondoltam meg magam.
- Csak ennyit akartam hallani, hercegnőm. Holnap elküldöm a hivatalos hozzájárulásomat Carlisle atyának. Valamint felhívom Markot az egységénél, fent a yukoni határon, és magam adom át neki a jó híreket.

Odahajolt lányához és megpuszilta.

- Kívánom, hogy egész életetek csupa boldogság és megelégedettség legyen. Na, annak fényében, hogy hamarosan új helyzetben találod magad, légy teljesen őszinte velem. Miként segíthetek?

Don arra számított, hogy lánya nyugodtan, komolyan felsorolja mindazon pénzbeli és anyagi szükségleteiket, melyekre azelőtt lesz szükségük, hogy mindketten megkapják az államtól Életjáradékaikat. Készen állt minden kívánságát kielégíteni, latba vetve az összes erőforrást, ami a rendelkezésére állt, beleértve az apósáát is, mivel tudta, hogy John Corbett nevében is beszélhet. Elvégre Cindy-ről volt szó, a gyakorlatias és józan lányról. Ő ilyen volt.

Cindy El ritkán lepte meg, de most sikerült neki.

- Apu, milyen volt az óhaza?
- Heh? – Kérdezte Don meglepetten. – Cindy, mégis miért kérdezel tőlem ilyesmit?
- Csak sokat gondolkoztam ma Markon és magamon – mondta neki. – Azon tűnődtem, milyenek lesznek a gyerekeink, milyen világban nőnek majd fel, felmerült, hogy a fiaimnak újabb háborút kell majd vívniuk, hogy életben tartsák a hazánkat. Aztán azon kezdtem merengni, hogy vajon milyen lett volna, ha te nem jössz ide, akkor milyen életük lett volna? Vagy, hogy egyáltalán lettek-e volna, vagy, hogy én megszülettem-e volna? Ez és az, hogy te és anya mentek ma este arra a találkozóra, eszembe juttatták, hogy mennyivel tartozunk nektek. De kíváncsi lettem. Minden nap találkozom és beszélek új emberekkel, új telepeseikkel, akik mind tudják, honnan érkeztek. Azt hiszem, néha én is hiányolok valamit, mint az összes többi mormota, akik itt születtek. Hallom, ahogy emberek németül, oroszul és afrikaansul, vagy éppen angolul beszélnek, de angol, ír, új-zélandi és massachusettsi kiejtéssel. Olyan, mintha bizonyos értelemben lenne valamijük, ami nekem nincs. Ezen gondolkoztam. Milyen volt a saját földünk, ahol azelőtt éltünk, hogy Hazatértünk volna?
- Kicsim, mindössze hatéves voltam, amikor eljöttünk Észak-Karolinából. Azóta az egész életemet itt töltöttem, a Hazában. Sosem akartam máshol élni.
- De valamire csak emlékszel – nógatta Cindy. – Néha hallok belőle egy kicsit a hangotokon, egy-egy elejtett utalást erről-arról.
- Ez leginkább amiatt van, hogy Matt bácsikám mellett nőttem fel, meg a nagyapádtól – felelte, – másodkézből vettem át valamennyit a beszédstílusukból. Nem vagyok igazi karolinai.
- Tudom. Bárcsak ismerhettem volna Matt bácsit.
- Jó lett volna, hercegnőm. Mattet és Heathert is. Róluk sajnós lemaradtál.
- Olyan, mintha Észak-Karolina egy szellem lenne, amely mindenhová követ minket. Valaki egyszer kísértetjárta embereknek nevezett minket. Kísért a múltunk és az a sok hely, ahonnét érkeztünk. Ismerni szeretném ezeket a családi kísérteteket, Apa, hogy egyszer majd én is elmesélhessem a saját gyerekeimnek. A saját földünk, a régmúlt táj... milyen volt? Tudsz róla mondani valamit?
- Hát, ja, egy kicsire emlékszem. Néha látom az álmaimban – szólt lassan Redmond. – Leginkább csak ködös emlékképek, olyasmik, amik a gyerekkorból megmaradnak az emberben. Nem sok, és amire emlékszem, az sem áll össze értelmes egésszé. Vannak rossz emlékek, mint a ronda fekete gyerekek bandái, a nagy dagadt szájukkal és a kócos, göndör hajjukkal, akik megkergettek, botokkal vertek meg, megdobáltak kővel, ha kijöttem az

udvarból meg ilyenek. De vannak jó emlékek is. Időnként a nyárról álmodom, arról a fülledt, égető hőségről, amit itt sosem érzünk, legalább is itt a South Tengerszoros környékén sosem. Léghőmérsékletéről álmodom, ahogy ott zúgtak az ablakokban, és csöpögött belőlük a kondenzvíz. Emlékszem a zöld, lombos fákra, hasonlóak, mint amik itt vannak, de mégis mások. A fák kisebbek voltak, mint itt, de nagyobb levelekkel, és a karolinai fenyők mások, mint az itteni fenyők és cédrusok. Ezt onnan tudom, hogy láttam róluk fotókat, de emlékszem is rájuk. Legalábbis azt hiszem. Magasabbak, egyenesebbek, és a fejemen látom a fenyőtobozokat és a lehullott tűleveleket, ahogy szőnyeggé álltak össze a földön. A föld puha volt, puhább, mint itt és sötétebb. És néha a homok is beugrik. Emlékszem, hogy egyszer elmentünk egy helyre, amit a szüleim úgy hívtak, hogy Cliffs of the Neuse, ami egy folyó Karolinában. Emlékszem, hogy nagy, magas fenyők magasodtak a kemény, fehér homokon. Amikor lenéztem a vízre, olyan sáros zöldes barna volt, nem olyan, mint itt a Tengerszoros kékje. Olyan helyekre is ellátogattunk, ahol ágyúk voltak, Fort Fisherbe és Bentonville-be. Ezek polgárháborús csatamezők voltak, ahol a déli katonák az Egyesült Államok ellen harcoltak, még nagyon régen, az első alkalommal, amikor a népünk fellázadt az amerikaiak ellen. A ZOG később az összes ilyen emlékhelyet beszántotta, az összes műtárgyat elpusztította, és törvény tiltotta, hogy akár csak szót ejtsünk arról a korról vagy, hogy megemlékezzünk azokról az őseinkről, akik a Konföderáció mellett harcoltak. Bármilyen Konföderációs lobogó vagy jelvény nyilvános megjelenítése mindmáig tíz év szabadságvesztést jelent a Szövetségi börtönökben, ha jól emlékszem.

De leginkább a karolinai ősre emlékszem. A fák aranylón, vörös és barna színben lengedeznek, a levegő tiszta és hűvös. Felsejlik egynéhány Halloween is, töklámpások a teraszokon, és gyönyörű aranylevelek a földön. Tudni szeretnéd, mi jut eszembe legtöbbször a régi világból, kicsim? A Halloweenek. A fivéremmel és a nővéremmel mentünk körbe a házakhoz. Matt bácsikánk vitt mindannyiunkat. Észak-Karolinai állami rendőr volt akkor, egyike azon kevés fehér férfinek, aki még fegyvert hordhatott magánál a Schumer-rendelet után. Azért jött velünk, hogy a fekete gyerekek ne kezdjenek ki velünk, meg ne lopják el a cukorkánkat. Igen, azt kell mondjam, a Halloweenre emlékszem a legjobban. Valahogy más volt ott a hangulat mint itt, talán azért, mert ott közelebb voltunk a valódi Régi Hazánkhoz, ahhoz az Európához, ahonnan az őseink érkeztek azokon a kis hajókon. A karácsonyaim? Csak az itteniekre emlékszem, Cindy El, és Mattnek és Heathernek hála, mind jók voltak. Azt hiszem, így tudom a legjobban elmondani. A Halloween számomra a régmúlt tájat, a karácsony viszont az itteni Hazát jelenti nekem. Remélem ezt így érted.

- És apukád és anyukád? A nagyszüleim? – Érdeklődött Cindy.
- Igazából nem sok emlékem maradt meg róluk, ami miatt azt hiszem, szégyellnem kellene magamat, de a fejemben az ő emléküket mindig beárnyékolja Matt és Heather. Nem voltam velük, mikor megölték őket, Istennek hála – mondta Don. – Az állam fővárosában, Raleigh-ben történt, akkoriban autóablásnak nevezték az ilyesmit. Egy mexikói banda arra állt rá, hogy új típusú kocsikat lopjanak, aztán Dél-Amerikába szállították őket. Ahelyett, hogy időt szántak volna arra, hogy feltörjék a kocsikat, és közben esetleg megrongálják az árut, egyszerűen megvárták, míg egy szép kocsi, amiben fehérek ültek, megálljon a pirosnál vagy leparkoljon, aztán kirángatták őket az autóból, megölték őket és elhajtottak a kocsival. Akkoriban ez mindennapos volt. Emlékszem, amikor Matt bácsikám és Heather néném eljöttek hozzánk, és megkérdeztek minket, a testvéreimet és engem, hogy szeretnénk-e egy jó hosszú útra menni. Akkor még nem tudtam, de végleg elvittek minket onnan, egy lépéssel a Gyermejjóléti Szolgálat előtt járva. Ez még az It Takes A Village előtt történt, de a kormány már akkor is arra használta a törvényeket, hogy fehér gyerekeket raboljon el, és aztán liberálisoknak, meg... hát, más embereknek adja el őket. A bíróságok Mattet és Heathert alkalmatlan gyámnak nyilvánították, Matt úgynevezett kormányellenes tevékenységei miatt, melybe beletartozott az is, hogy állami rendőrként dolgozott. Volt egy fura elképzelése,

miszerint a törvény a Szövetségekre is vonatkozik, és a régi szép időkben le is csapott néhány washingtoni drogpártira, amennyire én tudom. Meg persze ott volt az az ügy Bill Vitale-lal. Ezt sosem bocsátották meg neki, főleg Hillary nem. Az Öregember írt is erről egy könyvet, talán már olvastad is. A lényeg, hogy minket, gyerekeket feltettek egy Seattle-be tartó vonatra Heather nénémmel. Nem repülhettünk, mert hamis névvel kellett utazzunk. Emlékszem arra a hosszú-hosszú útra. Emlékszem, amikor átszálltunk egy óriási, hatalmas állomáson Chicagóban, ahol ettem egy összecsapott hot-dogot, egy kemény padon ülve a pólóm meg a nadrágom összekentem chilivel, miközben körülöttem vagy száz rádióból bömböltették a mexikói salsa-zenét. Aztán a vonat panoráma-kocsijából láttam, ahogy egyre közelebb jutunk a Sziklás-hegységhez, a hófödte hegycsúcsokkal, és akkor láttam először a kék tavakat Montanában. Heather a nagybátyjához, Oscar Lindstromhoz vitt minket, aki a Yelm melletti faházában rejtett el minket, nagyjából egy évig, míg Matt és Heather maguk is Hazatérhettek.

- Visszamehetünk még valaha? – Kérdezte Cindy lágyan.
- Miért? Vissza akarsz menni? – Kérdezte Don meglepetten. – Úgy értem, nem baj, ha szeretnél. Sokan vannak itt, akik hiszik, hogy egy napon visszatérhetnek majd szülőföldjükre. Németországtól kezdve Milwaukee-n át Dél-Afrikáig. Azt hiszem, mindannyian vissza szeretnék menni, legalább is egy kicsit.
- Mmm, nem véglegesen, nem. Én itt születtem. Az Északnyugat a hazám és mindig is az marad. De annyira zavar, hogy az amerikaiak még beutazási vízumot sem adnak nekünk, még látogatóba sem mehetünk vissza. Mintha fertőzőek lennénk vagy ilyesmi.
- Számukra *tényleg* fertőzöttek vagyunk – szólt az apja. – Két olyan dologgal vagyunk megfertőzve, amitől a világon a legjobban félnek. Bátorsággal és faji büszkeséggel. Hetven évük ment el arra, hogy kiirtsák a népünkől a bátorságot és a büszkeséget, és mindezek ellenére itt vagyunk Északnyugaton, és mindig felbukkanunk, mint a gyomok.
- Egyszer szeretném látni Karolinát – mondta sóvárogva.
- Egy napon majd igen, azt hiszem, visszatérhetünk majd – felelte Don. – Az én életemben nem, de a tiédben még lehet. Egész biztos vagyok benne, hogy a gyerekeid visszamehetnek majd, ha szeretnék. Kicsim, tudod, hogy a Hazát nem azért hozták létre, hogy a börtönünk legyen. Ez egy mentőcsónak, egy rejtekhely. Egy napon a fajunk fiai és lányai újra erősek lesznek és bátrak, és ami ennél is fontosabb, *sokan* leszünk. Elegen leszünk ahhoz, hogy ledöntsük a falakat, amiket körénk emeltek, és visszavegyünk mindent, azt az Amerikát és azt a Kanadát, amit ősapáink építettek. És ha már szóba hoztad a gyerekeket... Cindy, egészen biztos azt szeretnéd, hogy Mark Conway legyen az apjuk? Kicsim, nem akarlak befolyásolni, semmit nem akarok erőltetni. Végtére is, ez a te döntésed.
- Igen, apu. Már gyerekkorom óta tudom, hogy Mark az igazi, és Mark is tudta rólam. Ugyanúgy, ahogy te is tudtad anyuról, ő pedig mondta nekem, hogy tudta rólad. Csak nekem sokkal könnyebb volt a helyzetem, mint nektek. Nektek a félelem, erőszak és betegség szörnyű korszakában kellett megismerkednetek és megismernetek egymást. Nekem mindezt nem kellett átélnem. Te és anyu és John papa, és Tori néni egy olyan világot teremtettetek itt, ahol Mark és én félelem, bűntudat és zavarodottság nélkül jöhettünk össze, ahol a fiatal fehérekben nem lesznek félőrültek mindazon dolgok miatt, ami történik körülöttük. Eléggé ismerem a történelmet ahhoz, hogy ezt megértsem.
- Ezt sose feledd, Cindy El! Mert ha elfelejted, akkor neked és a gyerekeidnek újra át kell esnetek mindezen. Na, most pedig menjünk vacsorázni, mielőtt még az örületbe kerget annak a sercegő disznósültnek az illata!

Vacsora után, amikor felesége éppen az összejövetelhez készítette ruháit, Don a könyvtárszobába ment, és elővette kommunikátorát. Régi barátját, Charlie Randallt hívta. Mikor Randall ábrázata megjelent a kijelzőn, egy jóságos, nagypapás, de viharvert arc tűnt elő, zilált haja ősz volt. Egész biztosan nem ilyet várt volna az ember a Köztársaság egyik legkiválóbb titkosszolgálati hírszerzőjétől

és orgyilkosától, akinek derűs gyilkolászással teli előtörténete egészen a Függetlenségi Háborúig nyúlt vissza.

- Szé' napot, cimborá! – Szólt Randall, kinek beszéde a legtisztább brisbane-i volt. – Rég nem fecsegtünk. Már rád akartam csörögni, hogy gratuláljak annak az átkozott Bill Vitale-klónnak az elkapásáért, meg, hogy lecsaptál azokra a bolondokra, akik Briggs atyát akarták eltenni láb alól.
- Szevasz, pajtás – szólt Don. – Kösz, de csak a dolgomat tettem. Lehetne rosszabb is. Fület is nyírhatnék a Munkaszolgálatnál. Ide hallgass, Charlie, van itt egy dolog. Beszélnem kell veled egy új ügygel kapcsolatban, amin most dolgozom. Nem túl sürgős, közvetlenül nem veszélyezteti az állambiztonságot, csak némi háttér-információ kéne a régi szép időkből. Ott leszel ma este az egyesületi összejövetelen?
- Há' persze, szívvel-lélekkel – felelte Randall. – Ki nem hagynék egy lehetőséget, hogy ropjak egyet azzal a szépséges feleségeddel.
- Amennyiben én is táncolhatok Lindával. Akkor majd ott beszélgetünk, rendben?

Nem sokkal nyolc után Don és Sarah megérkeztek a belvárosi Olympia Hiltonba a Régi NVA Egyesület éves találkozójára. A Redmond család ragaszkodott hozzá, hogy minden évben ellátogasson az eseményre. Nagyra becsült pár voltak ők, mint a legfiatalabb veteránok, akik viselhették a Függetlenségi Háború szalagját. Amint beléptek, mintha csak így szervezték volna, a hangszórók Sir William Walton *Crown Imperial March* című indulóját kezdték harsogni. A falakat trikolór lobogók és hosszú, zöld-fehér-kék szalagok díszítették. A tágas bankett terem fölött, melyet vendégek és Munkaszolgálatos pincérek töltöttek meg, és amelynek levegőjét finom ételek és dohányfüst tették nehezzé, ott lógott egy nehéz és vastag selyemzászló, a kék anyagon fehér betűkkel. Ezt a Régi NVA Egyesület nyugat-washingtoni szervezete minden társasági és politikai rendezvényén kifüggesztette. A zászlóba hímezve ott állt William Shakespeare *Ötödik Henrik* című darabjának örök érvényű részlete:

*Ez a nap Crispján névünnepe:
Ki e napot túléli s haza jut,
E napról hallva, lábujj-hegyre áll
S a Crispján nevére felszökell;
Ki e napot meglátja s agg leend,
Szomszédait évenként majd e nap
Elő estvéjén megvendégeli,
Így szólva: Holnap lesz szent Crispján;
Aztán feltűri öltönyujjait
És megmutatja seb-helyét. A vén
Sokat felejt; de bár mindent felejtsen,
Megemlékszik rá körülményesen,
Miket tett e napon. Akkor neveink
Szokott szavak leendenek szájában:
Henrik király. Bedford és Exeter,
Warwick és Talbot, Salisbury, Gloster,
S élénken emleget tölt kelyhinél.
Fiának megtanítja e regét,
És Crispin, Crispján sohsem vesz el
Eme naptól világ végezteig;
De sőt ránk emlékeznek általa,*

*Nehányunkra, e kis testvér csapatra:
Mert a ki vérit ontja ma velem,
Testvérem lesz: bármily alantsorú,
Nemessé válik rangja e napon,
És a nemesek Angliába', kik
Most ágyba' vannak, önmagokra majd
Átkot szórnak, hogy nem valának itt,
S elcsöndesednek, ha olyan beszél,
Ki itt harczolt Crispin napján velünk.*

Elszórt taps fogadta a Redmond-párt, amint beléptek és rájuk ismertek.

- Hé, Don! – Jött egy tucat ember kórusa a bár felől.
- Hé, Sarah! Jól nézel ki, Sarah! Hogy van a Karolinai Kölyök?
- Szakállas vicc, fiúk! – Felelte Don derúvel. – Szakállas, mint itt ez a sok őskövület! Jövőre már mindegyikünk ízületei nyikorogni fognak!
- Hékás, te kis hátulgombolós, emlékeztetnék, hogy régi őskövület létemre harminc pontot rád vertem a rendőrségi lőtéren tavaly augusztusban! – Kiáltotta a Köztársaság acélvállalatának visszavonult feje, aki egyúttal az NAR állami lövészcsapatának vezetője is volt.

Kérdezés nélkül Don kezébe nyomott egy bajormintás kőkorsót, mely színültig volt a Red Hook főzde habzó sörével. Lemuel Harris Alabamában született. Az amerikai törvény elől menekülve jött Északnyugatra, bűne az volt, hogy egy sötét éjjelen Mobile-ben megvédte magát egy örült drogstól. Hét év állami börtönre ítélték magáért a gyilkosságért, plusz harminc évet kapott feltételes szabadlábra helyezés lehetősége nélkül azon rasszista bűncselekményért, mely során ő, mint fehér férfi, kezét mert emelni egy fekete férfire. Harris egy rabszállító buszról szökött meg, majd háromezer mérföldet gyalogolt, leginkább éjszaka, míg elérte a Hazát, közben szeméttárolókból evett, és négy rendőrrel végzett, akik le akarták tartóztatni. Néhány éve a londoni *Times* üzleti tudósítója interjút készített vele erről az útról. Harris így válaszolt: „Öltem, amikor kellett, de soha egy centet, sem egy falat ételt nem loptam el senkitől egész úton.”

- Esetleg egy másik kiöregedett őskövület is felkérheti a bájos feleségedet vacsora után az első táncra? – Kérdezte egy másik idős úriember, majd udvariasan meghajolt Sarah felé.

Elegáns fekete zakójának bal ujja üresen, az oldalához volt tűzve. Régi szokás szerint az ilyen összejövetelekre sosem hozta el amúgy tökéletesen működő műkarját, mert ezen az estén a múlt sebei elismerésre adtak okot, így nem rejtették el őket, hogy az egész világ láthassa. Zack McAllister karja a Kennewick Gárdának a yakimai erődített FATPO-laktanya elleni támadásakor robbant le, amikor felvett egy gránátot, hogy visszadobhassa a Szövetségiekre. A kezében robbant fel. Egy tizenkilenc éves felcser tanonc amputálta és kauterizálta a vérző csonkot, érzéstelenítés nélkül, egy teherautó hátuljában, miközben kint FATPO-járőrök voltak mindenütt. Egyetlen kiáltás elég lett volna, hogy felfedje a helyzetüket. A sérült férfi egyetlen hangot nem hallatott. A felcser most már az oregoni Coos Bay polgármestere volt, és minden bizonnyal épp a saját NVA találkáján múlatta az idejét.

- Charlie Randallal kell megküzdjél érte, Zack. Azt gondolom tudod, hogy ezt azért kapod, mert te vagy a legfiatalabb hölgy a teremben – mondta nevetve Don Sarah-nak. – Meg persze a leggyönyörűbb is.

Odahajolt feleségéhez, majd gyorsan és érzékenyen megcsókolta őt. Valaki meghallotta, amit mondott.

- Nana, Sarah igen szemrevaló, ezt meg kell hagyni, de van ám kihívója! Én is jól elszórakozhatnék ám ezekkel az ifjú pasikkal itt! – Nevetett Cassie Kowalski, egy vékony, viharvert vénasszony sikkes kék bársony estélyi ruhájában.

Valaha vörös haja most kékre volt festve, szájából cigaretta lógott, májfoltos kezének ujjait, melyekkel viszkis poharát tartotta, köszvényes duzzanatok tarkították. Nehéz volt elhinni róla, hogy a küzdelem korában szemet gyönyörködtető utcalány volt, olyannyira, hogy kiérdemelte a „Lorelei” kódnevet, és, hogy szépségével bő egy tucat Szövetségi bürokratát, politikust és vezető médiaszemélyiséget csalogatott a halálba. Egyszer saját kezűleg vetett véget egy amerikai szenátor életének, egy jégcsákánnyal, melyet bal fülébe állított.

Több mint háromszáz öregember tolongott a teremben, néhány ősz hajú matróna és fiatalabb hozzátartozók csoportjainak társaságában. A bankett terem másik végén Don megpillantott egy méltóságteljes, elegánsan öltözött idős párt, Ed és Brittany McCannlesszt, az Olimpiai Gárda két túlélőjét, akikkel később beszélnie kellett. Korsójával intve üdvözölte őket. Mielőtt odaért volna, hogy beszéljen velük, feltartóztatták.

- Szia, Don, Sarah! Találkoztatok már a legfiatalabb unokámmal, Jeffel? – Szólt hozzájuk egy öreg hölgy, akit Don valahonnan ismert, de akinek a neve most nem jutott eszébe.

Egy hosszú élet büszkesége látszott mosolyán, amint bemutatta a visszafogott, fiatal óriást, aki teljes SS-egyenruhát viselt, bal felkarján vörösen, fehéren és feketén díszlett a horogkeresztes karszalag.

- Júniusban végzett Sandpointban, és máris megkapta a főhadnagyi kinevezését! – Dicsekedett az öreg hölgy.
- Jeff, ez itt Donald Redmond ezredes a BOSS-tól. *Redmond*, érted? Úgy, mint Matt Redmond.
- Megtiszteltetés, hogy megismerhetem, uram! – Kiáltotta a fiatal katona, feszengve tisztelgett, egyértelműen látszott rajta a váratlanul előállt helyzet kellemetlensége, mely során maga az Öregember után a Köztársaság második leglegendásabb nevével találkozhatott.
- Hé, ma este pihenj, katona! – Nevetett Redmond, a fiatal vállon veregetve. – Ezek teljesen baráti és eklektikus összejövetelek, efelől biztosíthatlak. Na, most menj és jól idd le magad, mint mindenki, aki idejött. Ez parancs, katona!
- Igen, uram! Leiszom magam, uram! Köszönöm, uram! – Kiáltotta az ifjú SS.
- És gondoskodj róla, hogy a nagyanyád is lerészegedjen! – Figyelmeztette Redmond. – A sárga földig igya le magát, mielőtt véget ér az éjszaka.
- Igen, uram!

Volt itt egy nyugdíjba vonult fogorvos, aki több mint 50 millió hamis USA dollárt és négymillió dollár értékben postai bélyegeket nyomtatott a pincéjében berendezett földalatti nyomdában. Az Északnyugati Tartalékbank egy vezető tisztségviselője is itt volt, aki egyszer egy mobilvécé aljában rejtőzött nyolc órán át, hogy aztán az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága egyik tábornokának egy 44-es kaliberű beöntést adjon. Az egyik pénzügyminiszter-helyettessel valamint Cindy legfőbb főnökével, a Köztársaság Munkaszolgálatának fejével beszélgetett. A pénzügyminiszter-helyettes pénzügyi karrierjét azzal indította, hogy ő vezetett egy NVA-csapatot, akik elrabolták Seattle főrabbijának lányát, majd sikeresen begyűjtötték érte a kétmillió dolláros váltságdíjat, mely után sértetlenül engedték haza, mint ahogy ígérte, ha kifizetik nekik a váltságdíjat. Az egyik saját emberét térdkalácson lőtte, mivel az meg akarta ölni a zsidó lányt, miután megkapták a pénzt. Az Önkéntes, akit a miniszterhelyettes térdén lőtt, később SS-tiszt lett, és hősként halt meg Chilliwaknál, mellyel kiérdemelte a harmadik Vaskeresztjét. Sosem békültek ki, ez volt a miniszterhelyettes életének legnagyobb kudarca, mely sok álmatlan éjszakán át kísértette. Cindy főnökét, a Munkaügyi minisztert egy FBI kihallgatóközpontba vonszolták be egyszer, a testében három golyóval, és a még vérző sebei ellenére is képes volt pusztá kézzel megfojtani első vallatóját. Amott egy másik sarokban egy Luftwaffe tábornok volt, aki jelenleg egy úrsikló parancsnoki tisztét töltötte be. A portlandi csatában pilóta volt, több mint ötven kismagasságú bombázó rárepülést hajtott végre, mely során házi készítésű robbanószerkezetet szórt a Szövetségi állásokra, olyan repülőkkel, amikhez épp hozzájutott, több esetben alumíniumszerkezetes, vászonborítású kisrepülőkkel, egy alkalommal pedig egy ősrégi Boeing 737-tel, melyet ő és csapata bombázóvá alakított. Minden egyes alkalommal visszatért a

repülőtérré, gépének testén számtalan lövésnyom éktelenkedett. Egyszer pedig egy lopott helikopterrel szállt le a Florence-i Szövetségi Börtön udvarán Coloradóban, hogy megszöktessen öt NVA foglyot.

A terem messzi túlsó végében egy öreg autószerelő ült, épp egy tál sült csirkéből és krumplisalátából falatozott és egy nagy korsóból ivott. Kenneth McGrath már rég kizárta emlékezetéből a horrort, a börtönben töltött éveket, a veréseket és a nemi szerveibe vezetett elektrosokkot. Annyit tudott, hogy minden évben egyszer volt ez az alkalom, amikor ingyen ehetett és minőségi piával olthatta szomját. Ken sosem volt Párttag, és a sok politikai baromság is hidegen hagyta. Sosem értette, hogy ezek az emberek miért adtak neki Vaskeresztet azért az egy kis incidensért. A vén Kenny ezeken az estéken viselte, mert úgy gondolta, hogy ilyenkor elvárják tőle a kajáért és a piáért cserébe, de magában butaságnak tartotta. Még csak nem is volt német. Néhány fehérnek gondja akadt pár feketével, ő pedig segített nekik. Hát aztán? Az egészszet felfújták. Mindenki tudta, hogy a niggerek közel sem voltak olyan kemények, mint amilyennek mutatták magukat, és vert kutyák módjára szaladtak el, ha egy fehér ember szembeszállt velük. A jelvényes niggerek is. Juhé. És a lövöldözést is nagyon eltúlozták. Sokszor jobb találatokat ért el, mikor szarvasra meg rénszarvasra vadászott. Nem is csinált semmi különöset. Hé, ha ezek az emberek ingyen kaját és piát akarnak adni neki valami hülye szarság miatt, ami huszonhárom éves korában történt, ő nem fog vitatkozni. A politika nem volt fontos Ken McGrath számára. Az alkoholhajtású V8-as motorok és metánturbina generátorok voltak fontosak. Ha beindítasz egy jó motort, abban meglátod Isten tervét, amit a világegyetemnek szánt.

Az egyik asztalnál egy ötödik generációs washingtoni farmer ült, aki minden évben több hold gabonát és cirokot természetett hat FBI-ügynök sírja felett, akiket ő és csapata egy éjszakai rajtaütés során ölt meg és ásott el ősei földjén. Egy másiknál egy férfi foglalt helyet, aki kakukkos órákat készített a garázsában, melyeknek ötletes és pontos mechanizmusai azokon az időzítő-szerkezeteken alapultak, melyeket ifjú éveiben bombákhoz szerkesztett. Volt ott egy nő is, aki tizenhat unokával büszkélkedhetett, épp egy üveg Singapore Slingsből²⁰ kortyolt, fiatal korában rendőrségi diszpécser volt Seattle-ben, és a rendőrség minden mozdulatáról tájékoztatta az NVA-t. Mellette ült férje, akinek göröngyös ujjairól hiányoztak a körömök. A körmeit kitepték és a körömágyait egy forrasztóval kiégették az egyik FBI kínzókamrában, mert nem volt hajlandó elárulni a feleségét. Az italt végén az öreg Eddie Cartrett ült, egy jelentéktelen kis ember, aki a washingtoni Shelton városának hivatalos iszákos bolondja volt. Furcsa módon Eddie most azon kevesek közé tartozott, akik gyömbérsört ittak. Ezen az egy éjszakán józan maradt, és ő volt a buszsofőr régi fegyvertársainak. Afféle tradíció volt ez az egységében, melyhez ő szinte vallásos elkötelezettséggel ragaszkodott. Bár bevallotta, hogy nehezebbre esett, de azon a régmúlt éjjelen is józan maradt, amikor egy robbanóanyaggal megrakott bérelt teherautóval az auburni Szövetségi Büntetőintézet főbejáratához hajtott, majd felrobbantotta. Eddie-nek sikerült elmenekülnie, bár nem sokon múlt. Vele együtt még bő kétszáz NVA fogoly is kijutott azon az éjjelen a koncentrációs táborból, a harcedzett gerillák hirtelen tömeges visszatérése pedig nagy könnyebbséget jelentett a szorult helyzetben lévő NVA-nak.

Az est fénypontja a bankett terem falait beborító tablók sora volt, rajtuk felnagyított amerikai kormányzati poszterekkel még a forradalom idejéből, olyanokkal, melyek egykor az északnyugati államok összes falát és hirdetőabláját díszítették. „A BELBIZTONSÁGI MINISZTERIUM KÖRÖZÉSI FELHÍVÁSA AZ ALÁBBI SZEMÉLYEK ELLEN BELFÖLDI TERRORCSELEKMÉNYEK MIATT!” – Kiáltották a poszterek. – „Akár egymillió dolláros jutalom ezen személyek elfogásáért!”

A vastag fekete szöveg alatt mindegyik plakáton tizenhat vagy húsz fotó volt az NVA férfi vagy épp női tagjairól, többnyire régi rendőrségi fotók, de néhány homályos utcai fénykép is, melyeket az FBI készített. Vendégek kis csoportjai gyűltek a tablók elé, nevetve mutogatták egymásnak régi barátaik és bajtársaik képét, vagy éppen saját rendőrségi fotóikat.

- Úgy néztél ki, mint Frankenstein azzal a leborotvált fejjel! – Kuncogta derűsen egy idős asszony férjének.

- Tényleg egy szörnyeteg voltam, bizony – jött a férfi halk felelete. – Akkoriban nem akartál volna ismerni, Liz. Hidd el nekem. Nem akartad volna.
- Tessék, ez itt Jerry Wallace! – Szólt egy másik öreg, ujjával egy képre bökött. – Mindig azt mondta magáról, hogy ő volt az eredeti Jerry Reb. Tavaly halt meg, agytumor. Az ott Willis McCoy. Már nyugdíjas, most Astoriában él. Azt mondta, megpróbál eljönni, ha sikerül elérnie, hogy a lánya hozza autóval. Remélem, jönnek. Willis egy unalmas vén csotrogány, de a lányán még mindig megakad az ember szeme annak ellenére, hogy ötven éves. Az ott Lee Donner. Az utcai harcok során halt meg, mikor bevonultunk Tacomába, a Szövetségi épület ostromakor. Ott voltam.
- Az Jimmy Wilson dandártábornok! – Szólt egy másik vénember, véznán, borostásan, ő volt az első, aki lerészegedett az estén, az öltönye úgy lógott rajta, mint rongyok a madárijesztőn. – A fenébe is, emlékszem Jimmyre! Az ő brigádjában voltam egy ideig, mielőtt én és Charlie Randall lelőttük azt a TV-s buzit az Ötös Csatornánál. Maga Jimmy küldött minket oda. Az a buzi sok ocsmány szarságot beszélt a tévében, de csak addig, amíg én és Charlie fel nem kerestük. Charlie-nak volt egy negyvenötös Peacemakere, annak a kis fartúrónak úgy repedt szét a mocskos feje, mint egy dinnye! Rohadt repedtseggű fartúró szemetje! Charlie szépen belenyomta a szájába, és azt mondta „Na ezt szophatod, köcsög!”, aztán durr, annyi volt neki! Charlie és én el kellett meneküljünk, aztán a Párt átküldött engem a Boise-i Kettesekhez E & E-re. Aza elszökni és elkerülni.
- Ja, mert egyikünk sem emlékszik rá, mi az az E & E, ugye, Kev? – Motyogta egy másik mogorva öregember, aki meghallotta, beszéde még ennyi év után is a Mississippi-delta vidékét idézte.

Az öreg Kev figyelmen kívül hagyta, majd folytatta:

- Jimmy kapta az első Vaskeresztet, amit a Köztársaság kiosztott. Két Apache helikoptert is leszedett Wenatchee-nél, pedig csak egy ismétlőpuska volt nála. Poszthumorusz kitüntetés volt. A Fattie-k megölték a börtönben, egy nappal azelőtt, hogy sikerült elfoglalnunk. Sokat fingott. Mindig azokat a rohadt burritókat zabálta. Azt szoktam tőle kérdezni „Jimmy, miféle fehér ember eszik messzikói kaját?”, ő meg aszonta „Messzikói egy szart, csak szeretem a burritót, most akkor ettől már én is valami istenverte fajaruló vagyok?” Kinyírták a börtönben. Egy nappal azelőtt, hogy megérkeztünk. Fattie szarházi rohadékok. A cellájában találtam meg Jimmy-t a Pullman táborban, otthagyták, miután elmenekültek. Vagy hússzó belelőttek, belelőttek a golyóiba, belelőttek a gyomrába, hogy végignézhessék, ahogy lassan kiszerved, a faszba Longview-val, Longview-ban azt mondták, hogy többet nem ölhetik a mieinket, mégis megtették... istenverte baszott amerikai kibaszott amerikai rohadékok. Tovább kellett volna harcolnunk! Addig amíg meg nem hódítjuk Washington meg Jew Yorkot, és mind ki nem nyírjuk! Az egész országunkat vissza kellett volna vegyük, visszavenni egész Amörikát, mind a miénk volt, a mieink hozták létre Amörikát, az egészet vissza kellett volna foglalnunk, amíg volt rá lehetőségünk...

Az öreg zokogni kezdett. Egy fiatalember, aki vele volt, talán az unokája, elvezette őt.

Mint minden nemzetnek, a Köztársaságnak is kifejlődött a maga vezető elitje, ahogy az emberi társadalmak természetéből ez következik. De ezen az egy estén mindannyian újból bajtársak lettek, mindegyik férfi és az idős vagy középkorú nők közül is többen magukon viselték a zöld-fehér-kék szalagot. Ez valóban sokat könnyített helyzetükön. Mind ott voltak Szent Crispián napján. Számtalan Szent Crispián napján a Függetlenségi Háború során, amikor a lehetetlen nem csak, hogy lehetségessé, de elkerülhetetlenné vált. Abban a korban, amikor a fehér férfiak és nők fegyverrel a kézben vették fel a harcot a Szörnyeteg, az Egyesült Államok Szövetségi kormánya ellen, megküzdöttek vele és legyőzték. Ezek voltak ennek a nagyszerű kornak az öregedő, elhalványuló szellemei, azok, akik megtették azt, amiről soha nem gondolta volna senki, hogy lehetséges. Egy olyan korban, amelyhez Don Redmondnak most kötelességéből eredően vissza kellett térnie.

Don az egyik körözési plakát elé lépett.

- Nézd, itt van John Corbett! – Szólt, miközben az apjáról készült régi rendőrségi fotót mutatta Sarah-nak, mely talán akkor készülhetett, mikor letartóztatták, amiért péppé verte a lánya második szexoktatóját.

A képen Morgan hosszú szakálla koromfekete volt, mint a Harlan megyei szén, a jelenlegi, nemzetségfőhöz illő ősz helyett. Az erőteljes kék szemei elevenen fortyogtak még a fotóról is, szinte belemélyültek a néző lelkébe. Akkor is, akárcsak most, könnyű volt őt bibliai prófétaként elképzelni, amint áll egy hegytetőn, és az isteni megtorlásról szónokol egy bűnös népnek, amit bizonyos értelemben meg is tett.

- Ez még a Millió Dolláros Ember-korszakából való.

Morgan volt a második NVA parancsnok, aki elérte a nagyra becsült egymillió dolláros vérdíjat. Tom Murdock parancsnok volt az első.

- Én így emlékszem rá – szólt Sarah lágyan, férje kezét megszorítva.
- Én is – súgta vissza Don. – Én ilyenek ismertem meg őt.
- Igen – felelte Sarah. – Még mindig így látom őt lelki szemeim előtt, mintha csak tegnap lett volna. Ő mindig ilyen marad a szívem mélyén, a fejemben. Nem egy öregember, hanem mint John Corbett Istenemre Morgan! Már gyerekként is láttam, hogy a neve félelemmel tölti el a körülöttem lévőket, legalább is azokat, akik nem a Párttal voltak. És ennek így is kellett lennie. Magas és legyőzhetetlen, elképesztően erős és hatalmas, a mellkasán és a karján lévő izmok majd szétvetették a pólóját. Ilyen volt apu. Az Erdők Zöld Embere, a megtestesült Isten, ugyanúgy, ahogy anyám Istenő volt. Gyűlölet és szeretet is volt benne, amik lenyűgöztek, és bár kislány voltam még, éreztem, hogy ez valami varázslatos dolog, valami ösztönszerű. Szeretet irántam és anyám iránt és szörnyű gyűlölet azokkal szemben, akik bántani akartak minket. Kiskoromban mindig annyira féltettem őt, mikor kint volt a hegyekben, tudván, hogy az egész világ el akarja őt söpörni, hogy el akarják venni tőlem. De valahogy mégis mindig azt éreztem, hogy ott volt velem, gondomat viselte. Még mindig ezt érzem. Most pedig mindannyiunknak gondját viseli.

Volt ott egy másik arc is a poszterek egyikén, egy nagydarab, vörös hajú férfi, akinek lapos arcán jéghideg, zöld szemek ültek. Mindenki látta a rendőrségi fotót a plakáton. Senki nem mondott rá semmit, de Don megtorpant, amint meglátta.

- Hmm – szólalt meg Don, miközben szemeivel a tömeget fürkészte.
- Mi az? – Kérdezte Sarah.
- Nem látok itt senkit a Hayden Lake Gárdából – felelte Don. – Minimum ötről tudok itt a városban és Tacóban, akiknek legalább annyi joguk van itt lenniük, mint itt bárki másnak. Na és David Leach admirális. Ő sincs itt. Vajon Oglevy emberei saját összejevetelt tartanak? Mint általában?
- Valószínűleg egy lakókocsi parkban vannak, valahol a helyi metamfetamin-labornál – szólt Sarah szárazon. – Tudom, hogy most már legális azon keveseknek, akik még mindig érzik a szükségét, de úgy hallottam, a Köztársaság ezen kis szubkultúrájának hívei még mindig ragaszkodnak a házi készítésű anyaghoz.
- Na, na, Snoops, faji egység és hasonlók – szidta meg Don.
- Sajnálom, Don, de azok a fickók akkor is a frászt hozták rám és ma is tartok tőlük – vallotta be Sarah. – Nagyon is jól tudom, hogy az Árja faj képes a számtalan emberi rassz közül a legextrémebb erőszakra, bár úgy tűnik, nem is olyan régen néhány nemzedék erejéig kijöttünk a formánkból. De amikor beüt a valóság, ijesztő tud lenni a dolog. Folyton attól tartok, hogy Eva egyszer egy olyan fiúval jön haza, akinek az apja vagy a nagyapja Oglevy-vel harcolt. Ő vonzódná az ilyenekhez. Az erő és hatalom, a harag és az erőszak, amely annyira lenyűgözi a nőket.
- Oglevy leginkább a helyi születésű északnyugatiak körében toborzott. Ez volt az egyik oka, amiért annyira értékesé vált a forradalom számára. Mormotáknak hívtuk őket. Lenn délen pedig „buckra embereknek” hívták őket – szólt Don komolyan. – A vékony, kemény és

szegény fehérek, akik éjjelenként rabszolga-járórként szolgáltak és fenntartották a faji rendet. Manapság azok, akik itt születtek, büszkén hívják magukat mormotáknak, Cindy is ezt tette ma este, de régen sajnos sértő, lenéző kifejezés volt. Oglevy visszaszerezte a szó becsületét. Ezen a földön született és olyanokat állított az oldalára, akik itt születtek, ezért volt ő olyan hasznos a számunkra és annyira rettenetes a ZOG szemében. Már akkor is félt tőlük a ZOG, és a leszármazottaik még ma is félelemmel töltik el a ZOG-ot – szólta Don komolyan. – Én is azt kívánom, bárcsak ne szorulnánk rá az ilyen emberekre, Snoops. Egy nap talán már nem kellene majd. De amíg a világ meg nem változik, és el nem fogadja a népünk és nemzetünk azon jogát, hogy itt létezhessünk ezen a Földön, mindig akad majd munka azoknak a tetovált fiúknak és lányoknak, akik azokból a lakókocsi parkokból jönnek elő.

- Akik ma este itt vannak velünk, a legjobbak azokból az időkből – jegyezte meg Sarah.
- Óh, jaj, Snoops, nem akarom ezt elrontani neked – súgta oda szomorúan Don a feleségének. – Mi lesz, ha arra jutok, hogy az Olimpiai Gárda legendája nem igaz?
- Don, emlékszel az Öregember egyik alapigazságára, amit a gyerekeinknek tanítanak az iskolában? – Felelte Sarah. – Azt, hogy az igazságnak abszolút értéke van? Azt, hogy ami igaz, az hosszútávon mindig helyes? És, hogy ami nem igaz, az végül sosem lehet jó?
- Emlékszem rá – válaszolta Don. – Snoops, egy napon, sok-sok év múlva, amikor eljövünk egy ilyen összejövételre, mi leszünk itt egyedül. Mi voltunk a legifjabbak. Tehát jó eséllyel mi leszünk az utolsók, akik eltávoznak. Az utolsók, akik belépnek a Valhalla Csarnokába. Hogy fogjuk ezt elviselni?
- Elviseljük, mert ezt a sorsot osztották ránk az istenek – mondta neki felesége. – Don, holnap megteszed a kötelességed ezért a hazáért és ezért a népért, ahogy egész eddigi életedben tetted. De ma este ne aggódj emiatt.

Don érezte, ahogy valaki megböki a vállát.

- Szé' napot, cimborá! – Szólt Charlie Randall, aki széles mosollyal az arcán rázta meg Don kezét.

Randall egy magas, viharvert, hatvan körüli férfi volt. Még ezen a hűvös északnyugati őszi estén is ausztrál szafari ruhát viselt.

- Szevasz, Charlie. Snoops, ideje lenne csevegnem egyet Charlie-val – szólta Don. – Rád bízhatom ezt a halom vén szatírt? Csak táncolni? Ha visszajövök, nem talállak majd itt benneteket *in flagrante delicto*²¹, ugye? Tudod, hogy a Köztársaság törvényei feljogosítanak arra, hogy mindkettőtöket eltegyelek láb alól, ha így lesz?
- Hé, nem lesz rá szükség – nevetett Sarah. – Még ha tennék is neked ajánlatot és csak egy cseppet megvillantánám alabástrom kebleimet, azonnal holtan terülnének el a szívrohamtól!
- Ezt megjegyzem, Sarah, hátha egyszer még szükségünk lesz rá, hogy államérdekből kinyírjuk valamelyik vénséget – felelte a vigyorgó Charlie. – Csendes, tiszta és felderíthetetlen.

Némi előzetes társalgást követően Randall és Don Redmond egy lezárt szobába vonultak vissza, a fő fogadóteremtől nem messze. Kint az NVA egyre részegebb vén veteránjai egyre hangosabb bulit csaptak. A zenekar neve Belföldi Terroristák volt, akik Északnyugati felkelő nótákra specializálódtak, melyek a régi bluegrass²² és appalachi balladákon, valamint az IRA-korszakbeli és annál korábbi ír dalokon alapultak. Hat zenész muzsikált a bendzsó, gitár, hegedű, basszusgitár, basszusmandola és ír síp különféle variációival. Hallgatóságuk lelkeségét a hatalmas mennyiségű Red Hook és Henry Weinhard sör táplálta az Olympic Club híres kézműves sörével és néhány tisztas kupica Old Log Cabin viszkivel egyetemben. A levegő mind a csempészett, mind az állami monopólium hidropónikus kertjeiben belföldön termesztett dohány füstjétől kékllett.

- Szóval miben segíthetek, Don? – Érdeklődött Randall.
- Csak némi őstörténettel kapcsolatban kíváncsiskodnék, Charlie – felelte Don.
- Mennyire ősi? Mondjam el neked az abó legendákat az Ayers Rockról?
- Nem, egy kicsit frissebb történetről van szó. Jó ideig vadász voltál, jól tudom?

- Csaknem egy évtizedig a forradalom után, mielőtt felrugdosták a seggem eddig az átkozott irodai munkáimig.

Redmond kérdése retorikai volt. Ő is tudta, hogy Randall sikeres küldetéseket hajtott végre egészen távol az Egyesült Királyságban, de még ausztrál szülőhazájában is. Randall volt a Háború Elhárítási Hivatal hadműveleti vezetője, és leginkább ő volt a felelős azért, hogy biztosítsák, hogy az Egyesült Államok és az Egyesült Nemzetek hatalmi struktúrája sosem tudta összehozni a megfelelő kritikus tömeget hadászati képességek, politikai akarat vagy propaganda terén ahhoz, hogy valódi, megsemmisítő háborút indíthassanak az Északnyugati Köztársaság elsöprésére. Ezen államcél elérésének legfőbb eszközei a jól célzott, orvosi pontosságú merényletek voltak. Hírszerzési ügynökök, pszichológiai profilozóik és politikatudósok azonosították be az Egyesült Államoknak azon viszonylag kisebb jelentőségű egyéneit, akik jelen pillanatban nem sok vizet zavarhatnak, de öt vagy tíz éven belül már komoly veszélyt jelenthetnének a Köztársaságra nézve. A vadászok aztán eltávolították ezeket a személyeket azon egyszerű logika alapján, hogy a kis csörgőkígyókból idővel nagy és mérgező csörgőkígyók válnak. A politikusokból, közösségi vezetőkből, médiaszemélyiségekből, hollywoodi szórakoztatógurukból, egyházi vezetőkből, alacsonyabb beosztású kormányhivatalnokokból, írókból és értelmiségiekből álló, egyszóval az Északnyugati Köztársaság megsemmisítésére irányuló támadás elindításához szükséges teljes propaganda- és logisztikai infrastruktúrát mindig derékba vágták. Ennek az lett az eredménye, hogy a világrendszer többszöri próbálkozására, hogy végre komoly támadást intézzenek a Köztársaság élete ellen, az egész egyszerűen sosem állt össze. A WPB-nek emellett arra is volt egy különleges részlege, hogy becserkészzék és megbüntessék a régi napok informátorait és árulóit. Ez az egység az évek alatt nagyon apróra zsugorodott, ahogy szinte az összes ilyen célpontot kiiktatták, de akadt még azért néhány elintézendő ügy. Nemzeti irányelv volt, hogy ugyanazzal az elszántsággal vadásszák le őket, ahogy a ZOG tette a Harmadik Birodalom veteránjaival, akik már sokszor kilencven fölött voltak. Ezzel egy életbevágóan fontos üzenetet kívántak küldeni a világnak: ha egyszer elárulod a fehér fajt, vagy szervekedsz az Északnyugati Amerikai Köztársaság ellen, akkor az egész hátralévő életedet úgy fogod tölteni, hogy állandóan a hátad mögé kell lesned, ez az élet pedig valószínűleg nem lesz túl hosszú.

- Zigaz, evolt életem legszebb időszaka – emlékezett vissza Randall. – Több mint ötven gyilkosság a saját kezeimmel, meg még pár százba' benne voltam így vagy úgy. Kezdve az NVA árulóitól és informátoroktól egészen az öltönybe bújt fiatal pasasokig, akik rossz helyekre jártak. Ma este azokra a barátokra iszunk, akik nincsenek itt. Hát, azért vannak olyan úgynevezett barátaink azokból az időkből, akik rohadatul nem érdemlik meg, hogy itt legyenek, és tettem is róla, hogy ne legyenek itt. Miért, mi a helyzet?
- Egy bizonyos volt harcostársunk érdekelne, aki most épp nincs itt – felelte Don. – Trudy Greinert is üldözted?
- Azt a démoni nőszemélyt, aki egymillió zöldhasúért elárulta Tom Murdockot és az Olimpiai Gárdát? Ja, egy ideig – morogta Randall. – Sok időt töltött a halállistánk élén, nekem elhiheted, de végül ő lett az, akinek sikerült meglógnia, hogy rohadna meg. Mi van vele?
- Kaptam egy nagyon furcsa ügyet, Charlie, egy olyat, ami egészen az Olimpiai Gárda napjaiba vezet vissza, ha el tudod hinni – árulta el neki Don. – Mindjárt beavatlak, de először érdeklődnék, hogy ugye te is benne voltál a csapatban, akik kinyírták azt a Coleman nevű majmot?
- Bezony. Coleman, a FATPO volt őrnagya volt az egyetlen fekete főszer, aki kiérdemelt egy különálló vadászatot. Az egész holttestet visszahoztuk és kitömtük. Lenn van Lacey-ben a raktárunkban. Egy nap kiötlünk majd valami spéci propaganda-eseményt, ahol tudjuk mutogatni. Miva vele? Szívesen elbeszélgetek veled erről az ügyről, Don, sosem lelkesedtem ezért a hivatalok közötti területiális hozzáállásért, de tartsd észben, hogy még mindig titkosítva van az ügy, szóval hallgass róla. Maga Corby Morgan adta nekem a feladatot, szóval minden oké.

- Charlie, mielőtt megöltétek, mondott Coleman *bármilyen* értékelhető arról, hogy mi történt az Olimpiai Gárdával? Hogy ki letetett az informátor?
- Tudjuk, hogy ki volt az informátor – szólt Randall meglepve. – Az a mocskos Trudy Greiner! De amúgy tényleg utasítást kaptunk, hogy mondjunk el egy csendes imát a majommal az üggyel kapcsolatban, mielőtt adunk neki egy irányt meg egy lendületet. Csak, hogy feltehessük minden i-re a pontot.
- És? – Kíváncsiskodott Don.

Randall szégyenkezve válaszolt:

- Nem volt rá alkalmunk. Munkahelyi baleset.
- Tessék?
- Detroitban értük be a majmot. Úgynevezett szervező volt, miután kilépett a Fattie-től, pár nigger bokszolónak meg reppernek segített, meg ilyenek. Igazából drogdílerként és striciként kereste a majomkenyerét, pár éjszakai klub között szállította a drogokat meg a lányokat. Töviről hegyire érdekel az egész?
- Nem. Csak a Ravenhill-ügy érdekel – szólt Don.
- Jóva, így hamarabb túl is leszünk rajta. Coleman tudta, hogy a nyomában vagyunk, szóval elővigyázatos volt. El kellett húznunk előtte a mézes madzagot, az egyik női bajtársunkat használtuk, hogy elcsalhassuk a bagázsától. A hölgyet talán ismered is. Házasság, gyerekei is vannak, és nem látom értelmét, hogy az életének erre a korszakára emlékeztessük, hacsak a szükség úgy nem hozza.
- Nem szükséges – válaszolta Don a fejét csóválva.

Randall folytatta:

- Elég az hozzá, hogy behajítottuk a majmot a saját stricimobil Cadillacjének a csomagtartójába, szépen megkötözve, a szájába egy törölközőt nyomtunk, aztán elvittük őt egy jó kis csendes helyre, ahol elbeszélgethettünk volna vele a krisztusi út követéséről. Odaértünk, ahova akartunk, felnyitottuk a csomagtartót, de a majom már elhullott. Tudta, mi következik, oszt úgy be vót szarva, hogy elhányta magát, de a törölköző miatt nem tudott, úgyhogy végül a saját hányadékába fulladt bele. Biztosan megkérdeztük volna Trudy Greinerről. Reménykedtünk benne, hogy talán tudja, hol bujkálhat, és megpróbálja majd elcserélni ezt az információt a szaros kis életéért, de sajnos nem így alakult.
- A te szakemberi véleményed alapján pontosan mi lehet az oka, hogy sosem tudtuk elkapni a kis hölgyet? – Kérdezte Redmond túlkiabálva a szomszédos bálterem zaját. – Ti nagyon profik vagytok, ez tény. Jól mondod, ő a mi Nagy Szőkevényünk, és kíváncsi vagyok, miért. Figyelembe véve, hogy mit tett, biztosan mindent megmozgattatok a sikerért, nem?
- Arra aztán mérget vehetsz! – Felelt Randall egy elmorgott káromlás kíséretében. – Az a ribanc sikamlós, mint egy rohadt angolna. Idővel becsületbeli üggyé vált, hogy egyszer elkapjuk Trude-ot, de sosem sikerült. Egyszer, amikor először voltam az Ügynökséggel, két hónapot töltöttem a houstoni nyár poklában, hogy ráleljek, még épp azelőtt, hogy az a még nagyobb kurva Chelsea végül odaadta a várost Aztlannak. Azt hittem, végre a kezeim közé kerül, már mentünk is, hogy kinyírjuk, de valami idő előtt kiugrasztotta. Talán harminc perccel maradtunk le róla. Sietős pakolás nyomai mindenütt, a rohadt vacsorája meg még langyos volt az asztalon. Csak Isten tudhatja, mitől rezelt be. Mindig ideges leszek, mikor erre gondolok. Évekig sikerült kicsúsznia a markunkból. Aztán úgy tíz évvel ezelőtt azt mondták nekünk, hogy tovább ne keressük.
- *Micsoda?* – Kérdezte Redmond döbbenetben. – Mégis ki a franc állította le a keresést?
- Nagy nehezen sikerült kiderítenem – szólt Randall nyugodtan. – Maga az Öregember.
- Te most viccelsz! – Hüledezett Redmond.
- Az én markánsan jóképű ausztrál ábrázatom melyik része sejteti veled, hogy akár a legkevésbé is vicces kedvemben lennék, fiacskám? Nem. A Trudy elleni hajtóvadászatból az

akkori Államelnök, Patrik Brennan hívott vissza. Mint később megtudtam, ezt az Öregember személyes kérésére tette.

- Adott valamilyen magyarázatot? – Érdeklődött Redmond – Mármint Brennan?
- Semmi ilyesmit nem sikerült kiszednem belőle, pedig elhíheted, hogy kérdeztem. Sajnos már meghalt, szóval nem tud beszélni, azt meg sosem ajánlották fel, hogy az Öregemberrel beszélhessek. Már egy évtizede is szinte teljesen visszavonultan élt. Hivatalosan azért, hogy megvédjék a magánéletét az aranyévei alatt, meg efféle badarságok, nem hivatalosan meg azért, hogy nehogy valami olyat tegyen nagy nyilvánosság előtt, ami szégyent hozna rá. Ahogy én tudom, gyakorlatilag teljesen szenilis. Még régebben kivonzolta őt a Párt néhány hivatalos rendezvényre, mint valami kitömött bábut, de már jó ideje azt sem teszik. Gondolom attól tartanak, hogy már annyira elszállt az esze, hogy a nézősereg szeme láttára letolja a nadrágját és meglengeti a jó öreg John Thomas-t. Még ha a közelébe is jutnál, hogy megkérdezhesd, lehet, hogy már arra sem emlékszik, mit tett vagy miért tette.
- Nem lennék meglepve. A vénember már száz-hány éves is? – Kérdezte Redmond.
- 1953-ban született. Számold ki te – felelte Randall.
- 1953! – Suttogta Don döbbenetben. – Jézusom! Egyáltalán lehetséges ez? Figyelj. Tudom, hogy a miénk a legjobb egészségügyi rendszer a világon és, hogy olyan orvostudományi felfedezéseket tettünk, amelyekkel több évtizedes előnyre tettünk szert mindenki máséhoz képest. A rák elleni gyógymódjaink az egyik legfőbb külföldi tőkeforrásaink. Amikor a kis Brandon vagy Jennifer leukémiától szenved, akkor mi gonosz nácik már nem is vagyunk annyira gonoszak. De akkor is hihetetlennek tűnik, hogy valaki ennyi ideig élhet. Képzeld, micsoda emlékei lehetnek!
- Azok az emlékek inkább már csak átok a számára. A világ, amit ismert, örökre eltűnt, akár tetszik, akár nem. Ilyennek senkivel nem szabadna történnie. Egyetlen embernek sem szabadna ennyire túlélnie a maga korát. Nem irigylem őt. Te mindig is a múlt megszállottja voltál – szólott Randall nevetve. – Történelemtanárnak kellett volna lenned, nem zsarunak.
- Akik nem hajlandók tanulni a múltból, arra ítéltetnek, hogy megismételjék azt – felelte Redmond.
- Ja, ezt mondják. Na, mindegy, ha valaha is lesz lehetőséged beszélni az Öregemberrel, Krisztus vagy Odin szerelmére, kérlek, kérdezd meg, hogy miért adta ezt az utasítást! Igazán szeretném tudni – mondta Randall.

Mögöttük egyre hangosabban kiabáltak a koros nézőseregből, követelőzve, türelmetlenül.

- *Lázadó dal! Lázadó dal!* – Kiáltották a vénségek.
- Jó részegek vagytok már? – Ordított a mikrofonba a zenekarvezető a kinti bálteremben. Igenlő kórus volt a válasz.
- Akkor hát jöhet egy lázadó dal!

Éljenzés töltötte be a termet, amint a bendzsósok és a gitárosok a húrok közé csaptak, és egy régi kedvencet kezdtek játszani.

*Januári este volt, a nap már épp leszállt,
Egy csapat Önkéntes vette célba Északnyugat egy városát.
Csillagfényes éjjelen, mikor a hideg csontjukig hatol,
Vezérük egy texasi volt: Jack Smith San Antone-ból!*

- Hadd kérdezzek valamit, Charlie – szólott Redmond. – Amikor ott voltatok Houstonban, és azt hittétek, végre elkaphatjátok Trudy Greinert, hol élt ő? Milyen helyen?
- Egy lepukkant kis bungalóban Baytownban – válaszolt Randall. – Pénztárosként dolgozott egy Mega-Martban. Úgy akadtunk a nyomára, hogy feltörtük a szövetségi személyazonosító-kártya adatbázist, és lefuttattunk egy holografikus összehasonlító programot az arcvonásain. Befestette a haját és valami plasztikai műtetet is csináltatott, de még így is sikerült egy

tizenkétpontos egyezést találunk egy bizonyos Rosa Lee Johnsonnál Houstonban, aztán onnan vittük tovább a dolgot. Miért?

- Úgy tűnik, nem sikerült túl sokáig megtartania azt az egymillió dollárt, amit az Olimpiai Gárda elárulásáért kapott.
- Figyu, ha állandóan mozognod kell egyik helyről a másikra, mindig egy lépéssel a Vadászok előtt, egymillió zöldhasú nagyon gyorsan el tud fogyni – felelte Randall.
- Lehet – szólt újra Don. – Vagy az is lehet, hogy soha nem is kapta meg a pénzt. Furcsa nekem ez a dolog. Arra képeztek ki, hogy felfigyeljek a furcsaságokra. Hogy lesz pénztáros a Mega-Martban egy olyan nőből, akinek egymillió dolcsi van a zsebében? Ez nekem valahogy képtelenségnek tűnik.
- Lehet, hogy eljátszotta valami indián kaszinóban. Figyelj, Don, mire ez a sok kérdezősködés? Te tudsz valamit? – Érdeklődött Randall óvatosan. – Végre valami új utat talált a BOSS ahhoz a Greiner nőszemélyhez, amiről én még nem hallottam?
- Végül is igen. Elég furcsa megbízatást kaptam, Charlie. Mennyire vagy képben a Hivatalos Titoktartási Törvényekkel mostanság?
- Kenem-vágom – vágta rá Randall.
- Trudy Greiner előmerészkedik a rejtkehelyéről. Legalább is ő ezt mondja. Egyszerűen átsétál a határon egyenesen a karjainkba. Ráadásul október 22-én, hogy sértést sértésre halmozzon. Ártatlannak vallja magát.

Randall füttyentett egyet.

- Csak nem?
- Csak de. Ő ezt mondja. Kaptunk tőle egy levelet, rajta egy véres ujjlenyomattal igazolásképp. Azt mondja, hogy Hazatér és tárgyalást akar. Nyilvános tárgyalást, hogy tisztázhassa a nevét. Tagadja, hogy elárulta volna az Olimpiai Gárdát. Ha igazat állít, nagyon sok történelemkönyvünket újra kell írunk, és az új kiadásokat bizony szégyenkezve fogják megírni.
- Azt mondja, hogy ártatlan? – Értetlenkedett Randall felháborodott meglepettségében. – A jó francba vele! Ez lehetetlen! Tudjuk, hogy zsebre vágott egymillió dollárocskát egy nappal a ravenhilli ügy után. Erről mit fog majd mondani? Azt, hogy meghalt szegény Millie nagynénje, és tőle örökölte meg a dohányt, aztán úgy döntött, hogy elmegy belőle nyaralni egy nappal azután, hogy az egész egységét lemészárolták? Nem mondhatod, hogy... *teszerinted* ártatlan?
- Ennek is megvizsgálom a lehetőségét – felelte Don. – Hogy úgy mondjam, az most a dolgom, hogy feltegyem minden i-re a pontot, de máris találtam néhány furcsaságot. A tényeket illetően mindig nyitott elmével állok neki a dolognak. Ki tudja? Talán megkapja a tárgyalását azon információk alapján, amiket előások. Lehet, arra lyukadok majd ki, hogy bűnös. De a gilisztás dobozt már kinyitották, Charlie, és ilyenkor a kukacok elkezdnek kimászni belőle, hogy összenyálkázzanak mindent.

A bálteremből tisztán és hangosan hallatszott a lázadók dalának szövege, a vendégsereg teli torokból énekelt:

*A sötét utcán osontak,
A börtön kapujához,
A veszéllyel nem törődtek,
Hogy a sors majd tán halált hoz.
Harcoltak népük Hazájáért,
Nem mondtak le e jogról,
S e derék csapat legjobbjá,
Smith volt San Antone-ból.*

- Tudod, John Corbett egyszer említette nekem, hogy ismerte Jack Smith-szt – jegyezte meg Redmond.
- Tényleg? – Kérdezett vissza Randall érdeklődve. – Jómagam sose találkoztam vele. Akkoriban egyszer nem jutottam el Montanába.
- Bizony – folytatta Redmond. – John C. mondta, hogy minden hibája ellenére Jack Smith volt a legjobb fegyverforgató, akit valaha ismert. Azt mondta, Smith két remek tulajdonsággal büszkélkedhetett. Az az ember olyan bátor volt, mint az oroszlán, és legföljebb tíz perccel gondolkozott előre, jobb napokon. Érzésből csinált mindent, és jó ideig ki is tartott az ördögi szerencséje. Smith piás volt. A puskapor és az alkohol nem jó párosítás, de sokáig mázlija volt. Az első néhány évben személyesen Jack Smith volt felelős csaknem az összes Szövetségi áldozatért Montanában. Nagyon egyszerű volt az életfilozófiája: megölni a fehér faj ellenségeit. Volt vér a pucájában, egyszer lőpárbajba keveredett hat FBI-ügynökkel Kalispellben, és minddel végzett. A Párt elkövette azt a nem is annyira ritka hibát, hogy összetévesztette a személyes bátorságot a vezetői képességgel, így Parancsnokot csináltak belőle. Hiba volt, de azokban az időkben igen szűkös volt a kínálat, ha bátor fehér emberekről volt szó. Aztán cserbenhagyta a szerencséje. Azt a bizonyos küldetést, amiről most énekelnek, nem elárulták, legalább is nem olyan értelemben. Smith egész egyszerűen nem volt elég fegyelmezett, hogy megmondja az embereinek, hogy ne ittasan menjenek harcba, tegyék el a fegyvereiket és ne lödözzenek a házakra, ahogy átmennek a városon. Valami sápadtképu *stuka* rájuk hívta a rendőrséget, amikor látta, hogy négy vagy öt jármű robog végig az utcán, tele fegyverekkel, akik harci kiáltásokat kurjongatnak és postaládákra lövöldöznek.
- Hát, legalább jó dal lett belőle – jegyezte meg Randall.
- Ja, tényleg jó – értett egyet Redmond. – És vajon megérte? Két halott fehér és még egy tucat a börtönben egy jó dalért?
- Te is nagyon jól tudod, hogy megérte – felelte Randall. – Ez a remek dal és még vagy száz hasonló segítettek létrehozni ezt az országot, Don. Bizonyos esetekben egy ember akár egy dalért is fel kell, hogy áldozza az életét. Szó szerint. Az íreknek beletelt néhány száz évbe, mire megtanulták ezt, nekünk ennél hamarabb sikerült, hála az Öregembernek. Az ő ötlete volt, hogy újrahasználják és átírják azokat a régi ír felkelő dalokat. Most már ezek is az örökségünk része.

*De vakmerő tervük elárulták,
 A FATPO lesben állt,
 Száz meg száz fegyver szórt rájuk,
 Gyűlöletet és halált!
 S mikor a puskák elhallgattak,
 Két test hevert az úton.
 Egy wisconsini kölyök,
 És egy San Antone-ból!*

- Magad is jól bántál a fegyverekkel a felkelés alatt – szólt Don.
- Ja, az akkor volt, amikor belekezdtem a vadászatba. Rákaptam az ízére – kuncogta a vén fejedvadász. – Nincs is jobb egy döglött zsidónál, ahogy ott hever a padlón, a fejbő csurgó agyvelejével, attó érzi úgy igazán az ember, hogy elért valamit az életben. Értelmet ad mindennek, érted, hogy mondom?
- Téged hívtak a Botok Hercegének²³, ugye? – Érdeklődött Redmond.
- Az volt a médiabecenévem, ja, de ösztönöztem is a dolgot – mondta neki Randall. – Ismered a Tarot kártyákat?

- A feleségem boszorkány – emlékeztette Redmond. – Minden héten jósol nekem. Sőt, az egész családnak. Cindy Elnök hétfőn, Allannek kedden, Mattnek szerdán, Evának csütörtökön, Johnnak pénteken, szombaton meg nekem. Vasárnap csinálja a sajátját, de sosem mond róla semmit, hogy mit látott.
- Öö... aha. Szóval minden legyártott hullára rádobtam egy Botok Hercege kártyát. A média nagyon rám volt mozdulva akkoriban, mivel olyan riporterekre meg tévés személyiségekre specializálódtam, akiről úgy tűnt, hogy nincsenek tisztában a konfliktussal kapcsolatban az elfogulatlan hírközlés szükségességével.
- Az Öregember ellenséges harcosoknak nyilvánította a riportereket és médiaszemélyiségeket, akik így jogos harci célpontoknak minősültek – jegyezte meg Don.
- Bezony. Ez volt az egyik legokosabb dolog, amit valaha is tettünk. Az Öregember tudta, hogy a médiában dolgozók alapjaiban véve még gyávábbak voltak, mint az átlag amerikaiak, még náluk is jobban ragaszkodtak a rongyos kis életükhöz. Amint megértették, hogy személyesen kell felelniük a tudósításaik tartalmáért, hirtelen nagyon visszafogták magukat. Vagy elkezdték a Párt szemszögéből látni a dolgokat, vagy velem találkoztak, velem pedig baromira nem akartak találkozni. A csapatunk olyan bemondókra szakosodott, akik abból építették fel a karrierjüket, hogy a vasárnap délelőtti beszélgetős műsorokban szidalmazták az NVA-t és úgy általában a fehéreket. Izgalmas meló volt az. Az egész birodalmat bejártuk közben, voltunk New Yorkban, Los Angelesben és Atlantában is. Miután pár ilyen tévésre úgy leltek rá, hogy a nemi szerveik a szájukba voltak tömködve, az orrukon meg egy Botok Hercege hevert, a vasárnapi beszélgetős műsorokban egyik percről a másikra sokkal barátibb hangot ütöttek meg. Rendesen megakasztottuk a cionista propaganda-gépezetüket. A médiaembereik túlzottan rettegtek, hogy tovább terjesszék a hazugságaikat meg a gyűlöletüket. Szerintem őszintén kijelenthetjük, hogy Longview végül azért vált lehetségessé, mert nem hagytuk, hogy azok a disznók teljes erővel kavargják a szart. Ez lehetővé tette, hogy az Államokban megerősödjön a békemozgalom, és idővel a Negyedik Bush aláírhatta a Békeszerződést. Kell még valami, Don?
- Nem – felelt Don. – Azt hiszem, a legjobb lesz, ha visszamegyek és kimenekítem Sarah-t az a hordányi vén Don Juan közül, mielőtt még nagyon berágna valamelyikükre és békává változtatná.

A bálteremből lelkes kórus énekelte a dal végső sorait:

*A Magányos Csillag állama elvesztette egy bátor fiát.
Montana ege alatt ölték meg őt és hős társát!
Ők is már oly égi hősök, mint kik védték Alamót,
Nevét sosem felejtjük el!
Jack Smith San Antone-ból!*

IV.

Redmondék jóval éjfél után értek haza az összejövetelről. Baskerville kint várt rájuk, és bekísérte őket, aztán egyetlen vakkantás nélkül sarkon fordult és kiment, hogy folytassa virrasztását.

- Lent maradok és elszívok egyet apukád remek szivarjaiból, ha nem gond – mondta Don feleségének. – Elmélkedem még egyet ezen a Greiner-ügyön.
- Persze, édes – jött a felelet. – Csak ne maradj soká.
- De ne aludj, mikor felmegyek, oké? – Válaszolta a férj mosolyogva.
- Ha alszom, kelts fel! – Utasította Sarah.
- Úgy lesz. És ne légy felöltözve!
- Hát, ha mégis úgy lesz, akkor valamit tenned kell ellene, jól mondom? – A férfi nyaka köré fonta karjait és megcsókolta őt.
- Akkor ez most randi? – Suttogta Don.
- Szerintem biztosan – nevetett felesége mély torokhangon.

Don félhomályba burkolózó könyvtárszobájába ment, majd leült a kanapéra a gyengén fénylő parázssal szemben. Rádobott még egy rönköt, kissé megpiszkálta, és kedvetlenül bámulta a pattogó szikrákat. A legkevésbé sem dobta fel a tény, hogy fel kell nyissa ezt a jókora doboz gilisztát a forradalom idejéből, és ismét azon morfondírozott, vajon John Morgan tényleg azt akarja, hogy eljusson az igazságig, vagy, hogy valamiképp örökre eltemesse azt. Vajon képes lenne ilyesmire, ha kiderül, hogy egy ártatlan nő életébe kerül a dolog? Dont egész életében végigkísérte a nemzetiszocialisták kökemény kötelességtudata és a Folk általános érdeke iránti elkötelezettsége, de mégiscsak a valódi világban élt. Don mindenkinél jobban tudta, hogy áldozat nélkül nincs siker. De ha Trudy Greiner valóban ártatlan, akkor is végig kellett már szenvednie harminc évet egy földi pokolban. A Köztársaság egyedülállóan számított a nemzetek sorában azzal, hogy teljesen nélkülözte a képmutatást. Az erős és megalkuvást nem tűrő igazságot hirdette, és a gyakorlatban is úgy ragaszkodott ehhez, amire a korai köztársaságkori Róma óta nem volt példa a történelemben. Adolf Hitler mindig is a legfőbb erénynek tartotta a *civitas-t*²⁴, és bár a Köztársaság semmiképp sem volt nemzetiszocialista állam, még akkor sem, ha Don és bajtársai ezt szerették volna, erkölcsi és jogi alapja mégis tisztán NS volt. Az NAR politikája és eljárás módja azzal tűnt ki, hogy csaknem teljesen hiányoztak belőle azok a szürke területek, melyekben más kormányok bővelkedtek. Ciceró mondta, hogy a sok törvény a korrupt társadalom jele. A Köztársaság teljes büntető törvénykönyve elfért egyetlen kétszázhusz oldalas vékony kötetben, ráadásul tizennégyes betűmérettel, így minden értelemben könnyű és egyszerű volt olvasni. Sok állampolgár még ezt is soknak tartotta. A legextrémebb keresztény csoportok tagjai pedig elegendőnek tartották volna a Tízparancsolatot.

Főképp az egyértelmű dolgokat tartalmazta. Tilos a szándékos gyilkosság, az elképesztően formalizált *code duello* kivételével, mely a legális párbajozást, mint az általános társadalmi udvariasság fenntartása végett megtartott végső büntetést szabályozta. (A párbajozás legális volt a Köztársaságban, de kizárólag nagykorú férfiak között, feltéve, hogy mindkét fél beleegyezett, és csak egy kötelező hétnapos várakozási időt követően, mely lehetőséget adott mindkettejüknek, hogy lehiggadjanak. Ha továbbra is mindketten eltökéltek maradtak a párbajozást illetően, előre bejelentést kellett tenniük a Polgári Védelemnél, és az egésznek a Nemzeti Becsületbíróság felügyelete alatt kellett zajlania. Az egészet annyira szertartásossá tették, hogy évente csak egy vagy két áldozatot követeltek a párbajok.) Tilos italboltokat kirabolni. A bizalmi állásban lévőknek nem illet munkaadójukat meglopni. A heroint, kokain, LSD-t és néhány különösen életveszélyes amerikai és ázsiai dizájn drogot tiltottak, birtoklásukért törlés, kereskedelmükért pedig halál járt. Minden más legális volt; a függőségek társadalmi megbélyegzettsége, együtt a szociális háló által biztosított munkahellyel és a társadalomban betöltött helyel minimálissá tették a drog- és alkoholproblémákat. Tilos felgyújtani dolgokat. A Köztársaság polgári törvényeinek úgy a negyede logikus apróságokból állt: köztisztasági előírásokból, hogy az emberek a mérgező hulladékokat ne az utca közepére vagy a folyókba öntsék, a halottakat temessék vagy hamvasszák el, ne pedig a szobában tartogassák, mint

valami dísz tárgyat, valamint közlekedési szabályokból, hogy mindenki betartsa a „jobbkéz” szabályt, a járművel közlekedők megálljanak a piros lámpánál, melyekre azért volt szükség, hogy Seattle és Portland ne váljanak olyaná, mint Kairó. A vezetői engedélyeket megszüntették, mert nemzeti azonosítónak minősültek, mely ellentétben állt a szabadság és a magánélet elveivel, de ha valaki részegen balesetet okozva megölt vagy megsebesített valaki mást az autópályán, úgy vonták felelősségre, mintha fegyvert használt volna. A Köztársaság társadalmi szerződése az egyéni felelősségen és az egyértelmű közösségi köteleességvállaláson alapult.

Ezen forradalmian új törvények egyik jó példája volt az, mely megtiltotta, hogy bárki bármilyen ellentételezést fogadhasson el jogi tanácsadásért és közvetítésért. Akik bíróság elé kerültek, kijelölhettek egy vagy több személyt, akik az ő védelmükben beszélhettek, és a Köztársaságnak voltak olyan polgárai, akik – hasonlóan, mint Ciceró – olyan bírósági védőbeszédre szereztek maguknak hírnevet, melyek még a Fórumot²⁵ is magukkal ragadták volna. A vádlottak egyszerűen semmit nem fizethettek az ilyen pártolóiknak. Az NAR megfogadta Shakespeare tanácsát és megölte az ügyvédek²⁶. Ennek eredményeképp a törvény nagyobb megbecsülésnek örvendett, és a társadalom olyan élénk volt és olyan jó egészséggel örvendhetett, ami sehol máshol a világon nem volt ismert. Egy másik törvény megtiltotta bármilyen anyagi vagy egyéb fizetség elfogadását bármely egyházi vagy papi hivatal betöltéséért. Azzal, hogy az ügyvédek eltávolították a jogból, biztosították, hogy a törvény pajzsként és ne kardként szolgáljon, és főleg nem etetővályúként, melyből a drága öltönyökbe bújt élőkörök mások kárára zabálhattak. Azzal pedig, hogy a papokat megfosztották adómentességüktől, megszüntették a társadalmi és gazdasági alapon szervezett egyházakat, a vallást ezzel visszazorítva a tisztán teológiai szintre, mely segítette fenntartani a törekeny társadalmi egyensúlyt a különféle hitű embercsoportok között. A papoknak és lelkészeknek, akiknek munkából kellett megélniük és adót kellett fizetniük, mint mindenki másnak, meglepően kevés idejük maradt a politikai agitációra. Az egyházaknak, amelyeknek pedig ingatlanadót kellett fizetniük, igen kevés fölösleges pénzük maradt olyan kétes társadalmi és politikai célok finanszírozására, amelyeknek vajmi kevés közük volt Istenhez.

Jobban, mint az évszázadok során valaha is, az Északnyugati Amerikai Köztársaságban a törvény és igazság csaknem teljes átfedésben voltak, mivel egyikhez sem tartozott pénztár. Don eddig soha nem kapott a feletteseitől egyetlen olyan utasítást sem, melyet erkölcsileg kifogásolhatónak, vagy akár csak kétségesnek érzett volna. De most, pályafutása során először Donnak szembe kellett néznie azzal a lehetőséggel, hogy erkölcstelenséget kell, hogy cselekedjen, bűnt, ahogy a keresztények nevezik, annak érdekében, hogy a lehető legjobban szolgálhassa népét és országát. Ha ugyanis Trudy Greiner valóban ártatlan, akkor a történelmük egy jókora szelete átírásra szorul majd, és Don nem volt róla meggyőződve, hogy ez politikailag célszerű lenne, akár igaz, akár nem. A BOSS nem csak állambiztonsági ügyekkel foglalkozott. Szükség esetén a politikailag kényelmetlen ügyekben is eljár. Ilyen volt az államvezetés valósága már időtlen idők óta. *Mi van, ha tényleg ártatlan?* – Küszködött Don a gondolattal. – *Akkor mi lesz?*

Halk kopogás jött az ajtó felől.

- Apu? – Lépett be Eva.

Fürdőköpenyt, alatta hálóinget és papucsot viselt.

- Részeg vagy?

- Nem – nevetett Don. – Bár hálás lennék, ha holnap reggel Cindy-vel ti készítenétek a reggelit, és hagynátok anyut sokáig aludni, oké? Lehet, hogy lesz némi fejfájása.

- Úgy lesz. Apu, beszélhetünk valamiről? Egy komoly dologról?

- Áh, egy újabb kis kupaktanács négy szemközt? Bármikor, Evie, ezt te is tudod. Mondjad, kölyök. – A lány leült mellé a kanapéra. – Mondd, mi jár a fejedben?

- Cindy El hozzá fog menni Mark Conway-hez? – Érdeklődött Eva.

- Igen. Rendben, látom, mire akarsz kilyukadni. – Előrehajolt, és egész lágy hangon beszélt gyermekéhez. – Eva, a Köztársaságban elterjedt szokássá váltak az elrendezett házasságok, egy sürgetően szükségszerű szokássá, mely azért jött létre, hogy újraépíthessük az Árja

családot és visszahelyezhessük méltó helyére, a társadalom alapkövének szerepébe, mert egyszerűen többen kell legyünk! A ZOG csaknem megsemmisített egy háromezer éves civilizációt azzal, hogy el akarta pusztítani azokat az embereket, akik azt létrehozták, és azonnal vissza kell szerezzük tőlük a sorsunk irányítását, még a következő nemzedék előtt. A házasság manapság minden állampolgárnak kötelessége, egy életbevágóan fontos államérdek. Ez többé nem magánügy, és a múltira visszatekintve láthatjuk, hogy soha nem szabadott volna annak lennie. A fajunk és a kultúránk egész történelme mutatja, hogy a házasság a férfiak és nők természetes állapota, és, hogyha nagyszámú ember, főleg a szülőképes korú nők nem házasodnak meg, és a gyerekek nem születnek meg, akkor az mutatja, hogy valami nagyon nincs a helyén. Ezen felül a házasság két család egyesülését jelenti, és ez az egész közösséget érinti. Az őseink évezredek óta tudták ezt. Igen, tudom, hogy ez elég kegyetlen dolog tud lenni, ha nem együttérzően és emberségesen csinálják. De az utóbbi években elkezdtük újratulni azokat az ősi társadalmi készségeket, amelyektől működni tud a dolog, nem kell ennek rossznak lennie, Evie. Mark és Cindy két tökéletes példa arra, hogyan tud működni ez a rendszer. De ha rád kerül a sor... kicsim, ez egy szokás, nem törvény. Amikor megkapod az állampolgárságodat és felnőtt nővé válsz a világ szemében, akkor abszolút jogodban áll majd magadtól dönteni. És én soha nem foglak emiatt bírálni, vagy rád kényszeríteni bármit is. És anyukád sem, bár szerintem már próbálkozik veled, hogy beállítsa a sorba a...

- Járok Covenhez, és tudom, kit szeretne beállítani a sorba – szakította félbe Eva félénk mosollyal az arcán. – Mondjuk úgy, hogy benne van a pakliban, oké? De nem erről szeretnék beszélni veled. Apu, kérdezni szeretnék tőled valamit, de tudom, hogy ez olyasmi, amiről nem szívesen beszélsz – próbálkozott tovább.
- Öö... kicsim, ha arról van szó, amire gondolkodok, akkor inkább anyud dolga lenne, hogy megbeszélje veled a női dolgokat – szólt Don hirtelen zavarában.
- Nem, nem arról van szó – vágta rá Eva kuncogva. – Tudom, hogy a férfiak és nők mit csinálnak egymással az ágyban, Apu.
- Valóban? És honnét tudod?
- Csak tudom, és kész, oké? És nem saját tapasztalatból, szóval ne szaladj be a suliba elverni a fiúkat a pisztolyoddal, rendben? De nem erről van szó.
- Akkor miről?
- Apu... mi történt a Tisztogatás során?

Redmond döbbsent csöndben ült egy pár pillanatig.

- Szent ég, kicsim, honnét jött ez most elő? – Kérdezte.
- Beszéltem... hát, szóval beszélgettem egy barátnőmmel ma a suliban. Azt mondta, hogy van egy hatalmas tömegsír a tumwateri szeméttlerakó alatt még a forradalom idejéből, és több száz halott fekete, meg mexikói, meg kínai fekszik ott.
- A barátnőd zagyaságokat beszél! Nem, kicsim, ezt bizton mondhatom neked, hogy nem igaz – vágta rá Redmond azonnal.
- Honnan tudod? – Követelte lánya. – Azért, mert tudod, hogy valóban hol vannak a tömegsírok?
- Azért, mert nem így... hát, mert tudok róla ezt-azt, mivel politikai rendvédelemmel foglalkozom.
- Figyelj, Apu, elég idős vagyok, hogy tudjam az igazságot. Ha nem akarsz róla beszélni, csak mondd meg! De ha akarsz, akkor egyenes válaszokat akarok. Ha nem leszel őszinte, akkor semmi értelme, hogy folytassuk a témát – szólt Eva finoman.

Felállt és az ajtóhoz lépett.

- Jó éjt, Apu!
- Rendben. – Felelte Rendmond, megértette, hogy ezt a dolgot nem lehet elkerülni. Hirtelen megérezte, hogy a lánya jövője talán ezen a beszélgetésen múlik.

- Az igaz, hogy még mindig vannak halottak az erdőkben eltemetve, a Köztársaság távoli vidékein, de azok a Függetlenségi Háború alatt kerültek oda, és ezek harci áldozatok. A mieink és az övéik, azokból az időkben, amikor az NVA-nak gyorsan kellett eltemetnie a halottakat, hogy mielőbb továbbállhassanak. A forradalom után nem találtuk meg mindet, hogy rendesen megadhassuk nekik a végtisztességet. Előfordult, hogy a fiúk egész egyszerűen nem emlékeztek rá, merre vannak. Időnként még most is találunk itt-ott halottakat, ilyenkor kihantoljuk és tisztességesen, illő módon eltemetjük őket, ahol lehetséges, Trikolór vagy amerikai lobogó is kerül a sírokra, ha be tudjuk azonosítani az elhunytat. A Szövetségi háborús temetők az egyedüli helyek a Köztársaságban, ahol kint lehet az amerikai zászló, mint azt bizonyára te is tudod. De nincsenek olyan tömegsírok a Tisztogatás idejéből, amikről beszélsz. Sem a tumwateri szemétkerakó alatt, sem másutt. A maradványokat nem így tüntették el.
- Akkor hogyan tüntették el őket? – Kelt ki magából Evie ijedten és felháborodottan.
- Ezt *nem* fogom megbeszélni veled – válaszolta Redmond.
- Miért nem? – Faggatta lánya.
- Mert nem számít. Mert azok a szörnyű emberek nem számítanak. Mert megtettük, amit meg kellett tgyünk azért, hogy nekünk, akik megtartottuk a vérünkbe és az általános erkölcsbe vetett hitünket, soha többé ne kelljen még csak azt sem tudomásul vennünk, hogy léteztek. Evie, feltettél nekem egy kérdést. Azt hiszem, bizonyos értelemben olyan kérdés ez, amelytől mi, akik átértük azokat az időket, rettegünk, hogy a gyerekeink feltegyék nekünk, de igazad van, elég idős vagy már. Azt mondod, tudod már, hogyan születnek a kisbabák, szóval jogod van tudni, hogy az országod miképp született. Mindent megteszek, hogy feleljek a kérdésedre. De egyszerű választ nem tudok adni, mert ilyen nincsen. Amikor a nemzetek megszületnek, főleg, ha ez forradalmak és felfordulások során történik, kevés az olyan dolog, amit feketén-fehéren le lehetne írni, és minden történetnek van vagy egy tucat változata. Megpróbálok mindent elmondani a Tisztogatásról, de ahhoz vissza kell jönnöd ide, le kell ülj mellém, és hagynod kell, hogy a magam módján beszéljek róla. Ez egy ideig el fog tartani, szóval légy türelemmel!

Evie visszasétált a kandallóhoz, és leült a kanapé végére.

- Azt mondtam, hogy nincs egyszerű válaszom, de rövid az van. Azt akarod, vagy a hosszabbat?
 - Mindkettőt akarom – felelte lánya.
 - Rendben. Szóval az egyszerű válasz. Vannak idők, amikor bizonyos dolgokat egyszerűen meg kell tenni. Nem próbáljuk igazolni őket, mert nem lehet igazolni őket. Egyszerűen megtesszük ezeket a dolgokat, és többet nem beszélünk róla. Megtettük, amit meg kellett tennünk. Ennyi.
 - Oké, most jöhet a hosszú válasz. El kell mondjad, Apu – szólt Evie. – Csodálatos életet és csodálatos családot adtál nekem, mellé egy csodálatos otthont, és nem hiszem, hogy ezt valaha is elfelejteném. Ráadásul te vagy a legjobb barátom is, már kiskorom óta. Ha amiatt aggódsz, hogy elveszíted a szeretetemet vagy a tiszteletemet, ettől ne félj. Ez sosem fog megtörténni. De el kell mondjad, hogy hogyan jött létre a világom. Mondj el mindent!
 - Jézusom, biztos, hogy még csak tizenöt vagy, te lány? – Kérdezte Don döbbenet.
- Sóhajtott egy nagyot, majd rágyújtott Morgan Elnök egyik havannai szivarjára.
- Mindjárt az elején tisztázzunk valamit. Nagyapádnak is volt szerepe a Tisztogatásban, nem is kis szerepe, mivel ez volt a dolga. Kisebb mértékben Tori nénéd is részt vett benne, és az öreg Mr. Nash is, a nagyapád komornyikja.
 - Hóbortos Nash? – Hitetlenkedett Evie nevetve. – Ő csak egy morcos öregember! A légynek sem ártana!
 - Ez is azt mutatja, hogy mennyire keveset tudsz – felelte apja szelíd hangon. – Mr. Nash volt a nagyapádnak a... na, mindegy. Maradjunk annyiban, hogy akkoriban elég sok úgymond piszkos munkát végzett.

- Mr. Nash? – Hitetlenkedett tovább Evie, kissé nevetve. – Amikor kicsi voltam, sokszor babázott velem!
 - Igen. Mr. Nash. Nagyra értékelném, ha elhinnéd mindazt, amit ma este mondom neked, és, ha egyiküket sem faggatnád az életük ezen időszakáról. Legalább is egyelőre nem. Nash egyszerűen nem mondana semmit, de John C. és Tori kötelességüknek éreznék, hogy megpróbálják elmagyarázni, és ez sok fájdalmat okozna nekik. Később, ha elég idős leszel, és úgy érzed, hogy...
 - Oké – egyezett bele Eva. – Nem mondom erről semmit John papának, sem Tori nénémnek, és még mindig nem hiszek neked a szegény, öreg Mr. Nash-t illetően. De Tori egyszer elmondta, hogy megölt egy embert, amikor tizenkilenc éves volt. Egy FBI-ügynököt.
 - Igen. Bill Vitale életét védte, aki akkor még csecsemő volt. De ez egy másik történet. A Tisztogatásról szeretnél hallani. Mindketten gondoskodtak róla, hogy anyukádnak és nekem egyáltalán semmi közünk ne legyen a dologhoz, és ez így volt rendjén. Szörnyű idők voltak, és John Corbett ettől tartott távol mindkettőnket. Akárhogy is nézzük, mindketten túl fiatalok voltunk, fiatalabbak, mint most te, annak ellenére, hogy Önkéntesek voltunk a Függetlenségi Háború alatt. Volt meló a hozzánk hasonló korú kölyköknek a forradalom idején. A Tisztogatás során viszont nem. Azt csak férfiak végezheték, egy bizonyos fajtából. Olyan férfiak, mint Kicsi Knowlton és Májevő Thomson, olyanok, mint az az örült O. C. Oglevy, olyan férfiak, mint Véres Dave Leach, akivel történetesen lesz majd egy találkozásom egy ügyel kapcsolatban, amin épp dolgozom. Abban az évben kezdtem az első évfolyamon az NDF Katonai Akadémiáján Sandpointban, anyukádnak pedig át kellett vennie a háztartást a Morgan családban, amikor John Corbett végre előjött a hegyekből és letelepedhetett. Mindkettőnk mással volt elfoglalva az országunk történelmének azon szakaszában, hála az Istennek. Én a férfivá érés útján voltam, anyukád pedig akkor vált nővé.
 - Nem azt kérdeztem, hogy mit csináltak, hanem azt, hogy mi történt? – Tartott ki Eva. – Tudom, hogy te és anyu és John papa, és Tori néném és Matt bácsi és Heather néném mind hősök voltatok, akik a fajunkért és a szabadságunkért harcoltatok, és ezért tisztellek benneteket. De miért nem beszél senki sem a Tisztogatásról? Egy csomó TV-műsor, meg könyv, meg újságcikk, meg történet szól a Párt korai időszakáról, és az Öregemberről, meg ezekről a hősiességokről, amik a forradalom alatt történtek. Mindent tudunk az űrprogramunkról, és a Mars és Luna kolóniákról, arról, hogy milyen remek iparunk van és, hogy miként gyűrjük le az amerikaiak által ellenünk meghozott gazdasági szankciókat, de soha senkit nem hallok a Köztársaság létezésének első napjairól beszélni. Már évek óta hallom, miket sutognak az eltűnésekről, kínzásokról, gyilkosságokról és tömegsírokról, arról, hogy közterületen akasztottak fel fehér nőket, akik koszosékkal bújtak össze, hogy Seattle-ben és Portlandben és Spokane-ben vér folyt az utcákon, igazi horrorsztorikat. Apu, sosem hazudtál nekem, de mindig is tudtam, hogy vannak olyan dolgok, amiket nem szeretnél elmondani nekem, amiket senki nem fog elmondani nekem. Kérlek, mondd el, mi történt! Milyen volt akkoriban?
 - Adsz egy percet, hogy elmerengjek ezen, kicsim? – Kérdezte Redmond.
- Egy percig csöndben volt, egy jó hosszú percig, miközben szivarján pöfékelt, melynek füstje komótosan lengedezett feje körül.
- Rendben, Evie, megpróbálom a lehető legjobban elmagyarázni. Tudom, hogy tanítottak neked pár olyan dolgot a suliban, ami talán nem is tűnik valóságosnak neked. Bizonyos szemszögből ez jó dolog. Az egész világ teljes átalakuláson esett át a forradalom óta, és ez végtelenül sok jót hozott. A Függetlenségi Háború legcsodálatosabb eredménye te vagy, meg a bátyáid és a nővéred, mert ha ez a forradalom nem történt volna meg, ti sem léteznétek. Tudod, miképp kezdődött az egész? Mármost a tényleges lövöldözős része? Hogy miről szól az az ünnep, amiről mind megemlékezünk majd pár hét múlva, emlékszel, hogyan kezdődött?

- Október 22? A Coeur d'Alene-felkelés? Nem, Apu, a leghalványabb fogalmam sincs róla. Legalább két tucat esszét és fogalmazást írtam róla mióta suliba járok, mint minden iskolás gyerek a Köztársaságban! – Felelte Eva erőltetett hangnemben.
- Akkor mondd el, mi váltotta ki! – utasította az apja.
- Október 22-ének hajnalán Amerikai Marsallok és a Szövetségi Gyermekvédelmi Ügynökség, más néven az It Takes A Village emberei, razziát tartottak Gustav és Margareta Singer otthonában Coeur d'Alene egyik csendes külvárosi utcájában – idézte fel emlékezetből az iskolai olvasókönyv szövegét Evie. – Azért jöttek, hogy elvegyék a három Singer gyereket, Swanhilde Singert, aki 10 éves volt, Eric Singert, aki kettő, és Isolde Singert, a kisbabát. Az It Takes A Village program keretében szegény fehér családok gyerekeit vették el, mert vallásosak voltak vagy mert faji büszkeség volt bennük, hogy aztán eladhassák olyan gazdagoknak, akiket yuppie-knak hívtak, és akik a Kormányt támogatták és politikailag korrektek voltak. A pénzt örökbefogadási kötvénynak nevezték, és időnként több százezer dollárt is kaphattak a fehér gyerekekért, mert akkoriban annyira kevés fehér baba született. A Szövetségek már ki is választották a Singer gyerekek örökbefogadóit, akik már letétbe is helyezték a pénzt. Az egyik egy gazdag tőzsdei bróker volt New Yorkban, a másik néhány kormányzati bürokrata Washingtonból, Swanhilde-t pedig két nőnek szánták Kaliforniába. Miért akartak amúgy egy tízéves lányt odaadni két nőnek, Apu? Szerinted nem házasodhattak volna meg, és vállalhattak volna saját gyerekeket?
- Mindegy – felelte apja komoran. – Folytasd, kicsim.
- Singerék óhitűek voltak, és valaki rájuk hívta az It Takes A Village embereit, és azzal vádolta meg a Singer családot, hogy fekete mágia szertartásokon használják a gyerekeiket és rasszistának nevelik őket azzal, hogy németes neveket adnak nekik és az Asgard és Valhalla ősi isteneiről mesélnek nekik történeteket. A Szövetségek elküldték hát a banditáikat, hogy elvegyék a gyerekeket. Hát, a mocskos disznóknak ezúttal nem kis meglepetésben volt részük!
- Úgyhallom, most meg úgy adod elő, ahogy nagyapádtól hallottad – jegyezte meg Don mosolyogva.

Evie kuncogott egyet.

- Ez a változat jobban tetszik, mint ami az olvasókönyvekben van – felelte vidáman.
- Általában nem szívesen hallok efféle nyelvezetet a kislányom szájából, de ez esetben helyénvaló. Folytasd csak.
- Gus Singer korán kelt fel, mert túlóráznia kellett a munkahelyén, kinézett az ablakon, és látta, mi van kint, azonnal rájött, hogy mi zajlik, így még idejében elő tudta venni az elrejtett fegyvereit. Az egyik kommandóست agyonlőtte, amikor azok rájuk törték az ajtót, aztán elszaladtak, de azután körbevették a házát, és már épp arra készültek, hogy könnygázgránátokat kezdjenek belőni az épületbe, az sem érdekelte őket, hogy bent voltak a gyerekek. Aztán az egész utcában hirtelen mindenhol kinyíltak az ablakok, és az összes szomszéd, akik a Schumer-törvény után elrejtették a fegyvereiket, tüzet nyitottak a Szövetségeknek. Úgy tűnik, Gus Singer megbecsült ember volt a környéken, mert néhány hónappal azelőtt megmentette néhány idős ember életét, amikor beszaladt az égő házukba és kivonszolta őket onnan. A szomszédai, akik túléltek a lövöldözést, később azt mondták, hogy nem voltak a Párt tagjai, senki nem adott nekik utasítást, hogy lőjenek, de egyszer csak megtörtént. Elegük lett.
- Igen, és ez volt október 22-e csodája. – Szólt Don halkán, a tűzbe bámulva, és annyi sok év távlatából még mindig lenyűgözte az isteni közbeavatkozás érzése e nagy nap kapcsán. – Végre, végre, miután annyi évig csak a térdeinken csúsztunk, fülünket, farkunkat behúztuk, mint valami megvert kutya, a fehér embernek végre *elege lett!* Aztán bekerült a hírekbe, és amíg a golyók még röpködtek, a Párt helyi emberei Coeur d'Alene-ben előszedték a saját elrejtett fegyvereiket, és a belvárosban elfoglaltak néhány kormányzati irodát és

tévéállomást. Lerohanták a rendőrörsöket, így még több fegyverhez jutottak, az Öregembert pedig légi úton hozták be Spokane-ből egy lopott rendőrségi helikopteren. Ő minden fehér férfinak adott egy fegyvert, megesküdttette őket a Bibliára vagy a Mein Kampfra, kinek hogy kívánta a lelkiismerete, és kijelentette, hogy mostantól ők az Északnyugati Önkéntes Hadsereg. A Párt és az NVA kikiáltotta a Köztársaságot, és máris kitört a forradalom. Az első Köztársaság tizenhat napig tartott, mielőtt levették a felkelést – emlékeztette Don. – Emlékszel még kiskorodból, amikor megnéztük az utolsó Trikolórt, ami Coeur d’Alene-ben lobogott, és ami most a Hősök Csarnokában van kiállítva, Evie? Arra, amelyik úgy szét volt lőve? Azt hiszem, az az országunk legszentebb ereklyéje. Az, és az aranykereszt, amelyik Melanie Young nyakában lógott, amikor meghalt. De aztán következett a gerillaháború, egyik véres év a másikat követte, és végül kikergettük a ZOG-ot és rávettük őket, hogy tárgyalóasztalhoz üljenek velünk a Longview-békekonferencián.

- És Longview után következett a Tisztogatás – utalgatott Evie. – Bocs, Apu, de nem hagyom, hogy elkerüld a témát.
- Nem is próbálok, kicsim. Érted, hogy mire próbálok utalni? Hogy mi volt az, ami végre átlökte a fehér embereket a holtpontra? Nem a pozitív diszkrimináció volt az, ami miatt lehetetlen volt rendes munkát találnunk, és a gyerekeinket sem tudtuk bejuttatni az egyetemre. Nem az a megalázó Sokszínűségű Eskü volt az, amit mindig az orrunk alá dörgöltek, mikor új munkát akartunk vállalni, vagy jelzalogot akartunk felvenni, vagy szükségünk volt valamire a kormánytól. Hanem az, amikor elkezdtek elvenni a gyerekeinket. Azt hiszem, van egyfajta biológiai ösztön minden élőlényben, ami megköveteli, hogy védjük az utódainkat, ezt az ösztönt pedig nem lehet figyelmen kívül hagyni. Az emberek intelligensek, így a gonosz erők képesek manipulálni az ember elméjét, és ideig-óráig eltorzítani és elnyomni ezt az ösztönt, de véglegesen soha. Valahogy valami elpattant azoknak az embereknek az elméjében azon a reggelen, abban az utcában Coeur d’Alene-ben. Olyan történt, amire egy egész faj várt már vagy száz éve. Látták azokat a Szövetségi gyilkosokat, nagy és gögös sisakjaikba és testpáncéljaikba bújva, és megértették, hogy gyerekekért jönnek, az ő gyerekeikért, minden gyerekért. Egyetlen szó politikai ráhatás nélkül azok az átlagos szomszédok végre *megértették*. A kozmikus öntudat egyetlen villanása kellett csak hozzá, hogy megértsék, hogy az olyanok, mint az Öregember mit is magyaráztak nekik évtizedekig. Tudták, mit kell tenniük és meg is tették. Kézbe vették fegyvereiket, és készek voltak meghalni a harcban, hogy visszaverjék az Egyesült Államok Szövetségi kormányát, mely minden gonosz forrása volt az ő korukban. Ez a Tisztogatás valódi története, Evie. Tudtuk, mit kell tennünk azért, hogy biztosíthassuk fajunk létét és a jövőt a fehér gyermekeknek, és végre meg is tettük. Azt kell megértsd, hogy ennek a századnak az elején a népünk, a Folk, a fehérbőrű faj, amit ma Árjának nevezünk, a kihalás szélére sodródott. Ha semmi nem történt volna, mostanra anyukád és én a legfiatalabb fehérek közé tartoznánk ezen a kontinensen, már ha egyáltalán életben lennénk még, ami kétséges. Ugyanúgy, ahogy ma a fehérek egy öregedő, zsugorodó kisebbség az Egyesült Államokban, akik közül minden évben sokan az életüket kockáztatva próbálnak átjutni a határon az Államokból és Aztlanból, hogy elérjék a Köztársaságot. Tudom, hogy számodra ezek csak szavak. El sem tudod képzelni, milyen volt akkor. Hála ezért az Istennek! Ezért harcoltunk mi, hogy a gyerekeinknek soha ne kelljen tudniuk, hogy mennyire valóságos és szörnyű is volt. Én magam is csak kevésre emlékszem belőle, amiért hálás is vagyok. De a veszély valós volt, mindig ott leselkedett és nem lehetett ellenállni neki. Azok az erők, amelyek akkoriban a világot uralták, és amelyek máig a világ nagyját irányítják, halálra ítélték a fehér fajt.

És akkor megtörtént ez a csodálatos és dicsőséges forradalom. Tudod, hogy jómagam is nemzetiszocialista vagyok, de ez nem jelenti azt, hogy ne hinnék Istenben. Hiszek, és mindig is hinni fogom, hogy a Párt, a forradalom és a Függetlenségi Háború mind egy isteni,

kozmosz közbeavatkozás eredményei. Isten végre felemelte az Ő kezét, hogy megmentse legszeretettebb gyermekeit a halál torkából. Nem mennydörgéssel vagy bibliai árvízzel tette. Nem a Jézus jött le az égből, hogy megérintse a lábujját az Olajfák hegyén Jeruzsálemben és, hogy elragadtassa a hitűkhöz hűeket meg 144.000 igazhitű zsidót küldjön a szakadékba. Isten valamiképp eloszlatta a felhőket néhány ember, mint George Lincoln Rockwell, Richard Butler, Bob Matthews, Robert Miles²⁷, az Öregember és a saját nagyapád feje fölül, hogy lerázhassák magukról az elméjüket fogva tartó cionista mérget, visszaszerezhessék bátorságukat és visszavághassanak. Úgy mondják, hogy az Öregember egész élete során azon morfondírozott, vajon miért nem harcoltunk. Én pedig azon, hogy miért harcoltunk. Ez mindig is lenyűgözött.

Eva, ismered azt a videót, amit minden éjfélkor leadnak a tévében, műsorzáráskor? Azt a jelenetet a Longview-konferencia végén, amikor Cathy Frost kísétál az épületből, kezében a Trikolórral? Síri csendben, a sajtósok, közméltóságok, bürokraták és az Egyesült Államok Elnöke társaságában? Nincsenek beszédek, csak úgy, minden előjel nélkül mindannyian kijönnek, és odalépnek a hotel előtti zászlótartóhoz. Ő előrelép, ez a nő, akiről minden néző tudja, hogy a férjét és a gyerekeit is elvették tőle a cionista gyilkosok. Ez a büszke és csendes nő, akit annyira borzasztóan megkínóztak és megaláztak a börtönben. Nyugodtan leereszti az amerikai zászlót és átadja az amerikai Elnöknek, majd felvonja a Trikolórt, és ekkor a hangosbemondóból előtör az *Erős vár a mi Istenünk*. Több szó nem is kellett. Abban a pillanatban minden fehér férfi és nő, riporterek, katonák, diplomaták, nem számít, melyik oldalon álltak, éljenezni kezdenek, sírnak, ugrádoznak, kiáltoznak és nevetnek és vállon veregetik egymást. Abban a pillanatban az egész világ tudta, hogy egy új nemzet született a Földön. És azt is megtudhatták, hogy onnantól az idők végezetéig lesznek a bolygón férfiak és nők, akiknek a bőre fehér, a haja szőke, mint neked, és a szemük olyan gyönyörűen zöld, mint anyukádnak. Talán észrevetted már, hogy bármikor, amikor itthon vagyok, mindig lefekszem, mielőtt éjfélkor ezt a jelenetet közvetítik, bármi is van műsoron. Ez azért van, mert még ma sem vagyok képes úgy végignézni ezt a felvételt, hogy ne kapna el a sírás.

- Én is sírok, amikor látom – vallotta be Eva csendesen. – Néha.
- Ennek örülök, Evie, mert ez azt jelenti, hogy valamennyire érted, mit is jelent, hogy felnézhetsz arra a zöld-fehér-kék lobogóra, ahogy lengeti a szél. Oké. Tudom, hogy csak kerülgetem a témát, mint macska a forró kását, szóval elmondom, amit el tudok mondani a Tisztogatásról. Az a nap Longviewban egy csodálatos, nagy történelmi pillanat volt, de mint ilyen, véget ért, és a Pártnak munkához kellett látnia, hogy létrehozzon egy államot és kormányozza azt. Ez még hónapokkal azelőtt volt, hogy a békeszerződés részleteit kidolgozhatták volna, és még többel azelőtt, hogy az utolsó Szövetségi katonai és rendőri erőket kivonták volna, és ezek kemény hónapok voltak. Folyamatosan voltak fegyveres összetűzések még a szerződés megkötése után is. Az NVA épp akkor alakult át az Északnyugati Védelmi Erőkké, akkor jöttünk elő az erdőkből és a hegyekből, be a falvakba és a városokba. A Szövetségek és a helyi vezető réteg, a ballibek, és a Kereskedelmi Kamara üzletemberei, akik kövérre híztak és meggazdagodtak az amerikai vezetés alatt, nem igazán akarták átengedni a hatalmat a Pártnak. Próbáltak ellenállni, így hát nagyon kemény leckét kellett adnunk nekik, hogy mindenki megértse, hogy a körülmények megváltoztak. Azok nagyon nehéz idők voltak. Igazából több utcai harcot láttam Seattle-ben a békeszerződés aláírása után, mint előtte, a felkelés alatt. De egy napon, illő módon október 22-én, öt évvel azután, hogy Gus Singer és a családja életüket vesztették égő otthonukban, az utolsó Szövetségi katona is kivonult, és a Haza a miénk volt. Aztán ideje volt rendet tennünk.
- Akkor öltétek meg a zsidókat és a sötétbőrű embereket? – Érdeklődött Eva.
- Valójában nem – felelte Don mosolyogva. – Tudom, hogy ez egy közismert pletyka, de emlékszem annyira, hogy elmondhassam, nem igaz. Az az igazság, hogy nem túl sok zsidót kaptunk el. Csaknem mind elmenekült a forradalom alatt, amint meglátták, hogy nem tudják

már kordában tartani. Az a néhány, akik annyira ostobák voltak, hogy maradtak és megpróbálták eljátszani a machót, nem éltek túl, de ők nem voltak sokan. Annyira mind beszéltek héberül, hogy megértsék azt, hogy *Mene, mene, tekel, ufarszin*²⁸. A mindenféle nem-fehér kisebbség, akik az amerikai rendszer alatt Északnyugaton éltek, ugyancsak nagyrészt elhagyták a Hazát még a forradalom alatt. Végére is, sokuk azért hagyta ott a saját hazáját, hogy fegyveres emberek elöl meneküljön el, és itt legalább annyira nem voltak hajlandóak tartani a frontot és fegyvert ragadni, mint a maguk Csótányisztánjában vagy akárhol. Úgy találtuk, hogy a leghatékonyabb mód arra, hogy koszosékat távozásra bírjuk, nem az, ha megöljük, hanem ha gazdasági nyomás alá helyezzük őket. Ó, persze, sokszor példa volt rá, hogy az NVA emberei rátámadtak nem-fehérekre és meg is ölték őket, általában megtorlásképp, amiért ők támadtak meg fehér embereket. De sosem csináltunk gyakorlatot abból, hogy csak úgy öncélúan öldössük őket. Egyszerűen túl sokan voltak. Addig mérsárolhattuk volna koszosékat, amíg el nem rohadunk, és még akkor sem értünk volna el semmit. Nem ők jelentették a problémát. Az Egyesült Államok Szövetségi kormánya volt a baj forrása, és még inkább azok a szupergazdag emberek, akik birtokolták Amerikát. Annak ellenére, hogy börtönben volt, az Öregembernek az a briliáns ötlete támadt, hogy el kell vágni koszosék pénzütnpótlását az adófizetők és azon tehetős emberek és vállalatok felől, akik eredetileg idehozták őket. Azok a munkaadók, akik mexikóiakat, kínaiakat vagy szómáliaiakat alkalmaztak, egyik reggel, mikor munkába mentek, azt látták, hogy porig égett az épületük. Ugyanezt tettük száz meg száz kis sarki bolttal, vegyesbolttal, meg motelekkel, melyeknek koreai, indiai vagy efféle tulajdonosuk volt. Senkit nem kellett megölnünk. A gazdag emberek sokkal gyorsabban és hatékonyabban megértették a leckét. Ha a koszos munkásaikat öltük volna meg, akkor egyszerűen még többet hoztak volna be helyettük, de az, hogy leégettük az épületeiket és a felszerelésüket? A termelési eszközeiket? Ez övön aluli ütés volt a gazdagoknak. Hirtelen meglátták, mennyi sok előnnyel jár, ha fehér alkalmazottakat vesznek fel, így aztán nagyon hamar sokkal zöldebbnek látták a harmadik világbéliek az északnyugattól távoli mezőket. Miután a Jerry Reb leégette vagy felrobbantotta az összes jóléti irodát, megsemmisítette az iratanyagot, és nyilvánosan megkorbácsolta, majd kátránnyal és tollakkal szórta be az állami és Szövetségi bürokraták némelyikét, a segélyosztási rendszer összeomlott, amitől a feketék és barnák meg sárgák tömegével kezdtek elhagyni a Hazát. Miután már egy éve folyt a háború, az Egyesült Államok kormánya többet egyetlen penny adót nem tudott behajtani északnyugatról. Így lehet megnyerni a gyarmati háborúkat, Eva. Így nyertünk mi. A tábornokok nem adják meg magukat. A könyvelők viszont igen. Az északnyugati terület olyan luxuskiadássá vált, amit Amerika egyszerűen nem engedhetett meg magának. Magam is segédkeztem az adóhivatal felgyújtásánál Olympiában. Nagypád megengedte, hogy én gyújtsam meg a gyufát – nevetett Don az emléken. – De igen, ha koszosék nem vették a lapot, hogy el kéne hagyni a földünket, meghaltak. Faji háború zajlott, kicsim, és a bőröd színe volt az egyenruhád. Nincs miért sajnálkoznom. Azt tettük, amit tennünk kellett, hogy biztosítsuk a népünk fennmaradását. Amikorra elkezdődött a Tisztogatás, a nem-fehérek és a zsidók már csaknem teljesen eltűntek, néhányan közülük meghaltak, de a többségük visszamenekült az Államokba.

De még mindig itt volt egy csomó problémás fehér ember. Vedd figyelembe, hogy voltak a Hazában olyanok, akiknek érdekében állt a régi rendszer fenntartása, akik jól éltek és degeszre keresték magukat az amerikai időkből. Emellett olyanok is voltak, akik nem akartak vagy nem tudtak ahhoz alkalmazkodni, hogy egy faji alapokon, vagy akár erkölcsi alapokon nyugvó országban éljenek. A nem-fehérekhez hasonlóan a többségüknek volt annyi sütnivalója, hogy felfogják, mi történhet velük, ha nem védi meg őket a Szövetségi hatalom, így elmenekültek. Kisebb részük maradt. A hülyék, a beképzettek, az önelégültek, akik azt hitték magukról, hogy ők John Wayne²⁹, kezükben az amörrikai lobogóval, és egész

egyszerűen képtelenek voltak felfogni, hogy micsoda teljes körű átalakuláson ment keresztül egy egész faj lelkiülete. Szóval maradtak és csinálták a bajt. Kaptak egyetlen egy figyelmeztetést, mert tudtuk, hogy egyes esetekben valóban, őszintén *nem tudták felfogni*, hogy a dolgok megváltoztak. Nem büntettük őket, egyszerűen csak olyan módon magyaráztuk el nekik az új valóságot, amitől számításaink szerint a leginkább megérthették. Ezt az egyetlen figyelmeztetést általában egy rendkívül brutális nyilvános verés formájában adtuk át.

- A Biff Fiúk! – Szólt Evie.
- Igen, nekem is az az egyik kedvenc TV-műsorom – kuncogott Redmond. – Verőosztagoknak is hívták őket. Mondjuk a fiúk nem egyszerűen csak összeverték az embereket. A feladatuk egy bizonyos pszichológiai vagy politikai cél elérése volt, nem csak az, hogy úgy poénból elpáholjanak valakit. Amikor úgy tűnt célszerűnek, vicces dolgokat is műveltek, például elfogtak olyan keresztény papokat, akik mindenféle sza... akik, öö, a Párt ellen prédikáltak a szószékről, lemeztelenítették őket, és végigkergették a városban úgy, hogy virágok lógtak ki a hátsójukból. – Evie nevetett. – Tudod, ez igazából sokkal hatékonyabbnak bizonyult, mintha megölték volna azokat az idiótákat. Ha megölnöd, mártírt csinálsz belőlük. De elég nehéz úgy komolyan venni valakit, ha pórásra kötve sztepptáncolni anyaszült meztelen, a seggükből meg kilóg egy virág. Sokféle ilyen poénos kis apróság történt, nem halálosak, akár még csak nem is fájdalmasak, de megalázóak és nevetségesek. És persze ott volt a személyes kedvencem, a Cicahívás.
- Ja, ne már, Apu! Az tényleg megtörtént? – Nevetgélt Evie.
- Ó, bizony! – Felelte Redmond az emléken mosolyogva. – Igen, tényleg megtörtént. Valamelyik gyagyás professzor találta fel, aki a mi oldalunkon állt. Dr. Joseph Cordra gyanakodnék, ha nem állna teljesen humortalan ember hírében. A Verőlegények elkaptak pár liberális barmot vagy vörös-fehér-kék John Wayne utánezatot, bevitték a Polgári Védelemhez az őrsre, itt egy olyan vegyszerrel fűrésztözték le, ami nagyon sok ideig nem kopott ki a bőrből, és olyan szaga lett, mint a világ legerősebb macskamentájának, amit csak el lehet képzelni. Ezután hetekig akárhová ment is a szerencsétlen, mindenfelé vagy egy tucat nyávogó, félőrült macska járt a nyomában, ráugráltak, doromboltak, meg rágcsálták. Körülményes úgy egy harcias antifasiszta beszédet tartani a gonosz rasszizmus ellen, és feltüzelni az embereket a Párt ellen Anyu, Isten és az almás pite nevében, ha rajtad csüng egy rakás bolond macska, és az emberek később sem tudják elfelejteni a cicákat. Ismered Jay Simpsont, az ellenzék vezetőjét a Parlamentben? Időnként, amikor elkezd nagyszájúskodni az Azonnali Kérdések Órájában, a Párt képviselői elkezdnek nyávogni neki. Ez széteszlatja a hallgatóságát, és teljesen elnyomja, amit Simpson mondani próbál. Bárcsak visszavezetnék ezt a felforgatók ellen. Minek a hóhér bitója, vagy a korbács, meg az agykéreg roncsolása, ha egy árulót a nyomába szegődő szőrgolyókkal is semlegesíthetünk?
- Nagyon nem szeretnél beszélni róla, ugye, Apu? – Szólt közbe Eva lágy hangon. – Figyelj, talán jobb lett volna, ha meg sem kérdezem.
- Nem, tényleg nem akarok beszélni róla, de meg kell tegyem. Jogod van tudni – felelte apja komolyan. – Oké, visszavonszalom magam a válaszadáshoz. Sok bajkeverő volt, akiket nem intézhettünk el sem verésekkel, sem macskákkal, mert valós veszélyt jelentettek a forradalom vívmányaira, sokszor pedig az erkölcsi igazságtétel fontos tényező volt. Amerika három nemzedéken át egyetlen dolgokat művelt a népünkkel, és ez nagyon rossz volt. De bizonyos emberek, bizonyos fehér emberek kifejezett nyertesei voltak ezeknek az eseményeknek, anyagilag jártak jól, hatalmat szereztek, vagy még több befolyást a közösségen belül, és ez sokkal rosszabbnak bizonyult. A zsarnok bűneit a saját véreink tevékeny hozzájárulásával követték el, szándékos tudatlanságból, kapzsiságból vagy beteges szemléletmódjukból eredően. Vannak idők, amikor a szándékos *meg nem értés* bűnnek

minősül és büntetés után kiált. Hatalmas, karmikus adósságot kellett rendezni. A romlottságnak és a kicsapongásnak kell, hogy következménye legyen, különben a világnak vége. Akik bármi módon ártottak a Pártnak, akik nyíltan az Egyesült Államok oldalára álltak, segítséget és menedéket nyújtva a zsarnoknak, akik bemocskolták a testüket és lelküket, amikor testi vágyaikat nem-fehérekkel és... hát, szóval más módokon elégítették ki... őket megölték, Eva.

Lányára nézett.

- Igen, kicsim, megölték őket, és a maradványaikat úgy semmisítették meg, hogy még a létezésüknek se maradjon semmi nyoma. Visszaadtuk őket a földnek, a szó minden értelmében. Ahol volt rá lehetőség, minden dokumentumot elpusztítottak, amelyek bizonyíthaták volna, hogy ezek az emberek valaha is léteztek. A születési anyakönyvi kivonataikat, az okirataikat, de még olyan személyes dolgaikat, mint a fotókat és más nyomokat is mind eltűntették. Segítettek elnyomni és megölni és meggyalázni a sajátjaikat, és ezért azt kapták, amit érdemeltek. Megöltük őket azokért, akik előttük meghaltak és szenvedtek, és az olyanokért, mint te, akik még meg sem születtek. Megöltük őket, mert *ez így volt helyes*. Azok az emberek egy rák voltak a testünkben, Eva, és tűzzel-vassal éggettük ki őket onnan. A fajunk beteg volt, és vért kellett izzadnunk, hogy meggyógyulhassunk. Ez az ország egy apró menedék a sötétség világában, Evie. Néhány kis őrtűzünk van csak, amelyek egy pici tűzkört alkotnak, ez ad nekünk meleget és védelmet, de ezen a kis fényességen kívül szörnyetegek várnak a sötétben, hogy felfalhassanak. Az egyikük néhány éve bejutott ebbe a házba, és bántani akarta Johnny-t, mint arra te is emlékszel. A bátor és nemes lelkű anyukád elintézte azt a rohadékot. Azok az elvetemült és ostoba emberek beengedték a szörnyeket és táplálták őket. Mind a mai napig vannak olyanok, mint Charlie Randall, akik köztünk és a szörnyek között állnak. Isten áldja meg és vezesse őket küldetésük útján, és Isten áldja és bocsássa meg nekünk azt, amit meg kellett tennünk azért, hogy meggyújthassuk azt a néhány kis őrtűzet, és menedéket nyújthassunk e sokat szenvedett népnek a biztonság eme kis szigetén. Akármennyire bizonytalan is ez a menedék, több mint ami akkor volt, amikor én születtem. Ennyit tudok mondani, kicsim.

Széttárta karjait.

- Te is köztünk és a szörnyűségek között állsz, Apu – szólt Eva. – Te vagy a BOSS.
- Megteszem, ami tőlem telik, kicsim.
- Kösz, Apu.
- Hát, ahogy mondtam, jogod volt...
- Nem – szakította félbe. – Nem azt köszönöm, hogy feleltél a kérdéseimre. Úgy értem, köszönöm, hogy az vagy, aki vagy. Azért, hogy ott állsz köztem és Cindy El és Johnny, és az őrtűzeken túli sötétség között.
- Szívesen, kicsim – válaszolt Redmond mosolyogva.

Lánya felállt, megpuszilta és felment lefeküdni. Don kis ideig szivarján pőfékelt.

- Hallottad? – Kérdezte válla fölött hátranézve egy nagy karosszék irányába.
- Hallottam – felelte Tori Stoppaglia.
- Már vártam, hogy bekapcsolódsz – szólt Don.
- Nem kellett – válaszolta Tori. – Remekül csináltad, Don.

Egy ideig csöndben volt, majd megkérdezte:

- Tudod, túl sokra magam sem emlékszem. Nagyon rossz volt?
- Rosszabb, mint bármi, amit csak el tudsz képzelni – szólt Tori. – Rosszabb, mint előtte bármi. Akkoriban kővé vált a szívünk. Csak így tudtuk elvégezni, ami a dolgunk volt. Don, köszönöm, hogy nem nekem kellett elmondanom neki. Nem bírtam volna ki, bár minden nap az elmém és a szívem is mindig azt mondja, hogy másképp nem cselekedhettünk volna. Nem tudtam volna hazudni neki, és akkor egész élete során... azokra az időkre... gondolna, mikor eszébe jutok. Köszönöm, hogy ettől megkíméltél, Don. Evie-nek is így a legjobb. Semmi szüksége rá,

hogy cipelje ezt a terhet. Nem az övé. Az enyém és John Corbetté és még másoké. Ez az egyik oka, amiért ma kihagytam a találkozót. Hamarosan az én időm is eljön, Don, és félelmet kelt bennem ez a teher. Nem akartam emlékezni.

- Isten látja a lelked – nyugtatta Don. – Tudja, mi történt, jobban, mint te magad. Isten azt is tudja, mi történt volna, ha bármelyikőtök hibázott volna, vagy nem teljesíti a kötelességét. Őtőle nincs miért félned.
- Azért tettük, amit tettünk, hogy neki és az ő nemzedékének ne kelljen.
- Ha az apáink vagy a nagyapáink eleget tettek volna faji kötelességeiknek, akkor te nem kényszerültél volna rá. De ha Ti végre nem tettétek volna meg, akkor mára semmi nem maradt volna egy háromezer éves civilizációból. Egyszer majd felkel végre a Nap, és nem lesz többé szükségünk az őrtüzekre. Mert annak hála, amit Ti a sötétségben véghezvittetek, Eva és a gyerekei majd fényességben élhetnek. Kösz, Tori.
- Szívesen – felelte az öregasszony.

V.

A következő nap szürke őszi hajnalán Don felkelt, felöltözött, csendesen kihajtott villanyautójával a garázsból, hogy korán érjen be a munkahelyére, feleségét nem ébresztette föl, hagyta, hogy reggelijét, melyet lányai készítettek neki, későn fogyassza majd el. Don az étkezéskor magához vett egy reggelis tálcát, és az elkövetkező néhány óráját azzal töltötte, hogy végigment az összes BOSS-iraton, amit az archívumokból elő tudott szedni a Trudy Greiner utáni vadászattal kapcsolatban. Némelyik régi keménypapíros irattartókban volt, mások ősrégi 3.5-ös floppylemezekre, megint másokat pedig már átírtak modern plazmacsövekre. Jól jöttek neki ezek a feljegyzések, mert bennük volt mindaz a meglepően csekély mennyiségű dokumentáció, amit a Szövetségi hírszerzéstől meg tudtak szerezni a Ravenhill Ranch-nél történt rajtaütés kapcsán. Sarah egyszer azt mondta Donnak, hogy egyik előző életében középkori szerzetesként egy írószobát felügyelt, és valóban veleszületett vonzalmat érzett minden iránt, ami könyvekkel és papírdokumentumokkal volt kapcsolatban. A számítógépek és olvasógépek számára durvának tűntek. A fájlok között voltak még korabeli médiajelentések a rajtaütésről, úgy mint beüvegezett újságkivágások, valamint híradórészletek olyan régi médiacsoportoktól, mint a CNN és a Fox News. Don belenézett a CNN Ravenhillről készült légi felvételébe, de aztán hirtelen kikapcsolta és mással kezdett foglalkozni. Az iroda lassan kezdett megtelni munkába jövő bajtársaival, és nem akarta, hogy sírni lássák őt. Kezébe került az a kifizetési igazolás a Bank of America westlake-i fiókjának elnökhelyettesétől, bizonyos J. P. Van Der Merwe-től, miszerint a #8446728876 sorszámú csekk kifizetésre került Gertrude Greiner részére. Redmond feljegyzést írt magának, hogy utána kell nézni, vajon ennyi idő után elő lehet-e keríteni Van Der Merwe urat. Úgy tűnt, ez a millió dollár lesz a légy a levesben. Ami pedig a legfontosabb, a BOSS fájlok a Ravenhill katasztrófa túlélőinek frissített adatait és lakcímeit is tartalmazták.

10 órakor Don találkozott Stephen Capshaw tábornokkal, David Nivenre³⁰ hajazó felettesével. Capshaw bal arcán hosszú sebhely volt, mely tovább erősítette arisztokratikus kinézetét; akár kard ejtette seb is lehetett volna egy tizenkilencedik századbéli német egyetemen lezajlott kollégiumi párbajból. Valójában egy fogkefébe szerelt borotvapengével ejtette a sebet egy jamaikai rab, amikor Capshaw húszéves volt, és épp Nagy-Britannia hírhedt Parkhurst börtönében időzött, hála a hasonlóan hírhedt Faji Kapcsolatok Törvényének, amiért aktív szerepet vállalt a Brit Nemzeti Pártban.

- John Corbett megbízott valamivel – árulta el Redmond.
- Hallottam hírét, ezredes. Elmondaná, miről is van szó? – Érdeklődött Capshaw udvariasan.
- Nem látom okát, miért ne tehetném – mondta Don. – John C. nem tiltotta meg, és vagy így vagy úgy, de néhány hét múlva úgyis mindenki tudni fog róla. Az Északnyugati Amerikai Köztársaság némi dráma elé néz, úgy hiszem. Trudy Greiner visszatér. Azt mondja, ártatlan.
- Trudy Greiner? – Kérdezett vissza Capshaw morcosan, és beleszívott Dunhill pipájába. – Áh, igen, a Olimpiai Gárda incidens. Igazán ocsmány ügy.
- Ennél ocsmányabb nem is lehetne.

Don pontról pontra végigment az Államelnöktől kapott legújabb megbízatásán.

- Igen, értem – szólt Capshaw homlokát ráncolva, amikor Don befejezte. – Szép kis galiba, jól mondom? Épp készül kitáncikálni a Köztársaság első napjainak csontváza a szekrényből. Micsoda felfordulás. Ezt aztán nem irigylem Öntől, Redmond. A táncoló csontvázak igazán kellemetlenek tudnak lenni. A maguk szája íze szerint járják a táncot, és nem akarnak a földben maradni. Ez pedig akár az arcunkba is robbanhat, már ha szabad így kevernem a hasonlatokat.
- A csontvázak robbanni is tudnak? – Érdeklődött Don.
- Időnként igen, tudnak – felelte Capshaw komoran, a pipafüst körülölelte fejét. – Ha ez a Greiner valóban ártatlan, az arra kényszeríthet minket, hogy újraírjuk országunk történelmének egy részét, ráadásul úgy, ahogy nagyon nem szeretnénk. Plusz ott van még az a probléma is, hogy *ki* árulta el Murdockot és a csapatát, ha nem ő volt, és vajon min munkálkodott az eltelt évek során? Nem túl jó színben tünteti fel az Állambiztonsági

Ügynökséget, ugye? Több mint harminc éve nem végeztük el rendesen a munkánk? Igazán trágya egy dolog ez. Figyeljen, Redmond, maga szerint van ez olyan érzékeny ügy, hogy kicsit elhalasszuk az új partnere betörését? Figyelembe véve azon személyek társadalmi, politikai és katonai kiválóságát, akikkel beszélnie kell majd, jobb lenne egy tapasztaltabb munkatárs, semmint egy nyomozóőrmester. Brady kapitányt vagy Engelhardt őrnagyot is visszahívhatnám a jelenlegi megbízatásukból – ajánlotta fel Capshaw.

Don fejt ráta.

- Uram, Brady egy rendkívül veszélyes áruló nyomában van, aki több tengerentúli beszállítónkat is feladta az amerikaiaknak. Több kulcsembert is eltűnt azokból a cégekből, vélhetően letartóztatta és/vagy kivégezte őket az Északnyugati Helyreállítási Hivatal. Nagyon gyorsan be kell tömnünk azt a lyukat, mielőtt egyesek arra a következtetésre jutnának, hogy nem tudjuk megvédeni a barátainkat, és megszűnik bizonyos nagyon fontos árucikkek utánpótlása. Engelhardtot pedig kölcsönadtuk a Háború Elhárítási Hivatalnak, és most épp New Yorkban vadászik. Nem tudom, kit kell leszednie és nem is kell tudnom, de biztosan nem őt küldték volna, ha nem rá van ott szükség, szóval ő sem elérhető. Nem látom okát, miért ne vihetnék magammal egy őrmestert. Többször is dolgoztam már Hennie Nelle munkacsoportokban, és jól kijövünk egymással. Követi az utasításokat, és hamar ráérez az ügy részleteire. Nagyon jó előélete van a Polgári Védelemnél, és nem csak zsaruként, hanem pár évig a bűnüldözési részlegnél is volt nyomozó, ahol általános bűnesetekkel foglalkozott, mielőtt jelezte volna a belépési szándékát a BOSS-hoz. Az esetleges következmények ellenére nem hiszem, hogy nehéz helyzetbe keverednék egy ilyen régi ügygel kapcsolatban. Ha meg mégis, ő Washington állam pusztakezes bokszbajnoka, és két emberrel is végzett szolgálatteljesítés közben. Hogy megmondjam az igazat, nem vagyok benne biztos, hogy bármit is találok majd. Az is lehet, hogy hátra kell majd dőlnünk, hogy meghallgassuk, mit is mond Trudy, ha felbukkan. Ha felbukkan. Ne aggódjon, Nel jó lesz nekem.
- Eléggé hangulatember, nem gondolja? – Vetette közbe Capshaw.
- Persze, a Jaapie-k nagyja az. Figyelembe véve a tényt, hogy a nemzete a kihalás szélére került, és mára több afrikander él itt a Hazában, mint Dél-Afrikában, meg tudom érteni, ha időnként rosszkedvű. Az Árja faj hamarosan visszavonhatatlanul elveszíti legfiatalabb lányát. Ez egy szörnyű tragédia, mely ellen meggyőződése, hogy a Köztársaság nem tesz eleget.
- Valóban, valóban – szólta Capshaw. – Ahogy én értesültem, elvileg csak a megfelelő alkalomra várunk, hogy beavatkozzunk Dél-Afrikában, és visszaállítsuk ott a fehér hatalmat. Már évtizedek óta várunk, és már alig van mit visszaállítani. A Pragmatikus Tendencia és efféle szarságok. Rendben, legyen hát Nel. Mehet is a dolgára.

Don intézett egy hívást zsebkommunikátoráról, és amikor visszaért saját irodájába, ott találta új partnerét, Hendrik Nel őrmestert. Nel egy tagbaszakadt, természetes afrikander volt rövidre nyírt szőke hajjal, akin olyan volt élre vasalt gyapjúszövet Zoot-öltönye, mintha ráöntötték volna, bár úgy tűnt, kalapot nem hord. Arcán jól látszott a sok ezer ütés nyoma, melyet a pusztakezes bokszküzdelmek során szerzett, orra ferde volt, fejének két karfiolfül adott keretet, de a Köztársaságban az ilyesféle fizimiska az összes közül a legmegbecsültebbnek és legférfiasabbnak számított, az NAR (lövészet utáni) második nemzeti sportjának jelvénye volt ez. Redmond tüzetesen átolvasta Nel személyi aktáját, így tisztában volt vele, hogy törvényes úton támogatott négy házasságon kívüli gyermeket a házasságából született másik négy gyermeke mellett, melyre a versenydíjakból és a Köztársaság gyermekek után járó támogatásából tellett neki. Az északnyugati nők szemében egy igazi Árja harcos ellenállhatatlannak tűnt.

- Jó reggelt, őrmester! – Üdvözölte Redmond.
- Jó reggelt, ezredes! – Felelte Nel feszes akcentussal, mely akár londoni stílusúnak is tűnhetett mindazok számára, akik nem ismerik Afrika fehér törzsének ejtismódját.
- Őrmester, nagyon úgy tűnik, hogy az első közös ügyünk igen furcsának ígérkezik – kezdte Redmond egy kis felvezetéssel. – Egy olyan különleges ügyben fog engem segíteni, mellyel

maga az Államelnök, John Corbett Morgan bízott meg. Döglött aktákról hallott már, ugye? Na ez aztán nagyon döglött. Egészen a forradalom idejébe vezet vissza, még a Függetlenségi Háborúhoz. Gondolom hallott már Tom Murdockról és az Olympiai Gárdáról?

- *Ja* – felelte Nel. – Egy fehér bevetési egység voltak, akiket a Fattie-k lemészároltak egy Ravenhill Ranch nevű *plek*-en³¹. – Nel a szemöldökét ráncolta. – Még az én időm előtt, *ek se*³², de láttam róla valami műsort a tévében. Valami átkozott nő pénzért elárulta őket a ZOG-nak. Mi van velük?
- Az az átkozott nő visszatér – válaszolt Redmond savanyúan. – Levelet kaptunk Trudy Greinertől, azt írja, hogy október 22-én átsétál a Mountain Gate határátkelőn. Azt mondja, ártatlan, és követeli, hogy nyilvánosan próbáljuk meg bebizonyítani ennek az ellenkezőjét, mielőtt fellógatjuk. Szép kis ajándék a Függetlenség Napjára, mi?
- *Cies*³³! És mit akar tőlünk az Államelnök ebben az ügyben? – Érdeklődött Nel. – Kapjuk el Aztlanban és öljük meg? *Lekker*³⁴, benne vagyok, de ha jól tudom, a WPB több mint harminc évig ezzel próbálkozott. Hogy járhatnánk sikerrel kevesebb, mint három hét alatt?
- Nem, úgy fogunk végigmenni a történelmünk ezen szeletén, mintha friss bűnügyről lenne szó. Megnézzük a bizonyítékokat, beszélünk a tanúkkal, ahogy a zsaruknál szokás. Trudy Greiner azt akarja, hogy a Köztársaság nyilvános perben próbálja rábizonyítani, hogy fajárlást követett el. Az a dolgunk, hogy kiderítsük, vajon *tényleg* rá bírjuk-e bizonyítani.

Redmond gyorsan és tömören felvázolta neki az ügy részleteit és a megbízás jellegét.

- Az Olympiai Gárda nyolc Önkéntese élte túl a rajtaütést Ravenhill Ranch-nél, mivel nem voltak ott, amikor történt. Csak remélhetjük, hogy valamelyik veteránnak van valami új mondanivalója, amiből kiindulhatunk, valami új információja. Különben igen szorult helyzetben találhatjuk magunkat, ha kiderül, hogy Trudy Greiner harminc-akárhány évig valami bombahíren csücsült.
- Szóval mind a nyolc túlélőről tudjuk, hogy hol vannak most? – Kérdezte Nel gyakorlatiasan.
- Igen. Némelyikük igen szép karriert futott be a háború óta. Nagy Bill Vitale valószínűleg a legismertebb közülük. Most az idahói határon teljesít szolgálatot, és lehet, beletelik egy kis időbe, mire a nyomára akadunk. Őt látogatjuk meg utoljára, de a többieket nem lesz nehéz megtalálnunk. David Leach admirálist a Bremerton haditengerészeti bázison megtaláljuk, ahol épp egy nagy építkezési projektet felügyel. Odafelé menet felhívom majd, hátha meg tudok beszélni vele egy találkozót. Frank Palmieri egy igazi technokrata – folytatta Redmond. – Nem is igazán politikus. Nem kevesebb, mint négy kormányon át képes volt megtartani a székét, mint Közlekedésügyi Miniszter. Maga az Öregember nevezte ki eredetileg, és sikerült megtartania az állását annak ellenére, hogy az Öregember csaknem összes kinevezettjét kihajították a múlt évtized tisztogatásai során, amikor a Pragmatikus Tendencia vette át az irányítást a Pártban. Túlzottan nemzetiszocialistának tartották őket, legalább is a többségüket, nem lehetnek szektariánusok³⁵, ha túl sok nyíltan náci van a kormányban, az nyugtalaníthatja a burzsoáziát és a pedáns kis keresztényeket, meg ilyen baromságok. De Palmierinek sikerült gyakorlatilag nélkülözhetetlenné tennie magát. Két legyet üthetünk egy csapásra Centraliában, mivel dr. Joseph Cord ott lakik az Ūrkozpont bázisán, McCannless-éknek pedig könyvesboltjuk van a belvárosban. Lars Frierson most középiskolai tanár The Dalles városában, Oregonban. Dragutin Saltovic-ot lehet, hogy kissé nehezebb lesz megtalálni, de jelenleg Seattle-ben van. Mintha azt hallottam volna, jövő hónapban koncertkörútra megy Európába.
- Mikor kezdünk? – Érdeklődött Nel.
- Máris. Menjünk – felelte Redmond.
- Hová menjünk? – Kérdezte az afrikander. – Az Olympiai Gárda nyolc túlélője közül kit kérdezünk ki először?
- A kilencediket – válaszolta Redmond.
- He? – Lepődött meg Nel. – Őö, uram, a kilencedik túlélő maga Trudy Greiner volt.

- Nem egészen – szólt Redmond. – Mindig úgy mondjuk, hogy nyolcan éltek túl a rajtaütést, kilencen, ha Trude-ot is beleszámoljuk, de ez így nem igaz. Ezen felül még legalább százötven túlélő volt.
- A Szövetségiek! – kiáltott fel Nel.
- Pontosan – bólogatott Don. – Köztük az az ember, aki közvetlenül utána átvált hozzánk két emberével egyetemben, és aki később hűséges Önkéntesnek és a Köztársaság jó állampolgárának bizonyult. Szerzek egy légikocsit a járműparkból, aztán irány Bremerton. A legelső személy, akit kikérdezzük, talán a legnagyobb valószínűséggel lehet segítségünkre, hogy felfedjük az informátort. Akkoriban a másik oldalon állt. Arthur McBride, a volt Szövetségi Anti-Terrorista rendőrtiszt.

Redmond leereszkedett a 300 láb magasan húzóódó, északi irányú forgalmi sávba Olympia felett, és húsz perccel később a bremertoni Seventh Streeten értek földet. Onnan ahhoz a címhez hajtottak, melyet Don beprogramozott a robotpilótába, és amely Arthur McBride aktájában is szerepelt.

Maga McBride egy magas, erős termetű öregembernek bizonyult, és még mindig megtartott valamennyit egyenes testtartásából, mely a maga korának általános katonai hanyagsága miatt csak a magasan képzett veteránokban volt fellelhető. Saját történelmi korszakuk termékeiként az NVA még élő, leghalálosabb fegyverforgatói a Függetlenségi Háború idejéből általában úgy néztek ki, mint a megöszült alkeszok, vagy botorkáló kockafejűek egy rég letűnt korból. Némelyikük még mindig úgy közlekedett nyilvános helyeken, mint valami hetvenéves tinédzser, idejétmúlt, hosszú baseball-sapkájuk fordítva ült fejükön, és még mindig ősrégi Nintendo játékaikat nyomogatták, veterán mivoltukról csak jelvényeik és az övükön lógó pisztolyok árulkodtak. McBride feje is tarkopasz és selymesen fehér volt, bajsza pedig őszülő és szépen nyírt. Szívélyesen köszöntötte a két BOSS-ügynököt otthonában, egy kis házikóban egy csendes utcácskában, anélkül, hogy bármit is mondott vagy kérdezett volna. Egyszerű vászonnadrágot és kötött pulóvert viselt. Az éppen divatos 1930-as évekbeli stílus nem volt neki való.

- Hadd hozzak maguknak egy sört. – Mondta konyhájából kijövet, kezében három barna üveggel. – Én magam készítem, mint oly sokan a Köztársaságban, és a vörös ale³⁶ söröm pár díjat is nyert már a túlparton Seattle-ben.

McBride három poharat vett elő egy szekrénykéből, lepattintotta a kupakokat és öntött.

- A Munkaszolgálattól ment nyugdíjba, ha jól tudom, ugye, uram? – Kérdezte Redmond. – Köszönöm – szólt, mikor kézbe vette a sört.
- Köszönöm, barátom. – Mondta Hennie Nel amint átvette a poharat, melyből jókorát kortyolt köszönetképp. – *Skiet 'n Engelsmann*³⁷!
- Igen, ezredes, a Munkaszolgálattól mentem nyugdíjba. Longview után húsz évet töltöttem az NDF-nél, főparancsnoki ranggal szereltem le. Tiszti képzésre sosem jelentkeztem az előéletem miatt. Nem a visszautasítás miatt aggódtam, de nem bírtam volna elviselni, ha fehér katonák „uramnak” szólítanak azok után, ami voltam. Nevezhetjük vezeklésnek. Ezután a Munkaszolgálathoz kerültem. – Felelte Redmondnak, majd magának is öntött egy pohárral. – Sok nyugdíjazott tiszthelyettes tesz így. Sok tekintetben legalább akkora megelégedettséggel tölti el az embert, mint a katonai szolgálat. Sok örömöm származott belőle az évek során, férfiak és nők csoportjait olyan jó munkásokká nevelni, akik egy új ország felépítéséért tudnak és akarnak is dolgozni. Azt hiszem, nyugodtan mondhatom, egyetlen fiam vagy lányom sem tért semmi módon rossz útra.
- Én is így látom. Jut eszembe, a fiam, Allan is szolgált az egyik csoportjában – jegyezte meg Don. – Mindig jókat mondott Önről.

- Az a kölyök, aki később úrhajós lett? – Idézte fel McBride kedves mosollyal az arcán. – Ja, emlékszem Allanre. Remek fiatalember volt. Maga az apja? Biztosan nagyon büszke rá. A híradásokból úgy tudom, most a Marson van.
- Igen, nagyon büszkék vagyunk rá. Reméljük, valamikor jövőre hazaér.
- Én is remélem. Szóval, mit tehetek Önért, ezredes?
- Uram, tudom, hogy ez némiképp érzékeny téma, de épp egy olyan ügyön dolgozom, mely során sok régi csontot kell előásnunk. Fel kell tennem néhány kérdést azokkal az időikkel kapcsolatban, mielőtt még átállt volna az NVA-hoz.
- Úgy érti, arról, amikor még a Szövetségi Anti-Terrorista Rendőrségi Szervezet tagja voltam – felelte McBride halkán. – Nem ez az első alkalom, hogy állambiztonságiak jönnek ellenőrizni a régi időkből visszamaradt dolgok miatt. Még néhány író, meg újságíró, sőt, még egy történész is volt itt egyszer a Párt Forradalmi Múzeumából, Ballardból. Nem szükséges kerülgetnie a témát, ezredes. Az igaz, hogy nem kürtölöm világgá a múltam ezen részét, viszont soha nem is tagadtam, ha olyan kérdezett róla, akinek nyomós oka volt rá.
- Tudom, főparancsnok – mondta Redmond. – De történt egy dolog, és a különös helyzetéből adódóan segítségünkre lehet. A megbízatásom azzal a rajtaütéssel kapcsolatos, amely megsemmisítette az Olympiai Gárdát.
- Gondoltam – szólta McBride, majd ajkait összeszorította. – Mindig is kíváncsi voltam, vajon mikor veszik elő a Köztársaság hatóságai azt a bizonyos ügyet. Mindig is az volt az érzésem, hogy a teljes igazság sosem derült ki. Kérdezzen csak, amit akar, de mielőtt folytatná, talán tudok olyat mondani, amiről eddig senki nem tudott.
- És mi lenne az? – Érdeklődött Redmond.
- Hmm... tudja, mit, hagyjuk inkább a végére, rendben? Kíváncsi vagyok, miért vették elő ennyivel a történetek után a Ravenhill-ügyet. Tegye csak fel a kérdéseit, ha az összképbe illesztve tudom majd elmondani, talán többet jelenthet, amit tudok.

Redmond átgondolta a dolgot és hamar arra a döntésre jutott, hogy eleget tesz az öregember kérésének.

- Hát legyen. Kaptunk egy üzenetet, mely elvileg Trudy Greinertől származik – árulta el McBride-nak. – Amennyiben valódi, azt mondja, hogy október 22-én visszatér a Köztársaságba. Azt állítja magáról, hogy ártatlan, és nyilvános tárgyalást követel az ellene felhozott vádakban. Láthatja, hogy az Ön visszaemlékezései miért is lehetnek fontosak.

McBride halkat füttyentett.

- Látom, bizony. Na, abból aztán szép kis hacacaré lenne, mi? Tudom, hogy az Olympiai Gárdát egy informátor köpte be, tudom, bizony, hisz ott voltam, amikor az az őrnagy majom fogadta a hívást, de ötletem sincs, ki lehetett az. Még akkoriban elmondtam mindent magának Corby Morgannek, és az mind a tiszta isteni igazság volt. Úgy voltam vele, hogy jobb is, ha az, mert tudtam, hogy ha akár a legkisebb kételye támad afelől, hogy igazat mondok, ott helyben lelövet. Persze szívesen felidézem újból a dolgokat.
- Rendben, uram – szólta Redmond. – Először is némi személyes háttér-információra lenne szükségem. Az első megbeszélésemen Morgan Elnök beszélt nekem arról az estéről, amikor Ön és az a két másik férfi besétáltak a táborba, hogy átálljanak.
- Igen, Schumacher őrzetető és Petoskey őrmester. Sajnos már mindketten halottak. Shoe Davy Leach-hel tartott a 101-es osztagban, és még a Tisztogatás alatt meghalt, egy laoszi drogbanda ölte meg, akiknek nem tetszett, hogy felszámolják az üzletüket. Pete pedig egy légiautó-balesetben halt meg nyolc éve. Sosem bántam meg azt a döntésemet, ezredes. Az volt a legszörnyűbb és leglesújtóbb, amit valaha is hoztam, de így kellett lennie. Abból eredt, amit a misztikusok a lélek sötét éjszakájának hívnak. Abban a pillanatban hátrahagytam mindent, ami addig voltam, de ugyanakkor ráleltem arra, amit mindig is kerestem. Ez az ország olyasvalamit adott meg nekem, ami értékesebb bármilyen úgynevezett szabadságnál, hogy talicskaszámra dőljön a pénz és, hogy disznó módjára tömjem magam a vályúnál a

fogyasztói társadalom termékeivel, amíg szét nem pukkanok. Vannak az életben fontosabb dolgok is, mint az, hogy szabadon megválaszthassa az ember, hogy miként kerül a pokolra. Olyan dolgok, mint a becsület, kötelesség, büszkeség és teljesség. Az Északnyugati Köztársaság megadta nekem azt, hogy reggel felkelhetek és tükörbe tudok nézni, ez olyan dolog, amit a régi rendszerben sosem tudtam megtenni. Egyetlen fehér férfi sem volt akkoriban képes erre.

- Kíváncsivá tett – érdeklődött Redmond. – A szomszédjai és a volt munkatársai tudnak a múltjáról?
- Igen, azt hiszem, tudnak – felelte McBride. – A fene se tudja, hogyan, mert sosem beszéltem velük erről, de gondolom, kitudódott valahogy, aztán szétterjedt a híre, vagy efféle. Úgy tűnik, mind tudják, és mégis azt mondhatom, hogy az a sok év alatt, amióta itt lakom, a közösségből egyetlen ember sem tett keresztbe nekem vagy emlegette fel a múltamat.
- Nem maga az egyetlen Szövetségi, aki kintről jött, gondolom, tudja – mondta Redmond. – Több ezer dezertőr volt, olyanok, mint maga, akiknek nem bírta tovább a gyomra, amit a kormány művel a fehérekkel itt Északnyugaton.
- Igen, tudom. De én mégis kilógtam a sorból, lévén, hogy FATPO voltam. Nekünk kellett volna az elitnek lennünk, tudja, a nagy harcosoknak, akik elsöprik majd a rasszizmust és a fasizmust a sokszínűség és effélék nevében. Elit a nagy francokat! *Szűzanyám!* Soha életemben nem találkoztam még ekkora rakás bűnöző, féltörült, perverz és mindenféle fajú gazemberrel! Mintha az Egyesült Államok kormánya szánt szándékkal túlment volna minden határon, hogy összegyűjtse a legrosszabb fehér szemetet, fekete szemetet, barna szemetet és sárga szemetet, amit csak találtak. A nők rosszabbak voltak a férfiaknál. Soha nem tudtam volna hozzáérni azokhoz a leprás pszicho-kurvákhoz, valószínűleg ez válthatta ki bizonytalan hírnevemet a szervezeten belül. Ha egy fehér férfi nem akart droghoz nyúlni vagy szexuális perverziókban részt venni, az már gyanús volt. Eminenseknek kellett lennünk, vagy, hogy kevésbé udvarias szót használjak, whiggereknek kellett lennünk. Ismeri ezt a kifejezést, ezredes?
- Fehér niggerek – felelte Redmond. – Igen, uram. Ismerem. A törvény előtt halálos sértésnek számít ez ma Északnyugaton. Nem hívhat valakit csak úgy whiggernek, ha nem tudja teljesen alátámasztani. Életemben egyszer történt csak meg, hogy az egyik fiamat kivittem a ház mögé és véresre vertem a nadrágszíjammal, akkor, amikor egy másik fiút whiggernek hívott, bármennyire felelőtlenül tette is, anélkül, hogy felfogta volna. Tanulnia kellett belőle. Aztán elmagyaráztam neki, mit jelent. Becsületére legyen, hogy a fiam ezután önként elment a másik fiú házához és bocsánatot kért anélkül, hogy erre utasítottam volna.
- Úgy bizony. Feketébb a feketéknél, ha be akartunk illeszkedni. Az a majom Woodrow Coleman volt a legmocskosabb állat mind közül. Szerintem a kannibalizmus sem állt volna távol tőle, ha megúszhatta volna, és ott náluk a vége felé talán meg is úszhatta. Azon az éjjelen, amikor meghallottam, hogy a WPB végre elkapta Detroitban, pezsgőt bontottam. Nagyon, de nagyon remélem, hogy azoknak a vadászoknak segítségére volt mindaz az információ, amivel szolgálhattam, bármennyire is régi volt.
- Nem egészen úgy zajlott a dolog – emlékezett vissza Redmond előző esti beszélgetésére Randall-el. – De ne aggódjon, Colemannek volt ideje ízlelgetni a pillanatot.
- Örömmel hallom.
- Szóval eredetileg miért lépett be a FATPO-ba, *meneer*³⁸? – kérdezte Nel.
- Hát, ha ismerik a történelem tankönyveket, tudják, hogy a második Bush után az amerikai gazdaság megroggyant, aztán többé nem állt talpra. Onnantól kezdve folyamatos válságban éltünk. Mikor elvégeztem a középiskolát Peoriában, szinte élehetetlen volt. A pozitív diszkriminációs kvóták útján nem kerülhettem be az egyetemre, úgyhogy a tengerészgyalogsághoz mentem tizenhét évesen. Húszéves koromra már a megszállt Iránban, Irakban, Szíriában és Szaúd-Arábiában is harcoltam a lázadó csoportok ellen, de addigra már

odáig fajultak a dolgok, hogy a ZOG már a saját zsoldosait sem volt képes fizetni, így elbocsátottak. Abban az időben szereltem le, amikor civil munkalehetőség fehér férfiak számára gyakorlatilag nem létezett – mondta el McBride. – Anyukám súlyos beteg volt, nyirokcsomó-daganattal diagnosztizálták, így szükségem volt valamilyen társadalombiztosításra, amivel fedezni tudtuk a gyógykezelését. Azokban az időkben a FATPO volt azon kevés melók egyike, ami még adott ilyen juttatást, ráadásul a családtagok részére is. De ez sem sokat használt. Anya nem sokkal később meghalt. Még három hónapja sem voltam a FATPO-ban, mikor már szégyelltem magam abban az egyenruhában. Istenem, máig nem értem, hogy hogy képesek egyesek itt felejteni, sőt, megbocsátani!

Hadd meséljek el valamit, ami velem történt – folytatta Mc Bride. – Úgy egy évvel ezelőtt itt voltam az egyik parkban Bremertonban, két kis unokámmal együtt. Volt ott egy korombéli férfi, aki ugyancsak a két unokájával volt ott. A gyerekek együtt játszottak a hintákon meg a mászókákon, és persze remekül érezték magukat, szóval egy bólintással köszöntöttük egymást. A férfi hajtókéjén a Függetlenségi Háború zöld-fehér-kék jelvényét viselte, mint oly sokan a hasonló korúak. Észrevettem, hogy az orra törött volt, eltorzult, vélhetően még a régi időkben. Valamiért zavart a jelenléte. Ismerősnek tűnt, de sokáig nem tudtam hová tenni, és az volt az érzésem, hogy ő is így van velem. Láttam, hogy kicsit furán szemlél engem. Aztán az élet egyik nagy véletlenjének köszönhetően szinte pont egyszerre ismertük fel egymást. Eszembe jutott, hogy hol találkoztam vele, és láttam az arcán, hogy ő is emlékszik rá, hol találkoztunk. Csaknem negyven évvel ezelőtt történt Bremertonban az egyik kihallgatósobán a FATPO-táborban. Én voltam az, aki betörte az orrát, miattam kellett ezzel a csúf sebbel leélnie az egész életét. Akkor történt, amikor puskatussal arcon ütöttem Woodrow Coleman őrnagy egyik hírhedt kihallgatása során. Ott álltam, előttem pedig bűneim élő megtestesülése. Mi a francot tehettem volna?

- És mit tett? – Érdeklődött Hennie Nel.
- Az egyetlen dolgot, ami erkölcsileg helyes – felelt McBride komor hangon. – Odasétáltam ahhoz a férfihoz, akinek még ma sem tudom a nevét, és egyszerűen azt mondtam neki, hogy tévedtem. Mind tévedtünk. Rosszat tettem Önnel és másokkal is. Annyit mondhatok csak, Isten legyen a tanúm, hogy őszintén sajnálom, hogy annyi fájdalmat okoztam az életében.
- És mit mondott magának? – Kíváncsiskodott Nel döbbenten.
- Tudják mit mondott nekem? Megcsóválta a fejét, aztán így szólt; „Én nem sajnálom. Amikor maguk rohadékok letartóztattak engem, a szó minden értelmében ártatlan voltam. Az, hogy az Egyesült Államok elvisz egy titkos helyre, ahol aztán megkínoznak, olyasmi volt, ami csak külföldiekkel történhet, sötétbőrű muszlimokkal, nem a jó öreg fehér fiúkkal, akik fordítva hordják a fejükön a baseball-sapkájukat, mint én tettem. Máig nem tudom, ki köpött be, ki vádolt meg azzal, hogy én is benne voltam, hogy azért tette-e, hogy ártson, vagy pénzért tette, vagy egyszerűen csak tévedett. De akárki szólt is maguknak, hogy én Jerry Reb vagyok, tévedett. Nem voltam az. Addig a napig, amikor eljöttek értem, egyetlen politikai vagy faji gondolat nem fordult meg a fejemben. Semmi közöm nem volt a felkeléshez, azt hittem, gyűlölöm a rasszizmust, azt hittem, szeretem a sokszínűséget, ezt a gyönyörű mozaikot, meg a többi ilyen szarságot. Azt hittem, jó amerikai vagyok. Maguk megmutatták nekem, hogy többé nem akarok amerikai lenni. Helyette férfi akartam lenni, egy fehér férfi. Amikor az a nigger őrnagy végre belátta, hogy az alárendeltjei elcseszték, lenézően kirakott engem, úgy volt vele, hogy én is csak egy újabb nyomorék kis fehér fiúcska vagyok, akivel nem érdemes vesződni. Aztán elengedtek. Kihajítottak az ajtón, összetörve, véresen. Elvonszoltam onnan magam, és amikor a testi sebeim meggyógyultak, tudtam, hogy ideje a lelki sebeimet is begyógyítanom. Így hát csatlakoztam az Északnyugati Önkéntes Hadsereghez, és a háború hátralévő részében a népem és az új nemzetem oldalán harcoltam. Maguk megölték az ártatlanságomat, megölték azt az elhúzódo gyerekkoromat, ami akkoriban általános volt. De cserébe ennél fontosabb dolgokat adtak nekem. Felnőtté tettek. Olyasmit adtak, ami addig

sosem volt meg bennem, méltóságot és büszkeséget, önmagam és a fajom iránt érzett büszkeséget. Mindezért, uram, örökké hálás leszek Önnek.”

- Aztán mi történt? – Kérdezte a döbbsent Nel őrmester.
- Nem volt más mondanivalónk, úgyhogy továbbálltam – felelte McBride.
- Visszatérve a Ravenhill-incidenshez, biztosan emlékszik, hogy egy ideig a Szövetségek azt állították, hogy műholdas felderítéssel akadtak a Gárda nyomára. Miért olyan biztos abban, hogy ez nem igaz? Miért biztos abban, hogy az Olympiai Gárdát egy informátor árulta el? – Kérdezte Don. – Azt mondta, Ön akkor ott volt.
- Ott voltam, amikor jött egy telefonhívás – szólta McBride. – A gyorsreagálású csoportunkat készenlétbe helyezték úgy este hat körül. Semmi konkrét, csak ott lógtunk a hangároknál a helikopter-leszállók mellett teljes felszerelésben, az összes fegyverünkkel, éles lőszerekkel együtt, bevetésre készen. Ott malmoztunk, fűvet szívtunk és vártunk. Nem volt előzetes megbeszélés, mint általában, amikor egy adott célpontunk volt, ha valamit fel kellett kutatni és megsemmisíteni, ha tisztogató hadműveletet kellett végrehajtsunk egy kijelölt településen, hogy letartóztassuk az összes tizenöt és ötven év közötti fehér férfit, hogy aztán Nevadába deportáljuk őket... fenébe is, biztos tudják maguk is, miket műveltünk akkoriban. Ha egy bizonyos célból kellett bevetésre mennünk, melyről a szokásos csatornákon keresztül értesítettek, volt egy adott eljárás mód, amelyet ezúttal nem követtünk. Az volt a feladatom, hogy éjfél-től átvegyem az ügyeletes tiszt posztot, szóval tizenkettőkor bementem a tiszt szobába, hogy leváltsam Hernandez kapitányt. Coleman őrnagyot is ott találtam, és józan volt, ami ilyen késői időpontban szokatlan volt tőle. Folyamatosan járkált, az óráját nézegette, kiment cigizni, aztán visszajött, láttam, hogy nagyon ideges valami miatt. Elég egyértelmű volt, hogy Coleman vár valamire.
- Megkérdezte a kaffirt, hogy mire vár? – Érdeklődött Nel.
- Nem – felelte McBride a fejét rázva. – Coleman őrnagy nagyon kemény volt a parancsnoksága alatt álló fehér fiúkkal, mint én, ha kíváncsiskodni mertek. A kérdezősködést parancsmegtagadásnak tekintette, onnan meg már csak egy lépés volt, hogy megvádoljanak rasszizmussal vagy gyűlölet-bűncselekménnyel, így hamar a szögesdrót rossz oldalán találhatta magát az ember az egyik gyűjtőtáborban. Mindannyian nagyon hamar megtanultuk, hogy kussoljunk, tegyük, amit mondanak, aztán vegyük fel a fizetésünket. Úgy éjjel kettő körül az íróasztalomnál ültem, Coleman pedig oda-vissza járkált, amikor hirtelen megcsörrent a telefonja. A saját telefonja. Nem a tiszt telefonja, nem a közvetlen vonali fax a Centcom központjából, semmi ilyesmi a számítógépeinkről. Nem hivatalos kommunikáció volt ez a saját embereinktől, ahogy lennie kellett volna, ha műholdas megfigyeléssel vagy sima katonai hírszerzéssel akadtunk volna rájuk. Mindig is az volt a benyomásom, hogy ez Coleman magánakciója volt, talán még a Centcom sem tudott róla. A lényeg, hogy Coleman bement az irodájába, és pár percig beszélgetett, nagyon halkán. Egy szót nem értettem abból, amit mondott. Aztán kijött, és mondta, hogy szóljak a leszállópályáknak, hogy indítsák a gépeket. Mikor a hangárba értünk, Coleman összehívta a tiszteket és a tiszthelyetteseket, előhúzott egy térképet, amit vagy ő vagy valaki más kézzel rajzolt egy jegyzetfüzet lapjára, és körülírta, hogy miként fogjuk előkészíteni a rajtaütést, részletesen kitérve arra, hogy hogyan helyezzük el a Claymore gyalogsági aknákat a domboldalakon. Mondok én valamit, ezredes... ez nem egy rögtönzött dolog volt. Valaki előre felmérte a terepet a Ravenhill farmnál, és el nem tudom képzelni, hogy Coleman lett volna az. Az a majom egyszerűen nem volt hozzá elég eszes. Valaki azt akarta, hogy az egész Gárdát kiirtsák, és biztosra ment, hogy így legyen. Olyasvalaki, aki tudta, mi a dolga gerillák és lázadók ellen harcoló tisztként, és higgye el nekem, nem Woodrow Coleman őrnagy volt az.
- Valaki a maguk emberei közül? – Kérdezte Redmond. – Akkor miért hagyta volna, hogy Colemané legyen a dicsőség egy ilyen sikerért, mint Tom Murdock és Melanie Young megölése?

- Ötletem nincs, uram – felelte McBride. – Coleman azt mondta, hogy napkeltekor lesz az akció, és így a felkelő nap a hátunkban lesz. Egy tízéves khaki zöld Dodge kisteherautóra kellett figyelniük. Ez volt az NVA felderítőjárműve, mely mindig megelőzte a nagyobb hadoszlopokat, amikor járművekkel közlekedtek az Önkéntesek.
- Utalt arra Coleman, hogy tudja, ki lesz a felderítőkocsiban? – Érdeklődött Redmond.

Személyes okból tette fel a kérdést.

- Úgy érte, hogy az informátor abban a kocsiban volt-e? Nem tudom. Ha Coleman tudott is róla, nem kötötte az orrukra – felelte McBride a fejét rázva. – Annyit mondott, hagyjuk azt a kocsit áthaladni, ami érhető volt, mivel az ellenség... elnézést, mármint az NVA fő hadoszlopát akartuk elkapni. Az előreküldött felderítő célja épp az volt, hogy észrevegye a rajtaütéseket vagy magára terelje azok figyelmét. Biztosak akartunk lenni abban, hogy nem fedjük fel magunkat. Mikor visszaértünk a bázisra, megtudtam, hogy az a két ember, akik abban a járműben voltak, hallották a lövéseket, kiszálltak a kocsiból, oldalba támadtak minket és párat megöltek közülünk, mielőtt elhúztak volna.
- Ez így van – jegyezte meg Redmond.

Visszaemlékezett arra az egyetlen alkalomra, amikor Bill Vitale-lel beszélt a Ravenhillnél történetekről. Bill azon a néhány évvel korábbi nyári estén már túl volt az ötödik korszán, kint beszélgettek a háza mögötti asztalnál. Vitale volt az egyik ember a felderítőkocsiban. Vitale hangos zokogásban tört ki, amikor halott barátairól és bajtársairól mesélt. Érthető okokból e kifakadásáról többet egyikük sem tett említést.

- Folytassa, kérem.
- Miután a Dodge kisteherautó áthaladt, egy aknát kellett az útra csúsztatnunk egy Bangalore-torpedóval³⁹, aztán várni a fő menetoszlopra, mely három járműből állt, egy kék és egy fehér teherautóból, meg egy Kenworth kamionból, aminek rácsos oldalai voltak, ebben sok ember volt. Bármelyik jármű haladt elöl, azt fel kellett robbantanunk, hogy megállítsuk a konvojt, aztán mindent rájuk kellett zúdítanunk, amink volt. Teljesen szabad tüzelési zóna, nincsenek foglyok, senki nem adhatta meg magát.
- Tehát az informátor nem volt a fő menetoszloppal? – Vonta le a következtetést Nel.
- Vagy így volt, vagy ott volt az informátor, de valamiért Coleman biztosra akart menni, hogy ne élhesse túl – felelte McBride.
- Mégis miért tenne ilyet egy kaffir? – Kérdezte Nel.
- Valószínűleg nem akart osztozni a vérdíjon. Tom Murdocknak egymillió dolláros díjat tűztek a fejére – emlékeztette McBride. – A többiekért is szép pénz járt, kezdve Melanie Young kétszázézerrel. Tudja, a FATPO a Belbiztonsági Hivatal alá tartozott, tehát az átlagos Szövetségi ügynökökre és rendőrökre vonatkozó szabályok ránk nem voltak érvényesek. Egy olyan rendszer alapján működünk, melyet eufemisztikusan csak teljesítménybónusz-rendszernek neveztek. Ezzel a szép kis cédulával próbálták elfedni a tényt, hogy többé-kevésbé fejjavadászok és zsoldosok voltunk. Ha sikerült megölnünk vagy elfognunk egy ismertebb NVA-tagot, akkor az egységünkön belül elosztottuk a DHS vérdíját, persze az egység vezetője kapta az oroszlánrészt. Coleman simán megtette volna, hogy kinyírja a saját informátorát, hogy ne kelljen osztozni a pénzen. Esetleg még az informátor pénzét is bezsebelte volna.
- Nagyon remélem, hogy nem így történt, mert ha igen, talán sosem tudjuk meg az igazságot – jegyezte meg Redmond komoran. – Azt mondta, van valami különlegessége a számomra. Mi is volt az?
- Persze. Nem tudom, hogy van-e bármilyen jelentősége, de ez az egyetlen dolog, amit megtartottam arról a bizonyos napról Ravenhillnél. Ezért is örülök, hogy maguk ma reggel épp erre jártak, fiúk. Már épp ideje megválnom tőle. Egy perc türelmet kérek – szólta az öregember. – Fel kell mennem, hogy lehozzak valamit. Maguk meg csak nyugodtan igyanak még sört a hűtőből; egy ideig eltarthat, mire előtúrom.

Mikor pár perccel később McBride visszatért, egy kis boríték volt a kezében, melyből egy apró tárgyat ejtett a tenyerébe.

- Tudják, ugye, hogy Coleman lelopta az aranykeresztet Melanie Young holttestéről – mondta McBride. – Később egy zsidó bulvárműsor vezetőjének adta el valami egészen elképesztő összegért.
- Igen, tudom – felelte Redmond. – A Köztársaság két kivégzésre váró amerikai kémet adott vissza Washingtonnak cserébe azért a keresztért, de csak azután, hogy a keresztben lévő vért összeegyeztették Melanie Young DNS-ével, amit az FBI adatbankjában tároltak, hogy nehegy átejtessenek a rohadékok. Az a mi saját Szent Keresztünk.
- Nincs annál szentebb – tette hozzá Nel.
- Valóban nincs – válaszolta Redmond. – Az a kis aranykereszt most már közszemlén van egy zárt vitrinben a Hősök Csarnokában.

Most McBride szólt:

- Akkor még nem tudtam, hogy az új nemzet mennyire nagyra tartja majd azt a kis aranykeresztet, de láttam, ahogy az az undorító majom letépi a lány nyakáról, és úgy döntöttem, nem akarom, hogy Murdock testét is így meggyalázzák. Amikor visszaértünk a bremeroni táborba, én voltam a felelős Murdock földi maradványainak levetkőztetéséért a halottasházban, a ruháinak és személyes tárgyainak a beszákolásáért, a holttest fényképes dokumentálásáért, ujjlenyomatok és DNS-minták vételéért, a teljes e-dokumentáció elkészítéséért, satöbbi, satöbbi. Azt hiszem, Coleman egy kis plusz megaláztatásképp adta nekem ezt a feladatot. Eltettem valamit Murdock tárgyai közül. Egy bőrszíjon volt a nyaka körül, amelyet elszakított egy golyó, de ahelyett, hogy a földre esett volna, hátul ráragadt Murdock ingére, a saját vérébe, Coleman emiatt nem találta meg. Ez lenne az.

Redmond a kezébe vette a szerény kis óntárgyat.

- Ez egy Mjölñir! Egy Thor kalapácsa! – Suttogta döbrent izgalommal.
- Azt akarja mondani, hogy Murdock óhitű volt? – Kérdezte Nel.
- Igen – felelte Mc Bride. – Akkor még nem tudtam, mit jelent, azt hittem, valami motoros ékszer vagy ilyesmi, de tudtam, hogy számára ez fontos volt. Borzasztóan éreztem magam amiatt, amit műveltünk, úgy határoztam hát, hogy ezt az egy dolgot nem hagyom, hogy az ellenségei kezébe kerüljön. Nem szuvenír volt ez, hanem... hanem így akartam bocsánatot kérni tőle, hogy elvettem ezt a gyilkosaitól. Meg tudják érteni?
- Erről eddig mi a francért nem tett említést? – Vonta kérdőre Redmond.
- Hát, kezdeném azzal, hogy nem tűnt túlzottan jó ötletnek elmondani az új harcostársaimnak, hogy kiraboltam egyik legnagyobb elesett hősünk holttestét – válaszolta McBride. – Dezertőrként amúgy is pengeélen táncoltam. Később pedig már nem tűnt fontosnak. Még mindig nem vagyok benne biztos, hogy van-e összefüggés ez és a Gárda pusztulása között. Mint mindenki más, én is bevettem a Trudy Greiner-sztorit. Úgy voltam vele, hogy ezek szerint egy pár sékelért elárulta a sajátjait. Ki tudja? Lehet, hogy végül is tényleg ez történt. Isten a tudója, hogy nem egyszer megesett az ilyesmi. Lehet, hogy ennek a kalapácsnak nincs semmi jelentősége. Mivel hallottam Coleman telefonbeszélgetését aznap éjjel, tudtam, hogy volt egy informátor. Azóta mindenki azt mondta, hogy Greiner pénzért tette, és láttam mindazokat a problémákat, amiket ez a vallási megosztottság okozott a Köztársaság társadalmában. Minek tetézzem a bajokat azzal, hogy felfedem, hogy a nagy harcos és parancsnok, Tom Murdock az Ázok követője volt, és, hogy házasságon kívül szerelmeskedett egy olyan nővel, akit a keresztények a mi saját Jeanne D'Arcunknak tekintenek? Nagyon sokkal tartoztam Corby Morgannek, mert amikor hozzá fordultunk, és azt mondtuk, hogy át akarunk állni, hitt nekünk, és nem repített golyót a fejünkbe, hogy aztán elásson minket valahol kint az erdőben.
- Mennyire volt közismert, hogy Tom Murdock óhitű volt? – Kérdezősködött Redmond.

- Kettőt és könnyebbet, ezredes! Mint mondtam, én még a másik oldalon álltam, amikor Murdock a Gárda vezetője volt. Én is részt vettem néhány hírszerzési megbeszélésen, és emlékszem rá, hogy még az FBI és a Belbiztonsági Hivatal is próbálták kihasználni a vallási megosztottságot a fajilag tudatos északnyugati közösségen belül, de semmilyen konkrét említésre nem emlékszem Murdock vallási nézeteit illetően. Ha a Szövetségek tudták, akkor az az én szintemig nem csörgedezett le. Hogy azóta miket hallottam erről, hát, az évek alatt eljutott hozzám pár megjegyzés, melyek azt sejtetik, hogy az NVA berkein belül ismert volt Murdock vallási hovatartozása. Hogy ez mennyire volt köztudott, arról ötletem sincs.
- Még egy dolog, Mr. McBride. Jól látom, hogy nem viseli a Függetlenségi Háború szalagját? – Érdeklődött Redmond.
- Persze, hogy nem! – Felelte McBride, hangjából meglepettség érződött. – Miért is viselném? Október 22-én viselem a Missoula Kitüntetettje érdemrendet, és a Kihúzás Hadművelet jelvényét a Chilliwack hadiékítménnyel együtt, mert azokat az NDF katonájaként érdemeltem ki, amikor már a Köztársaság egyenruháját hordtam. De az NVA idejéből semmit nem viselek, nem járok összejövetelekre, sem a Régi Harcosok találkozóira. Hogy is tehetném? A Köztársaság ellen harcoltam, én is felelős voltam Önkéntesek megkínzásáért és megöléséért. Mindent megtettem, hogy jóvátegyem mindezt, de ha magamon hordanám a szalagot, azzal megcsúfolnám azoknak az emlékét, akik miattam haltak meg. És megcsúfolnám az életben maradottakat is, az olyanokat, mint az a férfi, akivel a bremeroni parkban találkoztam, akit egy életre elcsúfítottam, mikor engedelmesskedtem egy majom parancsának. Mi lenne, ha összefutnék vele egy összejövetelen? Mit kéne tennem? Vegyek neki egy sört, aztán igyunk a régi szép időkre? Nem érdelem meg azt a kitüntetést úgy, ahogy az olyanok, mint maga. Ezredes úr, fogadja el, kérem, hogy szorult belém némi méltóság és illendőség!
- A szolgálati aktái alapján Ön is ott volt az NDF 2. hadseregével, amikor bevonultunk Portlandbe, hogy érvényt szerezzünk a Longview-egyezményben leírtaknak? – Érdeklődött Redmond.
- Igen, ott voltam. Hát aztán? Rajtam kívül sok ezren voltak még ott.
- A Hidak Csatájánál? – Folytatta Redmond.
- Azt hiszem, manapság úgy hívják, igen – vallotta be McBride könnyelműen. – Bár én nem nevezném csatának, csak az életem egy kifejezetten pocsék napjának.
- Az NVA/NDF hivatalos hadtörténete szerint a Portlandi Hidak Csatája a Függetlenségi Háború egyik legkiemelkedőbb hadműveletének tekintendő. Az ellenség meg akarta tagadni a 2. hadsereg bevonulását Portlandbe, úgyhogy be kellett nyomulnunk. Az NDF szabályzata szerint bárki, aki bármilyen minőségben részt vett az ottani harcokban, jogosult, hogy viselhesse a kék-fehér-zöld szalagot – mondta Redmond. – 1945 óta ez volt az első alkalom, hogy fehér katonák egyenlő esélyekkel szállhattak szembe a ZOG gazembereivel, nyílt terepen, szemtől szembe, férfi a férfi ellen, puska a puska ellen, tüzérség a tüzérség ellen, tank a tank ellen, és szét is rúgtuk a kóser seggüket rendesen. Mondja, kérem, nem maga az a bizonyos Arthur McBride Önkéntes, aki előreszaladt a 205-ös autópálya északi hídján a Columbia folyó fölött Portland határában, majd hatástalanította a robbanótölteteket, amelyeket előzőleg az amerikai hadsereg rangerei⁴⁰ telepítettek oda? – Faggatta Don. – Brooke Arnold Önkéntessel egyetemben? Erős ellenséges tűz alatt?
- Ja. És? – Vont vállat McBride. – Rég volt már az, egy eset az ezernyi közül. A rangerek leginkább a déli sávok felé lóttek, ahol a tölteteket Steve Carter, Eric Muegge és Rick Nesti Önkéntesek hatástalanították, akik mind nagyon is kiérdemelték a Vaskeresztjeiket. Brooke és én csak néhány kósza lövést kaptunk az északi sávokban.
- Ő azért bekapott egy elég csúnya lövést, ha jól emlékszem a szolgálati aktájából. Nem maga vonszolta Arnold Önkéntest biztonságos helyre, miután eltalálták, hogy aztán visszatérjen teljesíteni a küldetését, mely során a pisztolyával két rangert agyonlőtt, akik megpróbálták megakadályozni ebben?

- Igen. Miért kérdi? – Kíváncsiskodott McBride. – Már évek óta nem is gondoltam arra az esetre. Mi köze van ennek a...
- Tegnap este a feleségem és én részt vettünk a Régi Harcosok találkozásán Olympiában – mondta Redmond komolyan. – Magát nem láttuk ott, és ez gond, mert minden joga megvan, hogy ott legyen, és minden évben egyre kevesebben vagyunk. A maga döntése, de remélem, hogy jövőre magával is találkozhatunk majd. Vegye ezt személyes meghívásnak. A Köztársaságban nagyon jó az egészségügyi ellátás. Különösen büszkék lehetünk az idősellátásunkra. Ez annyit jelent, hogy van még jó néhány éve hátra. Ez idő alatt, McBride főparancsnok, nagyra értékelném, ha látható helyen viselné a Függetlenségi Háború szalagját. Kiérdemelte, és ezt meg kell mutassa azoknak a fiataloknak is, akik ebben a nemzetben nőnek fel. Eddig jó példát mutatott. Mutasson még jobbat! Viselje a szalagot! És viselje a Vaskeresztjét is! Azt, amit azon a portlandi hídon mutatott hősiességével érdemelt ki. Ma reggel, mielőtt idejöttünk, háttér-információ gyanánt elolvastam Arnold Önkéntes jelentését.
- Akkor rosszul olvasta – felelte McBride halkán. – Semmit nem érdemeltem ki. Ő tett mindent. Amit nem olvasott ki abból a jelentésből, az az, hogy annak a duci szőke lánynak több bátorság szorult a kisujjába, mint nekem az egész testembe életem legjobb napján. Ravenhill után Archie McLean Parancsnokhoz kerültem Oregonba. Attól a pillanattól kezdve, hogy megláttam, ahogy Brooke ott fekszik a földön egy medfordi rajtaütés során, jókora kalappal a fején, aranylő haja hátul lóg egy fonatban, a kezében egy AK-47 és minden vágya, hogy jól odapörköljön akármelyik niggernek vagy mexikóinak, ha az útjába kerül, a múltam halott volt. Attól kezdve ő volt az életem. Odakúsztam hozzá, kezemben a puskámmal, belenéztem azokba a fagyos kék szemekbe, és azt mondtam: „Art McBride vagyok. Házas vagy, vagy jársz valakivel?” Nemmel felelt. Aztán azt mondtam: „Mondd meg, mit kell tennem, hogy a feleségem légy!” Erre ő: „Ölj meg annyit, amennyit csak tudsz, ne árulj el, bármit tesznek is veled, és sose hazudj nekem.” Én pedig: „Úgy lesz. Akkor vehetjük úgy, hogy jegyesek vagyunk?” Rám nézett és így szólt: „Ja. Most pedig menj vissza a helyedre. Jönnek a Fattie-k.” Elkezdtem visszakúszni a helyemre, de a vállam fölött visszanéztem, és megkérdeztem: „Hogy hívnak?” „Brooke” – felelte. Onnantól újrakezdődött az életem. Már nem magukért harcoltam, nem azért harcoltam, hogy visszaszerezem a becsületem. Őérte harcoltam. Azért, hogy megérdemeljem őt. Bármit megtettem volna, bármit, hogy kiérdemeljem. Maga ezt nem értheti.
- Meg fog lepődni – válaszolt Redmond. – Én egy tizenegy éves, copfos, fogszabályzós lánnyal voltam ugyanígy. Jómagam tizenkettő voltam, de akár Godzillával is szembeszálltam volna, kezemben egy rozsdás konyhakéssel, csak, hogy láthassam a mosolyát. Az ő Godzillája az Egyesült Államok kormánya volt, és amint megláttam őt...
- Igen. Olyan volt ez is. Ha nem lett volna ott Brooke, úgy szaladtam volna vissza arról a hídról, mint egy nyúl – felelte McBride, kis mosollyal az arcán.
- Mi történt Arnold Harcostárral a háború után? – Kérdezte Nel kíváncsian.
- Isten megmagyarázhatatlan kegyelméből eredően, amit nem érdemeltem meg, Brooke megtartotta a szavát, így elvettem feleségül. Na és ezért viszont tényleg járt nekem a Vaskereszt! Istenem, Brooke világraszóló egy kurva volt! Imádtam őt, ő imádott engem, mindketten tudtuk, és szóval leírhatatlan gyönyörökkel kényeztettük egymást életünk hátralévő részében. Hosszú és keserves háborúban harcoltam azért, hogy aztán harminc évig egy alligátorral birkózhassak, uraim, de egyetlen pillanatát sem cserélném el semmi másért.
- Gyerekek? – Érdeklődött Redmond.
- Hat, ebből öt él. A legidősebb fiúnk, Jason a Kriegsmarine-nál akarta szolgálni a nemzetet, és a *Corvallisszal* süllyedt el, amikor a kínaiak támadást indítottak Juneau-nál. A többi öt él és virul, hála Istennek, és egy rakás kölyökkel árasztanak el minden hétvégén.
- Jól tudom, hogy a felesége két éve elment, ugye? – Jött Redmond halk kérdése.

- Igen. Kint a kertben a virágágyást gazolta, valahogy rosszul mozdult, valami meghúzódott, és a főütőerében egy gyenge pont kiszakadt, amit még az az amerikai találat okozott, amit egyetlen orvos sem vett észre, és a szívét elárasztotta a vér. Későn találtam rá. A kezeim közt halt meg. Számlálom a napokat, míg a halál újból egyesít minket. Mondhatni, ő volt az utolsó harci áldozat a forradalomból. Lesz még valami más, uraim? – Kérdezte Arthur McBride.
- Nem, uram. Sokat segített nekünk.
- Szóval itt az Olympiai Gárda elárulásának egy újabb lehetséges indítéka a pénzen, áruláson és a viszonzatlan szerelmen kívül. – Szólt Nel döbbenet a fejét rázva, miközben visszasétáltak jelöletlen légikocsijukhoz. – Vallási buzgóság. *Lekker!*
- Igen, nagyon úgy tűnik. – Felelte Redmond, hangja komor volt, száját összeszorította. – Ráadásul egy sokkal rosszabb katasztrófa fenyeget, mint bármi, amiről álmodni mernénk. Ha pénzért árulták volna el őket, vagy egy Szövetségi kém tette volna, azt könnyen tudnánk kezelni. Gyakran történt akkor ilyesmi. Mocskos, de történelmileg elfogadhatóbb dolog. A Murdock, Melanie és Trudy közötti szerelmi háromszög egy sötét, de érdekes és politikailag ártalmatlan lehetőség volna.
De ha kiderül, hogy az Olympiai Gárdát azért árulták el, mert egy vakbuzgó keresztény nem bírta elviselni a tényt, miszerint a Párt legnagyobb hőse Odinista volt, az totális háborút indíthatna a Köztársaság számtalan vallási csoportja között, akik mind azt követelik, hogy az ő hitrendszerüket tegyük hivatalosan is államvallássá. Ez az a dolog, ami miatt mindent elveszíthetünk, amit a forradalom óta kiharcoltunk magunknak. Jézusom, most már azt remélem, hogy *tényleg* Trudy tette, és, hogy pénzért árult el minket, vagy azért, mert Tom Murdock ejtette őt!

A fiúk a Régi Brigádból

A fiúk a Régi Brigádból

*„Ó, apám, miért vagy így szomorú ez októberi nap hajnalán?
Mikor Árja népünk büszkén ünnepli e földet mely hazánk?”*

*„Fiam, csak azon a régmúlt napon merengek, mi megváltoztatta életem,
Kölyök voltam még, mint te, mikor az NVA-ba léptem!
Hol vannak már, kik mellettem álltak, mikor a történelem íródott?
Emlékeimben most is látom a Fiúkat s a Régi Brigádot!”*

VI.

- És most? Megyünk egy kis történelmi horgászatra? – Kérdezte Hennie Nel, miközben légikocsijuk épp landolni készült a Puget Tengersizoros nyugati oldalán elterülő hatalmas tengerészeti támaszpont mellett, mely a Kriegsmarine Bremertoni Haditengerészeti Bázisa volt.
- Igen, bár nem tudom, milyen halra készítsük elő a horgunkat – felelte Redmond gondolataiba merülve. – Istenem, ebből aztán nem semmi botrány kerekedhet! De ha lehet, előbb derítsük ki az igazságot, őrmester, aztán majd ráérünk hátradőlni és kifundálni, hogy mégis mi a fenét kezdjünk vele. A következő lépés, hogy kikérdezzük az Olympiai Gárda nyolc túlélőjét. Érzékeny folyamat ez, Nel. A célunk, hogy kiderítsük, hogy *miért* is éltek túl a támadást. Másképp szólva, mi a francért volt ez a nyolc ember épp máshol, és miért nem sétáltak bele a Gárda többi tagjával együtt a ravenhilli rajtaütésbe?
- Én először is arra lennék kíváncsi, hogy miért élte túl az a két ember a zöld *bakkie*-ban⁴¹, amit a Gárda felderítőkocsijaként használtak? – Morfondírozott Nel. – Nem egészen hiszem el McBride magyarázatát, miszerint Szövetségi utasításra hagyták őket futni. Ha a Fattie-nek a védőj kellett, akkor miért ne gyűjtötték volna be még plusz két terroristáért is a pénzt? És honnét tudták, hogy maga Murdock vagy Melanie Young nincsenek abban a kocsiban?

Redmond összerezsent.

- A helyzet az, őrmester, hogy én egy kicsivel többet tudok erről a dologról – mondta halkan. – Bill Vitale volt az egyik férfi a felderítőkocsiban. Ő a családunk régi barátja, és beszélt már velem erről a témáról. Ő és Lars Frierson Önkéntes hallották maguk mögött a lövöldözést, és rájöttek, hogy őket átengedték, a fő konvojt pedig megtámadták. Visszafordultak a kocsival, egy kicsit visszamentek, majd elhagyták a járművet, és gyalog közelítettek. Beleszaladtak egy FATPO-előörsbe, kettejüket meg is ölték, a hangzavarból pedig rájöttek, hogy több száz Szövetségi van a Gárda és közöttük és, hogy sosem jutnának át élve, hogy csatlakozhassanak Murdockhoz. Ezután eleget tettek a Nyolcas Számú Általános Parancsnak, és mindketten a maguk rejtekhelyére E és E-ztek vissza.
- Nyolcas Számú Általános Parancs? – Kérdezte Nel.

Redmond mosolygott.

- Más néven a Mocsári Róka Parancs, úgy, mint „aki harcol, majd elszalad, az újabb harcig megmarad”. Nem hivatalosan a „Lábak, most cserben ne hagyjatok!” Még kevésbé hivatalosan a „Ne légy halott hős! Te barom!” direktíva. Az Öregember tudta, hogy minden Önkéntes élete többet ért száz halott Szövetséginél, ennek az Általános Parancsnak pedig épp az volt a célja, hogy ezen legértékesebb erőforrásunkat ne pazaroljuk feleslegesen. Némely amerikai és zsidó propagandisták akkor is és még ma is gyávnak tartanak minket ez a parancs miatt.
- Ez marhaság, uram – jelentette ki Nel a száját húzva. – A katona célja az, hogy háborúkat nyerjen meg, nem pedig az, hogy szépen beleszaladjon az ellenség kardjába. Ráadásul a gyáva ember nem lázad fel fegyverrel az elnyomója ellen.
- Tudom. A jó öreg George Patton⁴² mondta nagyon jól – felelte Redmond nevetve. – „Soha senki nem nyert még háborút azzal, hogy meghalt a saját hazájáért. Nyerni úgy lehet, ha eléred, hogy a másik rohadék haljon meg a sajátjáért.” Ó, nem tagadom, voltak néhányan, akiknek inába szállt a bátorság, és ezt a parancsot csak a gyávaságuk elkendőzésére használták fel. Ezt mindig észrevettük, és az ilyenek nem bírták sokáig. De sok olyan veteránt is ismerek, akik azon szellemben teljesítették ezt a parancsot, amiben kellett, és utána sosem tudtak megbocsátani maguknak ezért. Bill Vitale is ezek közé tartozik.
- Milyen taktikát kövessünk a túlélők kikérdezése során, uram? – Kérdezte Nel, óvatosan témát váltva.

- Semmi spéci – mondta Redmond. – Egy kis félrevezető őszinteség jó szolgálatot tehet. Nehéz lesz hihető magyarázatot találnunk arra, hogy miért ásvunk elő régi csontokat, főleg ennyire régi csontokat, mint amikről az Olimpiai Gárda esetében szó van. Az a véleményem, hogy a legjobb megközelítés, ha egyszerűen elmondjuk az igazságot, hogy kaptunk egy üzenetet, amely vélhetőleg Trudy Greinertől származik és, hogy azt tervezi, Hazatér. Érdekes lesz látni, miként reagálnak a hírre. Emellett ki kéne derítenünk, hogy ezek az emberek hogyan kerültek az NVA-ba, mitől váltak faji nacionalistává vagy nemzetiszocialistává, vagy akármi is a világnézetük. Még a régi időkben, ha be akartál lépni a Pártba, írnod kellett egy legalább 10.000 szavas esszét épp erről a témáról, a legapróbb részletekre is kitérve. Az volt az érv egy ilyen követelmény mellett, hogy senki nem képes egy ennyire hosszú és összetett hazugságot leírni anélkül, hogy valami olyan kerülne bele, ami végül lebuktatja.
- Kivel beszélünk elsőként a Gárda nyolc túlélője közül, ezredes? – Kérdezte Nel, miközben a Redmond asztalán heverő aktákat nézegette. – David Leach admirálist említette, tudom, de miért őt?
- Szerintem azzal az emberrel kéne kezdenünk, aki a legnagyobb potenciális veszélyt jelentheti a Köztársaság biztonságára nézve, ha kiderül, hogy egy régóta rejtőzködő áruló az illető – válaszolta Redmond.
- Az nem doktor Cord lenne? – Érdeklődött Nel. – Elvégre ő a Köztársaság úrprogramjának *de facto*⁴³ feje.
- Hmmm, lehet. Bár, ha Cord a ZOG egy régóta rejtőzködő kémje, akinek az úrprogramunk szabotálása a feladata, akkor elég rosszul végzi a dolgát. Mi vagyunk az egyetlen nemzet a világon, akiknek egyáltalán *van* valódi úrprogramja, köszönhetően neki. Senki másnak nincs állandó állomása még a Holdon sem, nemhogy a Marson. A legveszélyesebb lehetséges áruló kérdésében én magam Leach-re teszem a voksom. Másik nevén Véres Dave-re, ahogy még a gerillakorszakában hívták az NVA-ban.
- Közismert név ez, és nem csak azért, mert admirális – szolt Nel elgondolkodva.
- Az, bizony – felelte Redmond komoran. – David Leach a *Spokane*-incidens hőse, ami az új-zélandi Wellingtonban történt. Egy egész országgal szállt szembe egyetlen csatahajóval, és kiszabadította a tengerészeinket a helyi dutyiból. Ez még a te korod előtt történt, amikor még Dél-Afrikában voltál. Leach csaknem kirobbantott egy háborút, az ENSZ őrjögött, de Leach visszaszerezte a fiainkat, és megmutatta az egész világnak, hogy nem érdemes baszakodni az Északnyugati Köztársasággal. Az volt az utolsó évem a Speciális Szolgálatnál, mielőtt átjöttem a BOSS-hoz. Hála Leach remek tengeri katasztrófa-kezelési képességének, két csodás hetet tölthettem a hóban a montanai határon, és a 88 mm-es ágyúink mellett állva néztünk farkasszemet a vonal túloldalán lévő nyolcezer kínai katonával és egy jó harmincezres, többnyire amerikai sereggel, azon morfondírozva, hogy vajon mikor kapnak parancsot a támadásra.
- Maguk hányan voltak, uram?
- Egy hadosztály, nagyjából 4.500 ember, tehát túlerőben voltunk – felelte Redmond. – Úgy alakult, hogy doktor Cord plazmasugár-ágyúi mentették meg a napot. Az amerikaiak nem bombázhatták az állásainkat anélkül, hogy az első hullámban elveszítsék a repülőgépeik és a pilótáik nyolcvan százalékát, szemtől szembe pedig nem mertek megütközni velünk. Vietnám óta nem mertek senkivel szembeszállni, férfi a férfi ellen, lent a harctéren. A légitámogatásuk nélkül lemészároltuk volna őket, és ezt ők is jól tudták. Azt is mondhatjuk, hogy a *Spokane*-incidenssel lépett az Északnyugati Köztársaság igazán a nemzetközi porondra. Az ok, amiért Leach admirálist tartom politikailag a legérzékenyebbnek a túlélők közül, az az, hogy Bill Vitale egy tábornagy, de Leach a Katonai Vezérkar tagja, és hozzáfér a Köztársaság legtitkosabb védelmi hírszerzéséhez. Emellett ő felel egy újfajta hadihajó-osztály kifejlesztéséért a Kriegsmarine számára, mellyel a világ bármely pontját elérhetjük majd, valami szuper rombolóról vagy repülőgép-hordozóról van szó. Ha sikerül vízre tennünk

ezeket, az azt jelentheti, hogy idővel elkezdhetünk visszaszerezni a népünknek olyan területeket, mint Dél-Afrika, Rodézia vagy Ausztrália. Ha az Olympiai Gárda túlélői közül valaki áruló, akkor David Leach az, aki a pozíciójából eredően a legnagyobb kárt tudja okozni.

- Miként kapta az admirális a Véres Dave nevet? – Érdeklődött Nel.
- Ravenhill után Leach kissé bekattant, vagy talán végig az volt, csak Ravenhill hozta ki belőle. Leach nem engedelmeskedett a parancsoknak, hanem önállóan választotta ki magának a következő küldetését. Keletnek indult, hogy Idahóban csatlakozzon annak a félőrült O. C. Oglevy-nek a csapatához – idézte fel Redmond. – Nincs sikerebb a sikernél, így a Párt elnézte neki a parancsmegtagadást. Később, a háború utolsó évében Leach maga is Parancsnok lett, az Ellensburgi Gárda vezetője. Szerintem azért adták neki ezt a tisztséget, hogy szépen csendben szétzilálják Oglevy bandáját még a függetlenség kikiáltása előtt és, hogy ne hogy beleszaladjunk amolyan Ernst Röhm-féle problémákba. Minden mobil partizánegység vezetője teljes taktikai szabadságot élvezett, szabadon választhatták meg célpontjaikat. Leach volt az egyik legjobb, és el kell mondjam, hogy Oglevy után valószínűleg a legkegyetlenebb is. Védelmükre szóljon, hogy a legszörnyűbb ellenséggel álltunk harcban, olyannal, amely az egész fajunkat ki akarta irtani. Leach viszonzta a törődést, kamatostul. Szó szerint elüldözte az amerikaiakat a maga szektorából, nyers erővel. A vége felé már a FATPO és az amerikai tengerészgyalogosok is megtagadták a közvetlen parancsokat, ha Ellensburg környékére kellett volna menniük, annyira rettegtek Véres Davey Leach-tól. Ezen kívül elüldözött vagy legyilkolt minden egyes embert, fajtól függetlenül, ha nem tudta bizonyítani, hogy van vér az arcában.
- Vér az arcában? Akkor Leach Keresztény Identitású? – Kérdezte Nel.
- Nem, ő nemzetiszocialista – felelte Redmond elégedett büszkeséggel. – Most, hogy az egész társadalmunk szerkezete a Harmadik Birodalmon alapszik, és amikor a katonatiszteknek és az SS-be jelentkezőknek a nemzetiszocialista ideológiával kapcsolatos tanfolyamokon kell részt venniük, nehéz elhinni, de sajnos volt egy hosszú és szégyenteljes időszak Rockwell parancsnok megölését követően, amikor az amerikai nemzetiszocialista mozgalom a kabaré szintjére süllyedt. Maga az Öregember is NS volt, mint ezt bizonyára te is tudod, és mindent megtett azért, hogy ebben az országban visszaállítsa a nemzetiszocializmus becsületét, méltóságát és célját, de egyszer úgy jellemezte az egészet, hogy olyan feladat volt, mintha egy rakás szabadon engedett majommal akarnánk kifestetni a Sixtusi-kápolnát. A becsületükre válják, hogy Leach és a hozzá hasonló NS-fiúk sokat tettek azért, hogy visszaállítsák azt a bizonyos ne-baszakodj-a-Führer-fiúkkal hírnevünket. A világ ismét megtanult félni tőlünk, ahogy kell. Leach sosem ejtett foglyokat, és ahogy akkoriban mondták, proaktív módszerekkel bánt el a helyi rendszerhű elemekkel. De még milyen proaktívan! Többnyire láncfűrészekkel és hegesztőpisztolyokkal. Az összes előkertből nagyon hamar eltűntek azok a piros-fehér-kék szabadkőműves törlőrongyok, és Ellensburg környéke nagyon hátat fordított Amerikának, nagyon gyorsan, ez egyszer biztos. – Don kis szünetet tartott, mintha gondolkodna rajta, hogy hozzátegyen még valamit. – Emellett Leach volt a 101-es osztag vezetője a Tisztogatás során.
- 101-es osztag? – Kérdezett vissza Nel.
- Ők feleltek azért, hogy érvényt szerezzenek a Fajellenes Bűncselekmények törvényének – mondta Redmond –, főleg a 9-es cikkelynek. Furcsa, hogy pont ma kell beszéljek Leach-csel. A lányom épp tegnap este kérdezett ezekről a dolgokról.
- A hóhérokról – bökte ki Nel.
- Igen. Ők voltak azok a csapatok, akik több mint hetvenezer embert végeztek ki egy év alatt, főként fehéreket, akikről erkölcsi bizonyossággal tudni lehetett, hogy feketékkel vagy más nem-fehérekkel léptek szexuális kapcsolatba.
- Erkölcsi bizonyossággal? – Kérdezte Nel. – Nem jogi bizonyossággal?

- Miféle jog? Nem volt rá idő, nem voltak bíróságok, és egy földi pokolban éltünk – sóhajtott Matt. – Ezért van az, hogy egyesek mind a mai napig petíciókat írogatnak a Pártnak, hogy indítsanak nyomozást az ügyben, hogy tisztázhassák a nagyfi vagy egyéb rokon nevét, aki lámpavasra került, amikor a 101-es osztag átvonult a városon. Persze, hogy követtünk el hibákat, és a Párt igen busás kárpótlásokat meg ösztöndíjakat fizetett már ki a leszármazottaknak. De többnyire eltaláltuk a dolgokat. Akár velünk voltak, akár nem, az egész északnyugati közösség titokban gyűlölte a fajkeverést. A lelke mélyén minden fehér ember így érez. Ok nélkül csak keveseket vádoltak meg. Volt idő, amikor nem tudtál úgy kimenni az utcára még egy kisebb városkában sem, hogy ne láttál volna egy vagy két halottat a fákon vagy a lámpaoszlopokon lógni. Volt pár fehér férfi, mellettük az ázsiai vagy filippínó kurváikkal, de leginkább fehér nők a... vágyaik állataival. Elnézést, de ennek a bűnnek még a gondolatától is hányingerem van. Ez a törvény még mindig érvényben van, mint azt te is tudod, és így is kell lennie, míg el nem jön a valódi Impérium⁴⁴ kora. Idővel az is eljön. Azok a romlott nők közül néhány itt maradt Longview után, Isten tudja, miért. Azt hitték, hogy az emberek majd elfelejtik? Valaki mindig emlékszik, és egyszer valaki elmondja. Épp a múlt héten akasztottak fel egy ötvenkilenc éves nagyanyát Pullmanban. A saját fia talált pár régi fotót a padláson, amiket az anyja volt olyan hülye, hogy megtartott, a képeken az anyja a kínai pasijával enyelgett a középiskolában. A férfi NS volt, és feljelentette az anyját. Abszolút helyesen cselekedett, és hálás vagyok Istennek, hogy nem vagyok a helyében.

Nel bólogatott.

- Ez még jóval az én időm előtt történt, de megértem, hogy miért kellett a dolgoknak így történniük. Kell lennie egy faji határvonalnak, amit soha senki nem lép át. Mert ha átlépjük, mindenki mindent elveszít. Talán ha kicsit szigorúbban betartattuk volna az Erkölcstelenségi Törvényt az Apartheid⁴⁵ idejében, még mindig Germistonban lennének. A buzikat is fellógatták?
- Nem – mondta Redmond.

Közben a tengerészeti támaszpont kapujához hajtottak, azonosították magukat az őrségnek, akik aztán egy negyed mérföldre balra lévő irodaházba irányították őket.

- A homoszexualitást annyira szégyenteljesnek tartották, mint ahogy az is, hogy még a halálban sem voltak hajlandók elismerni a létezését – folytatta Redmond. – Nem nyilvánosan intézték el a dolgot. Az a pár fartúró meg leszbikus, akik annyira hülyék voltak, hogy nem értették meg, mi zajlik körülöttük... ők egyszerűen megszűntek létezni, és ahol lehetséges volt, minden dokumentumot, a létezésük minden kézzelfogható bizonyítékát megsemmisítették. Tudja, őrmester, hogy máig nincsen semmiféle törvény e perverzió ellen a Köztársaság törvénykönyveiben? Elmebetegségnek minősül, mert az is.
- Istenkároklás – húzta a száját Nel. – Ezeket a lényeket meg kellene kövezni, ahogy a Biblia mondja. Ezek a férfiak és nők azt mondják, hogy jobban tudják, mire való a testük, mint maga az Isten, aki megteremtette őket. Azt hiszik, felülbírálnak Istent.
- Igen, bibliai szempontból valóban istenkároklás, de a buzik tényleg teljesen örültek. – Folytatta Redmond a gondolatmenetet, közben a fejét rázta. – Voltál teljes egészségügyi vizsgálaton a seregben és amikor rendőrnek álltál, ugye? Voltál prosztatavizsgálaton?
- Ne beszéljünk róla – húzta száját Nel.
- Ja, tudom. Ha felnyomnak valamit az ember seggébe, az fáj, de a homoszexuálisok kifejezetten élvezik ezt a mocskos fájdalmat és megaláztatást. Én azt mondom, ez elmebetegség. Nagy ritkán találoztunk ilyen esetekkel a Köztársaságban, az érintetteket azonnal örültnek nyilvánítják, és elmeorvosintézetbe zárják, ahol vagy meggyógyítják intenzív gyógykezeléssel, vagy ha ez nem lehetséges, az elméjükön lézeres törést végzünk, hogy újratekessenek. Higgye el, ha ez történik velük, bizonyos értelemben ugyanúgy meghalnak, mintha megkövezték volna őket.
- De a kövezés sokkal szórakoztatóbb lenne! – Tiltakozott Nel.

- Azt hiszem, maga és Véres Dave jól kijönnek majd – nevetett Redmond. – Megérkeztünk. Menjünk.

A két rendőr a hatalmas Bremertoni Haditengerészeti Támaszpont technikai szárnyában találkozott Véres Davey Leach admirálissal. Irodája ablakából kitekintve Don egy sor hosszú és karcsú atommeghajtású U-bootot⁴⁶ látott a dokkokban, míg egy másik sűrű tengerelattjáró épp a Tengersizoros vizét hasította, járőrözését megkezdve. Leach admirális egy izmos, mogorva kinézetű, hatvanas férfi volt, őszülő, vöröses tengerészsakállal. Könnyű lett volna elképzelni, amint Leach egy sebes klipper⁴⁷ hajókormány mögött áll, készen arra, hogy áthajózza az Északnyugati-átjárót, vagy megkerülje a Jóreménység fokát, néhanapján pedig elrendelje a szófogadatlan matrózok keelhauling⁴⁸ néven illetett kemény büntetését. Kék Kriegsmarine uniformisának mellkasán tucatnyi kitüntetés díszelgett.

Épp irodájában volt, és az *N.R.S. Bismarck* úszó erőd tervrajzait nézegette.

- A plazmafegyverek a lényeg – magyarázta, közben összetekerte a rajzokat. – Az első világháború óta egyetlen haditengerészet sem talált ellenszert a tenger alól jövő támadásokra, sem pedig jól működő védelmet a légítámadásokra azon kívül, hogy újabb repülőgépek egész felhőjével veszik körül a hajót. A felszínen úszó hajókból egyszerű hordozók, rakétakilövő-állomások, vagy szállítóhajók váltak. Mi most egy integrált, számítógép-vezérlésű részecskesugaras elhárítórendszeren dolgozunk, mely képes lesz bármely, a felszín alól kilőtt torpedó vagy rakéta, valamint bármilyen légi célpont kilövésére, beleértve a műholdakat és az űrállomásokat is. Néhány éven belül, uraim, a Kriegsmarine lesz a világ egyetlen haditengerészete 1914 óta, amely okkal érezheti magát védettnek a tengeri- és légítámadások ellen. Idővel a többi világhatalom is kifejleszt majd hasonló rendszereket. Ki tudja? Talán látni fogjuk, ahogy a plazmasugár alapú légvédelemmel felszerelt csatahajók a háború hatékony fegyvereiként születnek majd újjá. Ez azt is jelenti majd, hogy képesek leszünk anélkül átcsoportosítani hadosztály méretű katonai kontingenseket a tengerentúlra, hogy a drága és sérülékeny légi szállításra kellene támaszkodnunk. A régi, huszadik századi elképzelés az volt, hogy a légierő majd mindent megold. Az amerikaiak egész sor nyomorult kis győzelmet arathattak náluk sokkal gyengébb ellenfelek fölött a század végén a tömeges bombázásoknak köszönhetően, és ez úgy tűnt, igazolja is az elméletet. Hát, a részecskesugár feltalálása óta a légi fölény megtörtetett, a tengeri haderő pedig kezdi visszaszerezni hírnevét.

Leach egy kanapéra mutatott; a két BOSS-ügynök leült, míg ő maga az egyik tervezőasztalnak támaszkodott.

- Akkor hát miről is szerettek volna beszélgetni velem? Találtak itt egy kémeket? – Az öregember félelmetesen mosolygott. – Nem lesz veled dolguk. Elég, ha azzal fenyegetik, hogy öt percre egyedül hagyják egy szobában velem, és máris mindent el fog mondani, amit tudni akarnak. Régóta nem nyírtam ki senkit úgy szépen lassan.
- Az Olimpiai Gárdáról szeretnék beszélni Önnel – vágta rá Don. – A Ravenhill Ranch-ről szeretnék beszélni. Arról szeretnék beszélni, hogy maga miért nem volt ott, amikor Murdock és a többiek bajba kerültek.
- Hogy miért nem voltam a Gárdával? – Mordult fel az öreg. – Elmondom én, miért nem voltam ott! Azért nem voltam ott, mert Tom Murdock bébiszitternek jelölt ki engem Szent Joe Cord mellé a segélyállomásra. Azt az embert, aki feltalálta ezeket a plazmafegyvereket, amelyekkel lehetségessé vált nemzetünk túlélése, örülök, hogy nem fojtottam meg a két pusztá kezemmel, mint oly sokszor akartam! Murdock parancsnok arra utasított, hogy én biztosítsam az ideiglenes orvosi állomáshelyet Poulsbóban, ahol aztán kezelhettük volna a Port Orchard-i bevetés esetleges sebesültjeit. Trudy Greinernek is ott kellett volna lennie az

- egyik furgonunkkal. Szükség szerint nővérként kellett volna segítenie, és neki kellett volna odaszállítania a sebesülteket. De sosem érkezett meg, később aztán megtudtuk, hogy miért.
- Úgy gondolja, hogy Trudy Greiner azért nem érkezett meg a mentőállomásra, mert ő volt az informátor, aki elárulta a Gárdát? – Kérdezte Redmond.
 - Maga nem nagyon ismeri a történelmet, ugye, fiacskám? – Csattant ki Leach. – Hol volt maga az elmúlt harminc évben? Igen, pont azért nem volt ott az a kurva. Egymillió dollár húzta a zsebét, szóval jobb dolga is akadt. Tudja maga, hol voltam én, amikor a fivéreim, a nővéreim és a bajtársaim meghaltak, ezredes? Azt hallgattam, amint Szent Joe a kibaszott Jézus Krisztus üdvözítő kegyelméről pofázik, közben szikéket, gumikesztyűket meg infúziókat pakoláztunk ki az asztalra, meg varrófonalat, hogy összeférceljük az embereinket, meg morfiumos injekciókat, hogy ne üvöltözzenek, miközben az életüket próbáljuk megmenteni egy istenverte Burger Boy gyorsétterem hátsó raktárhelyiségében! Volt egy hordozható tévénk, a CNN-re állítottuk, és a hajnal első fényeinél hallottuk meg, hogy mind meghaltak! Összepakoltuk a felszerelésünket, én beszálltam a kocsimba, Cord meg az övébe, és pucoltunk onnan! Annyira kiborultunk, hogy még azokból a jópofa kis ketchupös tasakokból sem vittünk, amit az ilyen helyeken adtak! Mégis mi a francért kérdezősködnek erről ennyi év távlatában? Ez a Jaapie kölyök szerintem még meg sem született akkor!
 - Komoly kérdések merültek fel ezekkel az eseményekkel kapcsolatban, admirális – válaszolta Redmond nyugodtan.
 - Miféle kérdések? – Kérdezett vissza Leach türelmetlenül.
 - Admirális, az Államelnök utasítására az a feladatom, hogy kiderítsem, mi is történt pontosan Ravenhillnél, és miért – szólt Redmond. – Sajnálom, hogy rabolom az idejét, de épp erre készülök, hogy kiderítsem, mi történt.
 - Ha ez a dolga, megtenne nekem egy szívességet, és elmondaná? – Szólt Leach, aki most halk volt és mintha összement volna, fejét elfordította. – Én mindig... ez az egész ügy Trudy Greinerrel... nekem valahogy soha nem stimmelt a dolog, Redmond.
 - Miképp nem stimmelt, uram?
 - Soha nem tudtam megérteni, hogy hogy lehetett képes... arra, amit elvileg tett. A fenébe is, sosem néztem volna ki belőle, hogy áruló! – Bökte ki végül, hangjából egy egész élet szenvedése és dühe érződött. – Bármit megadnék, ha...
 - Ha mi, uram? – kérdezte Redmond.
 - Ha úgy halhatnék meg, hogy tudom, nem ő árult el minket – sóhajtott Leach. – Én ugyanis... végül is szerelmes voltam belé. Mindig az motoszkált a fejemben, hogy valahogy sosem derült ki az egész sztori. Olyan dolog volt ez, amit el akartam hinni, biztosan érti. Egyszerűen csak... nem stimmelt az egész.
 - Akkor talán itt az idő, hogy helyre tegyük a dolgot – javasolta Redmond. – Talán őt magát is megkérdezheti majd erről.
 - *Micsoda?* – Kérdezett vissza Leach döbbenetben.
 - Hazatér – szólt Redmond. – Október 22-én. A Függetlenség napján. Trudy Greiner a Mountain Gate átkelőnél lépi majd át a határt, legalábbis ő ezt mondja.
 - Ejha... pontosan mit szeretnének tudni? – Kérdezte Leach óvatosan.
 - Először némi háttér-információra lenne szükségünk – felelte Redmond. – Azt szeretnénk tudni, hogy kezdetben miként került kapcsolatba a fehér faji nacionalizmussal, hogyan jutott el az NVA-ig? Kezdve a legelején.
 - Pensacolában nőttem fel, és már kölyökkoromtól kezdve a tengerre vágytam – idézte fel Leach. – Apám az Egyesült Államok haditengerészetének nyugalmazott tengerészparancsnoka volt. Számára az egész világegyetemben csak három igaz dolog, három abszolútum létezett; Isten, anyám és a haditengerészet, nem feltétlenül ebben a sorrendben. Ötévesen már velem csináltatta a vitorla hajtogatását, a tengerészcsomókat és a duplacsomókat a hajónkon. Tizenhét évesen vonultam be, és miután letudtam az

alapkiképzést a Great Lakes Kiképzőközpontban, onnan a *Higby* rakétafregatra osztottak be a Perzsa-öbölbe. Időnként kilőttünk egy-két cirkálórakétát Teheránra vagy Rijádra, vagy akire épp mondta az épp aktuális Bush vagy Clinton vagy más üresfejű az Ovális Szobából. Minket nem érdekelt. Mi voltunk a Nagy Amerikai Olajbirodalom élő lándzsahegyei és büszkék voltunk rá. Vártuk, mikor jön végre a parancs, hogy atomot dobjunk Mekkára, hogy jól odacsapjunk a befőttesüveg-fejűeknek. Ironikus, nem? Lehet, hogy belőlem vált volna a Köztársaság legnagyobb ellensége, ha azoknak a rohadékoknak van annyi esze, hogy békén hagyjanak. Azután az egész életemet annak szenteltem, hogy megmutassam az Egyesült Államok kormányának, hogy rossz emberrel basztak ki. Maguk szerint megértették?

- Azt hiszem, kezdik már kapizsgálni, admirális – felelte Redmond mosolyogva. – Pontosan miként basztak ki Önnel? Ez nem csak hivatalos kérdés, hanem személyes is. A maga nemzedékében mindenkinek megvan a saját története. Mindig is lenyűgöztek ezek a történetek. Mi történt?
- Ja, jól mondja – helyeselt Leach. – Az én nemzedékemben mindenkinek megvan a saját története, egy esemény, ami az amerikaiat visszaváltoztatta fehér emberré. Oké, ha maguknak nem gond, hogy a munkaidejükben itt sztorizgatunk, akkor nekem sem. Ez az én sztorim. Amint említettem, a Perzsa-öbölben járőröztünk. Aztán jött az átfegyverzési parancs és kimenőt kaptunk, amit úgy imádnak a tengerészek. Visszatértünk hát a járőrözésből, egyenesen egy egzotikus kikötővárosba. A *Higby* szóban forgó egzotikus kikötője egy Eilat nevű hely volt, egy üdülőváros a Vörös-tenger partján, ami akkor még Izrael államhoz tartozott, mielőtt az eredeti tulajdonosai visszavették azt a bizonyos földterületet, Allah áldja a nevüket és tartsa meg halhatatlan bátorságukat, ami még minket is szegyenbe hozott. Épp tizenkilenc lettem, ifjú voltam és erős, tele voltam energiával, és több havi zsoldom húzta a zsebemet. Én és pár barátom épp kimenőn voltunk, a partokat jártuk, hogy felcsípjünk pár magas, vékony zsidó lányt, akik a napsütötte lábaikkal és arrogáns, levantei ábrázatukkal úgy nyüzsögtek ott, mint a kígyók. Mind hallottuk, hogy milyen jól lehet dugni velük, és mennyire hajlandóak voltak megtenni nemzetközi kötelezettségeiket nekünk amerikai szövetségeseinknek. Mindig jól nevettem ezen, amikor a 101-es osztagnál nyomtam az ipart. Életemben egyetlen alkalommal próbáltam fajgyalázásba keveredni, és a Sors akkor is lesújtott rám, keményen lesújtott! Az élet furcsa egybeesése. Zajt hallottunk. – Idézte fel Leach, amint tekintete visszakalandozott a múltba. – Egy izraeli rendőri egységbe botlottunk, akik az egyik móló alatt egy kis arab srácot vertek, talán tizenkettő, ha lehetett. Sosem tudtam meg, miért, de az a három nagydarab rohadék nagyon beleadott mindent. Termetes férfiák göndör, fekete hajjal, kampós orral, frissen borotvált képpel, hatalmas izmokkal. Verték a fiút, ütötték, ütötték, fejbe, arcon rúgták, a bordáit ütötték gumibotokkal, kézzel, lábbal, a golyóit rúgták, miközben az a földön fetrengve üvöltözött. Arabul egy szót sem tudtam, de valahogy rájöttem, hogy szitkozódik, nem pedig kegyelemért könyörög. Az a tekintet! Jobban lenyűgözött, mint bármi addigi életemben. Addig még sosem láttam senkit szembezállni a zsidókkal. Egy fiatal fiút láttam, aki átkokat szór a halál képébe, és ez nagy hatással volt rám. Fehér, nem fehér, azóta is nagyon komálom a palesztinokat. Persze, barnák, de az élő Allahnak hála, aki teremtette őket, bátor és nemes fajta! Valahogy akkor rájöttem, mit akarok. Ugyanezt a tekintetet akartam látni egy fehér fiú arcán. Látni akartam, hogy egy fiatal férfi a saját fajtából ugyanilyen bátran viselkedik. A cimborák vissza akartak tartani, mondták, hogy ne avatkozzak bele, ez a zsidók országa, nem a mi dolgunk. Bocs, haver, de ha három gazember épp halálra ver egy kisgyereket, függetlenül attól, hogy hol vagyok, vagy, hogy milyen a színe, az igenis az én dolgom. Igen jódarab ember voltam én is akkoriban, így rájuk rontottam. Ütöttem, rúgtam őket, ahol értem, és jól elvertem a kóser seggüket. Akkor tanultam meg, hogy ha valódi ellenállásba ütköznek, és nincsenek sokkal jobb esélyeik a győzelemre, a zsidók gyávák. Az egekig magasztalt izraeliek messze nem voltak olyan kemények, mint a hírnevük, akkor pláne nem,

ha egy olyan emberrel kellett szembeszálljanak, aki nem fél tőlük. Ők hárman voltak, nagydarab pasik, és ha lett volna bennük kurázsi, csúnyán helybenhagytak volna, de én vertem el őket. Az egyiktől elvettem a gumibotját, és mindhárom mocskos zsidót belevertem a homokba, az istenverte kampós orrukából dőlt a vér és sírtak, mint a kisbabák. A palesztin kölyök elszaladt. Ötletem sincs, mi lett vele.

Mikor visszaértem a hajóra, kitört a világvége. Mondanom sem kell, hogy az egyik úgynevezett barátom azonnal beköpött. Akkoriban a fehérek olyan gyorsan köptek egymásra a ZOG-nak, hogy beleszédült az ember. Semmi faji büszkeség, semmi becsület vagy méltóság, semmi önbecsülés. A tengerészgyalogosok vártak engem, letartóztattak, és onnantól kezdve az életem egyetlen hosszú rémálom volt. Egyszer mosolygott csak rám a szerencse, ugyanis amikor a parancsnokom meghallgatta az én sztorimat meg az izraeliekét, nem volt hajlandó kiadni engem nekik, és még a Pentagonból érkező közvetlen parancsot is megtagadta. Ez még azelőtt történt, hogy érvénybe lépett volna a Sokszínűségi-törvény. Néhány évvel később már nem volt egyetlen fehér férfi sem a kapitányok között, legföljebb tiszték, akik működésben tartották a hajókat, akkor már esélyem se lett volna. De Barlow kapitány igazi tengerész volt, és kiállt mellettem, amennyire csak tudott. A lincseléstől mentett meg. Ha kiadtak volna Izraelnek, most nem állnék itt. De Barlownak nem volt más választása. Becsukatott a zárkába, aztán hadbíróóság elé állítottak gyűlölet-bűncselekményért és „fanatikus megnyilvánulásért”, ahogy akkoriban nevezték az ilyesmit az Egységes Hadi Igazságszolgáltatásban. Az én esetemben a szokásosnál komolyabb volt a helyzet, mivel a vélt fanatikus megnyilvánulásom az antiszemizmus volt, ami mindig rosszabb volt bármi másnál, talán a niggerezést kivéve. Az amerikai haditengerésztől dicstelen menesztéssel szereltek le, apám nagy megdöbbenésére és szégyenére, és egy évet lehúztam a kóterben Portsmouth-ban. Miután kiengedtek, az apám kitagadott. A körülmények sosem érdekelték. Csak azt a „dicstelenül menesztve” beírást volt képes látni. Az Egyesült Államok Haditengerészetének mindig igaza volt. Pont, történet vége. Próbáltam kereskedelmi hajózási engedélyt szerezni, a fenébe is, még egy libériai gőzbárka is megtette volna, csak visszakerüljek a tengerre, de nem jött össze. Még a Hudson-folyón sem tudtam munkát szerezni egy szemétszállító hajón, mert látták azt a „dicstelenül menesztve”, meg az „antiszemita” bejegyzést az irataimon. Semmi munkát nem kaptam burgersütögetésen meg sepregetésen kívül. Úgy voltam vele, ha már bűnhődök, akkor ideje a bűnt is elkövetnem. Úgy döntöttem, hogy antiszemita *leszek*. Elmentem a könyvtárba és elkezdtem olvasni a zsidókról. A pensacolai könyvtárban voltak nyilvános számítógépek, és akkoriban még létezett pár honlap, amiken megírták az igazságot, amelyeknek Szingapúrban meg efféle helyeken voltak a szerverei. Online sikerült elolvasnom Henry Ford könyvét, *A nemzetközi zsidót*. Egy olyan oldalra is sikerült rátalálnom, amelyen fent volt Rockwell parancsnoktól a *Fehér Hatalom*. Ha a könyvtárban rajtakaptak volna, hogy kinyomtatom, letartóztatnak gyűlölet-bűncselekményért, így inkább fejezetenként elküldtem egy privát postafiók szolgáltató nyomtatójára, amit kínaiak működtettek. Vagy nem tudták elolvasni vagy egyszerűen csak nem érdekelte őket, míg rendesen fizetek. Munka után mindig beugrottam és a napi bérem nagyját otthagytam azokért az értékes oldalakért. Újra és újra és újra elolvastam azt a könyvet, így nemzetiszocialista lettem. A mai napig gyűjtöm a *Fehér Hatalom* példányait. Otthon több mint száz különböző kiadásom van belőle, tizenkét nyelven. Attól a naptól kezdve mindmáig egyszer nem inogtam meg azon tudásomban, hogy Hitlernek igaza volt és, hogy korunkban az összes gonoszság a földön abban gyökerezik, hogy elutasítottuk ezt a német férfit és az üzenetét, amelyet mindannyiunkhoz intézett. Hirtelen megértettem, hogy miért olyan a világ, amilyen. Aztán egy napon egy véletlen folytán belebotlottam egy honlapba, amelyen az Öregember írásai voltak az Északnyugati Migrációról. Logikusnak tűnt ez az ötlet, hogy mi, akik jól ismerjük a zsidókat, tartsunk össze, hogy a tortából legalább egy apró szeletet visszaszerezhessünk tőlük. Úgy egy évig dolgoztam a segédmunka-ügynökségeknél Pensacolában és St. Pete-ben, mire sikerült félretennem egy

kis pénzt, amiből aztán felültem a buszra, és irány Seattle! Bármilyen munkát elvállaltam a tengeren, a mólókon, és idővel sikerült megismernem egy embert, aki összehozott az NVA-val.

- Ahol kiérdemelte a Véres Dave becenevet – jegyezte meg Redmond.
- Ja, én voltam a srác, akit az épp aktuális parancsnokom akkor hívott, ha valami igazán csúnya melót kellett elvégezni – morogta Leach. – Őrült voltam, Redmond. Bevallom. Őrült voltam, őrzöngő vadállat. Őrültem haragudtam amiatt, amit az Egyesült Államok művelt velem. Dühön és gyűlöleten éltem. John Paul Jones-ról⁴⁹, Perry-ről⁵⁰ és Farragutról⁵¹, Midway-ről⁵² és a Koralltengerről⁵³ szóló történeteken nőttem fel. Soha nem akartam mást, csak szelni a tengerek habjait, ugyanabban az egyenruhában, amit apám is viselt, és ezt tették velem, csak azért, mert nem tudtam tétlen maradni, amikor láttam, hogy egy gyereket halálra ver egy pár gyáva féreg. Furcsa, hogy épp gyűlölet-bűncselekménnyel vádoltak meg. Mert az az egy év, amit a kóterben töltöttem, az oltotta belém a gyűlöletet, Redmond, olyat, amit aztán évekbe tellett, hogy kontrollálni tudjak. Időnként még most is elvesztem a fejem.
- Mint amikor a *Spokane* kapitányaként lőni kezdte az új-zélandi Wellingtont, hogy kiszabadítsa hét emberét? – Kérdezte Redmond szárazon.
- Bántották a fiaimat – mondta halkán Leach. – Én aztán nagyon is jól tudom, hogy milyen érzés ilyen helyzetben lenni. Barlow csak annyit tehetett meg értem, de ha valaki az én irányításom alatt áll, azért a végsőkig elmegyek. Senki nem emel kezét a fiaimra. Soha. – Aztán mosolygott. – Hát, rajtam kívül senki.
- Ravenhill után kelet felé ment, ha jól tudom? – Kérdezte Don. – Sőt, ahogy hallottam, a Párt utasítása ellenére ment keletre. Azt mondták Önnek, hogy jelentkezzen McLean Parancsnoknál Medfordban, de az aktái szerint a háború hátralevő részét a Hayden Lake-i Gárdával töltötte, amíg parancsnoki szerepet nem kapott Ellensburgban.
- Úgy érte, O. C. Oglevy-vel tartottam-e? – Nevetett Leach. – Mi az hogy! Együtt jártuk a vidéket, szó szerint! Harley choppereken meg páncélozott harci járműveken utaztunk, mint Mad Max az Országúti Harcos, mint a kibaszott Dzsingisz Kán! Guruló vikingek! Ez volt a legközelebb a szárazföldi vitorlázáshoz. Volt egy páncélozott kamionunk, úgy hívtuk, Nagy Mama, volt rajta minden, még húszmilliméteres géppuskák is! O. C. nem szarzkodott ezzel az Elsőkni és Elkerülni baromsággal, de nem ám! Nem mi szöktünk el a ZOG elől és kerültük el őket, hanem a ZOG szökött el és került el *minket*! Mindent üldözőbe vettünk, amin az Egyesült Államok egyenruhája volt. *Odacsaptunk, odacsaptunk és odacsaptunk!* – Mondta Leach, közben öklével a tenyerét püfölte szemléltetésképp. – És amikor a földre kerültek a rohadékok, rúgtuk és rúgtuk és rúgtuk őket! Aztán benzint öntöttünk rájuk, meggyújtottuk őket, és néztük, ahogy lángolva fetrengenek a földön és üvöltenek. Harci helikoptereket küldtek utánunk, azokat Nagy Mamával fogadtuk, és konfettit csináltunk belőlük, a fém- és húsdarabok, meg a vér úgy hullottak ránk, mintha havazna. Másokat lézerirányzott 50-es kaliberű puskákkal szedtünk le, amikhez magunk készítettünk páncéltörő golyókat. Tankokat küldtek, mire mi gödröket ástunk, amiket nitrát-műtrágyás bombákkal töltöttünk meg, és vagy húsz méter magasságba robbantottuk azokat a tankokat! Ránk küldték a Rangereket, azoknak úgy mentünk neki, mint az örültek, és takonnyá vertük őket. Emlékszem egy fickóra, úgy hívták, hogy Pici Knowlton. Annyi esze volt, mint egy darab kőnek, de két méter volt és csupa izom. Volt egy piros tiszta fém tűzoltóbaltája, amit az erdőben talált egy erdészlakban. Bőrrel borította be a nyelét, meg mindenféle furcsaságot írt rá, csókolgatta és azzal is aludt. Még nevet is adott neki, tudják?
- Igen, uram – felelte Redmond. – Tudok róla. Úgy nevezte el, hogy Kölcsönkenyér Visszajár. Ez azzal állt kapcsolatban, hogy jó ideig a Soledad börtönben ült, ott történt vele valami, már nem emlékszem rá, pontosan mi is volt az, már, ha egyáltalán tudni lehetett. Kölcsönkenyér Visszajár most a Hősök Csarnokában van kiállítva Olympiában Walter Knowlton bajtárs két Vaskeresztjével egyetemben.

- És ez így helyes. Vicces dolog. Sosem tudtam Walternek nevezni. Pici annyira erős volt, hogy egyetlen ütéssel képes volt szétverni egy bakelitsisakot, mintha csak egy dinnye lenne. Azok voltak a legszebb idők, amikor a lojalistákat⁵⁴ intéztük el, azokat a tetves szarokat, akik ki merészeltek tenni egy amerikai lobogót a teraszukra, vagy kinyitották a mocskos pofájukat, és minket szidtak. Volt valami piros-fehér-kék seggfej valami kis idahói városkában, aki a gonosz rasszizmusról jártatta a száját, mi erről tudomást szereztünk. O. C. és a fiúk begurultak a városba, közben a hangszóróinkból a *Born to Be Wild* zengett, és higgye el, többet nem volt gondunk azokkal a helyekkel. Mivel a többségük már nem is létezik. Porig égettük mindet, és ha találtunk sőt, beszántottuk a földbe, amolyan rituálé módjára, hogy soha többé ne nőjön ott semmi. Azt akarta tudni, hogy honnét kaptam a Véres Dave nevet? Innen kaptam, és kiérdekeltem.
- Igen, uram, én is így hallottam. Visszatérve Ravenhillre, maga is ott volt a megbeszélésen a hoodsporti rejtekhelyen a Port Orchard-i bíróság ellen tervezett támadás előestéjén?
- Ott voltam, bár nem végig – mondta Leach. – Én és még jó néhányan. Gyakorlatilag az egész Gárda ott volt, kint az erdőben a ház mögött, figyeltük az úton a forgalmat, fegyverek csőre töltve. Emlékszem, hallottam, hogy Murdock mondta, hogy nem tetszik ez neki, hogy egyszerre mind itt vagyunk egy helyen, de szükséges volt.
- Miért volt szükséges? Nem mondta? – Kérdezte Redmond.
- Én nem hallottam. Mondjuk nem volt szokványos. A Gárda a legtöbbször legalább két csoportban közelítette meg a célpontot, még gyakrabban három csoportban. Murdock vezette az egyik csapatot, Melanie Young vagy egy másik őrmester a többit.
- De amikor a *witkommandót*⁵⁵ támadás érte Ravenhillnél, majdnem mind ott voltak, azt a néhány embert leszámítva, akiket más feladattal bíztak meg – jegyezte meg Nel. – Példának okáért tudjuk, hogy mindössze négy Önkéntest küldtek, hogy hozzák el a házi készítésű aknavetőcsövekkel felszerelt teherautót. Furcsa, hogy ennyire nagy veszélynek tettek ki egy ilyen fontos fegyvert. Van valami sejtése, hogy miért történhetett így, *meneer*?
- Ötletem sincs – felelte Leach szomorúan, a fejét rázva. – Akkor még nem voltam tiszt, csak egy sima Önkéntes. Azt tettem, amit mondtak. Murdock parancsnok behívott a rejtekhelynek használt ház nappalijába a megbeszélésre, hogy megkapjam a feladatomat, ó, úgy éjjel egykor lehetett. Nem mondtam sokat, igazából nem is nagyon volt mit mondanom. Cord és Trudy Greiner akkor már ott voltak, és röviden beszéltünk a segélyállomással kapcsolatos teendőkről. Semmi szokatlan nem volt. Ők ketten felvázolták Murdock parancsnoknak, hogy milyen orvosi eszközökkel rendelkezünk, milyen járműveket fognak használni, és hasonlók. Greiner azt mondta Cordnak és Murdocknak, hogy pontban hétkor a segélyállomáson lesz. Azt mondta, majd kinyitja magának a raktárszobát. Gondolom, mielőtt engem is behívtak, kapott egy kulcscsomót a Burger Boy-hoz. Az üzletvezető is közénk tartozott, mint mondtam.
- Tehát azt mondta, hogy ott találkoznak? Szóval nem az volt a terv, hogy Cord Önkéntest és magát elkíséri a segélyállomásra? – Kérdezte Redmond óvatosan.
- Épp ezt mondtam, nem? – Morogta Leach.
- Van valami ötlete, hogy hová mehetett, hogy miért vált külön a Gárda többi tagjától?
- Nincs – felelte Leach. – Mindig azt gondoltam, hogy kiügyeskedett Murdocktól valami megbízatást, hogy legyen ürügye otthagyni minket, hogy aztán beköphessen, de bármi volt is az, az én jelenlétemben nem esett róla szó. Ahogy mondtam, akkoriban csak amolyan kiskatona voltam. Azt mondták, hogy maradjak Corddal, és biztosítsam, hogy ő és Greiner zavartalanul mindent megtehessenek a sebesültjeinkért. Ha a Fattie-k ránk támadtak volna, én lőttem volna, míg ők összepakoltak és menekültek volna, ha tudnak. Hé, mindketten értékesebb tagjai voltak a csapatnak, mint én, és megértettem, hogy én feláldozhatóbb vagyok. Engem ez nem zavart. Megkaptam az utasításaimat, aztán kimentem az erdőbe egy pár órán át húzni a lóborrt egy hálósáokban, mielőtt én és Joe Cord két külön járművel

elindultunk teljesíteni a küldetés ránk eső részét Poulsbo felé. Ő jött utánam. Akkor láttam utoljára azt a Greinert, amikor úgy fél kettő körül elhagytam a házat.

- Megbízható információnk van arról, hogy Coleman, a FATPO parancsnok nem sokkal éjjeli kettő után kapta a hívást az informátortól. – Mondta Redmond elgondolkozva, ujjával a térdén dobolt közben. – Láttá Trudy Greinert távozni?
- Nem, nem láttam – szólt Leach.
- Azt mondta, Trudy Greinernek az egyik NVA teherautót kellett volna vezetnie, amit mentővé alakítottak. Akkor ott kapta meg a teherautót?
- Hmmm... hát, mint mondtam, nem láttam őt elmenni, azt láttam, hogy kocsival jött. Azt hiszem, hogy Toyota lehetett, vagy valami japán kocs. Miért? – Kérdezte Leach.
- Semmi – sóhajtott Redmond. – Csak próbálom végighúzni a hálóm a múlt vizein, hátha fennakad benne valami. Példának okáért kíváncsi lennék, hogy mennyire volt köztudott, hogy Tom Murdock odinista volt, a régi északi istenek mondavilágának követője, mint ahogy annyi sok honfitársunk is az a Köztársaságban. És ha igen, okozott ez valamiféle súrlódást?
- Ez nekem új – mondta Leach, láthatóan meglepve. – Nem mintha valaha is érdekelt volna. Mindig azt gondoltam, hogy ez a vallás csak egy mese, egy figyelemelterelés. Ez zavart engem mindig is az olyan emberekben, mint Joe Cord, és ez zavar engem a mai napig az ilyen emberekkel kapcsolatban. A vallás nem fontos. A faj a fontos. Persze nem akarom kritizálni keresztény bajtársainkat, tudom, hogy a Keresztény Identitású emberek a legjobb honfitársaink közé tartoznak, ráadásul a legjobb katonáink közé is. Ez mindig is így volt. Isten is tudja, hányat vezettem közülük. De mindig ott motoszkált egy kis gondolat a fejemben a kereszténységgel kapcsolatban. Van Jézus, és van *Jézus*. Mindig volt egy gyanúm, hogy ha beüt a krach, a keresztények *Jézust* választják majd a fajuk helyett. Biztos emlékszik, mit mondott erről az Öregember.
- Igen, emlékszem – szólt Redmond. – Bár eredetileg Rockwell parancsnok mondta ezt. A kereszténységnek egyetlen nagy gyengesége van, mégpedig az, hogy ezt a közösséget a hit tartja egyben, és nem a vér, és egy keresztény lehet, hogy inkább egy olyan majom mellé áll, aki hisz a *Jézusban*, mint egy fehér ember mellé, aki nem. Ezt a hibát a Keresztény Identitás véleményem szerint igen ügyesen orvosolta.
- Mindebben lát valamit, ami arra utalna, hogy nem ő tette? – Türelmetlenkedett Leach.
- Admirális, nem vagyok benne biztos, hogy ennyi idő elteltével egyáltalán lehetséges kideríteni, hogy *mi* a fene történt – sóhajtott Redmond. – Van még egy dolog, amit szeretnék megkérdezni Öntől. Az NVA Önkénteseinek statisztikailag nagyjából húsz százaléka volt nő, és minden NVA-egységnek megvoltak a maga párkapcsolata, melyek közt volt a keresztény házasságoktól kezdve a mindenki mindenki-féle szexuális szabadosságig minden egyéb is. Felmerült annak lehetősége, hogy Trudy Greiner Tom Murdockkal járt, mielőtt ő és Melanie Young összeálltak, hogy úgy mondjam.
- Igen, így volt – helyeselt Leach. – Nem olyan dolog volt ez, amit bárki bejelentett volna a tábornoknál, de azért elég jól ráéreztem az ember, hogy melyik női Önkéntes melyik pasinak csapja a szelet. Maga is viseli a szalagot, magának is tudnia kell.
- Én egy kicsit fiatal voltam ahhoz, hogy ráérezek az ilyesmire – szólt Redmond.
- Ja. Murdock szakított Trudy-val, amikor ő és Mel összejöttek. Nem maga az első, aki felveti, hogy talán ez is motiválhatta Trudy-t arra, amit tett.
- Volt valaha is nyílt konfliktus vagy érzelmi feszültség hármójuk között, valami tipikus szerelmi háromszög? – Érdeklődött Redmond.
- Hmmm... ilyenre nem emlékszem. Nem láttam, nem is hallottam effélet. – Felelte Leach megfontoltan, közben állát vakarta. – De ismétlem, ezredes, akkoriban nem voltam több sima katonánál. Nem voltam gyakran olyan helyzetben, hogy ilyesféle dolgokat lássak vagy halljak. Sajnálom, de többet erről nem tudok mondani.
- Köszönöm, uram – mondta Redmond.

Felállt, hogy távozzon, Nel követte példáját.

- Nagy segítségünkre volt.
- Miért káromkodnak ennyit az idősek a Köztársaságban? – Kérdezte Nel morcosan, mikor kísértáltak az épületből.
- A többségük észre sem veszi magán. Niggerek közt nőttek fel, és sok niggerizmus rájuk ragadt. Ötven évvel ezelőtt ez volt az amerikai dialektus. Néha hallani, hogy nyolcvanéves NVA veteránok olyanokat mondanak egymásnak, hogy tesó, meg vazze, meg mi a pálya? Az idősebbek, akik az Egyesült Államokban nőttek fel, a szexualitás terén is sokkal vulgárisabbak. Valószínűleg mi vagyunk az egyetlen nemzet a Földön, ahol a nagymamák kiborítják és megbotránkoztatják a lányunokáikat a vacsoraasztalnál. Valószínűleg ez állhat a mögött, hogy a Kulturális Minisztérium miért próbál mindenkit visszaszoktatni a viktoriánus korszakba ruházkodás terén. A barkókkal és a magas nyakú ruhákkal együtt remélhetőleg a régi erkölcsök is felélednek majd.
- Nagyon úgy tűnik, hogy ez az Oglevy kissé őrült volt – jegyezte meg Nel.
- Igen, de a *mi* őrültünk volt – helyeselt Redmond. – Bármennyire is megvetem Oglevy-t és a múltunk ezen részét, be kell valljam, hogy sokkal tartozunk a rohadéknak. Tudja, hogy nem sokkal Longview után, mielőtt Oglevy-t megölték, a Szövetségi egy renitens csoportja megtagadta, hogy kiengedjék az Öregembert a coloradói Florence Szövetségi börtönből? John Corbett és Pat Brennan telefonon beszéltek Colorado katonai kormányzójával. Azt mondták neki, hogy odaküldenek egy repülőgépet, és nagyon ajánlják, hogy az Öregemberrel a fedélzetén térjen vissza Olympiába, különben a következő ember, akit odaküldenek, hogy kihozza, O. C. Oglevy lesz. Mikor az embereink a börtön kapujához hajtottak, azonnal kiadták az Öregembert.
- Ki a következő a listán? – Érdeklődött Nel.
- A BOSS-nál végzett munka egyik nagy előnye, hogy egy csomó érdekes emberrel találkozhatunk. Faggatott már valaha kabinetminisztert, Hennie? Frank Palmieri. Üljünk be egy ebédre, aztán mehetünk vissza Oly-ba, a Közlekedési Minisztériumba.

Redmondot és Nelt már várták az Ötödik utcában lévő minisztériumi irodaépületben, ahol felkísérték őket a minisztérium legfőbb szentélyébe, a harmadik emeletre. Frank Palmieri, a közlekedési miniszter egy zömök, vidám küllemű ember volt, egyszerű inget és nyakkendőt viselt, kopaszodó fejét ősz haj ölelte körül egy vékony sávban, fehér szőrrel borított karjai izmosak voltak, és tisztességes pocakkal büszkélkedhetett. Egy igazi öregúrnak nézett ki. Szívélyesen megrázta kezüket.

- Mindig öröm a BOSS-szal dolgozni – szólt a technokrata. – Foglaljanak helyet, uraim!
- Megtiszteltetés Önnel találkozni, miniszter úr. A Köztársaságért tett szolgálatai közismertek – szólt Redmond.
- Azok nem csak az én szolgálataim, ezredes. Azok egy teljes nép vívmányai, amely nem hagyja, hogy a földbe döngöljék – felelte Palmieri büszke őszinteséggel. – Az amerikaiak és az egész átkozott külvilág egy egész nemzedéken át próbált minket megfojtani. Egy évvel a Longview-egyezmény után Chelsea Clinton böszén hirdette, hogy még egy esztendő, és mi gonosz rasszisták mind fakérgen élünk, és gyalog vagy ökrösszekéren közlekedünk majd, olyan kemény szankciókkal sújtanak. Ehelyett tökéletesítettük az alkoholmotort, a villanymotort, nehéz munkára pedig a metánmotort. Egy csepp olajat nem importáltunk már egy évtizede az Északnyugati Amerikai Köztársaságba! Nincs rá szükségünk. Az egész gazdaságunkat a disznószar működteti. Az összes gazdasági szankció ellenére, amit az amerikaiak és a világ többi része kirótt ránk, a miénk a világ legjobb közösségi közlekedési rendszere. A Köztársaságban minden városnak, ahol több mint negyven-ezren laknak, van valamiféle könnyűvasúti hálózata, amire öt penny egy vonaljegy, és minden nagyvárosban vannak

metrók, villamosok és a várost átszelő helikopterjáratok. Az autópályáink jó minőségűek és tágasak, a dugókról pedig már csak a történelemkönyvekben lehet olvasni. Ha nincs hangulata az embernek átrepülni minden felett, akkor mehet a Régi I-5-ösön óránként kilencven mérfölddel egy elektromos járművel, bekapcsolja a tempomatot és a robotpilótát, hátradőlhet szépen és úgy beszélgethet a szomszéd sávban haladó jármű utasával, hogy nem kell felemelje a hangját. Minden évben jönnek mérnökökből és várostervezőkből álló delegációk, hogy a seattle-i, portlandi és boise-i metrórendszereket tanulmányozzák.

- Persze az is sokat segít, ha a fehér emberek anélkül vehetik igénybe a közösségi közlekedést, hogy nem rabolják ki, erőszakolják és ölik meg sárszínű gazemberek – jegyezte meg Redmond.
- Igen. Mindig is ez volt a legnagyobb gond az államokbeli tömegközlekedéssel a régi időkben. Az amerikaiak úgy oldották meg ezt a problémát a forradalom után, hogy a vidéki fehér lakosság nagyját a metroplexekbe telepítették át, ezzel együtt gyakorlatilag betiltottak mindenfajta magántulajdonú járművet, az embereket pedig benzinfaló vonatokba meg buszokba terelték, mint a szarvasmarhákat. Már mióta erre vagyok a legbüszkébb, hogy úgy tudtuk elérni, hogy a fehér ember az esetek többségében letegye a kocsiját, és inkább buszokon, vonatokon, repülőkön, helikoptereken és hajójáratokon utazzon, hogy mindezt önként és dalolva teszi. Az amerikaiak ezt csak erővel tudták elérni. A fosszilis tüzelőanyagokból származó rengeteg füstgáz okozta környezeti károkról már az 1950-es években is tudtak, de a fehérek mégis ragaszkodtak a füstös autóihoz, mert rettegtek felszállni a buszra. Ezen kívül azok az idioták tönkretették a saját vasúthálózatukat a nagy olajtársaságok kénye-kedve szerint, akik azt akarták, hogy kamionokkal teljenek meg az utak. Nálunk nincsenek többé azok a 18-kerekű behemótok, amelyek tönkretették az Egyesült Államok összes autópályáját. Az Északnyugati Légítársaságnak naponta több száz járata van, és már huszonegy éve nem volt egyetlen halálesetünk sem. Adjanak meg két helyet, egy kiindulási pontot és egy célt, bárhol egy seattle-i lakástól kezdve Wyoming legeldugottabb erdei kunyhójáig. Várjanak pár percet, míg beszélek a comon, és mondok egy menetdíjat, melyért legfeljebb tizenkét órán belül a megadott cél száz lábas körzetébe jutnak. Na jó, mondjuk néhány száz láb, ha már Wyomingról van szó.
- Ez most egy Wyoming-vicc volt, miniszter úr? – Kérdezte Redmond fáradt hangon.
- Aligha – szólt Palmieri vigyorogva. – Lévén, hogy jómagam is wyomingi vagyok. Egyedüli olasz kölyökként nőtem fel ott azon az istenverte helyen, amit Laramie-nak hívnak.
- Elnézést, uram, és nem, ez nem Wyoming-vicc volt. Wyoming a Hazánk egyik legszebb vidéke, és csak szeretném megjegyezni, hogy én és a családom rendszeresen ott töltjük a nyaralásunkat...

Palmieri felnevetett.

- Szóval a legjobb barátai közül többen is wyomingiak? Figyeljen, ezredes, ne aggódjon. A világon minden országnak megvan a maga kis belső kisebbsége, amiből viccet csinálnak. Az íreknél a Kerry-men, az oroszoknál a grúzok, satöbbi. Nincs ezzel gond. Az a tágas égbolt több mint kárpótol azért a pár kellemetlenségért, amit fehér honfitársainktól kapunk. Tudjuk, hogy van valamink, ami nekik nincs, és ez megér pár viccet. Ha a munkám nem tartana itt, holnap már Jackson Hole-ban lennék. Szóval akkor mit tehetek Önökért?
- Uram, Nel őrmester és én egy igen furcsa ügyben folytatunk nyomozást, és egy kis kerülővel tudok csak rátérni a tárgyra. Legyen türelemmel; ez eltarthat egy ideig.
- Persze – felelte Palmieri csodálkozva.
- Sok évvel ezelőtti eseményekkel kapcsolatos ez az ügy. De mielőtt erre rátérnénk, kíváncsi lennék a személyes hátterére, miniszter úr – mondta Redmond. – A saját előéletére. Hogyan került kapcsolatba a forradalommal? Ez nem csak hivatalos érdeklődés. Be kell valljam, ez a hobbim, hogy kiderítsem, a mi nemzedékünk férfiai és női miként döntöttek úgy, hogy a saját vágyaikon és kívánságaikon kívül valami nagyobbért élnek az életüket.

- Jézusom, hol is kezdjem? – Kérdezte Palmieri, még mindig kíváncsian, de lelkesen.
- Kezdjük az elején, nem? – Szólt Redmond.
- Teljesen az elején? Hát jó. Apám New Yorkban született. Akkor hagyta ott a középiskolát, amikor az ő apjával, az én nagyapámmal egy szívroham végzett, miközben valami gazdag zsidó lakásában rakta le a padlószőnyeget. Apám egész életében munkásember volt, az az igazi kékgalléros pátriárka. Nagy ember, rövid fekete hajjal és egy jókora sörhassal, de afölött ugyancsak jókora mellizmokkal és karizmokkal dicsekedhetett. Nem volt mérnöki végzettsége, de ha utakat vagy hidakat kellett építeni, Sal Palmieri mondta meg a mérnököknek, hogyan kell ezt csinálni. Egy autópálya-építő vállalkozással jött ki Wyomingba egy nyári munkára, aminek három hónapig kellett volna tartania. Úgy érezte, ennél már nincs lejjebb.

Ekkor ismert meg egy Gina Yates nevű lányt. Az anyámat. Hirtelen Wyoming volt az egyetlen hely a földön, ahol lenni akart. Apa Laramie-ben telepedett le. Ironikus módon Szövetségi alkalmazott volt, de ez nem mentett meg minket az It Takes A Village-programtól, amikor ennek is eljött az ideje. Anya újjászületett fundamentalista⁵⁶ volt, apám pedig áttért az ő hitére és meg is keresztelkedett, mielőtt elvette őt feleségül. Legalább is hivatalosan.

Egyszer, még gyerekkoromban elmondta, hogy egy szót nem hitt el belőle, és ennek ellenére egy pillanatot nem bánt meg az életéből, amit anyámmal tölthetett. Apa úgymond beállt a sorba, ha az egyházzal meg Jézusról volt szó, de anya hithű keresztény volt. Na nem azokra a begyöpösödött eszementekre gondolok. Anyám azon újjászületettek közé tartozott, akik őszintén hitték, hogy Isten a szeretet, és Jézus azt akarta, hogy mindenki boldog legyen. Nagy családuknak volt. Nyolc közül én voltam a második. Akkor még nem sejtettem, de már ez gyanússá tett bennünket a hatóságok szemében. A fehér pároknak nem szabadott volna, hogy sok gyerekük legyen, nekik elárvult ferdeszeműeket kellett volna örökbe fogadniuk Koreából vagy akárhonnán. A sokgyerekes fehér családok azt jelentették, hogy valaki nem a program szerint éli az életét. A fundamentalisták híresek arról, hogy inkább kényeztetéssel nevelnek, mintsem bottal, de nálunk nem ez volt a helyzet. Sem anya, sem apa soha nem emelte ránk a kezét. Nem volt rá szükségük. Soha fel nem merült egyikünkben sem, hogy feldühítsük apát. Higgye el, ilyen sose történt. Ha valamelyikünk rossz hangulatban volt és anyát idegesítette, akkor a többiek rámentek az elkövetőre és szépen helyre tették. Remek gyerekkorom volt, legalább is egy ideig.

- Mi történt? – Érdeklődött Redmond.
- Gyűlölet-bűncselekmény történt – idézte fel Palmieri komoran. – Akkoriban mi más történt volna? Tíz voltam, amikor a Gyermekvédelmi Hivatal eljött értem és a testvéreimért. Biztos tudja, hogy létrehoztak erre egy külön Szövetségi ügynökséget, külön bevetési csoportokkal, akiknek az volt a feladata, hogy elvigyék a fehér gyerekeket az általuk nem megfelelőnek ítélt otthonokból. Ez volt az It Takes A Village-program, ami egy könyvről kapta a nevét, amit az a mocskos kurva Hillary írt.
- Igen, tudom. Érdekes módon épp előző este beszélgettem a lányommal történelmünk e szakaszáról – felelte Redmond. – Majdnem engem is elvittek, amikor hat voltam. A nagybátyámnak és a nagynénémnek gyakorlatilag ide kellett csempészniük Északnyugatra.
- Ja, hát, gondoskodjon róla, hogy a lánya jól az eszébe vésse ezt a fejezetet a történelemkönyvekből – mondta Palmieri keserűen. – Az én családom volt az egyik első áldozatuk. Pont olyan volt, mint az október 22-i helyzet Singer-ékkal, de Laramie nem Coeur d'Alene volt. A szomszédaink csak ott álltak reszketve egy helyben és csak néztek. Ennyit a cowboy-örökségről. Az egyikük egy tipikus falusi minden lében kanál nő volt. Ő adta fel anyámat a pénzért. Ő hívta fel a Gyermekvédelmi Hivatalt, és azt mondta, hogy anya gyűlöletre nevel minket és homofób irodalmat olvastat velünk. Biztosra mentem, hogy a vadászok ráleljenek a vén szajhára. Tizennyolc évvel ezelőtt végre a nyomára akadtak egy cincinatti-i öregek otthonában és átvágták a torkát. Küldtek róla fotót. Az eset óta először

mentem akkor vissza Laramie-ba, és elástam azt a fotót anyám és apám sírköve közé. Azóta minden évben visszatérek, de azelőtt sosem. Nem mehettem üres kézzel a szüleim sírjához. Maga nem olasz, úgysem értené.

- A nagynéném Tori Stoppaglia, és régóta személyes jó barátja vagyok William Vitale vezérőrnagynak, szóval de, miniszter úr, megértem. Mi volt a homofób irodalom, melyet az anyja elvileg a kezükbe adott? – Kérdezte Redmond.
- Anya a mi kis vasárnapi iskolánkban egy King James⁵⁷ bibliából tanított minket – mondta Palmieri. – Akkor még nem tudtam, de később fontosnak tartottam, hogy tanuljak egy kis történelmet, és volt néhány Szövetségi bírósági ítélet, melyek szerint a King James-féle változat homofóbiát tartalmaz, a Leviták könyve és egyebek. Tudja, hogy volt akkoriban, azok a washingtoni rohadékok hogy fosztották meg az összes szabadságjoguktól úgy általában a fehéreket és legfőképp a keresztényeket. Olyan helyzeteket teremtettek, ahol az ember *létezni* tudott, de *működni* nem. A valódi Szentírást nem tiltották be, ó, dehogyis, azt nem lehetett az Alkotmány Első Kiegészítése miatt. De ha egy King James bibliát használtál az általuk „befogadónak” titulált Szentírás helyett, akkor feljelentettek egy polgári bíróságon, melyre nem volt érvényes az a kicsi, ami még megmaradt az alkotmányos biztosítékokból. Vagy akár egy Emberi Jogi Bíróság elé is odavonszolhattak, ahol az állam elvehette a gyerekeidet, hála egy közigazgatási rendeletnek, mely megkerülte a bíróságokat és a jogrendszert.
- Igen, a polgári jogrendszerrel való visszaélés volt az egyik kedvenc és a legpusztítóbb fegyverük – helyeselt Don. – Ez az egyik oka, hogy a Köztársaságban nincsen polgári jog, sem ügyvédek, csak közösségi közvetítők, akiket az ötven feletti honfitársak közül választanak ki arra, hogy a józan ész alapján segítsenek elsimítani a különféle vitás kérdéseket.

Palmieri fáradt tekintettel bólogatott.

- Kicsit későn jött ez a testvéreimnek és nekem. Persze a gyakorlatban nem más volt ez, mint egy hatalmas gyerekrabló bűnszervezet, akik a fehér munkásosztálybeli vagy vallásos családok gyermekeit vették el, hogy aztán a gazdag liberális elitnek adják el, akik nem tudtak vagy nem akartak saját gyereket vállalni, vagy ami még rosszabb, meleg pároknak, ahogy akkoriban hívták őket. Persze mindig csak fehér gyerekeket. Valahogy sosem próbálkoztak érvényesíteni ezeket a csodálatos gyermekvédelmi előírásokat a mexikóiak vagy a feketék esetében. Egy éjjel harminc felfegyverzett férfi osont oda a házukhoz. Hangtompítós puskákkal agyonlőtték a kutyáinkat, aztán berúgták a ház ajtaját. Apám azt sem tudta, mi történik. Azt hitte, bűnözők támadtak ránk, ami természetesen igaz is volt, de ezeknek a bűnözőknek sajnos jelvényeik voltak. Apám előkapott egy pisztolyt az éjjeliszekrényről, mire az Egyesült Államok katonái agyonlőtték őt. Mikor gyerek voltam, többször is álmodtam szörnyekről, és azon az éjjelen tényleg arra ébredtem, hogy egy szörny áll az ágyam mellett, egy hatalmas valami testpáncélba és gázálcba öltözve. Kivett az ágyamból és alárántott a pokolba. Anyámat kivonszolták az udvarra, miközben egy szál hálórúhában sikított a mínusz öt fokos hidegben. Már csak egyszer láttam őt ezután, a hivatalos meghallgatáson három hónappal később, de egy amolyan üvegfülkében tartották, hogy ne kommunikálhasson velünk, és ne taníthasson nekünk több gyűlöletet. Valószínűleg még mindig nem sikerült felfogniuk, hogy azon az éjjelen olyan gyűlöletet oltottak belém, ami a mai napig nem csillapodott. A bíró ütött egyet a kalapácsával, engem elvittek, a testvéreimmel együtt, mindegyikünket más-más helyre. Több éves kutatás után sikerült rátalálnom a húgomra, Graziellára és az öcsémre, Jamesre, és Hazahoztam őket. A többi öt örökre eltűnt. Isten tudja, merre lehetnek, ha egyáltalán élnek még. Emlékszem anyám arcára, ahogy végignézte, hogy kivonszolnak engem a meghallgatásról, aztán valaki lekapcsolta a kis fülkéjében a világítást, és soha többé nem láttam őt. Néhány napra rá a bíróság által kijelölt ügyvédem elmondta nekem, hogy anya egy nappal azután öngyilkos lett, hogy az a taláros szardarab elvett minket tőle. Aztán felállt,

becsukta az aktatáskáját és kísért a szobából, és őt sem láttam többé. Szegény anya. Ő mindenkit szeretett, és cserébe azok a rohadékok tűzre vetették a lelkét.

Ezután nehéz volt a sorsom, de viszonylag finoman, ha érte, miről van szó. A Szövetségi bírósági rendszer egy buzi párnak adott oda, vagy jobban mondva adott el az ügynevezett örökbefogadási kötvényért, kétszázézet fizettek értem. Szóval legalább ingyen hazavittek. Ha Floridába vagy Chicagóba visznek, lehet, másképp alakulnak a dolgok, mint ahogy a fivérem és a nővérem többségével történt. Egy napon egy hatalmas luxuslakásba vittek a Capitol Hillre. A legtöbb gyerek egyből lázadott volna a helyzet miatt, de azt hiszem, most jól jött a szicíliai paraszti örökségem. Valamiképp megértettem, hogy van, amikor be kell hódolni az erősebbnek, az arcukba kell mosolyogni, csendben lenni és várni. Tudja, az óházában van egy mondás, miszerint a bosszú hidegen tálalva a legjobb. Kétségem sem volt felőle, hogy egy napon bosszút állhatok majd azokon a gonosz embereken és azon a gonosz kormányon, amely meggyilkolta a szüleimet. Bruce és Neville az első években elég jók voltak hozzám, úgyhogy befogtam a számat, és szépen sodródtam az árral, igen uram, nem uram, értettem uram. Frankie-nek két apukája van, érte, ugye? Bicikliket vetek nekem, baseballkesztyűt, meg videojátékokat, próbáltak összebarátkozni velem meg ilyenek, még a Bibliáról is beszélgettek velem, mint anya tette. Persze nem a King James változatról. Persze, hogy ők a befogadó változatot használták.

- Hadd találjam ki – szól Redmond. – Dávid és Jonatán⁵⁸ története?
- Ó, hogyne, azt a fejezetet és verset aztán nagyon szerették idézgetni – felelte Palmieri megvető, gúnyos mosollyal. – Aztán egy éjszaka megtörtént az elkerülhetetlen. Szerintem sorsot húztak, hogy melyikük törjön be, hogy úgy mondjam. Nev papa húzta a rövidebbet a szó minden értelmében, amiért gondolom Bruce papa később nagyon hálás lehetett. Nev papa bejött a hálószobámba, és bepróbálkozott. Akkor tizenhárom voltam, a koromhoz képest elég érett, és többet tudtam arról, hogy mi micsoda, mint ők azt gondolták. A baseballkesztyűhöz egy Louisville-ütőt is adtak nekem. Ez hiba volt a részükről. Az első ütéstől a földre került a fartúró szarházi, és amíg kábán hevert a padlón, bezártam a hálószoba ajtaját. Aztán visszatértem hozzá, hogy megdolgozzam az ütővel. Rászántam az időt, szépen, lassan, úgy céloztam minden ütést, hogy halljam, hogy ordít a buzi, érzem, ahogy eltörik benne ez-az, érzem a roppanásokat és a szakadásokat az ütőn keresztül. Végig az járt a fejemben, hogy anya most hogy szörnyülködne, ő, aki Jézus nevében mindenkit szeretett, és aki mindig szelídségre és megbocsátásra nevelt. Részben rosszul éreztem magam emiatt, anya miatt, de aznap éjjel apám olasz vére jött ki rajtam. Szerintem a south bronxi elődeim is engem figyeltek akkor és éljeneztek. Krisztusom, de jól esett végre visszaütni, végre *bántani* őket annyi sok év kiszolgáltatottság után! Neville üvöltött, Bruce pedig az ajtót ütve ordított, aztán mikor végül eltörött az ütő, kimásztam az ablakon és pucoltam onnan. Később megtudtam, hogy Nev négy napig haldoklott a kórházban. Kemény volt az életem Seattle utcáin úgy három hónapig, aztán egy razzia során elkaptak a rendőrök. Mondanom sem kell, hogy felnőttként állítottak bíróság elé, és a Walla Walla börtönbe küldtek, életfogytiglanit kaptam a gyilkosságért szabadlábra helyezés lehetősége nélkül a gyűlölet-izé miatt. Kitalálják, ki volt az első cellatársam? – Kérdezte Palmieri mosolyogva.
- Egy északnyugati telepes? – Kérdezett vissza Redmond.
- Bizony. És nem is akármilyen telepes ám, pedig mind remek emberek voltak. Winston Wayne volt az!
- Á! A Coeur d'Alene Gárda későbbi, akkor pedig még a Sawtooth Gárda Parancsnoka. Akkor maga is benne volt a Walla Walla Negyvenháromban? – Kérdezte Redmond csodálattal.
- Ja. A leendő gárdaparancsnok, én és negyvenegy kemény fehér fickó kitörtünk a Mississippitől nyugatra lévő legszigorúbb börtönből és felmentünk a hegyekbe. A legtöbben Coeur d'Alene környékén rejtőztünk el. Október 22-ének reggelén a rejtekhelyemről még hallottam is a lövöldözést Gus Singer háza felől. Wayne azt mondta, hogy maradjunk veszteg,

Ő maga benyomott egy .45-öst az övébe, és kiment megnézni, hogy mi a franc történik. Úgy egy óra múlva jött vissza Wayne, fülig érő vigorral az arcán, a kezembe nyomott egy Heckler & Koch géppisztolyt, és így szólt; „Az idahói állami rendőrség jóvoltából, ifjú Francesco! A zsarunak, akitől szereztem, már nem lesz rá szüksége. Uraim, csőre tölts! Menjünk és szerezzünk magunknak egy Hazát!” Onnantól kezdve, ahogy mondani szokták, már mind történelem. Figyeljen, Redmond, hagyjuk a szarakodást! Maga egy vezető beosztású BOSS-ügynök és mellékesen Corby Morgan veje. Nem csak azért jött ide, hogy a régi időkről csevegjünk. Mi a helyzet, és miben tudok segíteni?

- Az az igazság, uram, hogy tényleg azért jöttem, hogy a régi időkről csevegjünk – válaszolt Redmond. – A régi idők egy bizonyos eseményéről. Ugye jól tudom, hogy maga az egyike annak a nyolc embernek, akik túléltek az Olympiai Gárda elleni utolsó végzetes rajtaütést?
- De csak azért, mert nem voltam ott – mondta Palmieri szomorúan. – Nem voltam ott! – Az idősebb férfi kis időre elnémult. – Jézusom, Redmond, mi a francnak kellett felhoznia ezt a dolgot? Az volt a legszörnyűbb dolog, ami életemben történt, sok szempontból még rosszabb, mint ami a családommal történt. Azok a fiúk és lányok voltak a családom. Olyan volt, mintha újból elveszítettem volna apát és anyát. Mégis mi lehet még, ami miatt nyomoznia kell ennyi év után? Trudy Greiner, az a szemét kurva elárult minket egymillió dollárért. Redmond, Isten legyen a tanúm, hogy soha életemben nem emeltem kezem nőre! Ez volt apa egyik alapvető tanítása nekünk fiúknak és ennek mindig is engedelmeskedtem. Még a háború alatt sem tettem ilyet. Soha nem lőttem női zsarura vagy katonára, legalább is szándékosan nem. Inkább félrerántottam a fegyver csövét az utolsó pillanatban, ha megláttam, hogy nő. Sokunk tett így, még azokkal a mocskos amerikai ringyókkal is. De egész életemben arról álmodoztam, hogy ezt az egy nőt megölhessem. Bár a kezeim között lenne ő és az egymillió dollárja, kint a Union pályaudvaron. Felfűtenék egy mozdonyt és élve behajítanám őt a metánkazánba, a pénzt meg utána dobnám!
- Miniszter úr, kérem, értse meg! Úgy alakultak a dolgok, hogy tudnom kell ezekről az eseményekről. Nem sértésnek vagy célozgatásnak szánom, de fel kell tennem ezeket a kérdéseket. Tudnom kell, hogy hol voltak, amikor a ravenhilli rajtaütés zajlott, és tudnom kell, *miért* voltak ott. Azt tudom, hogy az eredeti ötlet szerint egy teherautós támadást hajtottak volna végre a ZOG Különleges Büntetőbírósága ellen Port Orchardben azzal a szándékkal, hogy működésképtelenné tegyék a létesítményt és minél több ügyvédet és ellenséges haderőt öljenek meg.
- Igen, ez volt a terv.
- Maga nem a fő hadtesttel tartott, hanem az aknavető teherautót vezette, ugye? – Kérdezte Redmond.
- Igen. Én és Saltovic Önkéntes. Talán hallott már Dragórol, manapság jól ismert koncertzongorista.
- Igen, miniszter úr, tudom. Megtudhatom, miért Önt jelölték ki erre a bizonyos feladatra?
- Én segítettem Joe Cordnak, Dragónak és Ron Nolan őrmesternek megépíteni és felpakolni a házi készítésű aknavetőket, és ugyanolyan jól ismertem a hidraulikus emelőszerkezet működtetését, mint Drago vagy Ron.
- Ténylegesen ki vezetett? – Érdeklődött Redmond.
- Drago Saltovic ült a volánnál. Én voltam az utasoldali ülésen a fülkében. Úgy fél hat tájéka hagytuk el a hoodsporti fatelepet. McCanless-ék vezették a felderítőkocsit, egy lepukkant Oldsmobilt, ami úgy nézett ki, mint ami a végét járja, de Ed úgy feltupírozta azt a járgányt, hogy mindennél gyorsabb volt, amit a Fattie bevethetett ellenünk, talán egy helikoptert leszámítva.
- Mindössze négy ember egy aknavető teherautóval? – Kérdezte Redmond óvatosan. – Általában nem úgy szokta csinálni Murdock, hogy két részre osztja a hadtestet, egyet ő, a másikat meg Melanie Young vezeti, hogy úgy kísérik az aknavető teherautót?

- Hmm, ja – bólintott Palmieri. – Általában két vagy három kisebb csoportra osztva közelítettük meg a bevetési területet, de szerintem itt úgy gondolhatták, hogy túl sok jármű együtt az aknavetős teherautóra terelheti a figyelmet. Úgy akartunk kinézni, mintha csak egy építkezésre szállítanánk PVC-csőveket, és furán nézett volna ki, ha egy kisebb járműkonvoj kíséretet minket. Az volt a terv, hogy ha elkapnak minket, Drago elindított volna egy kétperces időzítőt, ami felrobbantotta volna a tölteteket a teherautó hátulján és a levegőbe röptetett volna mindent a jármű 300 yardos körzetében. És amíg az az óra ketyeg, beugrottunk volna az Olds hátsó üléseire, Ed pedig elhúzta volna onnét a csíkot. Ed pokolian jól vezetett, és úgy voltam vele, hogy jó esélyünk van a menekülésre. Ha meg nem, elég fegyver és lőszer volt abban a kocsiban ahhoz, hogy jó néhány Szövetségi disznót magunkkal vigyünk a halálba.
- Miként terveztek eljutni a célterületre Port Orchardbe? – Kérdezte Redmond.
- Úgy döntöttünk, hogy egy elég szép kis kerülővel jutunk el PO-ba – magyarázta Palmieri. – A 101-es autópálya lett volna a kézenfekvő választás dél felé Sheltonba, de a 101-es mindig is teli volt FATPO-val, katonai ellenőrzőpontokkal és járőrökkel.
- Azért, mert mindig ott nyüzsgött az NVA is – nevetett fel Redmond. – A Szövetségiek a Rajtaütés Völgyének hívták a 101-es autópályát.
- Bizony, és jobbnak láttuk elkerülni a Rajtaütés Völgyét – felelte Palmieri bólogatva. – Ehelyett inkább északra indultunk kisebb vidéki-, meg tűzoltóutakon, aztán gyorsan kereszteltük a 101-est Lillivauptól délre, ahol a teherautóval és az Olds-szal felhajtottunk egy forgalomból kivont komphajóra, amit a mi embereink szereztek valahonnan. Háromfős személyzete volt annak az izének, a nevüket nem tudtam, sem előtte, sem azóta nem láttam őket, de talán tíz percbe tellett nekik a hajnal első fényeinél, hogy átvigyenek a Hood-csatornán, és újra szárazföldre kerüljünk.
- Szóval lehetnek még más NVA-túlélők, akik tudtak a bevetésről és részt is vettek benne? – Kérdezte Nel izgatottan. – Ez a három...
- Nem lesz jó, Hennie – szakította félbe Redmond a fejét rázva. – Úgy gondolod, talán az egyik kompos fickó árulta el a Gárdát? De nem az aknavetős kocsit támadták meg, hanem a fő hadoszlopot.
- Áh, *cies, ja*, ezredes, igaza van – törődött bele Nel csalódottan.
- Kérem, folytassa, miniszter úr – kérte Redmond. – Amikor maguk négyen az aknavetős kocsival átérték a Hood-csatornán, utána mi történt?
- Onnan szépen lassan kis utakon jutottunk el Bremertonig – folytatta Palmieri. – Itt végre elértük a 3-as autópályát, ami már Port Orchardbe vezet. Ez reggel úgy hét harminc körül lehetett. A támadást pontban kilenckor terveztük, amikor a rohadt ügyvédek beérnek, hogy minél többet kiiktathassunk közülük. Jól álltunk idővel, és nem akartunk túl hamar a célterületre érni, nehogy magunkra vonjuk a figyelmet. Megálltunk egy kis útszéli büfénél Port Orchard határában, lezártuk a járműveinket, vettünk egy újságot az automatából, bementünk az étkezőbe, és leültünk reggelizni, mintha csak átlagemberek lennénk.
- Krisztusom, hogy tudtak bármit is enni? – Kérdezte Nel elképedve.
- Michael Collins első szabálya folyton menekülőknél – mondta Palmieri mosolyogva. – Ne *viselkedj* úgy, mintha menekülnél. – Palmieri arca ekkor szinte eltorzult a szörnyű emlékektől. – A pincérnő épp kihozta az asztalunkhoz a reggelinket, amikor a pultban lévő tévéből elkezdtek zengeni a híreket, hogy az egész hadoszlopot lemészárolták egy Ravehill Ranch nevű helyen, Sheltontól északra. Láttuk a helikopteres felvételeket az égő járművekről. A helikopterek jól leereszkedtek, és teleobjektíveket használtak, láttuk, ahogy a Fattie-k a hátukra fordítják a fivéreink és nővéreink testét, rugdossák és leköpi őket, niggerek és mexikóiak húzzák le a sliccüket és azokra az ismerős arcokra vizelnek. Sokkolt minket, amit láttunk. Volt ott egy... egy férfi a pultnál, soha nem fogom fehér férfinek nevezni azt a valamit, munkásruhát hordott és egy jókora vörös-kék-fehér lobogót a baseballsapkáján. A seggét mutogatta. Röhögött és kiabált, hogy milyen jó, hogy azok a mocskos rasszisták végre

megkapták, ami nekik járt, és, hogy igazából egyikük sem Washington állambeli, mert mindenki tudja, hogy az Öregember az egész világból gyűjtötte ide ezeket a szörnyű rasszistákat, és ezzel rossz híret keltik az Északnyugatnak, és, hogy az északnyugati emberek igazából hűséges amerikaiak... ó, Jézusom... nem is gondolkoztam. Mielőtt ráeszméltem, máris az ölemben volt a pisztolyom az asztal alatt, épp kibiztosítottam. Szerintem mind így tettünk. Aztán Brit McCannless, aki akkoriban a legelképezetőbb, hosszú hajú, hosszúlábú, boszorkányos nőszemély volt, aki csak létezett, hozzám hajolt és megragadta a csuklóm. A keze pici volt, de úgy éreztem, mintha satuba szorították volna a kezem. Mozdítani nem bírtam. „Ne most!” – Súgta nekem. – „Küldetésünk van. Ne most, fivérem!”

Szóval ültünk ott az asztalnál, nyugodt, üres tekintettel, és lenyomtuk a torkunkon a tojásrántottát, a rösztit és a pirítóst, elidőztünk a kávéval is, és egyikünk sem hánytta el magát a gyásztól és a dühtől. Azt hiszem, az volt a legkeményebb dolog, amit a háború alatt tettem. Ritka, hogy rémálmaim vannak az életem ezen szakaszáról, uraim, de ha mégis, akkor nem a Walla Walla börtönről vagy a harcokról álmodom. Hanem arról a reggelről abban a büfében, ahol ott ragadok egy amolyan időhurokban, örökre ott ülök, nyomom lefelé azt a szörnyű kaját a torkomon, miközben az agyam és a mellkasom lángol, és minden lelki erőmmel arra erőltetem magam, hogy ne kezdjek üvölni és zokogni és ölni, ölni, ölni. Végre befejeztük, felálltunk, Brit kifizette a számlánkat a pénztárnál, mintha csak egyszerű turisták lennénk átutazóban, elmentünk az a seggfej mellett, aki az amerikai zászlós sapkát viselte, kicsit rá is mosolyogtunk, biccentettünk, és kiléptünk a nyári reggelbe. Annak az amerikai zászlós szarházinak volt egy jókora lobogója a furgonja hátsó szélvédőjén is. Mind a négyünk megjegyezte a rendszámát, mikor elment. „Van másodlagos célpontunk?” – Kérdezte Brittany. Csak ennyit mondott. Semmi mást, és ez volt az egyetlen helyes dolog, amit mondhatott, mert arra emlékeztetett, hogy katonák vagyunk és dolgunk van és, hogy a gyász ideje várat még magára. A Földanya örökké áldja ezért Brittany McCannless-t!

Ed erre így szólt; „A telefontársaság irodáit. Ha azt kiiktatjuk, akkor vagy 200.000 előfizető egy ideig szolgáltatás nélkül marad, és ebben a hónapban nem kapják meg a telefonszámláikat.” Mire Drago; „Egy rendőrőrssel kéne próbálkoznunk, azzal a naggyal Bremertonban.” De én nem mentem bele; „Nem” – mondtam nekik. – „Láttátok, mit tettek. Hallottátok a győzelmi röhögésüket a TV-ben, hallottátok azt a fasszopót, a szabadkőműves törlőronggyal a sapkáján. El kell érniük, hogy még ma mind meghaljanak, minél több, annál jobb. Még mindig elintézhjük a bíróságot. Halott ügyvédekkel! A lehető legjobb módon adjuk meg a végtisztességet a Parancsnoknak, Melanie-nak és a többieknek! Halott ügyvédekkel!” Azt hiszem, láthatják, hogy még mindig nem tettem túl magam azon, hogy a bírósági rendszer megölte a szüleimet, elvette a családomat és odaadott azoknak a köcsögöknek.

- Nem merült fel Önökben, hogy végrehajtják a Nyolcas számú Általános Parancsot? – Kérdezte Redmond. – Elszökés és elkerülés?
- Nem gondoltunk arra, hogy elmeneküljünk – felelte Palmieri a fejét rázva. – A lényeg, hogy mivel nem számíthattunk fedező tűzre, abban egyeztünk meg, hogy az időzítőt használva aknavető teherautó helyett inkább egyszerű teherautó-bombaként használjuk a kamiont. Drago harminc másodpercre állította az időzítőt, elmentünk Port Orchardbe, és elintéztük a bíróságot. Megdőglött egy tucat ügyvéd, két bíró, és a robbanás egy jókora üvegdarabot repített fel az egyik amerikai államügyész hátsó felébe – nevetett Palmieri az emléken.
- Ott voltak maguk négyen legalább negyven zsaru, FATPO és amerikai marshal ellenében – idézte fel Redmond. – És mégis véghezvitték a küldetésüket, a saját életük kockáztatásával. Négy Vaskereszt lett ennek az eredménye, és egy olyan győzelem, ami aznap reggel helyrebillentette a mérleg nyelvét az Olimpiai Gárda elvesztése után, visszaadta az NVA harci szellemét, és egy újabb legendával is gazdagodtunk, melyet elmesélhetünk a gyerekeinknek.

- Sosem gondoltam rá így. Ez is egy újabb dolog volt, amit meg kellett tenni. Általában félttem, amikor bevetésre mentünk, de azon a reggelen nem – mondta Palmieri. – Akkor az sem érdekelt volna, ha négyszázan vannak. Vagy négyezren.

Don úgy döntött, hogy a dolgok közepébe csap:

- Tudta, hogy Tom Murdock odinista volt?
- Hát persze – felelte Palmieri. – Mind tudtuk.
- A többiek mit gondoltak erről? – Kérdezte Redmond. – Joseph Cord, példának okáért?
- A többségünk magasról szart az egészre. Joe... hát, mindenki Szent Joe-nak hívta, és időnként elég nehéz volt őt elviselni. Nem egy alkalommal majdnem szétrúgták a seggét a táborútnél, de Murdock rendet tartott. Cord egy seggfej, de van neki ez az egész életén átívelő képessége, hogy teljesen nélkülözhetetlenné tudja tenni magát az Árja harc érdekében. Kint ott a hegyekben idővel mind hozzászoktunk egymás furcsaságaihoz. A háború ezt teszi az emberrel.
- És mi a helyzet Melanie Younggal, aki köztudottan mélyen hívő keresztény fundamentalista volt? – Forszírozta Redmond.
- Óh, hát őt aztán *pláne* nem érdekelte – kacagott fel Palmieri. – Szerintem az sem zavarta volna, ha Tom Murdock egy perzsa tűzimádó. Szerették egymást. Minden alkalommal, amikor együtt láttuk őket, ez látszott rajtuk.
- Miniszter úr, van még egy dolog, amiről meg kell kérdezzem Önt – szólt Redmond. – Több helyről is úgy értesültünk, hogy Murdock Parancsnok és Greiner Önkéntes igen közel álltak egymáshoz, hogy úgy mondjam, mielőtt Murdock és Melanie Young sokat emlegetett és történelmi párkapcsolata megkezdődött volna. Tud erről felvilágosítást adni?
- Ja, eléggé köztudott volt ez a Gárdán belül – helyeselt Palmieri. – Murdock egy hétre azután szakított Trudy-val, hogy Mel megérkezett Montanából. A fenébe is, mind sorban álltunk, mihelyst megláttuk, hogy Mel beteszi a lábát a táborba, de Tom mindjárt a sor elejére állt.
- A rang előnyei? – Kérdezett most Nel.
- Hmmm, talán az is benne volt. Mondjuk szinte istenítettük őt, így az tűnt helyesnek, hogy az övé lehetett. Ebből sosem volt irigykedés. Nehéz ezt elmagyaráznom, de egyszerűen így volt. Szerencsének éreztük magunkat, hogy velünk lehet. Melanie földalatti munkát végzett Helenában és Billings-ben. Gyakorlatilag kémkedett. A háború elején a Montana Állami Rendőrség foglalkoztatta titkos egyházi alkalmazottként. Nagyon mélyen hívő keresztény fundamentalista volt, ahogy maguk is említették, és nagyon jól be tudott épülni ezzel a „Jézus szereti a kisgyerekeket, rézbőrű, sárga, fehér vagy fekete, nem válogat a szeretete” és az efféle befogadó baromságokkal. Azt hiszem, nem kéne ezen gúnyolódnom, mert anyám tényleg így gondolta. De azzal, hogy meggyőzte őket, hogy ő egy judeo-keresztény ahelyett, hogy valódi keresztény lenne, Mel szinte minden információt megszerezhetett az NVA-nak, amit Montana tudott az embereinkről vagy a harci műveleteinkről. Neki köszönheti Jack Smith a Regulátoroktól, hogy addig életben maradt, ameddig, ahogy én hallottam. Aztán átment a FATPO-hoz, hogy pszichológiai profilokat készítsen rólunk szörnyű rasszistákról. A pszichológiához tényleg értett, ez egyszer biztos. Ennyire jól félre tudta vezetni őket.
- Emlékszem – bólintott Redmond.
- Én pedig az összes róla készült filmet láttam – szólt Nel.

Redmond bólintott, majd így szólt:

- Ja, mindenki ismeri a történetét. Egy hosszabb küldetés után Melanie úgy érezte, hogy kezdenek rá gyanakodni, így egy lépéssel előttük E és E-zett. Mikor elment, lemásolt nekünk minden FATPO fájlt, amit csak talált, feltöltötte az egyik saját számítógépes vírusát a rendszerükre, ami hazavágta a szerveiket, valamint hagyott nekik az asztala alatt egy kézitáskát, benne négy kiló ketyegő C-4 plasztik robbanóanyaggal.
- *Pokoli* egy nőszemély volt! – Sóhajtott a Palmieri szomorúan emlékezve.

- És így került bele a történelembe, miniszter úr – mondta Redmond. – Nehezményezte Trudy Greiner, hogy Tom Murdock ágyában helyette már ez a pokoli nőszemély volt?
- Trudy is ember volt. Gondolom, igen – szólt Palmieri elgondolkodva. – Sosem mutatta ki, legalább is az én jelenlétemben nem. Amennyire én tudom, mással ezután nem állt össze, amíg az Olimpiai Gárdával volt, bár azt tudom, hogy volt néhány srác, akik sorszámot húztak nála, hogy úgy mondjam. Persze, amilyen időket éltünk, mindig nagyon nyitottak voltunk az ilyesmivel kapcsolatban. Az élet túl rövid volt ahhoz, hogy szégyenlősködjünk.
- És kik voltak ezek, akik beálltak a sorba Trudy-hoz, hogy ott folytassák, ahol Murdock Parancsnok abbahagyta? – Érdeklődött Redmond.
- Például én – nevetett Palmieri. – Gyorsan leszerelt. Az én részemről volt egy barátságos, de egyértelmű kérdés, melyre az ő részéről egy ugyancsak barátságos, de egyértelmű elutasítás volt a válasz.
- Melyet Ön el is fogadott? – Kérdezte Nel.
- Óh, bizony! Jobb, ha el is hiszi, fiatalember! Először is egy úriember mindig legyen képes elfogadni a nemleges választ. Másodszor is, akkoriban még a könnyebb időszakokban is csupán rekreációs célt szolgált nekünk ez a fajta személyes kapcsolat, és mindenkinek másodlagos volt a dolog. Fontosabb dolgunk is volt, mint például az, hogy biztosítsuk a népünk létét és egy jövőt a fehér gyermekeknek. A célra hajtottunk. Háborút vívtunk és minden emberre szükségünk volt. Nem akarhattuk egy lány miatt elveszíteni a fejünket, vagy felbosszantani őt, amikor legközelebb egy sötét éjjelen a Rajtaütés völgyében tőle függhetett az életünk. Végezetül nem volt ajánlatos ráerőltetni a női Önkéntesekre a nemkívánatos közeledésünket. Abszolút képesek voltak egy férfi testének igen fontos részeit lelőni – fejezte be Palmieri vigyorogva.
- Volt vele másnak több szerencséje? – Kérdezte Redmond. – Most nem csak régi pletykák után kutakodom, miniszter úr. Lehet, hogy ennek jelentősége lesz.
- Hmmm, hát, jó régen volt már, de... – Palmieri ekkor rövid szünetet tartott. – Nem hinném. Azt hiszem, Bill Vitale is bepróbálkozott, hasonló eredménnyel, mint én, és ha jól emlékszem, Dave Leach is. De megmondom én magának, hogy mire tettük a pénzünket a Trudy-féle fogadásban... jelenlegi Államelnökönkre, a nagyra becsült John Corbett Morganre.
- Óh? – Redmond próbálta leplezni meglepettségét. – Miből gondolták, hogy John Corbett sikerrel járhatott? Látták őket kettesben?
- Hmmm, hát, ennyire egyértelmű dolgot nem. A Gárda tagjai időnként találkoztak Trudy-val különféle utánpótlási és felderítő feladatokkal kapcsolatban, rejtékhelynek használt házakban, tűzoltó utakon, motelszobákban, raktárakban, bárhová kellett is mennünk, bármit kellett is tennünk. Ez attól függött, hogy mennyire járt a nyomunkban a törvény, hogy mozoghattunk-e az emberek között anélkül, hogy minden postahivatal hirdetőfalán a saját képünk nézzen vissza ránk. Előfordult, hogy több napot is együtt töltöttünk Trude-dal és tettük, amit ránk bízta. Idővel többünknek is feltűnt, hogy rendszeresen látogatja az a fura figura, aki már akkor is Morgan segédje volt.
- Úgy érti, Corey Nash? – Kérdezte Redmond meglepetten.
- Ja – bólintott Palmieri. – Ő volt az. Nash nem volt százas, ezt mindig is láttam, de Morgan bízott benne, és mind tudtuk, hogy úgymond a gazdája hangján beszél. Lényeg, hogy időnként Trudy és Nash eltűntek pár órára, de valahogy sosem tudtam elképzelni, hogy Trudy Greinernek pont Nash-sel volna viszonya. Sőt, azt sem tudom elképzelni, hogy Nash-nek úgy általában viszonya lett volna bárkivel is. A mai napig összefutok vele néha a Longview Házban hivatalos összejöveteleken, vagy amikor találkoznom kell az Elnökkel, és még mindig úgy gondolom, hogy nem teljesen normális. Isten tudja, miért ragaszkodik hozzá Morgan. Na, mindegy, úgy gondoltuk, hogy ezeken a távolléteken Greiner Önkéntes valószínűleg Morgannel találkozik vagy hivatalos vagy élvezeti ügyben.

Redmond felállt és kicsit végiggondolta magában ezt az új információt.

- Lenne egy kérdésem, *Meneer* miniszter. Elkapták végül azt az amerikai, aki röhögött, amikor az elesett hőseinket mutatták a tévében? – Kérdezte Nel fintorogva.
- Bizony, hogy el – felelte Palmieri kifejezéstelen arccal. – Ez számunkra elvi kérdés volt. Pici Rambók, így hívtuk őket. Megvolt a rendszáma, szóval sikerült megszereznünk a lakcímét az egyik kapcsolatunktól a DMV-nél⁵⁹. Egy hétre rá a nevetős fiú kapott egy kis látogatást naplemente körül. Én, Drago, Bill Vitale és Véres Dave Leach. Elmondtuk Dave-nek, mi történt, és úgy intéztük, hogy ő is jöhessen. Soha nem bocsátott volna meg, ha nem hívjuk el.
- McCanless-eket, vagy Cord vagy Frierson Önkénteseket nem? – Érdeklődött Redmond.
- Nem – válaszolt Palmieri a fejét rázva. – Friersont akkor már délre rendelték Eugene-be az Ötös Számú Brigádba, Cord meg egy okostojás volt, valamint megrögzött vallásbolond, aki sosem volt alkalmas a piszkos melóra, és a McCanless-ék... hát, ők túl jók voltak az ilyesmihez. Úgy értem, hogy ők tényleg nagyon, de nagyon jó emberek voltak, akik a legszentebb célokért harcoltak a legtisztább elvek alapján, és ez látszott is rajtuk. Persze nem voltak puhányok. Épp ellenkezőleg. Amikor megtámadtuk azt a bíróságot Port Orchardben, sosem fogom elfelejteni kettejüket, az egyik egy AK-val, a másik egy Ruger Mini-14-essel, úgy darálták le azokat a rohadékokat, mint ahogy egy kombájn vágja a kukoricát, míg Drago és én áttörtünk minden a kamionnal az előtérig és elindítottuk az időzítést. De ennél az ügynél úgy döntöttünk, hogy nem akarjuk, hogy ilyesmi száradjon a lelkükön. Úgyhogy kölcsönvettük az Oldsmobiljukat, de sajnos elfelejtettünk szólni nekik, ha érti, mire gondolok. A nevető fiút otthon találtuk – folytatta a Közlekedésügyi miniszter baljós meglepedettséggel. Egy ólomcsővel leütöttük a garázsában, miközben épp azt az istenverte benzinfaló furgonját fényesítgette. Behajítottuk őt az Olds csomagtartójába a vörös-fehér-kék amerikai baseballsapkájával együtt, és elhajtottunk az étkezőig. Ott aztán fegyverrel a kezünkben a falhoz állítottuk az összes szakácsot, a pincérnőket és a vendégeket is. Aztán odavonszoltuk a nevetős fiút, és egy székhez kötöttük. Akkor már nem nevetett, ezt elmondhatom. Összevissza hadovált és kegyelemért könyörgött. Azt hiszem, nem sokat fejlesztette a bátorságát az a sok John Wayne meg Rambo film. De persze ezek a vörös-fehér-kék marhák közül csak nagyon kevesek értek John Wayne vagy Rambo közelébe, ha komolyra fordultak a dolgok. Innen Dave Leach vette át a stafétát. Elmagyarázta az embereknek a vendéglőben, hogy kik vagyunk, miért vagyunk itt és, hogy a nevetős fiú miért van itt. Azt, hogy röhögött és milyen nagyokat mondott, amikor Északnyugati Önkéntesek adták az életüket a fajukért és a nemzetükért. Eközben Drago a konyhában volt, és a halrudakkal meg a csirkefalatokkal együtt olajban kisütötte annak az amerikai seggfejnek a sapkáját. Egy seprű végére tűzve odahozta, még csöpögött belőle a tűzforró olaj, Dave meg ráparancsolt a székhez kötözött szarházira, hogy egye meg. Az ehelyett megint könyörögni meg magyarázkodni kezdett, úgyhogy Dave megragadta a seprű másik végét. Én egy kanállal szétfeszítettem annak a mocsknak a száját, Dave pedig lenyomta a sístergős sapkát a torkán, egészen a gyomráig. Az a pasi egészen furcsa hangokat hallatott, leírhatatlan volt. A nézőközönségünk moccanni nem tudott a félelemtől. Szag alapján éreztem, hogy legalább egyikük össze is szarta magát. Dave visszament a konyhába és egy fazék forró olajat hozott a sütőből. „Nyugi, hoztam neked új sapkát”, mondta a fickónak, aztán ráöntötte a fortyogó olajat, a fazekat meg a fejére húzta. Leach hagyta, hogy a nevetős fiú még vagy egy percig rángatózzon meg gurgulázzon ott magában, aztán előhúzta a kilencesét és golyót repített a vörös-fehér-kék szívébe. Ezután a nézőközönséghez fordult, és ezt mondta nekik; „Emberek, a történet tanulsága a következő... *soha nem tudhatjátok, ki hall benneteket!* Ezt jegyezzétek meg, ha legközelebb arra vetemednétek, hogy a mocskos vörös, fehér és kék pofátokkal rosszat szóljatok olyan férfiakról és nőkről, akiknek még a cipőjét tisztogatni sem vagytok méltók. És ha bármelyikőtök bármit is szólni mer a ZOG kutyaínak rólunk, *újból* látni fogtok minket, és szívesen meghívunk vacsorára, mint ahogy meghívtuk ezt a seggfejet is.”

Aztán távoztunk.

Így tett a két BOSS-ügynök is.

- Hát, ez aztán érdekes csavar. Gondolja, hogy az a Greiner az Államelnökkel volt párkapcsolatban? – Kérdezte Nel kíváncsian, miközben visszazálltak a minisztériumi épület előtt parkoló kocsijukba.
- Meg kell hagyni, sokkal hihetőbb, mint, hogy Corey Nash-sel szúrta volna össze a levet – vallotta be Don keserűen. – Ha Palmieri emlékezete nem csal, hogy Trudy időnként pár órára elment Nash társaságában, akkor *biztosan* Morgannel találkozott, vagy legalább is valamilyen NVA-val kapcsolatos ügyet intézett neki.
- Vagy valamilyen magánjellegű ügyet? – Érdeklődött Nel.
- Azt mondta nekem, hogy nem – felelte erre Redmond.

Nel félrenézett, volt annyira tapintatos, hogy nehogy felvesse, hogy a Köztársaság Elnöke esetleg hazudik, melyet Don nagyra értékelt.

- Gondolja, hogy esetleg Nash lehet az áruló? – Vetette fel hamarosan Nel.

Redmond tehetetlenül vállat vont.

- Még azt sem tudjuk, hogy Nash a környéken volt-e, amikor folyamatban volt a Port Orchard elleni támadás. És mégis mi a franc lett volna az *indítéka*? Nem kapott egymillió dollárt, bármennyire furcsa ember is. Azt elmondhatom, hogy a forradalom iránti hűsége az egyetlen biztos pont az életében. Maga nem ismeri Nash-t. Én igen, sok éve, és nem csak, hogy soha még rá sem nézett egyetlen nőre, amennyire én tudom, de még csak nem is vizelne John Corbett tudomása és engedélye nélkül. Ő az a fajta régi bútordarab a családnál, mint akiket a viktoriánus Angliában tartottak. John C. iránt teljesen elkötelezett. Mindig az is volt. Higgye el, bármit is csinált Nash Trudy Greinerrel, azt Corby Morgan utasítására tette.
- És? – Kérdezett vissza Nel. – Ez volt a dolga.
- De akkor Morgan miért nem mondta el ezt nekem? – Kérdezte Don dühösen.
- Azt mondta, Morgan bevallotta, hogy ismerte ezt a Greiner nőszemélyt és, hogy Nash időnként kapcsolattartóként dolgozott – tiltakozott Nel.
- Ja, ja, említette... olyan nagyon homályosan, mellékes dologként. Mintha tudta volna, hogy magam is rájövök majd, és legalább meg kell említenie, különben furcsán jön ki a dolog. Nagyon nem tetszik nekem a dolgok alakulása. Jöhet a következő. A listánkon a következő Lars Frierson, volt Önkéntes.

Néhány perccel később Redmond leereszkedett a négyszáz láb magasságban lévő légi sávba a régi Ötös autópálya felett, és robotpilótára kapcsolta a légikocsit.

- A portlandi csomópontnál majd visszaállok kézi vezérlésre. Igazából jobb szeretek közúti kocsival felmenni a Columbia-folyó mentén. Manapság kisebb a forgalom a földön, és szeretnék takarékoskodni az idővel.
- Miért ő következik? – Kérdezte Nel.
- A túlélők három helyen voltak. Ketten a mentőállomásnál, négyen az aknavető kamionnal, ketten pedig a felderítőkocsiban közvetlenül a hadoszlop előtt. Az első két csoportban lévőkkel már beszéltünk. Most olyasvalakivel akarok beszélni, aki a zöld furgonban volt.

„Valamint így nem lesz szükséges kifaggatnom Bill Vitale-t – gondolta magában szomorúan. – És arra sem lesz szükségem, hogy az Északnyugati Amerikai Köztársaság Elnökét kelljen kikérdeznem.”

VII.

*Falu vagy város, minden lakos a harcikürt szavát meghallá!
Hegyről és völgyből mind előjön, ha a szabadság őt szólítja!
Rég volt, de rég, itt az ellenség, öltük a Régi Brigád meg én!
Velem harcoltak, sokan meghaltak, hogy szabad legyen, ki fehér!
Hol vannak már, kik mellettem álltak, mikor a történelem íródott?
Úgy vágyom én, hogy lássam még a Fiúkat s a Régi Brigádot!*

A BOSS két embere a helyi repülőtéren landolt, mivel a The Dalles-ben nem voltak városi légitámaszpályák az elektromos hálózatra kapcsolva, így innen úton mentek a festői szépségű hegyvidéki városba. A Gordon Kahl⁶⁰ Középiskola impozáns vöröstégla épülete egy tágas kampuszon állt, a Columbia-folyó széles partvidéke és a Tom Watson-gát és vízerőmű alkotta hatalmas terület kellős közepén. Fából készült, széles lépcsősor vezetett le a folyópartra. Ahogy Redmond körülnézett, néhány dokkot, kisebb hajókat, pár könnyűszerkezetes épületet és egy Kriegsmarine jelzőszólamot látott. Fiatal férfiak kis csoportja valamiféle gyakorlaton vett részt az egyik fából épült dokkon: Redmond felidézte magában, hogy a Gordon Kahl Középiskola legnagyobb büszkeségei az itt kinevelt tengerészcadékok voltak. A két zsarú a parkolóban hagyta a kocsit, majd besétáltak az iskolába, hogy megkeressék Lars Friersont.

Az előtérben Don felnézett az igazgatói iroda mellett lévő hirdetőtáblára, melyen a nevelési tanácsadó egy nagy halványrózsaszín plakátja volt látható. „VÉGZŐS LÁNYOK – A házassági életpálya tetszik nektek?” – Állt a papíron. – „A Parlament által januárban elfogadott új Családfejlesztési-törvény értelmében mostantól házasságkötéskor megkaphatjátok C-1-es állampolgárságotokat, első gyermekek születésekor pedig a két szavazattal járó B-szintű állampolgárságot! A Munkaügyi Minisztérium Otthoni Foglalkoztatási Ügyosztályának képviselői november 1-jén szemináriumokat tartanak a GKK-ban a háztartásbelieknek járó juttatásokról és a gyermekek után járó családi pótlékokról, valamint a háztartásbeliek továbbtanulási lehetőségeiről. November 2-án és 3-án az Oregon Introductions Inc. látogatja meg kampuszunk előadótermét, ahol délelőtt 10 és délután 4 óra között fogadják a regisztrációkat. Az Oregon Introductions Inc. vállalatnak több mint háromezer oregoni és washingtoni fiatalember szerepel adatbázisában, olyan úriemberek, akik TÉGED akarnak megismerni! Minden korosztályból, minden vallási felekezetből, minden állampolgársági szintből, beleértve több mint ÖTVEN ALFA-OSZTÁLYÚ ÁLLAMPOLGÁRT és párttagokat! Mindegyikük gondos szűrésen és pszichológiai felmérésen esett át...”, stb, stb.

A két biztonsági ügynök az irodájában találta az igazgatót, majd bemutatkoztak. Mr. Rogers egy alacsony de pedáns kinézetű, harmincas ember volt. Haja közepén volt elválasztva, és egy, a „rég-új divatnak” megfelelően Seattle-ben készült öltönyt viselt, mely az 1910-es éveket idézte, magasnyakú gallérral, keskeny nyakkendővel és széles hajtókével, melyen a Kihúzás-hadművelet szalagja díszelgett. Redmond elismerően nyugtázta, hogy a kormányzat által szorgalmazott régies divatirányzatok itt, a fiatalok körében sokkal nagyobb népszerűségnek örvendenek, mint Olympiában. A lányok némelyike hosszú rakott szoknyát és sonkaújas ruhákat viselt, a fiúk közül pedig többen is girardikalappal a fejükön sétáltak, csokornyakkendőt és brogue Oxford cipőt hordtak.

- Elképesztő! – Mondta magában nevetve, ahogy az iroda ablakán át szemlélte az előtérben sétálgató tanulókat. – Istenemre, ott a Kulturális Minisztériumban azok a varázslók tényleg megcsinálják! Időgépet alkottak! Ruházkodás terén visszafordították a történelem kerekét!
- Ha figyelembe vesszük, hogy az ilyen korú gyerekek körében Amerikában most a teljes meztelenség a nagy divatirányzat, melyre most ráadásul a Legfelsőbb Bíróságuk is áldását adta, kijelenthetjük, hogy a Kulturális Minisztérium igazán remek munkát végez – jegyezte meg Rogers fintorogva.

- Hogy őszinte legyek, szerintem a lányok sokkal szebbek ezekben a hosszú ruhákban és befont hajjal, mint rövid zokniban meg abban az egyhangú 1930-as évekbeli viseletben – tette hozzá Nel. – Szerintem szarul néz ki, ha egy nő rövidre vágatja a haját.
- Ugye nem Ted Spears miatt vannak itt? – Kérdezte Rogers kissé aggódva. – Csak tegnap vettük észre. Ted odajött hozzám és bevallotta, és kemény büntetést fogok kiszabni rá, felfüggesztést és a szemeszter fennmaradó részére különórákat, valamint a labdarúgó csapatból való kizárást. Remélem, senki nem hívta ide a BOSS-t egy egyszerű vicc miatt, akármennyire ízléstelen volt is az?
- Nem, nem Ted miatt jöttünk, akárki legyen is ő. Miért, mit csinált? – Kérdezett vissza Nel.
- Ő és két másik fiú, akiket – a becsületére váljon – nem hajlandó megnevezni, de akikről nagyon is jól tudom, hogy kik, lerészegedtek és egy nagyon hülye tréfát űztek – mondta el Rogers elkeseredetten. – Van egy nagy hivatalos fénykép Morgan Elnök úrról az előcsarnokban, talán látták is, mikor bejöttek. Az már új. A régit le kellett cserélnünk. Ted és a többiek sört vittek az öltözőbe és a fociedzés után elfogyasztották. Nem is keveset. Ezután bementek a rajzterembe és ollóval szétvagdoszták az egyik igen tehetséges keresztény diákunk vízfestményét. Aztán lementek az előcsarnokba, leszedték az államelnök portréját, és a legocsmányabb módon megcsonkították. Kivágták a fejét és a Sátán fejét tették a helyére a diáklány festményéből. A lányt nagyon megviselte a dolog. Az igaz, hogy Ted és a családja óhitűek, de a másik két fiú keresztény. Biztos vagyok benne, hogy szó sincs semmiféle vallási üzenetéről vagy provokációról – próbálta nyugtatni őket Rogers. – Csak egy részeges tréfa volt az egész.
- Mennyi időbe telt, mire észrevették? – Kérdezte Redmond, közben próbálta visszatartani magát, nehogy mosolyogjon.
- Három napba – vallotta be Rogers szégyenkezve.
- Ha megenged egy tanácsot, olvassa fel azoknak a fiúknak a lázadási törvényt, mondja meg nekik, hogy kérjenek bocsánatot a lánytól, akinek a tulajdonát tönkretették, aztán adjon nekik plusz feladatokat vagy különórákat, vagy akármit, de ne belezze ki a focicsapatot és ne aggódjon vallási vagy politikai problémák miatt – szólt Redmond. – Nem olyan nagy dolog ez, és senki nem akarja azzá tenni. A tizenévesek néha csinálnak ostobaságokat. Ez többé már nem az Egyesült Államok, hála Istennek, mi nem zárjuk be a gyerekeket a politikai inkorrektéért. Nekem elhíheti, Corby Morgan elég nagy már ahhoz, hogy ne sértődjön meg, ha egy részeg kölyök gúnyt űz belőle, és nem ez az első alkalom, hogy az ördöghöz hasonlítják. Meg akár arra is emlékeztetheti azokat a fiatalembereket, hogy mi történt a korukbeli kölykökkel negyven évvel ezelőtt, ha politikailag védett kisebbségekből mertek viccet csinálni.

Ekkor eszébe jutott az a tizenhét éves Trudy Greiner, akit a földi pokolba zártak az amerikaiak, amiért az ő szent perverziójukon viccelődött. *„Azután, amit tettem vele, hogy volt képes bármennyi pénzt is elfogadni tőlük?”* – Tűnődött Redmond, nem először. – *„Ennek nincs semmi értelme. Egyáltalán nem illik bele a személyiségéről alkotott képbe.”*

- Az egyik tanárukkal, Lars Friersonnal akarunk beszélni. Nincs bajban, csak némi háttérinformációra lenne szükségünk tőle. Egy olyan ügybe botlottunk, mely során igen titokzatosnak tűnő események után nyomozunk a Függetlenségi Háború idejéből, és ő emlékszik egyes szóban forgó személyekre és eseményekre.
- Lars a történelem és erkölcsi filozófia tanárunk – árulta el Rogers. – Hogy őszinte legyek, ő a legjobb, akit valaha ismertem. Ki lehetne alkalmasabb gyermekeink útbaigazítására államunk és társadalmunk alapjait illetően, mint az Olimpiai Gárda egyik túlélője? Büszkék vagyunk, hogy velünk dolgozik. Ha jól tudom, épp most tart majd órát a hatodikosoknak. Ez a díjnyertes végzős osztályunk, mindegyikük jó úton halad az alfa-állampolgárság felé, ebben biztos vagyok.

- Feltéve, hogy sikeresen elvégzik Mr. Frierson kurzusát, és igazolni tudja, hogy rendelkeznek azon alapvető tudással az erkölcsi elveket illetően, melyek ahhoz szükségesek, hogy eleget tehessenek az állampolgársággal járó kötelezettségeiknek a Köztársaságban – jegyezte meg Nel.
- Igen, ez így van. Nem hiszem, hogy zavarja majd, ha beülnek az órájára.

Halkan beléptek Frierson második emeleti osztálytermébe, az igazgató velük tartott. A táblánál álló Frierson feléjük fordította tekintetét, látta, hogy az igazgató felfelé mutató hüvelykujjával jelez neki, bólintott az új jövevényeknek, majd máris folytatta a tanórát. Szikár, kemény öregember volt, viharvert arcú, szája fölött felfelé kunkorodó hófehér bajusz díszelgett. Diákjaival ellentétben, akik mind szép ingekben, blúzokban, és – a lányokat is beleértve – nyakkendőben ültek a padoknál, Frierson garbót viselt, valamint egy gyapjúsövet kabátot, bőr könyökfoltokkal.

- Az 1970-es és az 1910-es évek találkoznak – súgta oda Redmond Nelnek. – Ez a huszadik századi divatfeltámasztós dolog elég furá tud lenni.
- Jobb lenne, ha mind meztelenek lennének, mint az Egyesült Államokban? – Súgta vissza Nel. – Hogy tudnak ennyire buták lenni az emberek? Mindazok után, amik a múlt században történtek, nincs határa az örületnek, vagy annak, hogy milyen mélyre tudnak süllyedni?
- Egyáltalán nincs – felelte Redmond. – Ó, ez remek! Úgy látom, ez a tanagyag nemzetiszocialista része!

A táblára Lars Frierson a következőt írta: „A NEMZETISZOCIALISTA IDEOLÓGIA TÍZ ALAPVETÉSE”
Frierson megnyomott egy gombot, mire a tábla fölötti hatalmas kijelzőn megjelent a Tíz

Alapvetése:

- I. **LÉGY ŐSZINTE.** Egy nemzetiszocialista szembenéz a tényekkel, akár tetszenek neki, akár nem. A becstelenség az ellenség ismérve. A nemzetiszocializmus mindennekefelett az élő igazságot képviseli annak legtisztább formájában.
- II. **HIGGY ISTENBEN ÉS ÖNMAGADBAN.** A Sors Istene csak a legerősebb halandókra ró olyan terheket, melyek a gyengébbeket összeroppantanák. Isten azt akarja, hogy csak a legerősebbek teljesíthessék az élet legmagasabb célját: az emberiség tökéletesítését. Add át magad teljes egészében a Sorsnak, és Isten pajzsot tart majd eléd küzdelmeid során. Isten csak azoknak segít, akik magukon is segítenek. Csak akkor veszítünk, ha gyengeségünk vagy gyávaságunk miatt letesszük a fegyvert. Csak egyetlen igazi szegény létezik: behódolni fajunk ellenségeinek.
- III. **LÉGY HÚ A FAJODHOZ.** Senkinem nem szabad megengedni, hogy elrontsa mindazt, amit a Természet létrehozott a korszakokon átívelő faji evolúció során. Életed legmagasab célja, hogy továbbvidd ezt az evolúciót egy erősebb, jobb és szebb emberiség irányába. Az Árja faj tisztasága és fejlesztése minden jövőbeli továbbfejlődés alapfeltétele.
- IV. **HARCOLJ A FAJODÉRT.** Harcolj a nemzetiszocializmus szent eszményeiért, csodálatos fajod lelkéért. Csak ebben a küzdelemben bizonyíthatod rátermettségedet férfiként vagy nőként. Csak így tudod beteljesíteni mindazt a lehetőséget, ami a bátorság, elkötelezettség és felnemesítő önfeláldozás terén benned rejlik. Az élet küzdelmei emelték fel az Embert a régmúlt korok majomszerű lényeiének szintjéről az Árja kultúra és teljesítmények magasságába. A Párt küzdelmei termelik majd ki azt a forradalmi elitet, mely győzelemre viszi majd a nemzetiszocializmust.
- V. **KIVÁLÓ EGYÉN VAGY.** Kisebbségben leszel e küzdelemben, mert a legjobbak mindig kisebbségben vannak. A történelemformáló döntések sohasem formátlan tömegek eredményei voltak, hanem mindig is cselekvő és elszánt kisebbségek győzelmei. A fajodnak egyaránt vagy szolgálója és hangadója. Tégy róla, hogy személyed és életed által jó példával szolgálj, mely követésre érdemes.

- VI. **SZERESD FIVÉREID ÉS NŐVÉREID.** Faji családnak köszönheted létedet; az irántuk érzett szereteted legyen a mindent felülmúló hajtóerő az életedben. Ne félj az Alsóbbrendűektől, a faji értelemben alattad állóktól, és ne üldözd őket. Felettük állsz, de nem vagy a gazdájuk. Amikor eljön az idő, hogy harcba szállj velük, ne vesztésd el a fejed a kontraproduktív gyűlölet miatt. Különülj el, tisztítsd meg elméd, és pusztítsd el őket teljesen, módszeresen, orvosi pontossággal, mintha csak műtétet végeznél. Nincs, ami értelmetlenebb lenne a sáremlők gyűlöletére szánt időpazarlásnál; eltereli a figyelmed a sajátjaid iránti pozitív szeretetről.
- VII. **TEDD JOBBÁ FIVÉREID ÉS NŐVÉREID.** Minden Árja férfi és nő fivéred és nővéred, bár nem mindegyik ugyanolyan intelligens vagy bátor. A te feladatod okítani őket, bátorítani őket és bátorságot önteni a szívükbe. Sajátjaid közül néhányakat félrevezetett és elcsúfított a zsidó gonoszság, mely fajunk lelkét mérgezi. Emiatt nem szabad gyűlölnöd őket, hanem azért kell küzdened, hogy visszahozd őket faji családjukba.
- VIII. **UTASÍTSD VISSZA A ROMLOTTSÁGOT.** Romlottság mindaz, ami fizikailag vagy spirituálisan eltérít Árja fajunk egészségétől és jobbá tételétől. Saját életednél is fontosabbnak kell tekintsd faji és spirituális tisztaságot, és nem szabad kapcsolatba kerülnöd semmivel, ami romlott, vagy olyanal, mely miatt életed a romlottság látszatát keltheti. Az élet minden területét fajod túlélése és jobbá tétele szemszögéből kell elbírálni; bármit, ami ennek elérését gátolhatja, könyörtelenül ki kell irtani és meg kell semmisíteni.
- IX. **A LEGJOBB KELL, HOGY VEZESSEN.** A világon minden nagy teljesítmény, legyen az politikai, tudományos vagy művészeti, mind a remek vezetés eredményei. A faji közösség csak úgy erősödhet meg, ha alkalmazza a Vezetési Alapvetést, és azon férfiakat és nőket helyezi előtérbe, akik a faji küzdelem során kiemelkedő képességeket, elszántságot és kitartást mutatnak. A demokrácia egy betegség, mely elkerülhetetlenül káoszhoz, korrupcióhoz és a társadalom összeomlásához vezet. A demokráciából emelkednek ki a legszörnyűbb zsarnokok.
- X. **NINCS LEHETETLEN.** Mindent lehet, csak akarni kell. Semmi nem állhat ellent a rendíthetetlen akarát emberének. A szenvedés és az áldozathozatal szükségesek. Az emberiség történelmének legdöntőbb küzdelmére edzzük magunkat. A győzelem csak a legigazságosabb, legfanatikusabb, legerősebb, legbátrabb és legjobb embernek adatik meg. Légy ilyen.

- Rendszerben, lássuk, elolvasták-e a házi feladatukat? – Szólt Frierson az osztályhoz, majd megfordult. – Ki írta a Tíz Alapvetést? Mr. Walker?
- Őő, biztosan senki nem tudja, uram – felelte az egyik tizenéves fiú. – Tulajdonították már Rockwell parancsnoknak, de ez nem igazán az ő írástílus. Egyesek azt mondják, hogy az Öregember írta, de ő ezt mindig tagadta, azt mondta, hogy a postafiókjában találta egyszer valamikor az 1990-es években. Felmerült még David Myatt⁶¹, Colin Jordan⁶², és még mások is, de eddig senki nem tudta biztosan megállapítani az eredeti szerző személyét.
- Valóban – vágta rá Frierson. – Az 1962-es Cotswolds-kiáltvány mellett a Tíz Alapvetést tartják a nemzetiszocialista világszemlélet eddig megalkotott legjobb rövid összefoglalójának. E tantárgyban viszont nem a történelme az, ami a leginkább foglalkoztat, hanem az, hogy vajon értik-e ezeket az alapvetéseket legalább annyira, mint azt a sok más, amit itt a tanteremben vagy másutt tanítottak maguknak az életük során. Nem az a lényeg, hogy egyetértsenek velük, hanem az, hogy eléggé megértsék őket ahhoz, hogy magukra tudják vállalni a felelős állampolgárság jelentette kötelezettségeket.
- Mit lehet ezen nem érteni? – Kérdezte egy másik fiú. – Ezek a dolgok nekem elég egyértelműnek tűnnek.

- Igen, Mr. Malone, tényleg elég egyértelműek – helyeselt Frierson. – De ezen alapvetések igazsága és ereje nem az egyszerűségükben rejlik, hanem a mélységükben. Több is van itt, mint amit olvas az ember, bár a maguk nemzedékének időnként nehezebbre eshet megérteni, miért is van ez így. Maguk kisasszonyok és fiatal emberek olyan példátlanul szerencsés helyzetben vannak, hogy egy normális, stabil és fajilag egyöntetű társadalomban nőttek fel. Olvashatnak róla könyvekben és hallhatják a hozzám hasonló vénségektől, hogy milyen volt az élet a forradalom előtt, amikor ez az ország még az amerikai birodalom része volt. Olvashatnak róla könyveket és hallhatnak róla történeteket, de nem *tudhatják*. El nem tudják képzelni, milyen úgy élni, vagy inkább megpróbálni létezni egy olyan világban, amely teljes egészében hazugságokon alapul. Olyan felháborító szexuális perverziók világa volt ez, melyekről a törvényeink alapján még csak nem is beszélhetnék, még akkor sem, ha akarnék, de nem is akarok. Egy kleptokrácia⁶³, szó szerint a bűnözők uralma, akik közül egyesek annyira szörnyűek és pofátlanok voltak, hogy még az amerikaiak saját törvényei alapján is megvádolták őket. Egy olyan világ, aminek nem volt más alapja, csak a pusztító mohóság, fetrengés a legundorítóbb és legszörnyűbb anyagi pazarlásban. A spirituális üresség, az erkölcsi romlottság és a kulturális mocskok pusztasága. Egy egész társadalom, mely egy bizarr és groteszk erkölcsi hazugságra épült: arra a nevetséges és a legvégsőig gonosz elgondolásra, miszerint minden emberszerű lény valami módon egyenlő.
- Uram, én ezt sosem értettem – vetette közbe kíváncsian az egyik lány. – Hogy tudott valaki akár csak *úgy tenni*, mintha elhinne egy ekkora butaságot? Ez olyan, mint azt állítani, hogy a Nap nyugaton kel, ami szemmel láthatóan nem igaz. Minden férfi és minden nő *nem* egyforma. Egyesek okosabbak, mások gyorsabbak, vagy erősebbek, megint mások spirituálisabb természetűek, vannak, akiknek jobb a humorérzékük, van, aki pedig tudja mozgatni a fülét... és ha megnézzük civilizációnk történelmét, ugyanezt látjuk az emberiség fajainál, hogy mit hoztak létre, vagy inkább mit nem hoztak létre. Európa igazta le Afrikát, nem pedig fordítva. Akkor ez csak a véletlen műve lett volna? Egyszerűen nem értem, hogy az amerikai vezetői elit, bármennyire hülyék és korruptak voltak is, hogyan lehetett képes tagadni a teljesen világos faji igazságot?
- Azért tagadták, mert gazdasági és politikai szempontból ez állt érdekükben, Miss Corelli – válaszolta Frierson. – A válasz az alapvető zsidó világszemléletben rejlik, mely manapság is a világ nagyját uralma alatt tartja, de amely negyven évvel ezelőttig az egész világot uralta: a *materializmusban*. Vagy szekuláris humanizmusban, ha nagy szavakat akarunk használni. Aki Önök közül a keresztény hitet vallja, mint sokan, úgy írhatná le, mint az ősi küzdelmet annak eldöntésére, hogy ki uralja az emberi lelket, és határozza meg az emberiség sorsát: maga az ember vagy Isten. Aki nemzetiszocialista, az úgy mondaná, hogy az Ember a Természet része, míg az amerikai szemlélet úgy tartja, hogy az ember elkülönül a természettől, fölötte áll, így hát immunis a Természet törvényeire. Materializmus, hölgyeim és uraim. A világkép, mely szerint az ember csak egy gazdasági állatfaj, nem pedig egy lélekkel rendelkező spirituális lény. Néhány héttel ezelőtt már átvettük mindezt, de tudom, hogy most kicsit nehezen érthetőnek tűnhet, miként jön ez ide. Frissítsük fel egy kicsit az emlékezetünket, rendben? Mi a két nagy filozófiai és geopolitikai megnyilvánulása a zsidó materializmusnak? Mr. Korisov?
- Kapitalizmus és kommunizmus! – Vágta rá egy orosz fiú, aki jól beszélt az angolt, de akcentussal.
- Ez így van. És mi az alapvetése ennek a két anyagelvű filozófiának? – Folytatta Frierson, miközben fel-alá járkált a padosorok között, pálcáját úgy tartotta kezében, mint őrmester a botját. – Miss Strydom?
- Mind a kommunizmus, mind a kapitalizmus azon a feltevésen alapul, hogy az ember nem egy spirituális lény, hanem a termelés és a fogyasztás gazdasági részegysége – idézte fel egy afrikander lány emlékezetből.

- Pontosan. Azt tanítják, hogy minden férfinak és nőnek végső soron kizárólag gazdasági léte van. Ebből az következik, hogy nem lehet semmi helyes vagy helytelen, csak gazdaságilag kifizetődő és gazdaságilag veszteséges. Mind a monopol-kapitalizmus, mind a marxista szocializmus és ezek összes változata számára az ember, mint egyén, üldözendő dolog. Az ember nem más, mint egy hatalmas gépezet alkatrésze, melyet üzemenyaggal kell ellátni és dolgoztatni kell mindaddig, míg el nem használódik, ezután el kell dobni és ki kell cserélni, lehetőleg egy olcsóbb és tartósabb alkatrésze, aminek barna a bőre. Az egyetlen lényeges különbség e két elvrendszer között az, hogy melyik klik részesül az emberiség munkájának gyümölcséből; a magántulajdonban lévő nemzetközi vállalatok, vagy a bürokratikus állam? „A kapitány barátai”, vagy „a legénység barátai”, ahogy Rockwell parancsnok írta⁶⁴. A múlt század vége felé már gyakorlatilag nem maradtak érdemleges különbségek az elvileg kommunista vagy kapitalista társadalmak között, mindössze a hatékonyságukban mutatkoztak különbségek. Meg kell hagyni, hogy a legtöbb kapitalista társadalomban az átlagemberek valamelyest jobb életszínvonalon élhettek, de mára ez is visszaesett, mivel mind az Egyesült Államok, mind Európa nagy része a Harmadik Világ részévé vált faji, gazdasági és kulturális értelemben. De visszatérve arra a kérdésre, hogy miként volt képes az amerikai vezetői elit egy annyira téves és káros eszmét hirdetni, mint a faji egyenlőséget, jegyezzék meg, hogy a kor körülményeit figyelembe véve ez állt az érdekükben. Félretéve egy pillanatra a kérdés spirituális részét, mi volt a gazdasági érv amögött, hogy a huszadik század második felében az amerikai imperialista rendszer harmadik világbéli bevándorlók millióit importálta Észak-Amerikába? Mr. Spears, ma még nem hallottunk egyetlen ördögien szellemes megnyilvánulást sem Öntől. – Erre nevetés zaja töltötte be a termet. – Nincs kétségem, hogy erre a kérdésre is van valami pokolian jó válasza.
- Olcsó munkaerő, uram. – Felelte egy kopasz fiatalember mereven, aki szemmel láthatóan nem örvendett túlságosan az ördögfejjel történt részeges kicsapongására tett utalásnak. – Ugyanazzal a céllal, mint amire a feminizmust használták az 1960-as években, hogy több millió nőt zúdíthassanak a munkaerőpiacra. Azért, hogy óriási mennyiségű olcsó munkaerőt hozzanak létre a kapitalizmus számára, ami alacsonyan tarthatta a béreket, és akiket sokkal könnyebb volt manipulálni, mint a hagyományos kézgalléros férfi munkaerőt. Emellett voltak társadalom-tervezési kulturális céljai a judeo-liberális tervnek, ebbe beletartozott a keresztény értékeken alapuló hagyományos családmódel fokozatos megszüntetése, és szexuálisan elfajzott, nem-fehér kapcsolatokra való lecserélése, melyek törékenyebbek és kevésbé összetartóak voltak, valamint kevésbé tudtak ellenállni a kizsákmányolásnak. A végső cél egy egyöntetűen materialista világ létrehozása volt, mely a lehető legnagyobb profit felhalmozására jött volna létre, ezt pedig az emberiség összes fajának teljes keverésével akarták elérni, hogy egy barna bőrű, faj nélküli, kultúra nélküli tömeget hozzanak létre, melynek nincsenek sem vallási, sem kulturális gyökerei, és amely mindannak engedelmesskedik, amit a judeo-liberális vezetői réteg belé programoz.
- Helyes, Mr. Spears – szólt Frierson. – Hálával tartozom Önnek, hogy részeges kicsapongásai szünetében tudott időt áldozni arra, hogy elolvassa a házi feladatát. Most, hogy elolvasta a szövegkönyvben, érti is, hogy mit jelent ez?
- Azt hiszem, igen, uram – felelte az ifjú Spears. – Azt jelenti, hogy a ZOG az egész világból egy hangyafarmot akart csinálni. Még mindig ezt akarják.
- Nem teljesen eredeti elképzelés, de megfelelő és helyes – mondta Frierson. – Egyértelmű, hogy érti a lényegét. A ZOG legfőbb terve, melyet a nyugati világ vezetői rétegének csaknem két évszázados társadalmi és politikai egyetértése eredményeképp alkottak meg, az volt, és a mai napig az, hogy létrehozzanak egy Szép Új Világot, ahogy ők nevezték.
- Új Világrend! – Vágta rá az egyik diák.
- Igen, időnként Új Világrendnek is hívták – mondta erre Frierson. – Erről majd részletesebben is beszélünk, amikor az Illuminátusokról⁶⁵ és Nesta Webster⁶⁶ munkásságáról lesz szó. Az

angol-cionista vezető osztálynak olyan víziója ez, melyet csak nagyon ritkán fejtettek ki részleteiben, csak néha, szinte véletlenül. Időnként előfordult, hogy a rohadékokról kissé lecsúszott az álarc. Ha bármelyiküknek lesz lehetősége megnézni egy régi filmet, mely a *Zöld szója* címen fut, meleg szívvel ajánlom. Ez egy szinte teljesen elfeledett és nagyban alulértékelt klasszikus, melyet néha azért vetítenek a tévében a késő esti adásban. Azt hiszem 1973 körül készült. Ha látni szeretnék, hogy mitől mentette meg magukat és a leszármazottaikat a forradalom, üljenek le és nézzék meg. A *Zöld szója* azt a rémálomba illő világot mutatja be, amit a cionizmus, kapitalizmus és a liberalizmus szentségtelen szövetsége akart létrehozni. Egy olyan világ lett volna, ahol az elképesztően gazdag emberek kis csoportja lenyűgöző luxuskörülmények között él. Egy olyan agyonszennyezett és romlott világ felett uralkodtak volna, melyben sok milliárd éhbérért dolgozó rabszolga él, akik értelem nélküli konformitásukban szinte már rovarszerűen viselkednek, és pont olyan mocskos és nyomorúságos körülmények között léteznek, mint amely körülmények manapság a legtöbb helyen uralkodnak a világban a Köztársaságon kívül. Dolgozó hangyák, akik sosem láznak, mert nem tudják, hogy jobban is élhetnének. Az Egyesült Államokban nem süllyedtek a *Zöld szója* szintjére a körülmények, de arra tartanak. Amerika sárszínű helétáinak⁶⁷ nincsen vallása, csak olyasmik, mint a Ronald McDonald kultusz. Nincs nyelvük, csak a visszamaradott spangol nyelvjárás, mely mára az Államok általánosan elterjedt közvetítőnyelvévé vált, a megmaradt fehérek többsége pedig írástudatlan. Nincs történelemtudatuk a politikailag korrekt baromságaikat kivéve, amivel a ZOG tömi a fejüket, amiben páncélozott bikinit viselő harcos szajhákról van szó, meg olyan hazugságokról, miszerint a világtörténelem minden nagy alakja, akár férfi, akár nő, mind színesbőrű, zsidó, marxista, feminista, szexuálisan elfajzott volt, vagy a fentieknek valamely keveréke. Ezt készítette elő a legnagyobb zsarnoki rendszer, amit a világ valaha látott. Létrehozták az alapjait, és vékony szeletenként egyre többet vagdosztak le a fehér amerikaiak és kanadaiak jogaiból és szabadságából. Mindez ahhoz a korhoz vezetett volna, amikor az egész Föld egyetlen nagy ültetvényé válik, míg Hymie gazda és a nemzetközi bankárok a vállalati villáik tornácán üldöglének, mentolos hideg puncsokkal és dizájnerdrogok koktélokkal a kezükben. Csaknem sikerrel jártak mindenütt a világon, kivéve ezt a helyet.

- De hogy voltak képesek akkoriban a fehér emberek csak egy helyben ülni és túrni mindezt? – Vetette közbe egy lány szenvedélyesen. – Nem látták, hová vezet ez? Az Öregember és olyanok is, mint Rockwell parancsnok vagy Miles lelkipásztor is figyelmeztették őket. Miért nem *tettek* valamit?
- Áh. Itt is van. A Nagy Kérdés – mondta Frierson lágyan. – Miss Hansen, az elmúlt száz évben, a forradalom előtt és után is a civilizációnk legnagyobb elméi szentelték egész életüket és könyvtárakat megtölteni képes kutatói munkásságukat pont eme kérdés megválaszolására. *Miért nem tett semmit sem a fehér ember*, miközben mindent, amit létrehozott, mindent, ami kedves volt számára, az egész világot, mely felett uralkodott, szisztematikusan aláásta, tönkretette és elpusztította a zsidó és azok, akik a zsidót szolgálták? Kétségem sincs afelől, hogy még száz év múlva is tárgyalni fogjuk ezt a kérdést. Erre nincsen egyszerű válaszom. Senki nem tudja. De mindent meg kell tennünk azért, hogy rájövünk, mi romlott el akkor az elménkben és a lelkünkben, hogy elejét vehessük, hogy valaha is újból megtörténjen. A kérdése második felére felelve pedig... hát, az a helyzet, hogy *mégis* tettünk valamit, Miss Hansen. – Felelte Frierson komoran, közben megérintve a Függetlenségi Háború szalagját hajtókáján. – Majdnem túl keveset, majdnem túl későn. Tényleg túl későn ahhoz, hogy egész Amerikát megmenthessük, de eleget tettünk ahhoz, hogy építhessünk egy bárkát, melyen fölébe kerekedhetünk a sártengernek. Isten örökkévaló dicsőségére és faji büszkeségünk becsületére váljék, hogy a huszonharmadik órában, az ötvenkilencedik percben és a legutolsó másodpercben, kisasszony... tettünk valamit. – Néhány pillanatig csend honolt a teremben. –

Tudják, hogy volt egy Önkéntes, aki mindössze tizenkét éves volt, amikor bevették az NVA-ba? – Folytatta Frierson mosolyogva.

- Jaj, ne már, uram! – Vetette közbe az egyik fiú. – Tizenkét éves?
- Igen, Mr. Jardine. Tizenkettő. A szóban forgó volt Önkéntes néhány perccel ezelőtt lépett be a terembe, és most ott ül hátul azzal a másik úriemberrel. Hadd mutassam be Donald Redmond ezredes az Állambiztonsági Ügynökségtől és a kissé viharvert kinézetű uraságot, aki pedig... ?
- Nel őrmester – szólt Hennie.
- Áh, igen. Hendrik Nel őrmester, aki nemrég verte meg az NDF volt középsúlyú pusztakezes bokszbajnokát, Ross Manlis-szt negyvenhét elképesztően izgalmas menetet követően. Hozzáteszem, hogy ezzel háromszázötven kreditet nyert nekem a sportfogadáson a Ten Bells-nél. Van rá esélyem meggyőzőnöm Önt, hogy tartson néhány leckét az iskolai ökölvívó csapatunknak?

Az osztályteremben ekkor minden fiatal tekintete a hátul csendben üldögélő Don és Hennie felé fordult. Don ajkai mosolyra hajlottak. „Próbál kibillenteni az egyensúlyomból, mi?” – Don nevetett magában.

- Ne aggódjanak, nem az ifjú Spears úrért jöttünk – jelentette ki Don.

Az osztály nevetőkórusba kezdett.

- És ha teljesen pontosak akarunk lenni, volt egy másik Önkéntes, aki tizenegy volt, amikor esküt tett.
- Manapság tízéves koruktól tanítjuk őket lőni az állami iskolákban – mondta Frierson inkább Donnak, mintsem az osztálynak. – Bár örömmel mondhatom, hogy a legtöbb család már hamarabb tanítani kezdi a gyerekeit, még otthon.
- A nyolcéves gyerekeknek írtunk egy engedélyt, az anyja és én, hogy az ötödikesek lögyakorlataira járhasson. Imád Kicsi Vilit játszani a .22-esével – mondta Redmond. – Ismeri azt a gyerekjátékot az általános iskolai lőterekről, ahol Kicsi Vili az ügyvédje mögé bújjik, és le kell lőni, mikor kikukucskál a páncélozott aktatáska mögül?

Megszólalt a csengő, így megszűnt annak esélye, hogy Dont felrúgják a pódiumra, hogy onnan aztán rögtönzött tanórát tartson a lázadás során szerzett tapasztalatairól, melyért nagyon hálás volt. A diákok felálltak, összeszedték könyveiket, és kifelé menet kíváncsian nézték Dont és Hennie-t. Frierson előrelépett és megrázta Don kezét.

- Elnézésüket kérem Redmond ezredes és Nel őrmester, de nem bírtam ellenállni a kísértésnek, hogy elmondjam a diákjaimnak, hogy két híresség is van a társaságunkban. Emlékszem, hogy láttam már magát több Régi Harcos összejöveten, és talán emlékszik rá, hogy Bill Vitale mutatott be minket egymásnak. Megkaptam az üzenetét, hogy beszélni akar velem, de nem tudtam, mikor számíthatok Önre. Szeretne lejönni a tanári szobába?
- Van még órája, Frierson ezredes? – Érdeklődött Redmond.
- Nem, az iskolának vége, a napom szabad – felelte Frierson. – És az ezredes a tartalékos rangom. A Gordon Kahl középiskolában csak Mr. Friersonnak szólítanak.
- Akkor akár itt is leülhetünk.

Így is tettek, és Frierson elfogadta a havannai szivart, melyet felajánlottak neki. Nel visszautasította, lévén, hogy nem dohányzott. Don rágyújtott, majd így szólt:

- Nem fog sokáig tartani. Mr. Frierson, felmerült valami, ami bár a múltba tartozik, viszont nagy hatással lehet ennek az országnak a jövőjére. Az Olimpiai Gárda ellen Ravenhill Ranchnél történt rajtaütésről és a Gárda pusztulásáról szeretnék beszélni Önnel.

Frierson összehúzta szemöldökeit és arca komorrá lett.

- Biztos lehet benne, hogy mindenben segíteni fogok, amiben csak tudok, de mégis mi a *franc* lehet az a... mégis mi köze lehet Ravenhillnek a mai tojásárokhoz? Istenem, már majdnem negyven éve volt! Olyan gyerekek is járnak ide, akiknek akkor még a szülei sem éltek!
- Az Államelnök levelet kapott Trudy Greinertől – tájékoztatta Redmond.

- Trudy... Greinertől – Frierson döbbenetesen meredt maga elé, egy ideig némán ült. – És meggyőződtek ennek a levélnek a valóságáról? – Kérdezett vissza hirtelen.
- Amennyire lehetett, igen. Lehet valamiféle hamisítvány, az ONR egy trükkje, amire még nem jöttünk rá, de abból kiindulva folytatjuk a nyomozást, hogy a levél valódi. Ebben a levélben Trudy Greiner kijelenti, hogy ártatlan az ellene felhozott vádban, miszerint árulást követett el. Tagadja, hogy felelős lenne az Olympiai Gárda pusztulásáért és azt mondja, hogy nyilvános tárgyalást, vagy hadbíróági meghallgatást akar. Ezen felül kijelentette, hogy az ideai Függetlenség napját azzal ünnepli majd, hogy a Mountain Gate átkelőnél átsétál a Köztársaságba, amikor is hallani fogjuk egy gigászi gilisztás doboz nyílásának rozsdás nyikorgását.
- Trudy Greiner ártatlannak vallja magát? – Kérdezett vissza Frierson döbbenetesen. – Krisztusom, hogy tehet ilyet? Úgy tudtam, a BOSS elég rendesen rábizonyította, hogy ő kapta meg azt a millió dollárt.
- Felmerültek ezzel kapcsolatban furcsaságok – szólt Redmond. – Tudnom kell mindent, amit csak lehet, hogy mi történt Ravenhillnél azon a napon. Emellett érdekel minden, amit el tud mondani arról a találkozóról, amit a rajtaütés előtti éjjelen tartottak abban a házban Hoodsportban, amit az NVA gyülekezési pontként használt. Bármilyen árulás vezetett is a Gárda pusztulásához, bizonyára ezen a megbeszélésen kell keresnünk annak forrását.
- Szinte végig ott voltam a találkozón. – Idézte fel Frierson, szemében látszott, ahogy emlékeiben visszatér ahhoz a naphoz. – Viszonylag magasabb rangú Önkéntes voltam.
- És kezdetben miként került kapcsolatba a faji ellenállással, uram? – Kérdezte Nel. – Hogyan lett az NVA tagja? Ezt mindenkitől megkérdezzük háttér-információ gyanánt.
- Óh?
- Igen, uram – mondta Redmond. – Tudja, próbálok minél szélesebb rálátással rendelkezni azokról az emberekről, akiknek szerepük volt az eseményekben. Sosem tudni, mi bizonyul végül fontosnak. Szóval mikor és hogyan lett fajilag öntudatos?
- Óh, én afféle született nemzetiszocialista vagyok, ami akkortájt elég szokványos volt – mondta Frierson az emlékeken mosolyogva. – Mindenfelé horogkereszteket rajzolgattam már hat éves koromtól, mindent megtettem, hogy minél több filmet megnézhessek a Második Holokausztról⁶⁸, amit csak lehetett, hogy láthassam azokat a sötétszürke sisakokat, és német beszédet hallhassak.
- Ja, nálam ugyanez volt – felelte Redmond. – A feleségem boszorkány, és azt mondja, hogy az ilyen emberek annak a sokmillió harmadik birodalom-béli katonának és civilnek a reinkarnálódott lelkei, akiket idő előtt és erőszakosan vágta el az élettől a Második Európai Holokauszt alatt. Természetes módon vonzódtunk a jobboldali célok és ideológiák felé, mert elintézetlen dolgunk maradt Németországban.
- Akárhogy is legyen, számomra mindig is teljesen egyértelmű volt, már gyerekkoromban is, hogy valami nagyon nagy baj van a világban – folytatta Frierson. – Már nagyon fiatalon nemzetiszocialista voltam, és hamar belekerültem a dolgok közepébe, bár nem túl konstruktív módon. Tizenéves skinheadként kezdtem a pályafutásom Atlantában, hiszi vagy sem, bár már évekkor ezelőtt eltávolítottam azokat a nevetséges tetoválásokat – nevetett.
- Pierce-hívó sosem volt? – Érdeklődött Redmond.
- Nem, már tizenéves koromban is egyértelmű volt számomra, hogy a Piercizmus nem más, mint egy szekta, ahol egy nagy guru ott trónol fent valahol egy magas hegyen és kuponokat osztogat – felelte Frierson. – Én akciót akartam. Skinheadként többször is letartóztattak különféle részeges kicsapongásokért, ez az egyik oka, amiért ilyen kemény voltam az imént Ted Spears-szel. Hallotta, hogy mit... ?
- Igen, Rogers igazgató úr elmondta – mondta erre Redmond.
- Tenni akarok róla, hogy a fiú megértse, hogy abba a korbá lépett, amikor az ilyen dolgoknak következményei lesznek, és egész életében végigkísérhetik. Hála a szerencsének és egy olyan

nagyanyának, aki mellém állt és volt elég tehetős ahhoz, hogy kiváló jogi képviselőt biztosítson nekem, megúsztam néhány rövidebb börtönbüntetéssel. Aztán egy nap a kezembe került egy szórólap az Északnyugati Ügynökségtől, rajta az Északnyugati Migráció Alapvetéseivel, ez olyan érzés volt, mintha belém csapott volna a villám. Ez volt az, sem akkor, sem azóta nem volt egy csepp kétely bennem. Elkezdtem tanulni mint az őrült, jól feltornáztam a tanulmányi eredményeimet, meggyőztem a nagyit, hogy fizesse a tandíjamat az Oregoni Egyetemen, aztán egy csodálatos napon ott ültem a Eugene-be tartó gépen. Az első évet végigcsináltam az egyetemen, aztán a föld alá vonultam. A legelejétől kezdve Murdockkal voltam, még az Öregember esketett fel minket október 22-én Coeur d'Aleneben. Tom és én elmentünk, és első forradalmi tettünk gyanánt elkööttünk egy üzemanyagszállító tartálykocsit.

- Mikor hallott először a Port Orchard ellen tervezett támadásról? – Kérdezte Nel.
- Csak akkor, amikor odaértünk a hoodsporti rejtékhelyre – válaszolta Frierson. – Előző nap kaptuk a parancsot, hogy ott gyülekezzünk. Rám bízta, hogy felszereljek egy furgont, amit szereztünk, hogy aztán a Gárda felderítőkocsijaként használhassuk, nekem kellett hamis rendszámablakot szerezniem rá, gondoskodni róla, hogy elegendő üzemanyagunk legyen, valamint néhány alapvető fegyver és elsősegély-felszerelés. A felderítőjármű célja az volt, hogy jelezze az ellenséges mozgásokat és útlezárásokat, amikor a Gárda járművekkel közlekedett, és szükség szerint zavarja az ellenséget, míg ők elmenekülnek.
- Emlékszik valami különlegesre a hoodsporti találkozásról azon az estén? – Kérdezett Redmond.
- Mind különleges volt, ezredes – jött Frierson komoly válasza. – Fivérek és nővérek csapata voltunk, és életünk minden egyes pillanatát úgy éltük, mintha az lenne az utolsó, amit együtt töltünk. Minden alkalommal, amikor összejöttünk megtervezni egy bevetést, tudtuk, hogy nagy valószínűséggel egyesek közülünk már halottak lesznek huszonnégy órán belül. Ennek tudata elég jól összpontosítja az ember elméjét. Ennek a találkozásnak az emléke elég erősen él bennem, figyelembe véve, ami az azt követő reggelen történt. Sokszor gondoltam már rá. Álmodtam róla... arról az utolsó alkalomról, amikor együtt voltunk. Mind nagyon izgatottak voltunk az új aknavető technika miatt. Mindannyian ott akartunk lenni, amikor Drago és Frank Palmieri elsüti a tizenhat vetőcsövet, de tudtuk, hogy erre nem lesz lehetőség. A mi feladatunk az volt, hogy odavonuljunk és körbevegjük a bíróság épületét, aztán kézfegyverekkel és RPG-vel befejezzük a munkát, amit az aknavetőkkal elkezdtek. A célunk az volt, hogy egyetlen ügyvéd, vagy Szövetségi se jusson ki élve. De mind nagyon reménykedtünk az aknavetőkből, látni akartuk, ahogy az égig repülnek az ügyvédek. Joe Cord és Ron Nolan készítettek egy tanulmányt az elérhető médiaarchívumokból és internetes anyagokból, melyek azt mutatták be, hogy az IRA hogyan használta pont ezt a fegyvert az 1980-as és 90-es évek fordulóján, és úgy találták, hogy meg tudjuk valósítani. Tizenhat csővel, és mindegyik házi készítésű aknagránátban egy-egy 200 fontos házilag készült robbanószelével töltettel számolva több mint másfél tonna nagyerejű robbanóanyagot tudtunk átjuttatni a szögesdrótok és a betonkerítések fölött, egyenesen a több tucat jogi pióca, bíró és Szövetségi verőember feje fölé. Mint később kiderült, négy bajtársunknak is sikerült egyszerűen áttörni a főkapun, és felrobbantani az egészet. Azok az ostoba barmok mindenre felkészültek, kivéve egy frontális támadásra. Sosem gondolták volna, hogy elég bátrak leszünk közvetlenül szembeszállni velük.
- Igen, már beszéltünk Palmieri miniszter úrral, és később McCanless-éket is meginterjúvoljuk majd – mondta Redmond. – Ez a része eléggé tisztának tűnik, uram. Ami engem jobban érdekelne, az a megbeszélés, ami az azt megelőző este zajlott le a hoodsporti rejtékhelyen. Visszatérhetnénk ahhoz? Ha bármilyen nyom előkerülhet azzal kapcsolatban, hogy mivel rukkolt majd elő Trudy Greiner, úgy tűnik, itt keresendő. Milyen időpontban érkezett Trudy Greiner aznap este a megbeszélésre?

- Öö, hát, ha az emlékezetem nem csal, kicsivel éjjél után – felelte Frierson. – Emlékszem, hogy nem tudtuk biztosan, mikor ér majd oda, és kicsit aggódtunk is, mert a mobilja beadta a törölközőt.
- Nem keltett ez gyanút? – Kérdezte Redmond.
- Nem, korrekt oka volt. Trudy-nak egy olyan szar kínai Astra telefonja volt, a távközlési műholdjuk pedig szó szerint az Atlanti-óceánba zuhant épp azon a reggelen. Minőségi kínai-izraeli mestermunka. Teli volt vele a média, mert az a több ezer Astra mind működésképtelenné vált, köztük Trudy-é is. Mindenesetre Trudy megnézte a telefonját Ed McCanlesszel, mint mindenki más, ő gondoskodott róla, hogy le legyen kapcsolva, akár működik, akár nem. Úgy voltunk vele, hogy egy bejövő hívás felfedheti a telefon pozícióját a Fattie valamelyik szupermodern elektronikus megfigyelőrendszerének. Sosem éreztem úgy, hogy túl hatékonyak lettek volna, de azért elővigyázatosak voltunk. Például fémkeresőket és feszültségmérőket futtatunk végig mindenkin, aki részt vett a megbeszélésen, hogy biztos senki ne legyen bedrótozva és a bőre alá ültetett lehallgatókészülék se legyen nála.
- Nem lett volna az NVA-nak elég pénze, hogy egy jobb minőségű, működőképes telefont adjanak neki? – Kérdezte Nel. – Elvégre ő volt felelős az utánpótlási egységükért.
- Az olcsó telefon a fedősztorijának egy fontos eleme volt – magyarázta el Frierson. – Trudy elvileg egy munkaközvetítő cég titkárnője volt évi 23.000 dolláros fizetéssel. Ha megállítják és találnak nála egy 6.000 dolláros telefont, ami egy rendesen megépített európai műholdon keresztül világméretű hálózatra csatlakozik, az nagyon nem illett volna a képbe és felkelthette volna egy éberebb terrorelhárító rendőr figyelmét, hogy valami nagyon nem kóser, a szó semmilyen értelmében sem.
- Szóval kevésbé éjjél után érkezett meg. Ön végig ott volt a találkozónál, Mr. Frierson?
- Igen, én segédkeztem McCanlessznek biztonsági ügyekben – mondta nekik Frierson. – Egy sarokban ültem a fejemen egy fülhallgatóval, egy felpékelt rendőrségi rádiót hallgattam, oda-vissza kutattam a frekvenciákon, figyeltem, nem hallok-e olyasféle adást, beszélgetést, ami nem oda illő, vagy ami arra utalna, hogy ránk találtak. Murdock nagyon ideges volt, amiért az egész csapat egyszerre volt egy helyen, szóval azt akarta, hogy végig hallgatózzak. Ennek az lett az eredménye, hogy alig hallottam bármit is az elhangzottakból, viszont nagyon jó rálátásom volt mindenkire.
- Fel tud idézni bármit arról a megbeszélésről, ami arra utalt, hogy rosszra fordulnak a dolgok? Trudy Greiner vagy bárki más furcsán viselkedett esetleg? Tett fel valaki szokatlan kérdéseket?
- Bármilyen, ami utalhat arra, hogy ki lehetett a besúgó, ha nem Trude volt az? – Kérdezett vissza Frierson. – Nem, ezredes, őszintén mondom, hogy semmit. Óh, mindannyian nagyon izgatottak voltunk. Nagy támadásra készültünk, új fegyvert készültünk kipróbálni az ellenségeinken, és tudtuk, hogy ezzel nagyot üthetünk.
- Azok a mobiltelefonok... – szólt ekkor Nel, szemöldökeit ráncolva. – Azt mondja, hogy mind le volt kapcsolva. Azt mondja, hogy Ön szinte végig ott volt a megbeszélésen. Nagyjából két óra körül is ott volt?
- Igen... igen, őrmester, ott voltam. Miért? – Kérdezte Frierson.
- Trudy Greiner ott volt kettőóra a szobában? – Kérdezte Redmond óvatosan.
- Öö, igen. Úgy emlékszem, igen – felelte Frierson.
- Mikor ment el Trudy Greiner a találkozóról? – Érdeklődött Redmond. – Tud esetleg konkrét időpontot mondani?
- Amennyire emlékszem, egy kicsivel három után – szólt Frierson.
- Milyen kocsival ment el? – Kérdezett újból Redmond.
- Öö, a saját kocsijával. Azt hiszem, egy fehér Nissan volt. Volt még valami dolga, mielőtt Poulsbóba ment volna a mentőállomásra.

- Tudja, mi dolga akadt? – Kérdezte Redmond. – Esetleg elmenni a teherautóért, amit szükség esetén a sebesültek szállítására használtak volna?
- Öö, nem. Biztosan nem tudom, de bármi volt is, úgy tűnt, hogy Murdock tud róla, és beleegyezett. – Mondta Frierson távolba meredő tekintettel, látszott rajta, hogy meg kell erőltetnie emlékezetét. – Reggel hétre kellett volna ott lennie a mentőállomáson. De nem jelentkezett. Miért? Fontos az időpont?
- Igen, uram, kulcsfontosságúnak bizonyulhat. Tudjuk, hogy az ellenséges csapatok parancsnoka, Woodrow Coleman, a Szövetségi AntiTerrorista Rendőrségi Szervezet őrnagya nem sokkal kettő után kapott egy hívást a magántelefonjára – monda el neki Redmond. – Frierson ezredes, hajlandó megesküdni rá, hogy kettőkor ugyanabban a szobában tartózkodott, mint Trudy Greiner? Tisztában van a következményekkel, uram?
- Igen, persze – felelte Frierson döbbenetesen. – Én... én sosem tudtam, hogy ismerik az időpontját, amikor az informátor értesítette a ZOG-ot. Trudy telefonja nem is működött, és még ha működött volna, akkor sem volt nála. Ed McCannless valahová elrakta őket, a fene se tudja, hová. Ő *semmiképp* nem kezdeményezhette a hívást.
- Érdekes kérdés, ezredes – szólta Nel. – Miért nem vette észre az eddigi nyomozások során senki sem, hogy Greiner Önkéntesnek gyakorlatilag alibije volt az éjjel két órás időpontra?
- Végignéztem a régi aktákat, és azokból úgy emlékszem, hogy a nyomozás vezetője maga is észrevette ezt az ellentmondást, de figyelmen kívül hagyta – felelte erre Redmond. – Úgy vélte, hogy Trudy Greinernél volt egy másik telefon elrejtve. Vagy lehet, hogy be volt drótozva, és olyasvalaki hallgatta így a megbeszélést, aki aztán Colemant is hívta. Ez mindenestre lehetséges. Mr. Frierson, ez nagyon fontos. Kiment Trudy bármikor is a szobából? Ment-e végére, egy csésze kávéért vagy sörért, bármiért? Tudom, hogy ez bő harminc éve volt, de próbáljon, próbáljon emlékezni rá! Az a helyzet, hogy egyelőre maga az egyetlen személy, akivel beszéltünk, aki együtt volt Trudy Greinerrel ebben a rövid időszakban. Beszélünk majd dr. Corddal is, természetesen, de előbb Öntől szeretnénk hallani mindent.
- Sajnos nem emlékezhetem minden egyes perc minden egyes pillanatára – vont vállat Frierson, kezét meglendítve. – Sajnálom. Lehet, hogy tett valami olyasmit, ami által felvehetette a kapcsolatot a külvilággal, de elképzelni nem tudom, hogyan. Ha be volt drótozva vagy poloskázva valami módon, akkor az valami olyan kifinomult lehetett, hogy nem tartalmazott fémet és nem keltett elektromos sugárzást, különben a műszereink kimutatták volna. Ha bármi gyanú felmerült volna, tetőtől talpig átvizsgáljuk a gyanúba keveredett személyt, akár erőszakkal is, ez érvényes volt mindenkire, beleértve magát Murdockot. Így, mindannyian egy helyen sérülékenyek voltunk, ezt mind tudtuk, és nem kockáztattunk.
- Rendben. Továbbmenve, uram, el tudja mondani, mi történt aznap reggel? Tisztában vagyok vele, hogy maga és Bill Vitale a zöld furgonban voltak, mely a Gárda felderítőjárműveként szolgált a Port Orchard felé vezető úton. Billt személyesen is ismerem, és egyszer elmesélte, mi történt, de szeretném hallani a maga verzióját is.
- Shelton északi határában haladtunk azon a vidéki úton, kicsit előrébb, mint a hadoszlop többi része, mert közeledtünk ahhoz a ponthoz, ahol kereszteznünk kellett volna a 101-es autópályát – idézte fel Frierson. – Arra az esetre, ha szemmel látható ellenséges mozgásokat vagy bármi gyanúsat észlelünk, Bill és én minél hamarabb értesíteni akartuk a többieket. Simán áthajtottunk a rajtaütés helyszínén, és semmit nem láttunk. A FATPO-k nem voltak teljesen bénák, és ha volt rá elég idejük, tudták, hogyan álcázzák magukat és hogyan ássanak lövészárkokat. Egyszer csak meghallottuk a lövéseket hátulról, így félreálltunk. Bill és én azonnal tudtuk, mi történik. Kiszálltunk a furgonból, magunkhoz vettük a puskáinkat és gyalog indultunk visszafelé, hogy felmérjük a helyzetet, de a tűzharc hangerejéből egyértelmű volt, hogy valami nagy dolog történik. Szinte véletlenül belefutottunk két FATPO-ba; azt hiszem, épp próbáltak elmenekülni a helyszínről. Mindkettőt agyonlőttük. Nem voltak

távcsöveink, de egyértelmű volt, hogy semmit sem tehetünk. Annyi lövedék csapódott be a domboldalba a látóterünkön kívül, hogy porfelhőt csináltak. Nagy erőfeszítéssel meggyőztem Billt, hogy menjünk vissza a furgonhoz, és hagyjuk el a területet a Nyolcas Számú Általános Parancsnak megfelelően.

- Végighajtottak a ravenhilli rajtaütés helyszínén és semmit nem láttak?
- Sem én, sem William Vitale Önkéntes semmit nem láttunk – felelte Frierson tömören. – Azaz mindketten kudarcot vallottunk a feladatunk teljesítésében, ezredes úr. Örömmel az életemet adtam volna akkor és adnám ma is, ha változtathatnék ezen, de ez nem lehetséges. Ami megtörtént, megtörtént. Kudarcot vallottunk, így nagyrészt minket terhel a felelősség azért, ami a Gárdával történt, főként pedig engem terhel, mert én voltam a rangidős Önkéntes.
- Mr. Frierson, beszéltünk Arthur McBride-dal, egy volt FATPO-rendőrrel, aki az ellenség oldalán részt vett a ravenhilli rajtaütésben, de nem sokkal később átállt az NVA oldalára. Ő elmondta, hogy Coleman, a FATPO alakulat nigger parancsnoka tisztában volt vele, hogy egy zöld színű Dodge furgont használnak majd felderítőjárműnek, és arra utasította a helyszínen rejtőzködő embereit, hogy ne tüzeljenek magukra és hagyják, hogy áthajtsanak. Tisztában volt ezzel?
- Igen – szólt Frierson. – Azt hiszem, ezeket mind tisztáztuk a hivatalos bírósági meghallgatáson a forradalom után. Ugyanazon bíróság előtt, amely Trudy Greinert távollétében halálra ítélte.
- Ki tudhatta, hogy pontosan milyen járművel utaznak majd Ön és Vitale?
- Nem tudom biztosan. Valószínűleg említettem valamikor a tárgyaláson, hogy egy furgonról volt szó, de őszintén nem emlékszem, hogy a márkát vagy a színt mondtam volna. Nem hiszem. Nem lett volna rá okom.

Redmond sóhajtott.

- Mr. Frierson, lévén, hogy Ön nemzetiszocialista, tudom, hogy kiegyensúlyozott véleménye van vallási ügyekben, melyek – sajnos ki kell mondani – már azóta feszültségeket okoznak ebben az országban, mióta megfogant. De tudatában van annak, hogy Tom Murdock az északi istenek követője volt, míg Melanie Young az összes történelmi feljegyzés alapján mélyen hívő keresztény fundamentalista volt, vagy, ahogy akkoriban sokan hívták, egy Jézus-bolond?
- Igen. Egyszer még meg is kérdeztem erről Melt, pusztán kíváncsiságból. Azt mondta, hogy Isten ajándékait gyakran a legszokatlanabb csomagolásban kapjuk. A lényeg az volt, hogy az első találkozástól kezdve teljesen egymásba voltak esve, amit egyszerre volt számunkra gyönyörű és borzalmas is látni, tudván, hogy hol vagyunk és, hogy mi zajlik körülöttünk.
- Trudy Greiner féltékeny volt? – Érdeklődött Redmond.
- Fájtn neki – felelte Frierson megfontoltan. – Láttam rajta. És igen, az évek során bennem is felmerült a gondolat, hogy talán annyira megbántotta ez a dolog, hogy elveszítette a józan ítélőképességét és visszavágott, de hogy ennyire szörnyű és gonosz módon? Ezt nem veszem be. Sose hittem el, a bíróság véleménye ellenére sem. A maga csendes módján ugyanolyan szilárdan kiállt a forradalom ügye mellett, mint Melanie a maga féktelen és szenvedélyes módján. Akkor úgy hittem, hogy méltósággal elfogadta a helyzetet. Az egymillió dollár története volt az, ami mindig zavarba ejtett ezzel az egész szomorú katyvasszal kapcsolatban. A fenébe is, egyszerűen nem hiszem, hogy ő... egyszerűen nem *érzem*, hogy így lett volna!
- Trudy Greiner háromkor hagyta el a hoodsporti rejtékhelyet. – Szólt Redmond kedvetlenül, amint légikocsijuk úgy egy órával később épp Olympia felé tartott. – Hét órákor nem jelenik meg Poulsbóban a mentőállomáson. Mi történt vele abban a négy órában? Ez lesz a kulcs.
- Eszembe jutott valami – szólt Nel. – Még nem mondta el, hogy ki volt az eredeti vezetője annak a bíróságnak, amely a ravenhilli esetet vizsgálta.
- John Corbett Morgan Parancsnok – szólt Redmond érzelemmentes hangon. – Ezt sem mondta el nekem. Az iratokból kellett rájöjjenek.

Az út további részén Nel többet nem szólt. Nem volt mit mondani.

A rákövetkező nap reggelén Nel és Redmond Centraliába repültek, 300 láb magasan a régi Ötös autópálya felett.

- Cord tényleg olyan furcsa ember, mint amilyennek mindenki mondja? – Kérdezte az afrikander őrmester.
- Eléggé... nehézkes és hirtelen tud lenni – mondta Redmond óvatosan. – Mondhatnánk azt is, hogy ő az utolsó GUBU.
- Az utolsó *micsoda*?
- GUBU. Groteszk, Hihetetlen, Bizarr, Példátlan. Ez egy szlengszó, amit az Öregember hallott valahol az utazásai során. Aztán a saját írásaiban is elkezdte használni a huszadik századi faji mozgalommal kapcsolatban, és így fennmaradt a kifejezés. Cord azon anakronisztikus⁶⁹ figurák egyike, akiket a mozgalom már a század elején többnyire kigyomlált, vagy pontosabban a ZOG kigyomlált, amikor valami hülyeséget csináltak és letartóztatták őket. Különcök, antiszociális, megkeseredett egyének, életképtelenek vagy alig életképesek, akik azért álltak az ügyünk mellé, hogy valamiféle szellemi menedékre vagy egyszerűen menedékre leljenek. Cord olyasvalaki, akit szépen kifejezve durva individualistának, kevésbé szépen kifejezve pedig seggfejnek lehet nevezni. Arrogáns és öntelt, nagyon nehezen elviselhető a személyisége és nagy nehézséget jelent neki, hogy kijöjjön másokkal. Az érme másik oldala viszont az, hogy ő egy polihisztor, több területen is zseniális tudással rendelkezik, és ezen tehetségét mindig is a Párt és a Köztársaság szolgálatába állította. Azt hiszem, Palmieri fején találta a szeget. Cord eddigi teljes élete során egészen elképesztő módon teljesen nélkülözhetetlenné tudta magát tenni a forradalom szempontjából, olyannyira, hogy mi, a többiek megtanultuk fogcsikorgatva elviselni őt. Ez érdekesnek ígérkezik.

Még az Állambiztonsági Ügynökség igazolványaival a birtokukban is csaknem fél órájukba telt, mire az SS tüzetes biztonsági vizsgálatain átjutva az Északnyugati Úrközpont főépületében találták magukat. Maga a létesítmény egy kisebb város méretével vetekedett, épületek, hangárok és raktárak sora követte egymást szépen elrendezve. Az utcák szakterület szerint voltak elnevezve: Kibernetika köz, Telemetria tér, Sugárhajtás sugárút, Plazma placc, Mars mellékút, Luna liget, Aerodinamika autóút, stb. Kelet felé terült el az úrkikötő hatalmas aszfaltcsíkja, az ég felé nyújtózó tornyokkal tarkítva, mindenütt robogók, teherautók és szolgálati kocsik nyüzsögtek ide-oda, mint megannyi bogár. Két úrsikló pihent kilövőállásán, épp egy akkora tartálykocsiból töltötték őket újra, mint Don háza. Az egész bázist plazmasugár légvédelmi ütegek gyűrűje vette körül, melyek a legkorszerűbb számítógépes célzórendszerekkel és a Köztársaság legjobban kiképzett személyzetével büszkélkedhettek. Az úrközpont elleni bármilyen támadási kísérlet akár a levegőből, akár magából az úrból érkezne, végzetes válaszcsapást vonna maga után.

Dr. Joseph Cordot az irodájában találták, gurulós székében hátradőlve figyelt egy hatalmas számítógépes kijelzőt, mely a szoba egyik falát teljesen elfoglalta. A híres tudós morcos tekintetét egy halom geometriai formára szegezte, melyek látszólag valamiféle párzasi táncot jártak. Időnként valamit csinált az egérrel, mire a tánc iránya változni látszott. Redmondnak ötlete sem volt, hogy a forgó rombuszok és tetraéderek mit takartak. Cord egy magas, hajlott hátú, hetvenes éveiben járó férfi volt, egy piszkos laborköpenyt viselt. Kócos ősz haja szemei elé lógott, amint a monitort kémlelte. Keményvonású arca simára borotvált volt, de beesett orcáját és állát fehér serték tarkították. A látást javító szemműtétek már rutinbeavatkozásnak számítottak a Köztársaságban, a legtöbbször már gyerekkorban elvégezték ezeket, amint felfedezték az elváltozást, de Cord még mindig vastagkeretes szemüveget hordott. Egy olyan országban, ahol a látást javító üveglencsék szinte már ismeretlenek voltak, az ilyesmi igen magas pontot ért el a különység-skálán. A szemüvegek

iránti igény még a bajuszkenő iránti igénynél is alacsonyabb volt. Amint beléptek, Cord szódásszifon szemüvegén keresztül nézett fel a két rendőrré, és úgy bámulta őket. Arca furcsán megrándult, és a lencsék mögött faközöld szemei úgy fordultak meg, mintha egy játékbaba szemei lennének, bár ez vélhetően csak optikai csalódás lehetett.

- Dr. Cord, Donald Redmond ezredes vagyok, ez itt pedig Hendrik Nel őrmester, az Állambiztonsági Ügynökségtől jöttünk.
- Igen, tudom, kik maguk – szólt Cord hirtelen mély hangján. – A titkárom átadta nekem az üzenetüket, melyre sem időm, sem szándékom nem volt válaszolni. Semmi közöm biztonsági ügyekhez. Nem az én területem. Mit akarnak?
- Az igazságot a ravenhilli esettel kapcsolatban – felelte Don.

Cord levette szemüvegét. Fenyegető tekintete így még nyugtalanítóbb volt.

- És mégis miből gondolja, hogy el tudom mondani Önnek? – Dörgött a hangja. – Köpje már ki, fiatalember! Úgy néz ki, ráférne magára egy adag ipekakuána⁷⁰!

Dont már jó ideje nem hívta senki „fiatalembernek”.

- Hát, ha így állnak a dolgok, akkor úgy látom, tényleg nem tudja megmondani nekem – vont vállat Don. – Kétlem, hogy tudna bármit is, amit máshonnan ne tudnék kideríteni.
- Maga csak ne fölényeskedjen itt velem és ne próbáljon fordított pszichológiát használni ellenem, fiatalember! Nem igazán megy magának, én pedig teljesen immunis vagyok a szellemi manipulációkra, mivel az elmém jóval túlszárnyalja bárkiét, aki ilyesmivel próbálkozna. A világtörténelem során ember még nem volt olyan közel a mindentudás képességéhez, mint én – mormogta Cord.

Egyáltalán nem dicsekvésnek szánta. Egyszerűen csak közölt egy tényt, mely teljesen egyértelmű volt számára.

- Egész életemben az elmémet tömtem mindennel és bármivel, amit tudni érdemes, ennek eredményeképpen gyakorlatilag bármiről bármit el tudok mondani, amit csak akar, és ha épp kedvem tartja, feltéve, hogy elég intelligens ahhoz, hogy megértse a válaszomat.
- Ez igazán lenyűgöző képesség, uram – szólt Redmond egyhangúan. – A mindentudás hasznos képesség lehet egy rendőr számára. A jövőben lehet, hogy többször is igénybe veszem majd a tudását. De most rátérnék a Ravenhill farm ügyére. Úgy hiszem, magánál van az igazság egy kis szelete, még ha nem is tud róla. Szeretném ismerni a kirakósnak azt a részét, ami Önnél van, hogy aztán idővel összeilleszthessem a teljes képet.
- Micsoda tudományos hozzáállás! – Fanyargott Cord. – Ez már nagyon régen történt, és már évek óta nem gondoltam erre az időszakra. Miért épp most?
- Mert Trudy Greiner Hazatér. Azt mondja, ártatlan – válaszolta Redmond.
- Egy nő sem ártatlan – morogta Cord. – Éva ideje óta a nők a gonoszság hordozói. Az eredendő bűn, uraim. Eredendő bűn. Isten átka minden nőre kiterjed, ahogy az tisztán írva van a Szentírásban. Ez az egyik oka annak, hogy sosem házasodtam meg, a kormány termékenységi politikája ellenére sem.
- Szóval ezért nem? Talán így minden érintett jobban járt – helyeselt Don illedelmesen.
- Személy szerint a faji reprodukciót mindig is mesterséges megtermékenyítés által képzeltem el, egy szigorú eugenikai⁷¹ programra alapozva. Természetesen hajlandó vagyok felajánlani felsőbbrendű genetikai anyagomat ilyen jellegű vállalkozásra.
- Micsoda tudományos hozzáállás, uram! Ráadásul hazafias is.

Redmond és Nel helyet foglaltak az iroda egyik falával szemben lévő kanapén.

- Nem mondtam, hogy üljenek le – mordult erre Cord.
- Nem kértük az engedélyét – felelte Redmond. – Mi vagyunk a BOSS. Oda ülünk, ahová csak akarunk, és oda szarunk, ahová csak akarunk. Doktor Cord, mivel az ideje nyilvánvalóan drága, mindjárt a tárgyra is térek. Úgy értesültem, hogy a Port Orchardben lévő Különleges Büntetőbíróóság elleni aknavetős támadás harcrendje szerint az Ön feladata egy

mentőállomás felállítása volt Poulsbóban, arra az esetre ha sebesülteket kell ellátni. Megtudhatnám, hogy az ilyesfajta munkamegosztás szokványos volt-e a Gárdában?

- Igen. A UCLA⁷² egyetemen töltött éveim alatt részmunkaidős mentőorvosként dolgoztam, azaz EMT⁷³-ként, ahogy akkoriban hívták – mondta Cord. – Különösebben sosem érdekelt a medicina, de a biológia mégiscsak a tudomány egy ága, és mint ilyennek, a biológiának is megvannak a maga tudományos alkalmazási területei, EMT-ként pedig hozzáférésem volt élő kísérleti alanyokhoz a bakteriológia, szerves kémia és egyéb területeken végzett kísérletekhez. Úgy állt a dolog, hogy én álltam a legközelebb az orvosi pályához a Gárdán belül. Ott voltam a mentőállomáson, egy Burger Boy étteremben Poulsbo határában, melyet franchise rendszerben üzemeltetett a Párt egyik szimpatizánsa.
- Egy Burger Boy? – Kérdezett vissza Redmond. – Nem volt az túlságosan nyilvános helyszín?
- Városi álcázás – magyarázott Cord türelmetlenül. – Nagyon alapvető dolog. Biztosan volt maga a hadseregben? Kapnak maguk bármiféle alapképzést a saját szervezetüktől? Nem nekem kellene elmagyaráznom ezeket a dolgokat. Nyílt terepen rejtőzni, ezredes. Tapasztalat útján jöttünk rá, hogy az ilyen jellegű létesítmények számára jobb volt egy félig nyilvános helyszín, mint egy félreeső kis vidéki házikó, ahol a szokatlanul nagy forgalmat észlelhetnék légi vagy műholdas felderítés útján. A műholdak nem látnának semmi szokatlant azon a rengeteg kocsin, ami az étteremnél megáll, aztán továbbáll, csak tipikus amerikaiakat és a gusztustalanul elhízott utódaikat, akik beugranak feltankolni koleszterinből, keményítőből és sóból. Minden nagyszabású hadművelet előtt felállítottunk mentőállomásokat, nem kizárólag orvosi ellátás végett, de arra az esetre is, ha nagyobb baj történne és átcsoportosításra lenne szükség. Ha valamelyik emberünk megsérült, de el tudott menekülni, megpróbált eljutni a mentőállomásra, én pedig megtettem értük, amit tudtam. Néha meg tudtam menteni az életüket, néha viszont sebtében kikapart sírokból végezték valahol a közelben. Augusztus elsejének reggelén felállítottam egy egyszerű műtőt, amennyire csak tudtam, sterilizáltam fertőtlenítőszerrel és eldobható kéztörölőkkel és feltöltöttem annyi egység plazmával és vérrel, amennyit csak el tudtunk lopni különféle kórházakból és vérbankokból. Minden emberünk vércsoportját meg kellett jegyezni, és emlékszem, hogy újra kellett címkézni minden egyes pint vért, amit szereztünk, mert az amerikai kórházak és a Vöröskereszt harmadik világbéli egészségügyi személyzete annyira döbbenetesen alkalmatlan volt a munkájára. Néha a vérnek akár 20 százalékát is félrecímkézték. David Leach Önkéntes biztonsági célból volt velem. Igen erőszakos és faragatlan fiatalember volt, ráadásul istenkáromló is, aki egyenes úton haladt a pokol felé, és kétségtelen, hogy még mindig ez a sors vár rá, ha csak idejében fel nem ébred, hogy elfogadja Jézus Krisztust, mint személyes megváltóját. De a fegyverrel nagyon jól bánt. Ő volt a testőröm. Engem tekintettek a Gárda legfontosabb tagjának, így Mr. Leach volt a kísérőm, hogy rendben el tudjam végezni a feladatomat. Miss Gertrude Greinernek ott kellett volna találkoznia velünk. Remek ápolónő volt, és be kell vallani, hogy legalább annyira jó mentőorvos is, mint én. Azon kevés nő egyike volt, akire valaha is időt szántam. De nem jelentkezett.
- Mikor kellett volna megjelennie a mentőállomáson? – Kérdezte Redmond.
- Pontban reggeli hét órakor. Mikor már fél órája késett, Leach megpróbálta felvenni a kapcsolatot Murdock parancsnokkal a csipogóján keresztül egy speciális, kódolt figyelmeztető számmal, mely azt volt hivatott jelezni, hogy valami baj van és legyenek óvatosak. Mikor még nyolc órakor sem jelent meg, Leach egy sor mobilszámot megpróbált hívni, Murdockét, Melanie Youngét és másokét is. Egyikről sem kapott választ. Persze most már tudjuk, miért.

Cord megtorpant. Azoknak a baljósatú nem fogadott hívásoknak az emléke úgy tűnik, elég erős volt, hogy kizökkentse őt énközpontú gondolataiból.

- Reggel úgy fél nyolc körül láttuk a híreket a rajtaütésről a CNN-en. Mindent azonnal összehapokoltam, ezután Mr. Leach és én elhagytuk a helyszínt és elmenekültünk egyéni

rejtekhelyeinkre. Az én esetemben ez egy piszkos lakókocsi volt egy Jiffy Lube⁷⁴ mögött Tacomában.

- És azt tudja, hogy mi volt Leach Önkéntes menekülési pontja? – Érdeklődött Redmond.
- Nem, persze, hogy nem! – Felelte Cord idegesen. – Ez alapvető biztonsági óvintézkedés volt. Az egységben mindenkinek volt egy saját rejtekhelye arra az esetre, ha bajba kerülnének, de sosem mondtuk el egymásnak, hogy hol voltak a rejtekhelyeink, leginkább azért, hogy idegesítsük a besúgókat. Magán is ott a szalag, ezredes. Ezt magának is tudnia kell. Magának hol volt a menedéke?
- Kettő is volt. Egy rövidtávú rejtekhely a gondnok irodájában a Sammamish Középiskolában és egy hosszútávú találkozóhely North Bendben. Dr. Cord, arra a következtetésre jutottunk, hogy a Ravenhillben történtek rejtélyének kulcsa abban a pár órában keresendő, ami a hoodsporti rejtekhelynél lezajlott megbeszélés és a kora reggeli órák között telt el, közvetlenül a rajtaütést megelőzően. Tudjuk, hogy Trudy Greiner körülbelül éjjel háromkor hagyta el a rejtekhelyet, mégpedig a saját kocsiával. Ön is így emlékszik erre?
- Hmmm, igen. Azt hiszem, igen. Egy fehér Nissan volt. Azt hiszem.
- Azzal is tisztában vagyunk, hogy a mentőállomása egy teherautóval kellett volna megérkeznie, melyet rögtönzött mentőautóvá alakítottak arra az esetre, ha szükség lenne rá. Valóban így volt? – Folytatta Redmond.
- Igen – jött Cord felelete.
- Emiatt abból a következtetésből indulunk ki, hogy miután elhagyta a rejtekhelyet, valahova máshová ment, hogy átvegye a teherautót. Tudja, hová mehetett?
- Úgy hiszem, igaza van, ezredes. Hol volt a teherautó? Ezt biztosan nem tudom megmondani. Arra viszont emlékszem, hogy Murdock parancsnok és Greiner kisasszony az egyik sarokban beszélgettek, mindössze néhány percig. Úgy vélem, Murdock akkor adta át neki az utasításait.
- Arról tud esetleg, hogy a teherautó valahol le volt parkolva, vagy el volt rejtve? Vagy, hogy máshová szállították oda neki, talán egy másik sofőr?
- Áh, értem már – szólta Cord. – Próbálja kikövetkeztetni egy egyelőre még ismeretlen fél lehetséges jelenlétét, akinek szerepe lehetett a Gárda elárulásában. Nagyon okos.

Redmondot kissé nyugtalanította, hogy Cord milyen hamar ráérezett gondolatmenetére. Ez az ember nem volt ostoba, bármennyire elviselhetetlennek is tűnt.

- A válasz az, hogy nem tudtam, és nem is kérdeztem. Azon szigorú elv alapján működünk, hogy kinek mit kell tudnia, és nekem nem kellett tudnom erről a bizonyos részletről. Annyit kellett csak tudnom, hogy a mentő ott lesz a Burger Boy-nál, ha szükségünk van rá. Igen, lehetséges, hogy valaki mással találkozott, hogy közvetlenül maga vegye át a teherautót. Mi több, valószínűnek tartom.
- Miért tartja valószínűnek? – Érdeklődött Redmond.
- Szüksége lett volna egy nagyon biztonságos helyre, hogy leparkolja a saját kocsiját, egy olyan helyen, ahol nem találhatták meg – mondta Cord. – Ezredes úr, a forradalom alatt az NVA számára a járművek legalább annyira értékesek voltak, mint a fegyverek és a lőszer. A helyzet nagyon hasonlított ahhoz, mintha a régi vadnyugaton éltünk volna, ahol az ember élete egyenlő mértéken függött a fegyverétől és a lovától, és megtanultuk, hogy mindkettő mindig karnyújtásnyira legyen. Nem szerettük leparkolni az autóinkat, és akár csak rövid időre is távol lenni a járműveinktől. Sosem tudhattuk, mikor kell hirtelen elpucolni. Ahelyett, hogy leparkoltuk volna a járművünket valami félreeső helyen, s reménykedtünk volna, hogy nem talál rá a rendőrség, vagy nem vontatják el, vagy nem lopják szét harmadik világbéli tolvajok, jobb szerettük átadni egy másik Önkéntesnek, amikor arra volt szükség, hogy egy, a feladathoz alkalmasabb járműbe üljünk át. Utána megszerveztük, hogy felvegyenek minket, vagy, hogy később kocsit cserélhessünk. Persze ez nem minidig jött össze. Előfordult, hogy nem tehetünk mást, mint, hogy egy időre elrejtettük a kocsit. De jobb szerettük, ha nem így

volt, és ezért gondolom, hogy nem csak lehetséges, de némiképp valószínű, hogy Greiner kisasszonynak át kellett adnia a saját Nissanját valaki másnak a teherautóért cserébe.

- Hmmm, értem, amit mond, uram – mondta Redmond az állát vakargatva.

„A fenébe is” – gondolta. – „Legyünk túl rajta, és reméljük, hogy nem lesz belőle túl nagy cirkusz.”

- Doktor Cord, bármennyire is ódzkodom tőle, hogy a vallási szempontot is bevonjam e vizsgálatba, tisztában van azzal, hogy Thomas Murdock Parancsnok az északi mitológia régi isteneinek hívője volt? Ezzel szemben Melanie Young pedig keresztény fundamentalista?
- Murdock pogány volt? – Fintorgott Cord kételkedve. – Ezt nem hiszem el! Csak megemlítette volna nekem!
- Áh, hát, az is lehet, hogy csak pletyka – szólt Redmond kissé megkönnyebbülten. – Sajnos a közismert kapcsolat Murdock és Young Önkéntes között viszont, attól tartok, nem csak egyszerű szóbeszéd. Nagyon felkeltette az érdeklődésünket a Murdock Parancsnok, Greiner Önkéntes és Young Önkéntes közötti személyes viszony. Különösen az a dolog érdekel, miszerint Murdock közeli viszonyban volt Trudy Greinerrel egészen addig, amíg Melanie Young meg nem érkezett Montanából, hogy elvégezze a feladatát az Olimpiai Gárdában. A híresztelések szerint Murdock ekkor szakított Trudy-val, és Melanie-val folytatta. Ezt a szerelmi háromszöget többen is említették nekünk, mint lehetséges indítékot, mely okot adhatott Greiner Önkéntesnek, hogy elárulja a Gárdát. Milyen gondolatai és megfigyelései vannak ezzel kapcsolatban?

Cord fintorgott.

- Szégyellem bevallani, hogy a mi faji felszabadítási mozgalmunk túlságosan is gyakran bizonyult a féktelen élvezetek visszataszító melegágyának.
- *Cies!* Ez micsoda toborzószöveg volt! – Súgta Nel.

Redmond csendre intette, Cord ebből viszont semmit nem vett észre, hanem folytatta a fecsegést.

- Igen, tisztában vagyok vele, hogy Murdock és Young kisasszony házasságon kívül paráználkodtak, melyet megelőzően a Parancsnok ugyanezt tette Greiner kisasszonnyal. Sajnos azt kell mondjam, hogy az ilyesmi elég szokványos volt, és az embernek el kellett fordítania a fejét, hogy hatékony maradjon. Különösen csalódott voltam Young kisasszony buja viselkedése miatt, lévén, hogy amúgy hívő embernek vallotta magát. Több alkalommal is próbáltam beszélni vele erről a dolgról, de valamilyen okból nem állt szándékában erről értekezni velem.
- Valóban? – Emelte meg szemöldökét Redmond. – Vajon miért nem?
- Csak azt tudom elképzelni, hogy legalább valamiféle szégyenérzet maradt benne parázna bűneivel kapcsolatban – felelte Cord nagyképpően. – Remélem, hogy a gyógyító szerénység elegendő volt ahhoz, hogy megkímélje őt azon szenvedések némelyikétől, melyeket halála óta a pokolban kellett elszenvednie.

Nel ekkor mondani akart valamit, de Redmond észrevette és egy fejrázással leállította.

- Hogy ez sarkallta volna Greiner kisasszonyt, hogy ilyesmit tegyen? Ki érti, hogy miért tesz bármit is egy nő? Őket az érzelmeik irányítják, nem pedig az észérvek, mint a férfiakat, legalább is a férfiak többségét. De úgy gondoltam, hogy az az egymillió dollár, amit fizettek neki, ugyancsak motiválhatta őt.

Hirtelen berregni kezdett a telefon Cord íróasztalán.

- Doktor Cord? Elnézést, hogy zavarom, de úgy néz ki, hogy hamarosan kinyírhatjuk azt az Omni Tizenkettest a 733-as földkörüli pályán – szólt egy fiatalember hangja a vonal túlsó végéről.
- Biztos benne? – Kérdezte Cord izgatottan.
- Igen, uram. Az a vacak most épp Indonézia felett van, a Sólóyom Négyes pedig egyre jobban beéri – szólt a hang a telefonból. – A célpont kilenc percen belül megsemmisítési távolságon belül lesz.

- Sajnálom ezredes, de hív a kötelesség. – Mondta Cord székéből felállva, vidáman. A küszöbön álló technológia tudata látszólag új életerőt adott neki.
- Szeretné az első sorból nézni a világtörténelem legelső űrbéli háborúját?
- A világért ki nem hagynám – felelte Redmond.

Cord zavaró beképzeltsége ellenére Dont lenyűgözte minden, ami a világűrrel volt kapcsolatos, és szomjazott az új tudásra.

Hosszú utat tettek meg a lifttel le egészen az irányítóteremig. A Súlyom-program műholdjainak parancsnoki központja egy hatalmas, barlangszerűen a sziklába vájt terem volt mélyen a Föld gyomrában, megerősített boltozattal és légkondicionálással ellátva, és amely egy negyven megatonnás atomtöltet közvetlen telitalálatát is képes volt elviselni, melyről Cord nagy büszkeséggel tájékoztatta őket. A hosszú csarnok teljes elülső falán most a Föld kék görbülete látszott, mely az óriási képernyő alsó harmadát teljesen kitöltötte. Egy kis fénypont villogott a csillagok között a feje tetejére állított kék tálforma felett, nagyjából két óránál.

Cord egy üvegfalú fülkébe kísérte őket, mely tömve volt különféle képernyőkkel és műszerfalakkal. A tudós helyet foglalt az egyik vezérlőpult előtt, majd megnyomott néhány kapcsolót és gombot. Ezután professzorhoz illő, és kissé leereszkedő hangnemben kezdett beszélni:

- Most azt látják, uraim, amit egy vadászpilóta látna egy űrháborúban. Ez a telemetria az egyik Súlyom típusú, pilóta nélküli, földköri elfogómodulunkról érkezik. Az ott a célpontunk – mondta Cord elszántan, a villogó fénypontra mutatva. – Ebben a nézetben kiszűrjük az összes űrszemetet, mely a célpont körül van, hogy csak arra koncentrálhassunk, de ha valami mégis elé kerülne, azt látni fogjuk a képernyőn. Egy amerikai kéműholdat üldöztünk, egy Omni Tizenkettest, melyet még júliusban lőttek fel Canaveralból. Ez az egyik legújabb és legkifinomultabb gépük. Kínai technológia és koreai gyártás. Nagyon úgy tűnik, hogy az amerikaiak már nem képesek semmi korszerűt építeni maguknak. Egy mesterséges intelligencia chip működteti, melyet az MIT-nél⁷⁵ dolgozó dr. Saul Bloomberg tervezett, egy héber gyökerekkel rendelkező úriember, aki az egyik legnagyobb ellenségünk. Dr. Bloomberg nyíltan annak szentelte az életét, hogy eltörölje az Északnyugati Köztársaságot a Föld színéről, lévén, hogy minket okol a drágalátos, átkozott Izraelje elvesztéséért.
- Részben okkal vádol minket, örömmel mondhatom – szólt Redmond büszkén vigyorogva.
- Valóban. Mondhatni, ő az ellentétem. Bloomie és én egymás munkájának elpusztításával töltjük az életünket. Ő repülőipari polimereket és amalgámokat⁷⁶ hoz létre, melyekről azt hiszi, hogy plazmaállóak, az amerikaiak új repülőgépeket építenek, én pedig új plazma-szinergiákat alkotok meg, mely mindenben áthatol, amivel ők előállhatnak. Épp ezen dolgoztam, amikor az imént megzavartak engem. Bloomie azt hiszi, hogy a 19-es vegyülete visszaállítja majd az amerikai légifölényt, hogy a levegőből megszárolhassanak le minket büntetlenül, mintha csak megannyi arab lennénk. Majd meglátjuk, hogy a 19-es vegyület hogy bírja a Zöld Varázs-sugaramat. Szerintem ő és néhány szerencsétlen amerikai pilóta jókora meglepetésnek néz elébe. Viszont Bloomberg nem tisztességes játékos. A kis zsidó már kétszer is meg akart öletni engem. Ha már itt tartunk, ezredes, ha legközelebb találkozik Randall úrral, legyen szíves megköszönni neki, hogy megmentette az életemet a második alkalommal. Az az amerikai idióta a gránátjával tönkretette az egyik számítógépet, így némi adat elveszett. Ez nagyon idegesített.
- Úgy lesz, doktor úr – ígérte meg Redmond. – Kétszer is próbálkozott? Le vagyok nyűgözve. Még velem is csak háromszor próbálkoztak.
- Hé, uram, ne legyen nagyképű, *ek se* – figyelmeztette Nel suttogva. – Nem hiszem, hogy jó néven venné, ha akár egy hajszállal felülmúlnák bármiben is. Amúgy mikor kérdezzük meg arról, hogy miként került az NVA-hoz a régi szép időkben?
- Biztos, hogy végig akarja azt hallgatni? – Sűgta vissza Don.
- Értettem a célzást, uram.

Nagyfokú egoizmusa ellenére Cordot annyira lefoglalták a műszerek és a képernyők, hogy fel sem fogta, hogy a gyilkossági kísérletek számát tekintve Redmond megelőzte őt.

- Már hetek óta nyomon követjük ezt a Rút Kiskacsát, és próbáljuk lövési távolságon belülré irányítani az egyik Sóllymot – mondta el nekik Cord. – Nem könnyű játszma, hiszen egyik gépnek sincs egy milligramm üzemanyaga sem, amit elpazarolhatna, így minden egyes manővert az utolsó mikronig előre meg kell tervezni.
- Ahelyett, hogy ennyit táncikálnak az űrben, miért nem egy pilótavezérelt és plazmafégyverekkel ellátott géppel szedik le ezeket a kéműholdakat? – Érdeklődött Nel.
- Azért, mert olyan védekező fégyverzettel kezdték felszerelni ezeket a műholdakat, amely megsebezheti az űrjárműveinket, és ebbe belehalhatnak az űrhajósaink – felelte Cord. – Az Államelnök úgy döntött, nem akarjuk, hogy idáig eszkalálódjon a dolog. A gond az, hogy rendkívül könnyű meghalni az űrben, így idővel halálos áldozatok is lennének. Ha ők megölik a mi űrlegénységünket, akkor válaszcsepásként mi is meg kell öljük az övékét. Ismerik a főszabályt: senki nem emelhet kezét a Köztársaság embereire, sehol, semmikor.
- Nemrég egy beszélgetés során emlékeztetett erre minket Véres Dave Leach – mondta Redmond.
- Igen, David azt is teszi, amit hirdet, mint azt bizonyára maguk is tudják. Erről a wellingtoni kiszabadítottak is meggyőződhetnek Új-Zélandon. Ha belegondolok, hogy még egyszerű mániákus gyilkos korában ismertem meg! Az űrháború lövöldözős része egyelőre csak pilóta nélküli gépek között zajlik, és úgy tűnik, hogy a ZOG azt akarja, hogy így is maradjon. Egyelőre.
- Helyes – sóhajtotta Redmond megkönnyebbülten. – A fiam, Allan a Marson van a Landfall-állomáson. Hamarosan hazatér, és biztos akarok lenni abban, hogy szép, csendes visszatérésben lesz része.
- Allan Redmond Luftwaffe-parancsnok? – Kérdezett vissza Cord. – Hát persze, már emlékszem rá. Több képzésen is részt vett asztronavigáció és űrbéli tervezés témájában. Nagyon eszes fiatalember.
- És most mi történik? – Érdeklődött Nel.
- Elfogni egy műholdat földkörüli pályán, amikor épp próbál elszökni, nem éppen egyszerű feladat távirányítással és telemetriával, uraim – mondta Cord. – Mindenféle változókat figyelembe kell venni, úgy, mint a gravitációt, röppályát, lendületet, centrifugális erőhatást, gyorsulást és lassulást. Mindez még bonyolultabbá válhat, ha a célpontot olyan berendezésekkel is felszerelték, mint ezt is itt, melyekkel megpróbál elszökni és összezavarni minket.
- Miféle berendezésekkel? – Kérdezte Nel kíváncsian.
- Radarzavaró és -torzítókészülékekkel, melyek lehetetlenné teszik, hogy ráállítsuk a gépünket, hélium ballonok, melyek vékony fémlapokból készülnek és körbeveszik az egész járművet, ezzel hamis észleléseket tudnak előidézni, vagy épp csalnak használják őket. – Felelte Cord, közben pedig elszánt tekintettel tanulmányozta a képernyőt és a műszerek egész sorát. – De most új trükkhöz folyamodtak. Ez a Rút Kiskacsá egy afféle füstfelhőt képes kibocsátani, ami ezüst-nitrátból áll, ezzel percekre elvakítja a radarjainkat, hasonlóan ahhoz, mint amikor a polip tintát lövell ki, hogy megvakítsa és összezavarja a ragadozót, míg ő elszökik. Az ezüst-nitrát felhő mögé bújva az Omni néhány fokkal elfordul és egy teljesen új pályára áll, amelyet aztán fel kell térképezni. Ezután be kell indítani a Sóllyom Négyes fékezórakétáit, hogy visszatérhessünk az elfogási pályára, és a célpont újból a Sóllyom plazmaágyújának és lézérének hatótávolságán belülré kerüljön. Az ellenség szempontjából a célpont most úgy tesz, mint egy ide-oda cikázó nyúl, próbál kifárasztani minket, megpróbálja kimeríteni az üzemanyag-tartalékunkat, ami miatt a mi gépünk leállna, amíg egy űrhajós csapat el nem megy érte, hogy itt a Földön újratölthessük, aztán újra fellőjük. De ez a madárka már egy jó ideje nem próbálkozott ilyesmivel. Úgy hisszük, hogy kifogyott a füstből. Most már elég közel

vagyunk, hogy elkaphassuk, de vélhetően olyan érzékelőkkel is fel van szerelve, melyekkel észlelheti, ha részecskesugarat lőnek ki rá, mire beindíthat egy kis gázmeghajtású giroszkópot, mely a műholdat egy kicsit megrántja felfelé, lefelé, jobbra vagy balra. Néha csak egy vagy két hüvelyket, ami nem elég ahhoz, hogy pályát változtasson, de ahhoz elegendő, hogy elkerüljön egy mindössze néhány milliméter széles plazmasugarat. Ez a műhold szó szerint képes elugrani a lövések elől, uraim, és nem akarom erre pazarolni a Sóló plazmatölteteit. A Sólóznak lézere is van, de ahhoz, hogy azt használhassam, egy kicsit közelebb kéne mennem a célponthoz, mint amennyire szeretnék. Annyira közel lennénk, hogy az Omni felrobbanásából származó törmelékek és a lökéshullám a saját madárkánkat is megrongálhatná, nem is beszélve a saját védekező fegyvereikről. A lézersugár hajszálvékony, és megeshet, hogy nem sikerül hatástalanítanunk vagy megsemmisítenünk az ellenséget, miközben kimerítjük a saját gépünk energiatartalékait. A sugarakat tehát meghagyjuk a kevésbé mozgékony célpontokra. Plusz a saját madarunknak is szüksége lehet rá, hogy később megvédje magát egy amerikai elfogóműhold ellen.

- Akkor hát mit teszünk? – Kérdezte Nel.
- Megtorpedózzuk a rohadékot – válaszolt Cord.
- He? – Kérdezett vissza a meglepett Nel.
- A Sólóznak Négyes nyolc darab szilárd hajtóanyagú rakétával is fel van szerelve, melyek két méter hosszúak, mindegyik egy-egy 10 kilogrammos plasztik robbanófejjel rendelkezik, mely acélcsíkokkal van körbetekerve, így nagy repeszkárt tud okozni. Még ha nem is sikerül telibe találni, elég, ha elég közel robbantjuk fel a rakétát, hogy aztán a robbanásból származó több ezer izzó fémdarabka lyukassza át a Rút Kiskacsa bőrét, amitől az ugyanúgy működésképtelenné válik, és nem lesz több egy nagy darab úrszemétnél. De próbálkozzunk telitalálattal, rendben? Szeretném látni, ahogy darabjaira hullik. Meg szeretném, hogy Bloomie szép nagy robbanást lásson.
- He? – Kérdezte most Redmond.
- Bloomberg most épp az Omni vezérlőegységénél ül Canaveralban, pont, mint én itt. Érzem a jelenlétét. Helyes. Most tönkreteszem a játékát.

Cord most egy mikrofonba beszélt:

- Egyes és kettős torpedót tüzelésre előkészíteni!
- Igenis, Herr Oberst! – Jött a válasz egy hangszóróból.
- Szerettem elképzelni, hogy egy U-boot kapitánya vagyok az Atlanti-óceán északi részén egy Farkasfalka részeként, mely épp egy amerikai konvojt készül becserkészni. Vagy esetleg Walther Schweiger, amint épp a Lusitaniára állítja a célkeresztet az első háborúban! Az ilyen alkalmakkor a személyzetem van olyan kedves, és eljártssza a szerepét.

Ekkor visszafordult vezérlőpaneljeihez és monitorjaihoz.

- Vajon a kádban is szokott hajókkal játszani? – Vetette fel Nel suttogva.
- Kicsit nehéz elviselni, ezt meg kell hagyni – súgta vissza Redmond. – De ez mind nagyon is valóságos, és a fenébe is, bármennyire is idegesítő, de be kell látni, hogy ha meg kell nevezek egyetlen embert, akinek a Köztársaság a létét köszönheti, akkor Cord az. Még csak nem is az Öregember. Az Öregember adta nekünk az ötletet, de Cord szedte le a bombázókat. Napóleon mondta egyszer, hogy a forradalom egy olyan ötlet, amely bajonettet szerzett. Az Öregember adta az ötletet. Cord adta a bajonettet.
- Torpedók készülségekben, dr. Cord – mondta egy néhány székkal távolabbi fehérköpenyes tudós, miközben saját konzoljának képernyőjét figyelte.
- Egyest és kettést kilőni! – Kiáltotta Cord vidáman.

Két pörgő fényfolt lőtt ki a kamera látótere alól, hogy aztán némán távolodni kezdenek a Föld csillogóan kék és fehér felszíne fölött. Redmond azt hitte, hogy közvetlenül a célpontot jelentő fénypont felé indulnak majd, de úgy tűnt, mintha a Föld felé zuhannának. A fények aztán kialudtak,

és csaknem egy percre nem lehetett mást hallani, mint a berendezések elektronikus csipogásait és zörejeit.

- A Rút Kiskacsa beindította a fékezőrakétákat, uram – jött a tájékoztatás az egyik konzolnál ülő nőtől. – Látja a torpedókat és elkerülőmanőverbe kezdett. Egyes és kettes autokorrekcióra kapcsolt.

Redmond nem látott semmilyen mozgást az amerikai műhold fénypontján a képernyőn. Aztán hirtelen villogni kezdett.

- *Fenébe!* – Szólt most egy másik fehéreköpenyes. – Ezüst-nitrát felhő, doktor Cord! Úgy tűnik, mégsem fogytak ki belőle. A radarkép nagyon zavaros, nem tudok ráálni. A torpedók huszonnyolc egész négy tized mérföldre vannak a célponttól és közelednek.
- Kézi vezérlést! – Parancsolta Cord. – Megpróbálom két tűz közé tenni.

Cord könnyed, begyakorolt mozdulatokkal tologatott karokat, nyomogatott gombokat és kezelt egy joystickot. Több rövid dupla felvillanás következett, kis fénypontok a képernyőn, amint az NAR rakétatorpedói beindultak és pályát változtattak.

- A két torpedót a Rút Kiskacsa két oldalához kell irányítanom, aztán egyszerre felrobbantani őket – motyogta a magyarázatot. – Mintha egy legyet úgy ütnénk le, hogy összeütjük a két tenyerünket. Namost, Bloomberg vajon alacsonyabb vagy magasabb pályára tér át? Az Árják spirituális lények, így az elménk természetesen a mennyek felé tart. A zsidók materialisták, így egy szempillantás alatt automatikusan a Föld felé indulnak. Bloomberg elindult a lejtőn. A szó minden értelmében.

Redmond és Nel egymásra bámultak. Egy fehéreköpenyes női tudós hozzájuk hajolt:

- Metafizikai űrnavigáció – súgta nekik. – Mindig ezt csinálja. Néha a bolygóközi távolságokat is bibliai könyvekben adja meg. A legtöbbször helyesen. Valószínűleg most is igaza van.

Cord hirtelen megnyomott egy gombot, mire két villanás látszott a kijelzőn, mintha két izzó égett volna ki. Egy pillanattal később hatalmas, kék és fehér fényár töltötte be az egész képernyőt.

Csaknem öt másodpercre telt, mire újra látni lehetett a Földet, ezúttal viszont a Föld fénylő körve fölötti feketeség a csillagokat leszámítva üres volt. Hatalmas üdvizsgálásba kezdett a tucatnyi ember, akik a konzolok mögött ültek, többen felálltak, és Cordhoz léptek, hogy kezet rázzanak vele vagy vállon veregessék örömeikben.

- Az egyik telitalálat volt, uram! – Kiáltotta az egyik technikus.
- Gratulálok, doktor Cord! – Mondta Redmond őszinte csodálattal.

Cord rávigyorgott.

- Több mint kétféle alkalommal voltam már az űrsiklókon és az űrállomásokon – mondta a két BOSS-ügynöknek. – Saul Bloomberg soha nem hagyta el a Földet. Most már tudják, hogy miért. Remélem, egy napon találkozhatom vele az űrben.
- Mindig visszajutunk ahhoz az éjjel három és reggel hét közötti kritikus négy órához. Most pedig új kérdésre kell megtaláljuk a választ – mondta Redmond, amint épp elhagyták az űrközpontot.
- Mégpedig? – Kérdezte Nel.
- Ki lehetett az, ha egyáltalán volt ilyen, akivel Trudy Greinernek találkoznia kellett, hogy leszállítsa a mentőautót? Pontosan miért nem jelent meg Trudy Greiner a mentőállomáson, hogy a sebesülteken segítsen, ahogyan kellett volna? Talán nem volt ott a mentőautó, ahol lennie kellett volna? Joseph Cord vallomása igazolja Leach-ét. Trude-nak pontban reggel hétkor kellett volna ott lennie a poulsbói Burger Boy-ban. Miért nem volt ott?
- Mert tudta, hogy mi fog történni? – Vetette fel Nel. – Mert tényleg ő volt az áruló és épp akkor vette fel az egymillió dolláros díját? Uram, abból, amit eddig kiderítettünk, semmi nem utal arra, hogy nem ez a Greiner nőszemély lett volna az informátor, pont, ahogy a történelemkönyveinkben is meg van írva.
- Reggel hétkor kellett volna megérkeznie. Nem volt ott. Ez valami komolyra utal – vont le Redmond a következtetést. – Azokban az időkben a pontosság a túlélés feltétele volt. *Soha*

nem késhetett az ember, csak a letartóztatás vagy a halál számított mentségnek. Az egész egység túlélése, sőt, az egész fajunk túlélése is azon múlt, hogy egy adott Önkéntes időben ott legyen, ahol lennie kellett. Szóval mi tartotta fel? Talán a bűntudat? De még ha ő is volt az áruzó, miért vonná azonnal magára a gyanút? Egyszerűen odamehetett volna a mentőállomásra, és amint kitudódik a katasztrófa, elmenekülhetett volna arra hivatkozva, hogy ő is visszamegy a saját rejtekhelyére, mint ahogy Leach és Cord tették. Nem, van egy olyan érzésem, hogy Trudy Greiner valamiképp bajba keveredett, miután elhagyta a hoodsporti rejtekhelyet.

- Miféle bajba? – Kérdezte Nel.
- Olyan bajba, amit az a személy hozott rá, akinek a mentőautót kellett volna leszállítania neki. Valaki más is benne van ebben a dologban, valaki, akinek a nevét egyelőre még nem tudjuk.

Az Ősi Napok könyvkereskedés nyeregtes és napellenzős épülete a Main és a Tower utca sarkán állott Centralia városának gondosan felújított történelmi negyedében, ahol mind az épületek falában, mind a járdák anyagában a régi vöröstégla volt az úr. Tágas és kényelmes üzlet volt, finom füstölőktől, igényes kárpitoktól illatozott, és a levegőt betöltötte az a csodálatos illat, amit minden igazi könyvbarát annyira szeret; a könyvekkel tömött polcok illata. A falakat az ősi kelta és északi vallásokról, Wiccáról, mágiáról, paranormális témákról, Tarotról és asztrológiáról szóló könyvek végelethetetlen sorai borították. A bolt közepén üvegszekrényekben és asztalokon kaptak helyet az ékszerek, rituális kegytárgyak, melyeket a régi vallások szertartásain használtak, és egyéb apróságok. Jázmin és szantálfa füstölők égtek diszkrét tartóikban a félreeső sarkokban, az egyik fal mellett pedig egy sárgarézt kályhában sercegett a tűzifa.

- Valóban, próbáltunk amolyan 60-as évekbeli hangulatot teremteni – mondta el nekik Brittany McCanless. – Igen, meg kell hagyni, hogy degenerált korszak volt a legtöbb szempontból. De akkor kezdődött egy afféle okkult faji ébredés is a Folk körében. Az igazi spirituális megvilágosodás idővel a Természet útjára terel, a Természet pedig közvetlenül a Vér igazságához visz el.
- Hát, ahogy maguknak tetszik – nevetett Redmond. – A lakosságunk fele az 1930-as évek szerint öltözködik, a másik fele az 1890-es évek divatját követi, egy pár öreg különc, mint Lars Frierson pedig a hetvenes évekre hajt. Az NAR-ben az egyik szabadságjogunk, úgy tűnik, az, hogy kiválaszthatjuk azt a történelmi korszakot, amelyben a legjobban érezzük magunkat.
- És miért is ne? Amerika egy ocsmány és kéretlen jövőt kényszerített a Folkra, akkor hát miért ne választhatnánk egy szebb és kívánatosabb múltat bizonyos szempontból, ha épp azt kívánjuk? – Kérdezett vissza Brittany mosolyogva.

Vékony és bájos nő volt, hosszú, szürkés-ősz haja egyetlen fonatban követte háta vonalát. Már bőven a hatvanas éveit kellett, hogy tapossa, de könnyedén letagadhatott volna húsz évet. Hosszúujjú, kötött gyapjúpulcsit viselt. Férje, Ed McCanless egy modernebb gyapjúszövet kabátot viselt, vadnyugati stílusú zsinórnyakkendővel. Szépen ápolt fehér szakálla rövidre volt vágva. Mindkettő viselte a Függetlenségi Háború zöld-fehér-kék szalagját, Ed a hajtókéjén, Brittany pedig a mellkasán. Emellett ott volt rajtuk a vaskereszt mindennapi viseletre szánt vörös-fekete-fehér szalagrózsája, melyet aznap érdemeltek ki, amikor az aknavető teherautóval behajtottak a Szövetségi Különleges Büntetőbíróház épületébe Port Orchardben. Don olvasta a hivatalos jelentéseket. Látta a régi fényképeket, amelyeket az ellenség készített róluk. Lelki szemei előtt szinte látta ezt az idős párt, a férfit, mint a régi Ulster egyik gallowglass harcosát⁷⁷, a nőt pedig mint egy csodálatos Valkúrt⁷⁸, kinek haja a csata szelében lengedezik. Don szinte látta és hallotta a kezeikben ropogó fegyvereket, amint Saltovicot és Palmierit fedezték, míg azok behajtottak a teherautóval a bíróság épületébe, elindították az időzítőt, és visszazaladtak a régi Oldsmobile-hoz. „Négyen!” – Gondolta magában Don szégyenkezve és kétségbeesetten. – „Miután az összes fivérüket és nővérüket

lemészárolták, ők négyen elmentek abba a városba, és felvették a harcot azzal a negyven nyomorult senkiháziival, akik a vörös-fehér-kék Amörikát szolgálták. Fegyver a fegyver ellen, szemtől szembe. Én pedig most idejövök az otthonukba, hogy kikérdezzem őket, hogy kétségbe vonjam egész életük értelmét. Édes Istenem, hogy merészelem én? Ki a franc vagyok én ahhoz, hogy akár csak kételkedni merészeljek bennük?”

Mind a négyen beültek a fő üzlethelyiség melletti kis nappaliba, Brittany pedig frissen főzött kamillateát öntött nekik egy barna cserépkancsóból. Az asztalon egy tál nagyon ízletes, biobúzából és mézből készült sütemény kínálta magát. Nel nagyon óvatosan tartotta kezében a csészét és a csészealjat, kissé idegének érezte a különös és misztikus környezetet. „*Látszik, hogy nem ehhez van szokva*” – gondolta magában Redmond.

- Mindig jó látni egy régi harcostársat – szólt Brittany. – Még akkor is, ha hivatalos ügyről van szó.
- Mondja, beugranak néha más régi bajtársak is? – Érdeklődött Redmond. – Dr. Joseph Cordra gondolok az úrközpontból. Lévé, hogy a környéken van ő is, biztosan ellátogat ide néhanapján, hogy a régi szép időkről csevegjenek. És persze, hogy igyon ebből a remek kamillateából.
- Biztos, hogy Sarah teája is van ennyire jó – mondta Brittany.
- Hát, igen – vallotta be Redmond. – Biztos szeretné, hogy átadjam üdvözetemet. Doktor Cord szokott ide jönni? – Tért vissza a tárgyra.
- Szent Joe? Nem igazán – felelte Ed szárazon. – Ahogy őt ismerem, Joe Cord úgy hiszi, hogy mi a Sátán földi hírvivői vagyunk. Évek óta nem beszéltünk. Időnként látjuk őt a járdán itt Centraliában. Mindig átmegy az utca másik oldalára, hogy ne fussunk össze.
- Sajnálattal hallom – szólt Redmond a fejét rázva. – A hitbéli vitákat félretéve nem szabadna így viselkedni a régi bajtársakkal.
- Joe már csak ilyen – vont vállat McCanless. – Mindig is különc volt.
- Mindig is egy seggfej volt – javította ki Brittany édes mosollyal az arcán.
- Ne legyünk ilyen szigorúak, Brit – sóhajtotta Ed. – Joe hűséges Önkéntes volt, és okostojás létére sosem hiányzott belőle a bátorság. A fehér férfiak körében akkoriban ritka dolog volt a bátorság, és ezért elismerést érdemel. Zseniális tudós, és az ő plazmafegyvereinek köszönhetjük, hogy itt ülhetünk és nem bombázott még porrá az Egyesült Államok Légieréje. De való igaz, meg kell hagyni, hogy egy elviselhetetlen seggfej. Bárki, aki ismeri őt, megmondja. Tudom, hogy a zseniknek el kell nézni pár dolgot, de Joe esetében *nagyon sok* dolgot el kell nézni.
- Hasonló véleménnyel volt magukról dr. Cord a Függetlenségi Háború idején is? – Kérdezte Redmond óvatosan. – Nem csak személyesen magukról, hanem úgy általában voltak problémái azokkal a harcostársakkal, akik az ősi istenekben hittek, esetleg ateisták vagy agnosztikusok voltak?
- Nagyjából ugyanolyan volt már akkor is, mint ma, igen – válaszolt Brittany McCanless. – Bizonyos szempontból ez nagyon szomorú. Az embernek arra kell használnia az élete során megtett utat, hogy spirituális értelemben gyarapodjon, ezredes. Joe azzal töltötte az életét, hogy hatalmas mennyiségű tudásra tegyen szert a külső világegyetemről, viszont alig tanult valamit a belső világegyetemről. Ha belegondol az ember, az ő karmája nagyon tragikus.
- De azért megismételném, ha már rajtam a sor, hogy ma én legyek az ördög ügyvédje, ez a felfuvalkodott segg mégis megérdemli az elismerést – tette hozzá Ed McCanless. – Akkor is ugyanúgy tette a kötelességét, mint ma, és ha nem is szerettük őt, tudtuk, hogy ha minden kötél szakad, harcolni fog értünk ugyanúgy, ahogy mi is harcoltunk volna érte. Mint ma már tudjuk, többször is így alakult a helyzet. Joe egyszer megmentette mindkettőnk életét, amiért mindig is hálásak leszünk, viszont egyszer mi is megmentettük az ő életét, amit biztosan a mai napig szégyell, és rettentően zavarja a dolog.
- Okoz manapság gondot maguknak a Szentlélek-népség? – Érdeklődött Redmond.

- Csak üres fenyegetéseket kapunk – felelte Brittany. – Nem foglalkozunk vele. Egyszer a legidősebb fiunk, Siegfried rajtakapta az egyik helyi Biblia-bolondot, amint azt a feliratot fújta a bolt oldalára, hogy „Varázsló asszonyt ne hagyj életben!”⁷⁹. Sieg épp kimenőn volt az SS-től, és előtte végzett el egy közelharc tanfolyamot, úgyhogy eltörte az Isten emberének pár csontját, amire nem volt szüksége. A hitszónok a Polgári Védelemért kiáltozott, mire jött egy rendőr, és mikor látta, hogy mit művelt, ő is jól helyben hagyta, aztán mentőt hívott hozzá. Azóta valamiért nem volt említésre méltó problémánk.
- Időnként bejönnek a keresztjeiket lengetve, hogy próbálják megmenteni a lelkünket – szólt most Ed. – Megvendégljük őket, adunk nekik teát, és eltöltünk egy kellemes órát, közben jól eljatszadozunk a fejükkel. De az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy amikor meglátják rajtunk a Függetlenségi Háború szalagját, általában lenyugszanak. A kénkövet és tűzesőt félretéve, akik azt hiszik rólunk, hogy sátánisták vagyunk, még azok is tisztelik ezt a kis szalagot. Azt is megjegyezném, hogy Joe Cord kivételével sem Britet, sem engem nem becsmérelt senki sem keresztény fivéreink és nővéreink részéről, akik végigharcolták velünk azt a háborút. Azt a néhány apróbb gondot inkább a bevándorlók vagy a Mormoták okozzák.
- Mi is Mormoták vagyunk, drágám – emlékeztette a felesége óvatosan.
- Igen, tudom, de tudod, hogy értem.
- Daryl és a bátyja Daryl? – Kérdezte Redmond.
- Kicsoda? – Kíváncsiskodott Nel.
- Ez egy régi északnyugati kifejezés a bevándorlás idejéből – magyarázta Redmond. – A helyben született északnyugati vidéki parasztfélékre mondták. Ötletem sincs, honnét származik. Van egy másik is, amit a telepeseink használtak időnként, a DM, azaz Degenerált Marha. Halálos sértésnek számít, és a bíróságaink elfogadják, mint párbajra jogosító szitokszót, mint az köztudott, a whiggerrel egyetemben. Nem is szólva arról, hogy szégyenletes gyalázkodás bármely faji fivérünkkel vagy nővérünkkel szemben, aki ellen irányul.
- Igazából nem is a vidéki parasztok csinálják a bajt, mint inkább azoknak a tehetősebb családoknak a leszármazottai, akik a Bevándorlás kezdete előtt itt éltek – jegyezte meg McCanless. – Tudja, a felszín alatt még mindig neheztelnek ránk azok, akik a régi vezetői elitbe tartoztak, a bankárok és ügyvédek, meg hasonlók, akik jól kerestek az Egyesült Államok uralma alatt, és akik még mindig dühösek amiatt, hogy egyszerű fehér emberekké lettek leminősítve.
- Ja, mi is találkozunk ilyenekkel a BOSS-nál – bólogatott Redmond. – Időnként felgöngyölítünk egy-egy kémkedési vagy felforgatási ügyet, ezekben leginkább olyanok vállalnak szerepet, akik még mindig haragszanak ránk az amerikai uralom felszámolása miatt, leginkább öregemberek, akik csak arra emlékeznek, hogy gyerekkorukban a szüleik mennyi luxusjátékot és egyéb szarságot vettek nekik. Ez a dolog mára kihalóban van. Az én gyerekeim is Mormoták, és a maguk gyerekei is azok. Érdekes módon ezt a néhány hazaáruházi ügyet, amit a forradalom előtt itt lakók okoznak, több mint ellensúlyozza az a több ezer ember, akik akkor hagyták el a Köztársaságot, amikor átvettük a hatalmat, de azóta Hazatértek. Vagy a gyerekeik visszatértek. Épp elég horrorsztorit hoztak a csodálatos Egyesült Államokból, hogy befogják a száját annak a néhány még megmaradt elégedetlen Istenágyga Amörikát-félének.
- Szóval milyen ügyben szeretett volna beszélni velünk, ezredes? – Kérdezte Ed nyugtalanul. – Nem akarok paranoiásnak tűnni, de ugye nem arról az ostoba merényletterről van szó Briggs lelkipásztor ellen? Alig ismertük Mr. Andrews-t, bár természetesen hallottunk a letartóztatásáról, meg a többiekéről. Esküszöm, hogy teljes mértékben elítéljük, amit tenni akart, és semmilyen szerepet nem vállalnánk más fehérek elleni erőszakban, bármilyen legyen a vallásuk. Vagy egyáltalán semmilyen erőszakban sem. Azok az idők számunkra véget értek.
- Emlékszik arra a rockdalra a múlt századból, ami így szólt; „Az élet elszaladt, Fernando, A fegyvert kézbe venni nem volt idő évek óta már”? – Kérdezte Brittany mosolyogva. – Ezek

vagyunk mi, Ed és én. Már azt sem tudom, vannak-e még fegyvereink. Mindet odaadtuk a gyerekeinknek. Azt hiszem, Siegfried még mindig hordja a régi kilencmilliméteres Glock pisztolyomat az autójában.

- Hát, lehet, hogy nem egészen ez a helyzet – tette hozzá Ed. – Ha jól emlékszem, fent a padláson valahol még mindig megvan az a régi Ruger Mini-14-es, amit a háborúban használtam. De ősrégi, valószínűleg már teljesen berozsdált. Szerintem fel is robbanna, ha megpróbálnám elsütöni, már ha egyáltalán találnék hozzá lőszert. Mindegy, amikor harcoltunk, azt pont azért tettük, hogy véget vessünk az ilyesminek. A fehérek közötti viszálykodásnak. Az olyanoknak, mint ez az Andrews-ügy. Komolyan mondom, ezredes, semmi közünk ehhez a baromsághoz és soha nem is mennénk bele ilyesmibe! – McCanless egyértelműen védekezett.
- Nem, higgyék el, ha az Önök neve felmerült volna ebben az ügyben, akkor már korábban is jöttünk volna, és nem a teájukat iszogathatnám itt – nyugtatta őket Redmond. – A múlttal kapcsolatban jöttem most ide. Azért vagyok itt, hogy az Olimpiai Gárda utolsó napjairól beszéljek Önökkel.
- Óh – szólt Ed komoran.
- Az életünk egyik legszomorúbb és legborzasztóbb eseménye volt, ezredes – szólt Brittany halkán. – Megtudhatnám, hogy mégis miért érdeklődik ezután az állambiztonság épp most?
- A Gárda minden túlélőjét kikérdezem – szólt Redmond.
- Miért? – kérdezte Ed türelmetlenül.
- Egy rendőr általában megpróbál minél több információt visszatartani, hogy minél nagyobb befolyásra tegyen szert, de ennél a nyomozásnál úgy döntöttem, hogy mindenkivel teljesen nyitott leszek kérdéseim célját illetően – fejtette ki Redmond. – Az Államelnök üzenetet kapott Trudy Greinertől, melyről úgy gondoljuk, hogy valódi. Azt állítja, hogy az árulás vádjában ártatlan, és október 22-én Hazatér. Nyilvános pert követel az ellene felhozott vádak ügyében.
- Trudy Hazatér? – Brittany-nak szinte elállt a lélegzete. – Azt mondja, hogy ártatlan?
- És ha ő ártatlan, akkor ezek szerint valaki közülünk a bűnös – vágta rá Ed.
- Egyszerűen fogalmazva igen, ez a helyzet – mondta erre Redmond.
- Ez nem lehet – szólt halkán Brittany. – Elnézést, uram, de téved. Ez lehetetlen. Ez nem *lehet* igaz.
- Remélem, van kiút ebből a labirintusból, hölgyem – válaszolt erre Redmond. – Azért vagyok itt, hogy ezt kiderítsem. Nel őrmester és jómagam az Olimpiai Gárda minden túlélőjével interjút készítünk, ez Önökre is vonatkozik. Először is némi háttér-információra lenne szükségem, hogyan léptek be a Pártba, az NVA-ba, és...

Kis csilingelés hallatszott a bolt bejárata felől.

- Megyek – mondta Ed és felállt. – Elnézést, ezredes.
- Semmi gond – felelte Don.

Ed McCanless lement a boltba, hogy a vevővel foglalkozzon. Felesége, Brittany előrehajolt.

- Örülök, hogy Ed elment, ezredes, mert még azelőtt kell válaszoljak a kérdésére, hogy visszajönne – mondta sietősen, kezét Don csuklójára helyezve.

Donnak eszébe jutott, amit Palmieri mondott ugyanerről a kézről az ő csuklóján, miszerint harminc évvel ezelőtt, abban a Port Orchard-i étkezőben olyan volt, mint egy satu. Most már nem volt olyan, de valahogy ugyanolyan erős és sűrű volt.

- Ez a téma nagyon felkavarja a férjemet, és a mai napig feldühíti, és a kora miatt egy ilyen érzelmi kitörés komolyan veszélyeztetheti az egészségét. Azt kérdezte, miért állunk erre az oldalra. Nagyon gyorsan elmondom, és amikor Ed visszajön, kérem, ne említse. Kérem!
- Megértettem – bólintott Don.
- Seattle-ben nőttem fel – kezdett bele Brittany. – A szüleim juppik voltak, anyám egész nap dolgozott, magas beosztású hivatali állása volt, akárcsak az apámnak, így gyakorlatilag nem

voltak szüleim. Úgy hívták ezt akkoriban, hogy kulcsos gyerek. A gyerekkorom teljesen céltalan volt. Szeretetet nem kaptam, viszont túl sok volt a pénzem és a szabadidőm. Innen egyenes út vezetett a drogokhoz. Tizenkét évesen piálás, tizenhárom évesen mariuána, tizennégy évesen extasy, tizenöt évesen kokain, tizenhat évesen crack, tizenhét évesen pedig heroin. A tizenhetedik évem nagyon rossz volt. A mai napig csodálkozom azon, hogy egyáltalán megéltem a tizennyolcadik születésnapomat. Egy este rossz buliba mentem, rossz drogokat szívtam és lőttem be magamnak, míg aztán egy Cadillacben találtam magam, úton Portland felé az Ötös autópályán. Hatan voltunk abban a Caddy-ben, öt nigger és én. A Tizenkettes autópálya lehajtójánál Aberdeen felé letértek a sztrádáról. Akkoriban volt ott egy elhagyatott benzinkút úgy fél mérföldre a lehajtótól, oda vittek engem a feketék. Többször voltak már ott, úgyhogy volt hozzá kulcsuk. A következő huszonnégy órát mind ott töltöttük. Azt hiszem, kitalálja, mit tettek velem, gyakorlatilag mindent. Aztán otthagytak, hogy meghaljak. Majdnem meg is haltam. Több csontom is eltörött, belső vérzésem volt, és károsodtak a belső szerveim.

- Krisztusom! – Nyögte Don. – Hölgyem, én...
- Ne legyen ostoba! – Parancsolt rá a nő. – Fél évszázada történt, és ha nem békéltem volna meg azzal, ami velem történt, akkor most nem lennék itt. Újabb huszonnégy órába telt, mire kivonszoltam magam az épület elé az autópályára. Egy motoros meglátott a fényszórójának hála, mielőtt elgázolt volna. Megállt és segítséget hívott. Teninóból jött értem a rohamkocsi. Volt velük egy Thurston megyei sheriffhelyettes is, egy huszonkét éves fiatalember, aki épp akkor csinálta végig a kiképzését Olympiában, ez volt az első napja szolgálatban. A fiatalembert Ed McCanless-nek hívták. Elmodanám a többit is, de nincs időm. Ezredes, bármit is kell kérdeznie ezzel a Trudy-üggyel kapcsolatban, kihagyhatnánk ezt az úgynevezett háttértörténetet, ha visszajön a férjem?

- Úgy lesz – mondta Redmond.

- Feltétlenül – tette hozzá Nel.

Ed McCanless visszatért és leült.

- Fiatal kisasszony. Vett egy pakli Crowley Thoth tarotkártyát és egy csomag fekete áldozati gyertyát – mondta el Brittany-nak.
- El akar átkozni valakit, vagy legalább is megpróbálja – mondta erre Brittany. – Tudod, ki volt?
- Danielle Haywood barátja – szólt Ed. – A nevét nem tudom.
- A kis fekete hajú lány? – Kérdezett vissza Brittany.
- Ja.
- Beszélék Danielle-lel, meglátjuk, mit tehetek azért, hogy véget vessek a dolognak, bármit is tervez – mondta Brittany.

A férfiakra nézve folytatta:

- Szegény kölyök valószínűleg azon kapta fel a vizet, hogy egy fiú dobta őt, és most vagy a fiún, vagy a lányon, akiért őt dobták, vagy mindkettejükön bosszút akar állni. Ez nem ok, hogy negatív pszichikai energiákat szórjon mindenfelé. Próbálok felelősségteljesen dolgozni, ezredes. Nagyra értékelném, ha ezt megemlítené Sarah-nak.
- Mondani fogom, hölgyem – biztosította Don.

Tudta, hogy a felesége rendkívül magasrangú papnő a Wicca-közösségben. Sarah ritkán osztott meg bármit is Donnal élete ezen részéről, ő pedig sosem kérdezte. Azon ősi munkamegosztás szerint éltek, mely az idők kezdete óta az Árja házasságok része volt. Don volt a férfi, aki az anyagi világ dolgait intézte, míg Sarah volt a nő, aki az otthonukkal, és az életük spirituális, metafizikai aspektusaival foglalkozott.

- Kérdeznék pár dolgot arról a megbeszélésről, ami a hoodsporti rejtekhelyen zajlott a Ravenhill-katasztrófa előtti éjjelen.
- Amikor a Port Orchard-i Különleges Bíróság elleni támadást tervezték, igen. Emlékszem. Én voltam azon az estén a biztonsági felügyelő – mondta Ed. – Szórol szóra követtem a

biztonsági protokollt. A legújabb detektorokkal voltam felszerelve, amikkel a tudós kocka-fiúk előálltak, és az egész házat átkutattam, hogy találok-e mikrofonokat vagy száloptikát. Semmi nem volt ott. Aztán, amikor megérkeztek az embereink, őket is átvizsgáltam, hogy ne legyenek bepoloskázva, és megbizonyosodtam arról, hogy a telefonjuk ki legyen kapcsolva, amint belépnek a házba.

- Beleértve Trudy Greiner telefonját is? – Érdeklődött Redmond.
- Igen, bár az ő esetében erre nem volt szükség, mivel az övé amúgy is bement az unalmast. Valami névtelen kínai készüléke volt, és a műhold, amin át volt irányítva, aznap reggel az óceánba zuhant. A ferdeszeműek sosem jeleskedtek annyira az új programjukban, mint mi. Ezredes, bármennyire is bénán hangzik ez figyelembe véve azt, hogy mi történt később reggel, azt akarom, hogy tudja, hogy *elvégeztem a feladatom!* Az életemre esküszöm, hogy abban a házban a megbeszélés alatt senki nem volt bedrótözva és senki nem lépett kapcsolatba senkivel, akivel nem kellett volna!
- Trudy Greiner mikor érkezett a rejtékhelyre? – Kérdezte ekkor Redmond.
- Öő, egy kicsivel éjjel egy előtt. Azt hiszem – emlékezett vissza McCanless. – Bremertonból jött.
- És mikor távozott?
- Valamikor három körül. Joe Cordnak és Dave Leach-nek kellett volna segítenie a mentőállomáson, ami valahol északra volt.
- Poulsbo – tette hozzá Brittany.
- Ja, persze, igazad van, szerelmem – bólintott McCanless. – Úgy tudom, ott nem jelentkezett.
- És a saját kocsijával ment el, egy fehér Nissannal? – Kérdezte most Nel.
- Igen, úgy emlékszem – mondta McCanless. – Miért, hová ment?
- Nem tudjuk. Azt a járművet sosem találták meg, sem mi, de – amennyire tudjuk – a Szövetségi hatóságai sem. Mr. McCanless, tudom, hogy ez nagyon régen volt, de kérem, próbálgon visszaemlékezni. Tudjuk, hogy valaki majdnem pontosan éjjel kettőkor felhívta Woodrow Colemant, a FATPO őrnagyát – folytatta Redmond. – Elhagyta ebben az időpontban Trudy Greiner azt a szobát, ahol a megbeszélést tartották, akár csak pár percre is? Vagy akár valaki más?

McCanless a fejét rázta.

- Ezredes, tudom, hogy ennyi év távlatában furcsának tűnhet, hogy ennyire biztosan állítok valamit, de én voltam a biztonsági felelős, az én dolgom volt, hogy ügyeljek a találkozóra, valamint előtte rendőr voltam, arra képezték ki, hogy bármi gyanús dolgot észrevegyek. Komolyan gondoltam, amit az imént mondtam. A mai napig hajlandó vagyok megesküdni, hogy senki semmilyen hívást nem intézett a tudtomon kívül, és senki nem is volt ehhez elegendő ideig a látóteremen kívül.
- Egy másik dolog is felmerült – mondta Redmond. – Mrs. McCanless, bármelyikük is tisztában volt azzal, hogy míg Melanie Young hithű keresztény volt, addig információink szerint Tom Murdock az Ázok követője volt?
- Viszonylag köztudott volt, igen, azok körében, akiket a küzdelmünk spirituális része is érdekelt – válaszolt Brittany. – A többséget nem érdekelte. Az Önkéntesek nagyja egyszerű fehér ember volt, akiknek elege lett Amerika borzalmaiból. Csak azt tudták, hogy inkább meghalnak, mint, hogy még egy napot a ZOG uralma alatt kelljen élniük, és nem érdekelte őket, hogy egy másik fehér férfi vagy nő milyen Istent vagy isteneket imád.
- A Gárda tagjai közül volt olyan, aki kényelmetlen érdeklődést tanúsított vagy esetleg támadta a Murdock-Melanie páros, öő, metafizikai ellentmondásait? Joseph Cord tett-e ilyesmit, például?
- Vissza Joe Cordhoz, mi? – Kérdezte McCanless vigyorogva. – Biztos magának is nagyon az agyára ment.
- Hááát... igen, mondhatni – vallotta be Redmond egy sóhaj kíséretében.

- Ne aggódjon emiatt. Mindenkinek az agyára megy. Értem, mire akar kilyukadni, ezredes – szólt McCanless. – Csak annyit mondhatok, hogy téved. Joe Cord vallási különcsége ennyi volt és nem több, vallási különcség. Árulásra soha nem vetemedett volna. Bármennyire is nem bírom azt az alakot, esküszöm, hogy így van.
- És más sem tiltakozott ez ellen? – Erősködött Redmond.
- Senki mást nem *érdekel*, ezredes. Ugyanúgy, ahogy manapság sem kéne, hogy érdekelje az embereket. A legtöbbször túl elfoglaltak voltunk ahhoz, hogy ilyesmikkel foglalkozunk – mondta el McCanless. – Ha esetleg elfelejtette volna, egy egész sereg politikai gengszter próbált megölni mindannyiunkat.

Redmond irányt váltott:

- Mrs. McCanless, az egyik dolog, amit próbálunk minél jobban felderíteni, már amennyire ez ennyi év távlatából lehetséges, az Tom Murdock, Trudy Greiner és Melanie Young személyes kapcsolata. Mindaz alapján, amit eddig tudunk, úgy hangzik, mint egy tipikus szerelmi háromszög, de persze azon körülmények között semmi nem volt tipikus.
- Próbálják kideríteni, hogy mi motiválhatta Trudy-t, hogy elárulja a Gárdát? – Érdeklődött Brittany.
- Mondjuk inkább, hogy próbálom a lehető legjobban megérteni a helyzetet. Átlátni az összképet. Ön mindenkinél több időt töltött Murdockkal, és maga nő. Mennyire volt betekintése ebbe a dologba?
- Úgy érti, hogy mi lányok kibeszéltük-e a dolgot Trude-dal és Melanie-val? – Kérdezett vissza Brittany szomorúan mosolyogva.
- Pontosan, hölgyem – vágta rá Redmond higgadtan.
- Hát, igen. Volt ilyen. Először is, Melanie Young a végletekig szerette Tom Murdockot, ő pedig viszonzta ezt a szeretetet. Soha nem láttam még ilyet, sem előtte, sem azóta. A nemzeti emlékezetünknek ez a része száz százalékig helytálló. És Trudy? Bátor és tiszteletreméltó nő volt, és végül ő lett a másodhegedűs, ezt a fajta megaláztatást pedig szerintem sosem érdemelte meg. Őszintén mondhatom, hogy amikor Tom Murdock elhagyta őt Melanie Youngért, Trudy teljesen összetört. És tudja, hogy ekkor mit tett?
- Mi tett, hölgyem? – Kérdezte Redmond.
- Lenyelte a dolgot, ezredes – felelte Brittany. – Lenyelte, és továbblépett. Egy egész világot kellett kiharcolnunk magunknak, így az egyéni érdekek másodlagosak voltak. Mert az életben ő nem a szív szerepére volt hívatott, hanem a vér szerepére, és ezt ő is tudta és el is fogadta. Trudy Greiner az Árja faj politikai katonája volt, Redmond ezredes, legalább is addig, amíg el nem árult minket, már ha tényleg így történt. A katona feladatai közé tartozik, hogy elviselje a fájdalmat. Mindenféle fájdalmat. Ahogy én láttam, Trudy elviselte Tom Murdock és Melanie Young kapcsolatának fájdalmát ugyanúgy, ahogy bármely golyó vagy repesz okozta fájdalmat elviselt volna.
- Még egy dolgot szeretnék megkérdezni Önöktől – szólt Redmond. – Ismét elnézésüket kérem, hogy ilyen régi csontokat ások elő, de az ember sosem tudhatja, hogy később mi bizonyul fontosnak. Tudomásom szerint azelőtt, hogy beléptek volna a Pártba, rövid ideig mindketten a Pierce-szekta tagjai voltak.
- Igen, így igaz – vallotta be Ed. – Ha ezt az aktáinkban olvasta, akkor bizonyára azt is tudja, hogy a századfordulón nem volt más, csak Pierce. Az Északnyugati Bevándorlás ötlete az első évtized közepén kezdett megjelenni a radarképernyőn. Kevesebb, mint egy évig álltunk kapcsolatban a szektával, aztán amint a halála után kiderült, hogy William Pierce már hosszú ideje a Szövetségi kormány informátora volt, azonnal kiléptünk, akárcsak mindenki más, akinek volt egy kis esze vagy becsülete. A kilépésünk utáni napon Brit és én felhívtuk az Öregembert, elmondtuk, hogy kik vagyunk, és felajánlottuk a szolgálatainkat. Ő pedig elfogadta. Azóta teljesen elkötelezettek vagyunk a Párt irányába. Azóta semmi kapcsolatunk

nem volt a Pierce-szekta maradványaival, attól a néhány ritka alkalomtól eltekintve, amikor arra kértük őket, hogy hagyják abba a szarakodást, és Térjenek Haza.

- Tudják, mi nekem ebben az egészben a legfurcsább? – Tette hozzá Brittany. – Az a tény, hogy mind a mai napig, *még mindig* van néhány szegény, megkeseredett fehér ember az Egyesült Államokban, akik nem hajlandók Hazatérni, akik elítélik a Köztársaságot, mert az nem egész Amerika. Ideológiailag nem vagyunk egységesek.
- Hát, nem – tette hozzá Nel nevetve.
- Nem, őrmester, tényleg nem – értett egyet Brittany. – Ez az, ami annyira megdöbbsent. Az, hogy Pierce végül is a maga furcsa módján sikert aratott. Még mindig maradt néhány szerencsétlen öregember, akik azt hiszik, ő valamiféle Messiás, valami próféta, aki a sírból feltámadva egyetlen varázsütésre visszaadja majd egész Amerikát a népünknek. Úgy gondolják, hogy a *Turner Naplók* már csak pár lépésnyire van. Nem értik meg, hogy már valóra vált, itt Északnyugaton, és inkább élnek egy eleven sártengerben, mint, hogy Hazatérjenek és feladják szeretett kis illúzióikat. Ez annyira szomorú...
- Igen, hölgyem, ismerem ezt a jelenséget – mondta Redmond. – Sőt, azt is tudom, hogy a legtöbbjük esetében az ilyesmi nem ennyire spirituális síkon gyökerezik, mint gondolná. Azért tudom, mert Morgan Elnök úr a mai napig kap fenyegető leveleket a Pierce-hívóktól, és ezek az én asztalomon is landolnak, hogy átnézzem, lehet-e valamelyikük elég őrült ahhoz, hogy ellene vagy az Öregember ellen tervezzen valamit. Valójában az Öregembert gyűlölik. Minden vallásnak kell, hogy legyen egy ördöge, aki a megtestesült gonoszság, és a Pierce-szekta számára az Öregember maga az ördög. Nagyon régóta az, már azelőtt is az volt, hogy ő maga Hazatért volna. Az ő szemükben ő követte el a legnagyobb gonoszságot. Bebizonyította, hogy igaza volt, és, hogy az ő hatalmas gurujuk, William Pierce tévedett, és ezt sosem fogják megbocsátani neki. Ezek az emberek szó szerint tényleg inkább a multikulturális Amerika földi poklában maradnak, mint, hogy Hazatérjenek és ezzel belássák, hogy az Öregembernek volt igaza. Ez teljesen irracionális, de elvégre a fajunk mindig is hajlamos volt az efféle okatlan gondolkodásra. Namost, lenne egy tisztán személyes kérdésem, csak, hogy kielégítem a saját kíváncsiságomat. Maguk az Ősi vallási hívői – mondta Redmond. – Hogy érznek, amikor a nemzeti himnuszunkat hallják?
- Ezredes, ha olvasta az aktámat, akkor biztos tudja, hogy hét hónappal az Olimpiai Gárda pusztulása után engem letartóztatott az FBI Spokane-ben – mondta Brittany.

Ed próbált mondani valamit.

- Ed, nem! – szakította félbe a nő parancsolóan. – Helyesen cselekedtél, hogy sarkon fordultál és visszasétáltál az utcán! Túl sokan voltak! Ha harcba szállsz velük, most mindketten halottak lennének!

Ed ismét próbált mondani valamit, dühösen és szégyenkezve. Redmond felemelte a kezét.

- Uram, a Nyolcas Számú Általános Parancsot az NVA nem ok nélkül adta ki. Életbevágóan fontos volt, ugyanakkor parancs is. Az volt az Ön feladata, hogy teljesítse. Mivel mindketten itt vannak, együtt, uram, ebből számomra teljesen egyértelmű, hogy *valóban* jól cselekedett. Kérem, folytassa, Mrs. McCanless.
- Nem vesződtek vádemeléssel. Akkorra már túl voltunk ezeken a baromságokon. Fehér voltam, fegyverem volt, tehát Jerry Reb voltam, úgy lezárva. ZOG Pullmanba küldött a női gyűjtőtáborba. Abba nem megyek bele, hogy mi történt ott velem. Bizonyos értelemben rosszabb volt, mint ami tizenhét évesen történt velem, de ez is régen volt már, vége van, és már *nincs jelentősége*. – Ekkor vetett egy pillantást a férjére. – Azt viszont elmondom, hogy amikor a Pullmani Szövetségi Büntetésvégrehajtási Intézetben voltam, Cathy Frostot tőlem három cellával odébb tartották fogva. A többségünket nagy, teremszerű cellákban tartották, mindegyikben húsz vagy harminc nő volt. Zsúfoltak voltak, de legalább fel tudtunk állni, járkálhattunk egy kicsit, leülhettünk háttal a falnak, hogy meditáljunk és mindegyikünknek volt egy vékony kis matraca, amin kinyújtózhattunk. Cathy-nek saját cellája volt, négy láb

hosszú, négy láb széles, négy láb magas. Azok a szörnyetegek úgy hajtogatták össze szegényt, mint a papírt, mikor visszatuszkolták abba a lyukba. Minden harmadik vagy negyedik éjjelen, hat hónapon át, hallottam, hogy az Amerikai Egyesült Államok igazságügyének emberei átvitték a vallatósobába, ahol bármi áron próbálták őt rákényszeríteni, hogy vallomást tegyen azokra, akikre szerették volna. És minden éjszaka, amit ott bent töltött, a saját kérésére az egyetlen dolgot tettük, amit tehettünk érte. Egész éjszaka, három-négy perces időközönként, ami ahhoz kellett, hogy visszanyerjük a hangunkat, az egész börtönblokkban mind a kilencven nő énekelt. Szívünk és lelkünk minden dobbanását beleadtuk, a hangunk néha még az ő sikoltozásának hangját is elnyomta. Újra és újra Cathy kedvenc himnuszát énekeltük. Ez pedig az *Erős vár a mi Istenünk* volt.

A Szövetségi őrök bejöttek és locsolócsövekkel vertek minket. A hajunknál fogva kirángattak a zárkáinkból és elektromos sokkolókkal kínoztak. A gumibotjaikkal vertek, zokniba dugott lakatokkal, kiegyenesített drótfogasokkal csapkodtak, hogy elhallgattassanak, de továbbénekeltek, és idővel már nem is próbáltak megakadályozni. Mintha megértették volna, hogy soha nem fogunk megtörni, és idővel már ők féltek tőlünk. Angolul énekeltük a himnuszt, és mivel sokféle nemzetiségű nő volt közöttünk, idővel az eredeti német nyelven is énekeltük. Franciául. Norvégul. Oroszul. Olaszul. Lengyelül. Afrikaans nyelven. Az a himnusz tucatnyi nyelven beleégett a memóriámba. Cathy Frost hívő keresztény volt és a saját vallási meggyőződésünktől függetlenül mindannyian gondolkodás nélkül megadtuk neki azt, amire szüksége volt, hogy túléljen, és győzedelmeskedjen azok a szörnyetegek felett, akik öltönybe bújtak, mintha férfiak lennének. Az a himnusz egyfajta varázslat volt, ezredes. Akkor is az volt és ma is az. Egy nagyszerű ember írta, akit megérintett az isteni szellem, és az évszázadokon átívelő hit tette szentté. Nem, uram, nem irigylem egyetlen keresztény honfitársamtól sem ennek a himnusznak egyetlen szavát sem. Cathy Frost kiharcolta nekik. Minden egyes szót, minden egyes hangot, minden egyes szótagot. Harminc-akárhány évvel ezelőtt büszkén énekeltem, mint hajadon. Ma is büszkén énekelem, mint vénasszony. És tudom, hogy sem az Isten, sem az Istenanya nem veszik zokon, mert mindig is nagyra értékelték a bátroságot, ahol az felbukkant.

VIII.

*És most fiam, hát elmondtam miért sóhajtok őszi reggelen,
Mert eszembe jutnak, kik velem harcoltak a sötét időkben.
Lőttük a mocskokat, el is rohantak, gránát s puska kezünkben.
Mennysország tartsa meg, kik már nem élnek, Brigádból köreinkben!
Hol vannak már, kik mellettem álltak, mikor a történelem íródott?
A zsarnokságból feloldozók! A fiúk a Régi Brigádból!*

A seattle-i koncertterem öltözőjében találkoztak Dragutin Saltovic-kal.

- Rahmanyinovot szereti, ezredes? – Kérdezte a kiváló zongorista, akcentusa már alig mutatkozott beszédében, miután annyi évet töltött Északnyugaton.

A vékony testalkatú, elegáns úr lófarokba kötött hosszú haja és ugyancsak hosszú bajsza hófehér volt. Lazán ült karosszékeiben, alkalomhoz illő nadrágot és garbót viselt, időnként beleszívott pipájába, közben a kezét mozgatva kevergette a talpas pohárba töltött konyakot.

- Különleges előadást tartok ma este a Seattle-i Filharmónia Együttes és Kórusával, melyet Rahmanyinov munkájának szentelünk. A zongoraversenyekkel kezdünk és elmegyünk egészen a Rekviemig.
- Attól tartok, ma este nem lesz alkalmam részt venni a koncerten, uram, de a feleségem és én is hallottuk már az Ön előadásait, a lányom, Eva gyűjteményében pedig több CD-je is van Öntől, igazán nagy tisztelője az Ön munkásságának – mondta neki Don.
- Örömmel szerzek Önnek és a családjának jegyeket bármely előadásomra, amint visszatértem Európából. Szóval, mondja, miként lehetnék az Állambiztonsági Ügynökség segítségére? – Kérdezte Saltovic udvariasan.
- Egy eléggé furcsa ügyön dolgozunk. A Függetlenségi Háború során történetekkel kapcsolatos. Ha nem gond, szeretnék először némi személyes háttér-információt kapni Öntől, hogy miként került a forradalmárok közé. Természetesen rendelkezésünkre állnak az akták is, de mindig jobb elsőkézből hallani ezeket a dolgokat.
- Természetesen – vont vállat Saltovic.

A BOSS-t nem volt szokás siettetni.

- Miként került az NVA-ba?
- Amikor gyerek voltam, hallottam, ahogy jöttek ellenünk Belgrádba az amerikai bombázók – mondta nekik Saltovic. – Hat éves voltam. Egy este a repülők szokatlanul nagy zajt csaptak. Volt egy nagy villanás, azután sokáig semmire nem emlékszem. Elmondták nekem, hogy elektronikus érzékelőkkel hallották meg a sírásomat a romok alól. A mentőalakulatoknak két napjukba telt, hogy kiássanak, eközben őket is többször bombázták és lőtték az amerikaiak, többük meg is halt, így az ő életüket is hozzá kellett írni az én életem számlájához. Bizonyos szempontból még annál is rosszabban kísértének, mint a saját véreim; Szerbiának ezek a bátor és egyszerű, dolgos emberei, akik nem ismertek sem engem, sem a családomat, semmivel nem tartoztak nekem, de mégis tovább ástak, hogy megtalálják a romok alatt síró gyermeket, még akkor is, amikor Bill és Hillary Clinton sötét hatalma rájuk borult és egyenként legyilkolta őket. Végre megtalálták, és életben maradtam. Az apámat és a nővéreimet sosem találták meg, legalább is semmi azonosíthatót, de ezután anyám és a fivérem sírjánál megesküdtem, hogy az amerikaiak egyszer hallani fogják, hogy jövök értük, és meg fogják ismerni azt a félelmet és rettegést, amit azokban a napokban átéltem. Gyermeki eskü volt, de komolyan gondoltam. Szerencsémre az egyik nevelőnő az árvaházban, ahol felnőttem, egy idős, ortodox parasztasszony volt vidékről, Dorotta, aki emlékezett még a régi dolgokra, a régi igazságokra apáink apáinak idejéből, amikor az emberek félelem nélkül mondhatták ki ezeket az igazságokat. Éjszakánként, amikor rémálmaim voltak az amerikai bombázókról, odaült az ágyamhoz és beszélgettünk, nagyon

halkan. Mesélt nekem a zsidókról, így hát megértettem, hogy nem csak Amerika az ellenségem, hanem ez a gonosz idegen faj is, akik az egész emberiség ellenségei, minden élet ellenségei.

Betartottam a bosszúra tett ígéretemet, ezredes. Fiatalkoromban szükségszerűségből egy időre áttértem a muzulmán hitre, úgy tettem, mintha bosnyák lennék, hogy harcolhassak az amerikaiak ellen a mudzsáhidok⁸⁰ oldalán Afganisztánban, később pedig Izrael ellen Palesztinában. Aztán hallottam, hogy a fehérek Északnyugaton fellázadtak a ZOG ellen, így ismét keresztény lettem, és El Pasón keresztül átjöttem Amerikába, ami akkoriban a mexikói határ volt, mielőtt az északabbra került. Az Egyesült Államok Határőrsége elkapott, de akkor töröknek tettettem magam. Nem beszéltem törökül, de a határőrök sem, így nem tudhatták, hogy a halandzsázásom során pastu⁸¹ nyelven írtam körbe azon különféle obszcén és valószínűtlen cselekményeket, melyeket a saját anyjuk művelt kecskével és lovakkal. Akkoriban Törökország szekuláris bábkormányára volt a ZOG egyetlen megbízható muszlim szövetségese a szaúdiakkal és az afgánokkal és a palesztinokkal és az irakiakkal szemben. Emiatt különleges utasítást kaptak, hogy hagyják békén a törököket, szóval elengedtek. Északnyugat felé vettem az irányt, Seattle-be, és felvettem a kapcsolatot a helyi szerb közösséggel. Az árvaházban nem voltak számítógépeink, sem tévénk, csak a zene, így beleszerettem a zenébe, mint az egyetlen jelbe, miszerint Isten vagy Allah valóban létezik. Hónapokig dolgoztam zongorahangolóként. Az egyik ügyfelem egy dúsgazdag zsidó család volt a Bainbridge Islanden. Volt egy csodálatos Steinway-jük és egy gyönyörűen restaurált tizenhetedik századi cseballójuk, melyet a pavai Stefano Faureggio készített. A zsidó azzal kérkedett, hogy a cseballót a nagyapja „szabadította ki” valami német várból még a második világháború alatt. Idővel talákoztam egy emberrel, akiről okkal gondolhattam, hogy tudja, merre találom meg az NVA-t. Azt mondtam neki, hogy találkozni akarok az egyik parancsnokkal. A férfi erre azt mondta, „De ők miért akarnának találkozni veled?”, mire azt feleltem, „Mert van számukra valamim”.

Kis idő múlva egy férfi felhívott engem, hogy éjfélkor legyek a Lake Unionnál az egyik csónakházban. A megbeszélte időre odamentem, ott talákoztam Tom Murdockkal. Volt nálam egy zsák, ami miatt Murdock parancsnok és az emberei gyanakodva rám fogták a fegyvereiket. Murdock megkérdezte, hogy mi van a zsákban. Azt mondtam, a tagdíjam az Északnyugat Önkéntes Hadseregbe. Ettől ideges lett. Azt mondta, „Ja, kell a pénz, ez tény, de senki nem vásárolja be magát az Önkéntesek közé!” Nem értettem vele egyet. „Azt hiszem, meg lesz elégedve az összeggel” – mondtam neki. Kinyitották a zsákot, és a Steinway-es zsidó fejét találták benne. Miután jól kiröhögték magukat, Murdock így szólt; „Köszönöm az összeget, uram, de attól tartok, nem tudok visszaadni. Csak két niggerfej és egy filippínó fasz van nálam.” Vállat vontam, majd azt mondtam; „Akkor tartsd meg az aprót!” Erre azok a hatalmas emberek még hangosabban röhögtek, aztán feleskettek.

- Olcsón megúszta. O. C. Oglevy visszaküldte volna, hogy megölje a család többi tagját, és felgyújtsa a házat – jegyezte meg Redmond komoran.
- Óh, az akkor már megvolt – lengette a kezét Saltovic. – De csak ez az egy kis zsákom volt.
- Öö... rendben. Tehát a katasztrófáig a Gárdával harcolt. Azután hol?
- Azután az Egyes Számú Seattle-i Brigáddal, mint azt gondolom, maga is tudja, ezredes, mivel mondta, hogy átnézte a katonai aktáimat. Aztán Charlie Randallal közvetlenül a Longview-konferencia után is töltöttem némi időt, ahol különleges feladatokban vettem részt.
- Beleértve magának Hillary Clintonnak az elfogását, jól tudom? – Kérdezte Redmond. – Emlékszem, hogy Corey Nash egyszer említette magát.
- Igen. Az a szemét boszorkány azt az akaratgyenge lányát próbálta abba az irányba befolyásolni, hogy felmondják a megállapodást és folytassák a háborút, ezt pedig nem engedhettük. Randall egy ellenséges politikai találkozóban látta meg a lehetőséget. Sikerült

pincérnek álcázva bejutnom a Denver Hiltonba, a többit pedig bizonyára maga is tudja. Csak úgy megjegyzem, hogy az a Nash figura őrült – tette hozzá Saltovic.

- Uram, tisztában vagyok vele, hogy az, amit Mr. Nash művelt Mrs. Clintonnal, még a saját történéseink körében is sokakban visszatetszést keltett – fogalmazott Redmond óvatosan. – Jómagam nem vagyok benne biztos, hogy véletlenül vagy szánt szándékkal hagyták őket egyedül. Sosem kérdeztem. Mindenesetre jobban kellett volna kezelni a dolgot, ezen véleményemet pedig személyesen is kifejtettem Morgan Elnök úrnak. De velejéig romlott volt az a nő, és megérdemelte a büntetést, és ha szabad saját tapasztalataimból említenem, Mr. Nash története nagyon hasonlít a magáéhoz.
- Igen, ezredes, ő rodéziai. Tudom, mi történt a családjával. És én aztán nem vitatom, hogy Hillary Clinton ezerszer is megérdemelte a halált. Végül is ő küldte a bombázókat Belgrád ellen. Nem kritizálom Mr. Nash-t, és azt sem tagadom, hogy hálával tartozom neki. Részemről ez nem több mint megfigyelés. Látom a különbséget, mivel magamon is ezt láttam. Van különbség gonoszság és őrütség között, uram. Én egy gonosz ember vagyok. Corey Nash egyszerűen őrült. Megértettem a saját helyzetemet, és a Függetlenségi Háború vége óta próbáltam jóvá tenni a dolgokat. Nem akartam tovább gonosznak lenni, így a zenén keresztül próbáltam visszatérni az emberiséghez. Remélem, legalább részben sikerrel jártam. Megtartottam az eskümet, hogy bosszút állok a családomért, ezredes. De mikor ezt teljesítettem, tudtam, hogy a szüleim nem akarták volna, hogy örökké a gyűlölet és az erőszak tartson életben. Apám kulturált és érzékeny ember volt, aki, mint később megtudtam, mindig is próbálta megbékíteni Jugoszlávia számtalan különféle nemzetiségét. Eljön az idő, amikor a bosszú véget kell érjen, uram, máskülönben az ellenségnek egy újabb lelket sikerült elpusztítania. Amikor elvégeztem a dolgom, kiléptem az NVA-ból, és az életem hátralévő részét a zenének szenteltem, leszámítva azt az alkalmat, amikor a Kihúzás hadművelet idejében behívtak, és a hadsereg agitprop és pszichikai hadviselés ügyosztályához osztottak be. A legtöbb kelet-európai nyelvet ismerem, így segíthettem meggyőzni sok kelet-európai bevándorlót, akik British Columbiában éltek, hogy támogassák a Köztársaságot. Nem mintha nagyon győzködni kellett volna őket annak fényében, hogy micsoda elnyomást kellett elszenvedjenek az ottawai kormány és a B. C. tartományi rezsim részéről. Namost, ezredes, megtudhatnám látogatásának pontos okát? Ha hozzáfér az aktáimhoz, akkor vélhetően többet tud az NVA-s pályafutásomról, mint én magam, mivel elég sok dolgot elfelejtettem már az elmúlt harminc-akárhány évben. Miben segíthetek?
- Ön az Olimpiai Gárda nyolc túlélőjének egyike – felelte Redmond.
- Igen – mondta Saltovic, fejét kis időre elfordítva. Kezét a szája elé emelte. – Szörnyű idők voltak. A Köztársaság sokakat veszített el azok közül, akik értünk harcoltak. Elnézést, uram, de ők... ők nagyon jó barátaim voltak. Az egyik különösképpen. Gondolom, jó oka van rá, hogy rájuk emlékeztessen.
- Mr. Saltovic, az Olimpiai Gárda pusztulásának körülményeiről kell beszélnem Önnel.
- Miért? – Faggatta a zongorista.
- Trudy Greiner október 22-én visszatér a Köztársaságba – mondta el neki Redmond. Saltovic szinte megdermedni látszott. – Azt mondja, hogy ártatlan. Nyilvános tárgyalást követel.
- *Micsoda? A közelemben ne hozzák!* – Suttogta Saltovic, arca hirtelen teljesen elszürkült. – Nem tudom, mire megy ki ez az egész, ezredes, de ne akarják, hogy a közelébe menjek. Nem tehetem. Istenre esküszöm, ha így lesz, megtalálom a módját, hogy megöljem! Emlékszem még egyes dolgokra. Hogyan kell ölni. Édes Istenem, hogy lehet egy ennyire gyönyörű nő ennyire gonosz? – Ekkor felnézett. Szemeiből most szinte sugárzott az örület. – De ott akarok lenni, amikor felakasztják! – Csattant ki belőle.
- Ha így kívánja, uram, és ha a bíróság bűnösnek találja, akkor feltétlenül joga lesz hozzá – mondta Redmond semlegesén. – De az alapoktól kell indulnunk, újból végig kell mennünk

mindazon, amiről tudunk. Maga vezette az aknavető teherautót Hoodsportból egészen Port Orchardig?

- Igen. Nekem kellett vezetnem. Csak nekem volt CDL-jogosítványom, ilyen kellett ahhoz, hogy kamiont vezethessek, ha esetleg megállítanának minket. Ha erre sor került volna, akkor minden papírom megvolt, és csak Istenhez imádkozhattunk, hogy nem néznek majd bele a PVC-csővekbe, vagy nem szűr szemet nekik az a furcsa vasszerkezet a fülke mögött, az emelőszerkezet, amivel tüzelési pozícióba akartuk állítani a vetőcsöveket.
- Hogyan tudott ilyen jogosítványt szerezni? – Kérdezte Nel. – Hogy ment át a személyazonossági és háttérvizsgálatokon?
- Nem volt igazi. Hamisítottam magamnak egyet, amikor munkát kerestem Seattle-ben. Első ránézésre valódinak tűnt, ha pedig nem, a rendőr, aki félreállít, azt gondolta volna, hogy én is csak egy újabb bevándorló vagyok, aki mindenfélét hadovál, és 50 dollárért elengedett volna. A jogosítványom sem volt valódi, de azokban a napokban elég volt az is, ha az ember hülye külföldinek adta ki magát, mire a rendőrök azt hitték, hogy az illető egy újabb illegális bevándorló. Mivel a helyi rendőrségnek megtiltották, hogy betartassák mindazt, ami még megmaradt az Egyesült Államok bevándorlási törvényeiből, bizonyos esetekben jobb volt, ha hamis papírokkal kapták el az embert, mint igazival. „Én jó amörikaji! Én jövök ide szabacságért, Isten áldja Amörikát, ez legjobbabb ország világon!” Érti.
- Maga és Frank Palmieri mentek az aknavetővel? – Kérdezte Redmond. – Ed és Brittany McCanless pedig a felvezető kocsiban voltak?
- Igen – szólt Saltovic. – Az ifjú Vitale akart velem jönni, ő akarta előkészíteni az aknavetőket, és lőni velük. Mint minden fiatal férfi, ő is élvezte a nagy robbanásokat. De Murdock Parancsnok ezt megvétőzte.
- Miért? – Érdeklődött Redmond.
- Azért, mert... – Saltovic fejét rázva kacagott. – Azért, mert szerintem úgy gondolhatta, hogy nem jövök majd ki Vitale Önkéntessel. Vagy ő velem.
- Mivel Bill Vitale William Jefferson Clinton törvénytelen gyermeke? Azé az emberé, aki magukra küldte a bombázókat, amik aztán megölték az Ön családját? – Kérdezte Redmond.
- Nem Bill Clinton küldte a bombázókat, hanem Hillary – ismételte meg Saltovic. – Ezért is mondtam magának, hogy nem neheztelek Mr. Nash-re, bár a személyes véleményem a mentális épségét illetően nem éppen kedvező. Már akkoriban is tudtuk ezt, jóval azelőtt, hogy a Köztársaság történészei is kutatásokkal igazolták volna, hogy Hillary volt a felelős a Szerbia elleni amerikai támadásért. Már azelőtt is tudtam ezt, hogy Amerikába jöttem volna, bár Clintont is legalább annyira terheli az erkölcsi felelősség a szüleim haláláért, mint az elvetemült feleségét. Ő is belement a dologba. Murdock Parancsnok valójában tévedett, amikor megpróbált engem és Vitale-t elkülöníteni. Annak ellenére, hogy a szerb nép körében olyan erősen él a vérbosszú hagyománya, hogy az még a szicíliaiakéval is vetekszik, én személy szerint nem hiszek abban, hogy az apák bűnei átszállnának a fiúkra. Az az igazság, hogy a tény, miszerint Bill Clinton fattya az NVA sorait gazdagítja, a sors egy szórakoztató és hasznos fricskájának tartottam. Magát az ifjú Vitale-t pedig kedveltem. Valamiképp megértettem, hogy tisztában van azzal, mit tett az apja, de udvariasságból sosem próbált beszélni velem erről a dologról, és én ezt nagyon érett és becsülendő gesztusnak éreztem. Végtére is, mit mondhatott volna? „Húú, Drago, bocs, hogy az apám egy elvetemült zsarnok, aki lemészárolta a családot!”
- Megértem. Namost, azok az NVA-tagok, akik kompon átvitték a két járművet a Hood-csatornán, ismerte őket?
- Nem. Ez gyakran megesett. Emberek tűntek elő a ködből, ezen a vidéken néha szó szerint, aztán eltűntek, miután megtették, amit kellett.
- A személyazonosságuk valószínűleg nem lényeges, mivel a fő hadoszlopot érte a támadás, nem pedig az aknavető kamiont. Tudja, hogy miért küldték az aknavető teherautót külön

úton a bevetési területre és ennyire kis személyzettel, míg a fő hadtestet Murdock együtt tartotta?

- Nem. Miért? Fontos ez?
- Csak arra tudok gondolni, hogy miért tehette ezt, az az, hogy talán sejtette, hogy támadás éri majd a fő hadoszlopot – elmélkedett Redmond. – De ha így volt, akkor miért sétált bele? Murdock sosem volt ennyire felelőtlen. Ez nekem nagyon furának tűnik. Már kikérdeztük Frank Palmierit és a McCanless házaspárt, és úgy vélem, elég jól átlátjuk, mi történt az Önök hősies támadása során a bíróság ellen, ami egyezik is az arról a napról szóló hivatalos katonai történetírással.
- Nem voltunk mi hősök – szólt Saltovic. – Egyszerűen azt tettük, amit tenni kellett. Egyikünk sem bírt volna együtt élni azzal a tudattal, hogy anélkül menekültünk el a fivéreink és nővéreink halálának helyszínéről, hogy nem ütöttünk vissza, hogy a haláluk ne legyen hiábavaló.

Ismét Redmond szólalt meg:

- Mr. Saltovic, egy másik szempontot is próbálunk figyelembe venni a nyomozásunk során. Ez pedig annak a lehetősége, hogy egy amolyan szerelmi háromszögnek, melyben Murdock Parancsnok, Melanie Young és Trudy Greiner is benne voltak, lehet valami szerepe abban, ami később Ravenhillnél történt. Mondhatni, ez szolgált indítékul. Tudom, hogy csaknem egy élethosszal ezelőtt történt, és higgye el, nem csak a régmúlt üres pletykái után kutatok. De mit tud mondani Trudy és Murdock és Melanie kapcsolatáról ebből a szemszögből?
- Trudy Greiner egy elképesztően gyönyörű fiatal nő volt – mondta Saltovic. – Ezt meg kell hagyni. Igen, tisztában vagyok vele, hogy amikor először beléptem a Gárdába, ő volt Murdock Parancsnok szeretője. Az ember érzi az ilyesmit, biztosan érti. Aztán volt egy idő, amikor érezni lehetett a változást, közvetlenül azután, hogy megérkezett Melanie Young. Persze mindannyian tudtuk. Nem lehet titkokat tartani egy ennyire összetartó csoportban, akik állandóan egymás közelében vannak és osztoznak a halál veszélyének mindennapi érzésében.
- Érzett Ön bármilyen vonzalmat Trudy Greiner iránt?
- Azon túl, amit egy átlagos férfi érez egy ilyen nő iránt, nem, semmit – válaszolt Drago. – Egy másik női Önkéntes volt, akit szerettem. Egy francia-kanadai lányt. Gina volt a neve. Az Ön ügyét tekintve ennek nincs jelentősége, ezredes, kivéve talán abban, hogy mutatja, képes vagyok objektív módon megítélni Murdock Parancsnok és a másik két nő kapcsolatát. Gina aznap reggel a többi bajtársunkkal együtt halt meg, de emlékeimben még ma is él. Az én szívemben ő mindig tizenkilenc marad. Következő kérdés?
- Beszél valaha a vallásról Murdock parancsnokkal? – Kérdezte most Redmond. – Tisztában van azzal, hogy Mjölhürt hordott a nyakában, és, hogy úgy tűnik, az Ősi Istenek követője volt?
- Azt hiszem, én is így emlékszem, igen. Az NVA-ban mindenféle Árja vallású férfi és nő volt, ezredes. Az a helyzet, hogy sokunk éppen ezért volt ott, mert a vallásos hit ezt követelte meg, és úgy éreztük, hogy ez Istennek vagy az isteneknek, valamint azon halandó embereknek tett szolgálat, akik a ZOG zsarnoksága ellen küzdenek. Jómagam is egyszer Allah nevében harcoltam a ZOG ellen, ahogy már említettem. De a legtöbbünknek nem számított, hogy miért voltak ott a harcostársaink, a lényeg, hogy ott voltak.
- Biztosan voltak kivételek – kíváncsiskodott Redmond. – Dr. Joseph Cord, példának okáért. Drago vállat vont.
- Joseph tudott idegesítő lenni, ezredes, de nagyon jól megérezte, hogy meddig mehet el, és sosem lépte át ezt a határt. És soha senki nem vonta kétségbe a forradalom iránti elhivatottságát. Ha jól értem az Ön célzását, nem, nem hiszem, hogy Cordnak bármi köze lett volna ahhoz, ami a Gárdával történt.
- Mit gondol, *mi* történt? – Kérdezte Nel.

- Amennyire én tudom, ismert tény, hogy Trudy Greiner a rajtaütést követő napon egymillió dollárt kapott egy ismeretlen forrástól, az pedig egész biztos, hogy eltűnt. Miért vonnánk kétségbe a hivatalos változatot? – Felelte Saltovic.
- Ha valóban így áll a dolog, akkor miért döntene úgy Trudy Greiner most hirtelen, hogy ennyi év után visszatér? – Kérdezett vissza Redmond.
- Tudja, ezredes, engem mi motivált abban az időben, amikor bosszút akartam állni a meggyilkolt családomért és a meggyilkolt nemzetemért? – Kérdezte Drago komoran. – A legtöbben azt mondanák, hogy a gyűlölet, és valóban sok volt bennem a gyűlölet. De leginkább a *bűntudat* hajtott, a túlélők megmagyarázhatatlan bűntudata. Az egész családom eltűnt, elpusztultak, én viszont itt maradtam. Miért? Miért kellett nekik örökre eltűnniük, és én miért nem lehetek velük? A vallási meggyőződést félretéve, ezredes, az emberben egy sosem múló érzés uralkodik, hogy Isten megátkozta, hogy az ember túlélése nem áldás, hanem büntetés. Elgondolkozott már azon, hogy ez a nő talán nem képes tovább létezni ezzel a bűntudattal, és most bűnhődni akar Isten és ember színe előtt?
- De hát azt állítja, hogy ártatlan – mutatott rá Nel.
- Magában talán így is gondolja – szólt Saltovic. – Sőt, akár az is lehetséges, azt hiszem, hogy valóban ártatlan, és akkor valaki más árulta el a Gárdát. De afelől biztosíthatom, őrmester, hogy a lelkében bűnösnek érzi magát. Bűnösnek azért, hogy ő él, míg mindazok, akiket szeretett, halottak.
- És ezt honnan tudja? – Kérdezte Redmond.
- Mert vannak még nyolcan hozzá hasonlóak – felelte Drago. – Én és hét másik ember.
- Már csak egy túlélőt kell kikérdeznünk – szólt Redmond, amint az I-5-ös út felett szálltak visszafelé Olympiába. – Azt, akit a leginkább vonakodom megkeresni ezzel.
- William Vitale generálist? – kérdezte Nel.
- Igen. Már értesítettem őt a hadseregen keresztül, hogy látni szeretném, szóval tudja, hogy jövünk. Még mindig kint van a határon, úgyhogy egy, de lehet, hogy két éjszakát is ott töltünk.
- Uram, – kezdett bele Nel bátortalanul – értem, hogy ez az ember Önnek régi jó barátja. Felajánlanám, hogy átveszem Öntől az interjút, de én csak egy őrmester vagyok, így nem lenne korrekt, ha én kérdeznék ki egy SS-generálist, és jómagam a rangjaink különbségéből eredően vélhetően nem is tudnék a feladathoz szükséges rangú tisztet bevonni az ügybe. Bármennyire késő is van, nem lenne jobb, ha bevonna egy másik magasrangú tisztet a nyomozásba?

Redmond kacagott egyet.

- Először is, Nel *őrmester*, az Államellenes bűncselekményekről szóló törvény 30. szakasza értelmében attól a BOSS jelvénytől, amit hord, maga egyszerre számít Jézus Krisztusnak és a tizenkét apostolnak együttléve, akárhová menjen is ebben a Köztársaságban. Az Állambiztonsági Ügynökség embereként joga van előzetes engedélykérelem nélkül, most azonnal besétálnia a Longview Házba, és megkérdezheti John Corbett Morgantól, hogy mit evett reggelire, ha ez épp jelentőséggel bír egy biztonsági ügyben, amiben nyomozást folytat. John Corbettnek pedig jobb lesz felelnie a kérdésére, és ezt ő is nagyon jól tudja. Lehet, hogy másnap már a maga belsősegeit eszi reggelire, de előbb válaszolnia kell. Bárhová elmehet, bárkit letartóztathat, kiverheti bárkiből a szuszt, vagy meg is ölhet bárkit, ha szükséges, és ha bizonyítani tudja a feljebbvalóinak, hogy erre volt szükség ahhoz, hogy ne kelljen negyven millió fehér embernek visszamennie abba a pokolba, amiben annyi évvel ezelőtt éltünk, akkor maga a nap hőse. A Köztársaságot egyértelmű és folytonos veszély fenyegeti az Egyesült Államok és gyakorlatilag a világ összes átkozott állama részéről, és egy ilyen helyzetben lévő társadalomnak rendelkezésére kell, hogy álljanak ilyen kemény eszközök, hogy betörhesse mindenki fejét, aki elpusztítana bennünket. Egy hozzánk hasonló szervezet csak így lehet képes ellátni a feladatát. Emlékezzen az első szabályra, amit a kiképzése első

napján tanítottak, amikor a Polgári Védelemtől átjött az Ügynökséghez. A mi forradalmunk örökké tart. A fehér faj soha, de *soha* nem fog oda visszamenni, és a maga dolga, hogy ez így is legyen.

- Technikailag igen, uram, tényleg jogom lenne hozzá, de Morgan Elnök úr reggeli menüjét félretéve, a valódi világban élünk, tudja. Ezt az ügyet tekintve, mi legyen?
- Figyeljen, Hennie, értem mire céloz, és nagyra értékelem, de nem – szólta Redmond a fejét rázva. – A kötelesség nem olyasvalami, amit átpasszol az ember valaki másra, ha röggössé válik az út. Ezért hívják kötelességnek. Az mindenkinek a sajátja. Ezt jól a fejembe véstem a történelem és erkölcsi filozófia óráimon Sandpointban. Ez az Öregember alapvető tanítása, nem is beszélve arról, hogy az Árja férfiasság lényege. A kötelességről szól a fehér ember léte, a család és a haza iránti kötelességről, Isten iránti kötelességről, a történelem és a Folk iránti kötelességről, a múlt és a jövő iránti kötelességről... Krisztusom, a Köztársaság összes állampolgárának a kötelesség körül forog az élete, hiszen erre születtünk. A Keresztény Identitású emberek Isten igájának nevezik. Az óhitűek pedig azt mondják hogy alá kell vetnünk magunkat a sorsunknak. Mindezeket túl, olyasvalami ez, amit magamért is meg kell tennem. Ha ebből kihátrálnék, sem Bill, sem a családom nem bocsátaná meg, és én sem bocsátanám meg magamnak. Olyan lenne, mintha nem lennék képes szembenézni az igazsággal, ez pedig ellentmond a nemzetiszocialista ideológia első alapvetésének. Úgy fogadjuk el a dolgokat, ahogy vannak, nem pedig úgy, ahogyan szeretnénk, hogy legyenek. Ezek vagyunk mi, Hennie. Mi most így élünk. Mi vagyunk azok, akik negyven évvel ezelőtt megtették azt, amit meg kellett tenni, és ma is meg tesszük, amit meg kell tennünk.
- Pontosan hol találkozunk a generálissal?
- Lent van a Sawtooth dombvidéken, a határátkelőket, az előretolt őrsöket járja, ügyel az éberségre, próbál személyesen rálátni, hogy a határ túloldalán mire készülnek a mexikóiak, és hasonlók. Megvárhatnám, míg visszatér, de ezt el kell intéznünk. Készen áll egy kis helikopteres útra?
- Persze.
- Helyes. Ha visszaértünk az irodához, menjen haza, és két óra múlva találkozzunk az Ügynökség helikopter-leszállójánál. Öltözzön át taktikai ruhába, és hozzon magával minden fegyvert, ellátmányt és lőszert, amit az ilyen kiruccanásokra vinni szokott. Ahol Nagy Bill Vitale felbukkan, oda garantálom, hogy nem szükséges öltönyben menni.

A két, immáron terepszínű ruházatba öltözött BOSS-ügynök végre rátalált William Vitale-ra, a Speciális Szolgálat generálisára a 12-es határőrsön. Redmond és Nel a Twin Falls reptéren landoltak kora hajnalban, ahonnan egy kisebb katonai helikopter vitte őket tovább egy kis előretolt reptérre, mely a vadregényes Sawtooth vidéken volt úgy harmincmérföldnyire délkeleti irányban. Alattuk itt-ott a határvidék elszigetelt kis tanyáinak és farmjainak fénypontjai tarkították a hideg sötétséget. A repülőtérről az őrsre egy hosszú és rázós utat követően érkeztek meg egy Groundhoggal, mely egy fél-lánctalpas terepjáró volt, ami kőszáli kecske módjára mászta meg a hegyeket, de egy tavon is átkelhetett, szükség esetén pedig képes volt óránként nyolcvan mérföldes sebességgel száguldani az aszfalton. Sofőrjük egy SS-őrmester volt Vitale saját személyzetéből, aki szemmel láthatóan jól ismerte az utat és úgy tűnt, kíváncsi rá, vajon a Groundhog repülni is képes-e a sötétben. Redmond nem kis meglepetésére épségben érkeztek meg épp akkor, amikor keleten a nap a hegyek ormai fölé emelkedett.

A tizenkettes őrs egy gondosan álcázott tábor volt a Köztársaság dél-idahói határán egy völgyben, melyet katonai sátrak, előregyártott épületek, plazma légvédelmi ütegek és mindenféle járművek alkottak. A sűrű erdőségben terült el egy gyorsfolyású patak mellett. Körülötte a sudár vörösfenyők és nyárfák úgy tűntek, mintha az égbe döfnének magas törzseikkel, leveleik élénk

narancssárga és piros színben pompáztak. Tűzifa füstje, friss kávé és szalonnás tükörtojás illata töltötte be a levegőt, mindez a kézfegyverek olajának és a hideg fémnek azzal a sehogy sem jellemezhető szagával keveredett, mely mindig körülengeni látszik a fegyvercsöveket és katonai felszereléseket. A Köztársaság zöld, fehér és kék trikolorja lengedezett a hűvös, hajnali szellőben, mellette pedig a a Magányos Csillag államának vörös, fehér és kék zászlaja fodrozódott. Az őr katonái közül néhányan Vitale SS-kommandójába tartoztak, de többségük az NDF első hadtestének 32. hadosztályának volt a tagja. A harmincketteseket a Texasi Könnyűgyalogságnak (TLI, Texas Light Infantry) is nevezték, akik első vagy második generációs texasi bevándorlók voltak. Ezeket a TLI-s katonákat a hadsereg egyik elit egységként tartották számon, akik méltán rászolgáltak szülőföldjük hosszú és büszke fegyverforgatási hírnevére.

A texasiak az NDF-nél rendszeresített terepszínű katonaruhát viselték, de fejükön sötét filc cowboykalapot hordtak, melyet osztaguk a Kihúzás hadművelet során érdemelt ki, mely során sikeresen elfoglalták Kamloops-t, majd a kanadai kormány és az ENSZ több mint 35.000 fős serege ellen megvédték azt. Egy nappal azt követően, hogy a fehér földalatti szervezetek fellázdak és irányításuk alá vették a helyi kormányzati épületeket, az NDF 435 fős texasi ejtőernyős különítményt dobott a területre. A hatalmas túlerővel szemben nyolc napig védték a várost, főként a plazmaágyúkat működtették, melyekkel a NATO és az ENSZ bombázóit szedték le, de ők szervezték meg a kutyafuttában felépített erődítmények és barikádok védelmét is a cionista szárazföldi erők ellenében. A TLI Kamloops fehér kanadai lakosságának köréből megszervezett egy nagyjából nyolcezer fős szedett-vedett haderőt, mely 12 és 80 év közöttiekből állt, többségében olyanokból, akik még életükben nem fogtak puskát a kezükben, mivel Kanada már egy teljes nemzedéket megfosztott fegyvertartási jogától. De inkább kitartottak az NDF mellett, semmint, hogy vissza kelljen térniük az ottawai cionista kormány hatalma alá. A bombázók nélkül a ZOG meglepett haderejéből egy ügyetlen csűrhe vált, mely csak rosszul megszervezett tömeges támadásokra szorítkozott. Sosem szálltak még szembe senkivel sem légi támogatás nélkül, így újra és újra visszaverték őket, de a hatalmas embertömegekből eredően rettentően véres lett a végeredmény. Az eredetileg 435 fős TLI-különítményből nyolc nap után 197-en éltek túl. A nyolcezer fős kanadai milíciából mindössze négyezren voltak még életben, amikor az ostromlott várost felszabadította a Liebstandarte Adolf Hitler, valamint a Második és Harmadik SS Panzer-osztagok. Mikor öt héttel később véget ért a háború, British Columbia és Alaszka a Köztársaság részévé váltak. Azóta, ha egy texasi meglátogatja Kamloops városát, hamar feltűnik neki, hogy pénzt semmiért nem fogadnak el tőle.

Vitale generális parancsnoki sátrába kísérték őket.

- Don! – Szólalt meg Vitale boldogan.

Felállt székéből összehajtható fémasztala mögül, majd barátságosan kezét rázott Donnal.

Tetszetős, terepszínű gyakorlóruhát viselt, SS-rúnákkal és generálisi rangját jelző tölgyfalevelekkel, Liebstandarte szalagján a bal mandzsettája felett pedig német Fraktur betűtípussal az Adolf Hitler szavak voltak láthatók. Nagy Bill Vitale kissé mindig is nyugtalanította Dont és bárkit, akinek akár csak egy kevés fogalma is volt a történelemtől, lévén, hogy feltűnően hasonlított hírhedt apjára, amikor az a hatalma csúcán állt, bár ezt a tényt soha, senki nem merte megemlíteni neki.

- Hallottam, hogy valamiről beszélni szeretnél velem, de biztosan fontosabb, mint gondoltam, ha képes voltál idáig eljönni emiatt. Ugye nem találtál rá még több ONR-es hasonmásomra?

- Nem, eddig nem – felelte Don.

- Nem érzem úgy, hogy az a figura kedvelt engem.

Redmond nem akarta elmondani neki, hogy a Szövetségek annak érdekében, hogy átverjék a Főparancsnokságnál elhelyezett DNS-leolvasókat, felkutatják Bill Clinton számtalan törvénytelen fattyának egyikét, aki nagyjából hasonló korú volt, mint Vitale, egy lepukkant alkoholistát Little Rockból. Ezután a Szövetségek műtéti úton átalakították őt, mentálisan pedig arra programozták, hogy öngyilkos merénylőként működjön. Bár udvariasságból sosem beszélt Vitale családi hátteréről, szükségtelennek tartotta elmondani neki, hogy Don gyakorlatilag megölte a féltestvérét. Nagy Bill arcán hirtelen döbbenet jelei látszottak:

- *Dio*⁸², Don, ugye nem Tori? Jól van?
- Nem, nem, Tori rendben van – nyugtatta meg Redmond. – Otthon mindenki jól van. Nem ezért vagyok itt.
- Bármi is az, nem érne rá az október 22-i grillpartiig? – Kíváncsiskodott Vitale. – Ne vedd sértésnek, tudod jól, hogy mindig szívesen látlak, de épp nagy dolgok vannak itt készülődben. Hivatalos ügy? Figyelj, Don, ha állambiztonsági probléma merült fel ennél az őrsnél, bökd ki, ember! Ma semmilyen hibát nem engedhetünk meg magunknak!
- Nem, igazából nem hivatalos látogatás, csak egy kis beszélgetésre jöttem, uram, de attól tartok, ez olyan dolog, amit minél hamarabb el kell intéznünk, és feltétlenül huszonkettedike előtt. Egy régi ügyről van szó, amit újranyitottunk.
- És egy kis könnyed beszélgetésre hoztad el a BOSS-társadat? – Kérdezte Vitale felhúzott szemöldökkel. – Jó régi ügy lehet. Mindegy. Ha kész vagy rá, majd biztos elmondod, viszont hová tettem én az udvariasságomat? Üljenek le, uraim. Kávét adhatok?
- Valódi kávé, vagy *ersatz*? – Kérdezte Redmond mosolyogva.
- Valódi, istenadta kávé a medfordi hidropónikus kertekből – felelte Vitale. – Ez az egy dolog, amiben hiányt szenvedünk itt a Köztársaságban, hogy nincsen trópusi éghajlatú területünk, ahol rendes kávé, teát és dohányt természetnénk, de a fiúk a hidropónikus farmokon tényleg csodákra képesek. A hazai termesztésű cuccnak nagyon borsos az ára, de minden szupermarketben kapható, és ahogy hallottam, hamarosan újranyitják nálunk a Starbucks-ot is. Az lesz ám az érdekes így negyven év kihagyás után, mi? Ja, és hozzáteszem, hogy ez nem a tisztelli ellátmányból van. Bármilyen egységet is vezetek, mindig azt eszem, azt iszom, amit az embereim. Se többet, se kevesebbet.
- Igazából nagyon rákaptam a pótkávéra, mikor megházasodtam – nevetett Redmond. – Sarah több változatot is készít, tesz bele mézet és különleges gyógyfüveket. Otthon mindig az övét isszuk, de be kell valljam, egy rendes Java remek ilyen hideg reggeleken.

Vitale elővett egy termoszt, és mindkettejüknek öntött egy adag gőzölgő, fekete főzetet egy-egy fémbögrébe, majd odanyújtotta nekik. Redmond folytatta:

- Aztán jött az instant *ersatz*. Azt hiszem, úgy huszonöt körül lehettem, mikor először ittam valódi kávé és harminc, amikor már igazi cukor is volt benne.
- Azelőtt a teljes cukorrépatermést elvitte az etanolgyártás – emlékeztette Vitale, majd maga is beleivott fémbögréjébe.
- Igen, emlékszem. Nehéz itt kint a terepen magára lelni, uram. Utalt rá, hogy ez több mint egy egyszerű határőrizeti ellenőrzés.
- Hivatalosan igen, ennyi az egész – mondta Vitale. – Nem hivatalosan azért vagyunk itt, mert szállítmányunk érkezik valamikor a mai napon.
- Mindig is feldobott a szankciók megsértése – szólt Redmond mosolyogva. – Mi a szállítmány? Gyógyszerek? Elektronikus alkatrészek? Antik pezsgő?
- Nem. A legeslegértékesebb csempészárura várunk – válaszolt Vitale komolyan. – Ötvenhét menekülte az utolsó megmaradt Mormon fundamentalista közösségből, Utah államból. Huszonegyen közülük tizenkét év alatti gyermekek, beleértve két újszülöttet. Egész nyáron nagyon zord körülmények között éltek, miután a mexikói hatóságok kitelepítették őket provói otthonaikból.
- *Limpieza de sangre*? – Kérdezte Don undorral.
- Eltaláltad. Senkinek, akit a mexek „tisztavérűnek” tartanak, nem lehet tulajdona és már állampolgára sem lehet a csodálatos Nuevo Mundo Hispanica-nak⁸³. A sápadtbőrű, mocskos gringót⁸⁴ ki kell végre úzni a La Raza⁸⁵ földjéről, és így tovább és így tovább. A katonai hírszerzés tudomást szerzett a kolónia létéről, így titokban odaküldték Vadember Mooney-t, hogy megpróbálja felvenni velük a kapcsolatot.
- Na ez aztán egy híres név! – Kiáltott fel Redmond. – A fehérek kimenekítése Aztlanból Mooney kapitány specialitása, jól gondolom?

- Igen. Paul Mooney immár sokadjára festi a bőrét barnára, a haját pedig feketére. Tökéletesen beszél spanyolul. Ha mellette állsz, meg mernél esküdni az élő Istenre, hogy cholo⁸⁶. Még az izzadsága is mexikói.
- Megismételné, kérem? – Kérdezett vissza Redmond.
- A Háború Elhárítási Hivatal biotechnológusainak már olyan piruláik vannak, amelyeket ha a fedett ügynökeink beszednek, akkor az biokémiailag úgy módosítja az izzadságuk összetételét, hogy a tesztaguk egy mesztic vagy éppen egy néger DNS-összetételére vall.
- Azt tudom, hogy a WPB-nek vannak olyan ügynökei, akik rövid időre alsóbbrendűekként képesek elvegyülni, de ez még nekem is új – mondta Redmond, hitetlenkedve a fejét rázva.
- Ez fontos dolog. Mooney így már képes akár képzett rendőrségi kutyákat és más mexeket is átverni. Hiteles Kelet-los angelesi kiejtése van. Nem is csoda. Ott nőtt fel, mélységesen gyűlöli a babzabálókat, de némi átalakítással úgy néz ki, mintha közülük való lenne, és eddig még nem bukott le. Annyira igaznak tűnik, hogy úgy hallottam, a mormonok majdnem megölték, amikor bejutott a wasatch-i táborukba. Nem nehéz megérteni őket. A mexek hónapok óta úgy vadásznak rájuk, mint az állatokra. Mooney-nak elég könnyen sikerült meggyőznie őket, hogy Térjenek Haza; már ők is készek voltak rá, hogy megpróbáljanak átszökni a határon, bár egy ekkora csoportnak esélye sem lett volna átjutnia az aknamezőkön. Mooney átvette az irányítást, így gyalog sikerült eljutniuk egy helyre innen tizenkét mérföldre a mexikói oldalon, ahová sikerült beszivárognunk, és be tudtunk vinni egy buszt néhány SS katonával, hogy azzal rohamozzák meg a határvonalat. Ma reggel kellett volna átjutniuk, még sötétben, de gondok akadtak. Kettő helyett most már három újszülött van, ma hajnali négykor született még egy fehér kisfiú. Mooney-nak van kommunikátora, így tájékoztatott minket a fejleményekről. Úgy döntött, hogy nappal próbálja meg áttörni a határt, akármennyire veszélyes is. A túloldalon nyüzsögnek a mexikói járőrök, és most már egy kínai harci helikopteres egységük is van a határon. A mexek nem értenek a hőérzékelő infravörös szenzorokhoz, de a kínaiak igen, így a Vadembernek nem volt ínyére, hogy még egy napot várjanak a sötétség beálltára. Ahol most vannak, semmiképp sem lett volna addig védhető, míg kihozzuk őket onnan. A buszon van mindenki, úgy jön le velük a hegyekből, és a gázba taposva akar átszáguldani a Keziah-határállomáson.
- Az orruk előtt? – Kérdezte Redmond. – Ez pokolian veszélyes!
- Igen, meg kell hagyni, a veszély nem elhanyagolható. De még mindig jobb, mint még egy napot lapítani a fűben. Itt – mutatott az előtte heverő térképre Vitale, a két BOSS-ügynök pedig az asztal fölé hajolt, hogy láthassa. – Ez az. Talán egy mérföld nyílt terep, elküldtük neki a legfrissebb értesítéseinket a mexikói aknamezők elhelyezkedéséről, a busz pedig feltuningolt, aknaálló, a kerekek vízzel vannak feltöltve, a padlót pedig nehéz nejlon futószalag anyaggal borítottuk. Némi szerencsével sikerül majd átjutniuk, mielőtt azok a lusta *Borderók*⁸⁷ rájönnek, mi történik. Csak két dolog miatt aggódom. Egyrészt azok az átkozott kínai helikopterek miatt. Radarral és műholdról valamennyire észre tudjuk venni őket, ahogy fel-le bukdácsolnak az erdők és a prérók fölött. Alacsonyan szállnak, és nagyon figyelik, hogy mi van előttük a talajon, hiszen elvégre ez a dolguk. De arra tippeltem, hogy amint Mooney kitör a rejtekéből, már félúton lesz a határhoz, mielőtt egyáltalán észrevennék. A második dolog az, hogy ebben a hónapban a mexikói parancsnok az ő oldalukon Alfonso Castaneda ENSZ tábornok. Egy szörnyeteg, de okos és kemény, és sosem vezet jóra lebecsülni őt. Mi ketten régóta harcban állunk.
- Ismerem Castanedát – szólta Don, hangja hideg volt és kemény. – Elég sajátos elképzelései vannak arról, hogy miként kezelje a *limpieza de sangre* problémáját. Ahogy a fehér nőkkel bánik, az... hát, tudja, mit művel velük.
- Ó, persze, hogy tudom. Hát, némi szerencsével ma egy mormon lányt sem tud majd elkapni, hogy bemocskolja a vérüket. Amint láthatod, van egy megerősített TLI századunk, légi járművek Valkűr harci helikopterekkel, hogy fedezzük Mooney-t. A Valkűröket már

felszerelték, és épp most melegítik a motorjaikat itt a patak mellett egy kis helikopter-leszállón, amit a műszakiak ástak ki és álcáztak. Leszedünk néhány hálót, onnantól egy pillanat alatt a levegőben lehetnek. Itt a hegyek között rejtve vagyunk, így a mexek nem vehetnek észre a határon lévő megfigyelőpontjaikról, a hópajzs pedig eltorzítja majd az amerikai vagy kínai műholdas felvételeket, amikhez esetleg hozzáférhetnek. Percek alatt odaérünk, ha időben figyelmeztetnek, és rendszeren be tudjuk mérni Mooney pozícióját. Emellett Keziah-nál van egy önjáró 88-as ütegünk. Amint elindul, Mooney szinte végig a 88-asok hatókörében lesz, ami elbátortalanítja majd azokat, akik üldözőbe akarják venni. Most már csak a híreket várjuk. Úgy hiszem, nem lesz gond. Az efféle dolgokban Mooney igazi profi.

- Vagy inkább igazi legenda – szólt Redmond.
- Mindig is szerettem volna megismerni Mooney kapitányt – monta Nel lassan, kezében kávéját tartva. – Ő hozta ki a hűgomat és az unokahűgomat Dél-Afrikából. Mooney lépett be az országba, Azaniába, ahogy a kaffirok manapság nevezik, a 24. Antirasszista Világkongresszus egyik mexikói küldöttének álcázva magát. Ahány emberrel csak tudta, felvette a kapcsolatot, és visszahozta őket a Hazába. Mooney egy ősrégi orosz teherszállító repülővel indult el közvetlenül egy titkos repülőtérről Germiston mellől, bő 200 afrikanderrel a raktérbe zsúfolva, mint a szardíniák, akik majd' megfulladtak a plusz üzemanyag szagától. Elkerülte a kínai vadászrepülőket, és kijutott a tenger fölé. Ő volt az egyetlen rendelkezésre álló pilóta. A férfit, akit másodpilótának szántak, elfogták a kínaiak és halálra kínozták. Szerencsére az a férfi, akinek kézi szivattyúval kellett a hordókból feltöltenie a gép tartályait, túlélte. Az út huszonhat órán át tartott, szinte végig a Csendes-óceán felett. Útközben egyetlen repülőtér sem engedélyezte, hogy leszálljon, vagy újratöltsön. Anna és Louwietje Nel késsel felvágta Mooney nadrágját, és váltásban masszírozták a lábait, folyamatosan kávéval itatták, pofozgatták és a fülébe kiabáltak, hogy el ne aludjon. Astoriában tette le a gépet a Luftwaffe repülőterén. Tökéletes landolás volt, a négyből két hajtómű ment, és az a kettő is az utolsó cseppeket fogyasztotta. Megkérdezte Annát, hogy teljesítette-e a küldetését. Ő igennel felelt. Aztán Mooney elájult, és harminc órán át aludt. Mindig is meg akartam köszönni ezt neki. Miután felszállt, a 24. Antirasszista Kongresszus egész Dél-Afrika szerte még több fehérirtásra bátorított. Akik ott maradtak a családomból, nem éltek túl.
- Jézusom – suttozta Don hitetlenkedve. – A Forradalom előtt az Öregember annyi éven át *könyörgött* a népünknek, hogy Térjenek Haza. Könyörgött és kért, hízelgett és szitkozódott, szidalmazott és kritizált és fenyegetőzött, megtett mindent, hogy áttelepüljenek a Hazába. A többségük meg csak ült a lusta seggén az Egyesült Államokban, hány évig is? Öt, tíz, tizenöt? Miközben bármikor felállhattak és felpakolhattak volna és eljöttek volna a népünk Hazájába, *legálisan!* Manapság pedig világszerte akár az élete árán is próbál a népünk eljutni ide. Bizonyos országokban egy fehér embert akár halálra is ítélnének, ha megpróbál az Északnyugati Köztársaságba emigrálni, és már azért is börtönbe kerülhet, ha csak beszél róla. Az Egyesült Államokban gyűlölet-bűncselekménynek minősül. Tudja, néha eszembe jut, hogy vajon vannak-e még olyanok ott, akik még akkoriban, amikor fiatalok voltak, hallották az Öregember felhívását? Akik nem jöttek, amikor csak annyi dolguk lett volna, hogy összepakolják a bőröndjeiket, és hívjanak egy költöztetőt. És most, ha élnek még ilyen öregek, vajon bekapcsolják a tévéiket, és látják, ahogy a fehérek átszöknek a határon, át az aknamezőkön, a szenzorokon és a kerítéseken és a szögesdróton, a harci helikopterek és a géppuskafészek árnyékában, csak, hogy ide eljussanak? Kíváncsi vagyok, mi járhat a fejükben? Vajon felfogják, hogy micsoda ajándékot dobtak el zavarodottságukban és lustaságukban, amikor az évszázad legelején csak annyit kellett volna tenniük, hogy félreteszik a baromságaikat, és hallgatnak arra az egyetlen elkeseredett hangra, ami Északnyugatról próbálta megvilágosítani őket?

- Bizony így van. Bármit megadnának azért, ha akkor hallgattak volna a hívó szóra – felelte Nel. – Egy egész nemzet maradékából származom, akik teljes szívükkel kívánják, bárcsak hallgattak volna a cselekvésre buzdító szóra az üres beszéd helyett. De inkább csak beszélünk. Söröztünk és beszélünk, aztán még többet söröztünk és még többet söröztünk, amíg össze nem estünk, mint egy részeg disznó, miközben a földünket ellopták tőlünk a vadak. Olyanokra hallgattunk, mint az a barom Terre Blanche⁸⁸. Vagy senkire sem hallgattunk, csak rendeltünk még egy Lion lager⁸⁹ sört a hotel bárjában.
- Ebben az országban meg olyan nyomorultakra hallgattunk, mint William Pierce, meg mint arra a vén kopasz, részeges bolondra ott San Diegóban, hogy is hívták? És édes Istenem, micsoda árat fizettünk ezért! Micsoda árat! – Sóhajtott fel Don szomorúan a fejét rázva. – Miért? Az Istenért, hát miért nem hallgattunk arra az egy józan hangra, aki azt mondta nekünk, hagyjuk abba a baszakodást és *Térjünk Haza!*

Vitale az asztala fölé hajolt.

- Figyelj, Don, lehet, hogy nem maradt sok időnk, azt pedig felismerem, ha valaki kerülgeti a témát, mint macska a forró kását. Mi a helyzet? Miért vagytok itt?
- Bill... nézd... óh, Krisztusom, azt sem tudom, hogy kezdjek bele... amikor még Önkéntes voltál a lázadás alatt, Tom Murdock Olimpiai Gárdájával voltál. Egyike vagy annak a nyolc embernek, akik túléltek Ravenhillt.
- Igen, így van – válaszolta Vitale kíváncsi tekintettel. – Ezt te is tudod, Don. Egész életedben tudtad. És most azért jöttél ide, hogy ezt megkérdezd? Mi a fene folyik itt?
- Ezt az ügyet nyitották újra.
- Mi az, hogy újranitották? – Kérdezte Vitale zavarodottan, még mindig nem értve, hogy Don miről is beszél.
- Ki kell kérdezzetek arról, hogy mi történt a hoodsporti rejtekhelyen lezajlott találkozáson kora hajnalban augusztus elsején abban az évben. És mindarról, ami előtte történt.
- Hogy miről kell beszélned velem? – Vitale arca kifejezéstelen volt. – Sajnálom, Don, lehet, hogy kicsit kótyagosnak tűnök ma reggel, de ez több mint harminc évvel ezelőtt történt. Még tizenéves voltam, nem sokkal előtte szálltam le a gépről, ami Sziciliáról érkezett. Mégis mi a fenéről beszélsz te?
- Trudy Greiner felvette a kapcsolatot az Államelnök irodájával. Azt mondja, hogy október 22-én a kaliforniai Mountain Gate átkelőnél belép a Köztársaságba – ecsetelte Don. – Azt állítja, hogy ártatlan. Nyilvános tárgyalást követel, hogy bizonyítsák, ártatlan-e vagy sem. Ezt az időszakot vizsgálom, és hogy őszinte legyek, olyan dolgok bukkantak fel, amelyek nem illenek a képbe. Azt szeretném, ha mindent, amire emlékszel, elmondanál életed ezen időszakáról.
- Áh, szóval erről van szó! – Mondta Vitale halkan. – Tehát *mégis* hivatalos ügyben jöttél. Az Olimpiai Gárdát egy besúgó árulta el, Don. Ezt mindig is tudtuk. Ha nem Trudy volt az, akkor a *stuka* valaki más kellett, hogy legyen. Valószínűleg a nyolc túlélő közül valamelyikünk.
- Az Istenit, Bill, nem így értettem... !
- Akkor úgy kellett volna értened – szólta Vitale halkan, de erőteljesen. – Figyelj, Don, neked is és nekem is sok dolgunk akadt az életben a kötelességgel. Én mindig próbáltam tenni a magamét, most pedig neked kell tenned a sajátod. Emiatt sem félni, sem szégyenkezni nem kell. Tedd fel a kérdéseid. Nincs rejtegetnivalóm, nem aggódom. – Vitale arca ekkor komorrá változott. – Don, egész eddigi életemben abban hittem, hogy Trudy Greiner volt a felelős azért, ami azon a napon népünk történelmének legjobb és legbátrabb fiaival és lányával történt. Tom Murdock Parancsnok és Melanie Young olyanok voltak nekem, mint a testvéreim Sziciliában, sőt, mindegyikük olyan volt nekem. Ennyi sok éven át teljes szívemből gyűlöltem Trudy Greinert, arra vágytam, hogy végre meghaljon. Még mindig nem hiszem, hogy ártatlannak vallja magát, de ha tényleg nem ő volt, és ha annyi éven át tévedtem, akkor mindent tudni akarok, amit te is tudsz. Ha bocsánatkéréssel tartozom neki emiatt, akkor

kérem az Istent, hogy mindketten elég sokáig élhessünk, hogy személyesen mondhassam el ezt neki. Akkor hát mit akarsz tudni?

- Az első dolog, amit tudni szeretnék az az első kérdés, amit mindenkinek felteszek. Milyen okból nem voltál a Gárdával, amikor a Ravenhill Ranch-nél lezajlott a rajtaütés?
- A fő hadoszlop felderítőkocsijában, vagy inkább felderítő furgonjában voltam Lars Friersonnal. Hogy Murdock miért engem választott? Lars és én elég jó barátok voltunk, és szerintem egyszerűen így alakult. Én az aknavető teherautóval akartam menni, de az egyetlen ember, akinek rendes CDL-jogosítványa volt, az Saltovic Önkéntes volt, és hát...
- Igen, tudjuk.
- Semmi okunk nem volt rá, amiért Drago és én ne lehettünk volna ketten egy küldetésen, legalább is részemről nem volt, és biztos vagyok benne, hogy Drago részéről sem. Mindig is jól kijöttünk, amikor a Gárdával voltunk, és párszor azóta is találkoztam vele. Sosem volt közöttünk gyűlölködés, bár Isten a tudója, hogy neki bőven volt rá oka – tette hozzá Vitale nagyot sóhajtva. – Ezért mindig is nagyra becsültem és tiszteltem őt. De azt hiszem, Murdock úgy lehetett vele, hogy jobb a biztonság, így mindig tett róla, hogy sose maradjunk ketten. Sosem esett róla szó, de Dragót és engem sosem jelöltek ki olyan feladatra, ami szoros együttműködést kívánt volna.
- Igen, már beszéltünk Saltovic Önkéntessel és Frierson ezredessel. Ami engem gondolkodóba ejt, Bill, az egy katonai kérdés, amelyre mind közül te vagy a legalkalmasabb, hogy megválaszold. Hogy van az, hogy Tom Murdock, aki mindig annyira óvatos parancsnok volt, ebben az egyetlen esetben mindenét egy lapra tette fel, és az egész hadoszloppal egyben akart haladni, nagyrészt fényes nappal, egyetlen, mindössze négy járműből álló, viszonylag könnyen sebezhető konvojban? Van erről valami sejtésed?
- Hát... – kezdett bele Vitale lassan. – Az egyetlen dolog, amit el tudok mondani, az néhány szófoszlány, amit Murdock és Melanie Young beszélgetéséből meghallottam, pont mielőtt kihajtottunk volna a fatelepről, ahol a járműveink voltak. Évekre meg is feledkeztem róla, és amikor újra eszembe jutott, már őstörténelemnek számított.
- Több annál, mint amire eddig bukkantunk – szólt Redmond.
- Valamilyen másodlagos célpontokról volt szó a bíróság megtámadása után. Mind kaptunk tájékoztatást a pontos helyeikről, az RPG-vel könnyen támadható pontjaikról, biztonsági intézkedésekről, és a többi. Mindez azt a benyomást keltette bennem, hogy az utolsó percben sokkal nagyobbra lett a küldetés áttervezve, mint eredetileg. Nagyon szétkaptuk volna Port Orchardot, a Különleges Büntetőbíróház épületét, a telefontársaságot, a rendőrőrsöt, szépen, ahogy illik. Ehhez annál az ötven-akárhány Önkéntesnél sokkal többre lett volna szükség, mint ahányan mi voltunk. Úgyhogy némi erősítéssel kellett volna egyesíteni az erőinket.
- Miféle erősítéssel? – Kérdezte Nel.
- Murdock azt mondta, gondoskodjunk róla, hogy működjön a CB-rádiónk. Működött. Visszament Melanie-hoz, és valami olyasmit mondott, hogy „Nem sokkal a Ravenhill bekötőút után kellene összefutnunk a P. T. fiúkkal, de ha nem látom, hogy jeleznek, akkor lehúzódnak az útról és előreküldjük a felderítőkocsit, hogy nézzen körül.” Úgy éreztem, hogy közös bevetésre megyünk majd a Port Townsend Gárdával és, hogy Corby Morgannak az embereivel együtt a Rajtaütés völgyében kellett volna velünk összefutnia valamilyen találkozóhelyen, ahol vélhetően megkaptuk volna a végleges parancsainkat és a harcállásunk pontos helyét.

Don Redmond vére szinte megfagyott az ereiben.

- Bill, Corby Morgan és a Port Townsend Gárda azon a reggelen a bevetési területeknek még a közelében sem voltak.
- Ja, tudom – felelte Vitale. – Ezt én is később tudtam meg, így mindig azt gondoltam, hogy félreértettem, amit hallottam. A lényeg, hogy nem sokkal a ravenhilli bekötőút után a Fattie

rákezdett. Hallottuk a lövéseket. De azt nem láttuk, hogy a dombon túl mi történik. Nem láttuk, ahogy fivéreink és nővéreink meghalnak.

Nagyon is jól tudtuk abból a hatalmas lövöldözésből, hogy nagy a baj, de semmit nem tehattünk, és valahogy meggyőztük magunkat, hogy sikerül kikeveredniük belőle. A fenébe is, Tom Murdockról és Melanie Youngról volt szó. Ők voltak a legjobbaink. Bármilyen csávából kihúzták magukat. Így hát eleget tettünk a Nyolcas Számú Általános Parancsnak, és elmentünk. Lars Frierson mondta, hogy E és E-zek vele.

- Már meséltél nekem erről, Bill, még évekkel ezelőtt. Hozzá tudsz tenni még valamit?
- Nem – mondta Vitale. – Egész életemben katona voltam. Az volt az egyetlen alkalom, amikor elmenekültem. Tudom, hogy eleget tett a Nyolcas Számú Általános Parancsnak, és szükséges volt, de nem hiszem, hogy mélyen, a lelkemben valaha is megbocsátottam volna magamnak.
- Van még valami... – kezdett bele Redmond tétován. – Bill, már sok éve ismerlek, és soha még csak említést sem tettem neked erről a bizonyos témáról. Szörnyen sajnálom, hogy most mégis meg kell tennem, de meg kell kérdezzem. Az állam és a faj elleni árulás ügyével van dolgunk. Ez a munkám.
- Tedd fel a kérdést! – Utasította Vitale.
- Apád az Egyesült Államok Elnöke volt... – nem volt képes folytatni.

Vitale komor tekintettel válaszolt:

- Igen, Don, valóban így van. Annyi sok év alatt sem te, sem John Morgan, sem Sarah nem említettétek a biológiai származásomat az én jelenlétemben, amiért hálásabb vagyok, mint azt el tudnád képzelni. Csak egyszer beszélgettem erről egyikőtökkel, kétszer is, még évekkel ezelőtt, Torival. Egyszer Szicíliában, amikor tizenkét éves voltam, mikor ő, Tony Stoppaglia és egy Visconti nevű férfi, akit te nem ismersz, eljöttek a házukba Castellamare-be. És még egyszer Torival négy szemközt, miután idejöttem, és elmondott néhány tudnivalót. Ez elég is volt. Ennél többet nem is akarok tudni a születésemről. Még az Öregember regényét sem olvastam a témáról. Azt akarod tudni, hogy ez a tény hagyott-e bennem valamiféle érzelmi vagy spirituális kapcsolatot az Egyesült Államok felé?
- Hagyott? – Bökte ki Redmond.

Vitale a fejét rázta.

- Don, a történelem véletlenjéből eredően a biológiai apám William Jefferson Clinton. De az igazi apám, a férfi, aki azzá tett engem, aki ma vagyok, egy bútorasztalos és bőrdíszműves, akit Anselmo Vitale-nak hívtak, és aki Castellamare del Golfóban lakott a szicíliai Trapani prefektúrában. Az igazi anyám Giulia Vitale volt. Keresztapám pedig Antonio Stoppaglia. Nem amerikaiként nőttem fel, hanem mint szicíliai. Ez vagyok én. Felnőtt életem nagy részében beszéltem az angolt, de még mindig olaszul gondolkodom és álmodom. Isten kegyelméből megismertem a kötelességemet, és életem sorsát. Fiatal férfiként jöttem erre az északnyugati földre, hogy beteljesítsem ezt a sorsot, és, hogy megháláljam a családnak, Matt és Heather Redmondnak és Torinak, hogy még Észak-Karolinában a saját életüket veszélybe sodorva megmentették az enyémet, amikor még csecsemő voltam. Olyan élet ez, amit soha egy pillanatra nem bántam meg. Hogy eleget tegyek a kötelességemnek, lelkiismereti okokból nemzetiszocialista lettem, és az Északnyugati Amerikai Köztársaság állampolgára. Ez a családom története. Egybefonódik a te családdal, és ha valaha is kétkelkedtél volna bennem, kérdés nélkül is tudnád erre a választ. És a másik dolog? A biológiai apám egy gyáva kutya volt, egy degenerált drogfüggő, aki megerősökölt az anyámat, aztán megölte őt azért a bűnéért, hogy életet adott nekem.

William Vitale hangjából egy egész életnyi gyűlölet, harag és keserűség hallatszott, olyan vigasztalhatatlan veszteségé, melyen sem segíteni nem lehet és megérteni is képtelenség. Don szíve majd megszakadt e szörnyű átok hallatán, mely annyi éve kísértette ezt a bátor és remek férfit, hiszen tudta, hogy az elmúlt fél évszázadban Vitale száját nem hagyták el hasonló szavak.

- Valamint ő volt az Egyesült Államok Elnöke – emlékeztette Don.

- Igen – mondta erre William Vitale halkán. – Fiatal koromban elmondta nekem az igazságot Tory és Tony Visconti, akik ott voltak, amikor történt. Olyan terhet kaptam, amit életem végéig cipelnem kell, de ezt úgy fogadtam el, mint Isten akaratát. Egész életemet úgy éltem, hogy próbáljak valamiféle értelmet adni ennek a leírhatatlan szörnyűségnek, ami a múltban történt. Apám gonosz volt, Don. Anyám nem volt az, és mindig próbáltam olyan ember lenni, akire büszke lehetett volna. Otthon van egy gyűjteményem az összes filmmel, amiben Alice Silverman szerepel, az összes reklámmal, amit mosószerre vagy hülye számítógépes játékokhoz készített, az összes rock-videóval, amit tizenéves lányként készített, az összes interjúval és beszélgetős műsorral, amiben benne volt az 1990-es években. Lelkem legsötétebb pillanataiban újra és újra megnézem őket. Amit a képernyőn látok ilyenkor, az minden, ami számomra megmaradt belőle. Ezt soha, de soha nem fogom megbocsátani Bill Clintonnak. De annak a kormánynak és annak a társadalomnak sem fogok megbocsátani, akik nem egyszer, de kétszer is megválasztották Bill Clintont. Politikai és katonai szempontból csak egy dolog miatt keltheti fel ez az Állambiztonsági Ügynökség figyelmét, ezredes, mégpedig azon okból, hogy szeretném, ha az NAR kiemelt fontosságú feladatának tekintené, hogy Dél-Kaliforniát visszahódítsa a fehér ember részére. Mielőtt meghalnék, egy csokor virágot szeretnék helyezni anyám sírjára, feltéve, hogy még ott van és ha a mexikóiak még nem pusztították el, vagy nem gyalázták meg. Ez az egyetlen ok, ami miatt a BOSS aggódhat miattam.
- Érthető – motyogta Don nyomorúságosan. – Bill, van itt még egy dolog. Kezdem úgy érezni, hogy kissé meredek lehet ebből kiindulni, és valószínűleg nincs is már jelentősége, de mit tudsz mondani a Murdock, Trudy Greiner és Melanie Young közötti személyes viszonyról? Úgy értesültem, hogy egyfajta szerelmi háromszög körvonalazódott náluk. És ismét elnézésedet kérem, de meg kell kérdezzem; az egyik túlélő, akit kikérdeztünk, utalást tett arra, hogy bepróbálkoztál Trudy Greinernél, miután Murdock szakított vele.
- Mint a rakéta, amint megtudtam, hogy nem jár senkivel – nevetett Vitale szomorkásan. – Odasétáltam hozzá a legjobb olaszos stílusomban, és azt mondtam „Hé, *belissima*, ha eljön az ideje, összejönnek veled.” Csak nevetett egyet, és így szólt: „Még nem, Valentino, de ha és amikor itt az ideje, újra előveszem az önéletrajzodat.” Vagy valami ilyesmit. Szólidan, de komolyan próbálkoztam, és ezt mindketten tudtuk. Ki tudja, mi lett volna, ha kicsit jobban megnézi az önéletrajzomat, mielőtt... mielőtt ezt tette.
- Úgy gondolod, ő tette? – Kérdezte Redmond.
- Valaki adott neki egymillió dollárt, és az egyszer biztos, hogy nem a Párt kincstárnoka volt – felelte Vitale. – Nem volt ennyi sékelünk. Ez még tíz évvel azelőtt volt, hogy megkaptam volna az NVA-tól az elmaradt zsoldomat az Önkéntességemért.
- Úgy tűnik, mindig belebotlunk abba az egymillió dollárba – mondta Hennie Nel, közben Redmond ezredesre pillantott.

Ekkor hirtelen egy fiatal SS-hadnagy dugta be a fejét a sátorba:

- Uram, helyzet van kialakulóban – mondta.
- Mooney? – Kérdezte Vitale, és máris talpon volt.
- Igen, uram. Eljutottak a találkozóhelyre, mindegyikük feljutott a buszra és szépen lassan haladt a kis mellékutakon, de úgy tűnik, mégsem voltunk olyan jól felkészülve az aknákra, mint gondoltuk. A bal hátsó kerékkel ráment egyre. Az aknavédelem kitarzott és nem sérült meg senki, de a hátsó tengelynek annyi, a jármű megrongálódott, és a mexikóiak kiszúrták őket. A radarkép alapján mindenüket ráküldték a buszra, helikoptereket, szárazföldi egységeket. Mooney kapitányt már értesítettük, és tövig nyomja a gázt, de nagy sebességre nem képes azzal, ami a hátsó kerekekből maradt, főleg törött tengellyel. Még a demilitarizált zónát⁹⁰ sem érte el. El fogják kapni, uram. Őt és az összes menekültet.
- Egy nagy francot! – Tépte le a rádiót Vitale az övéről. – Indítsák a Hölgyeket! – Kiáltotta a kommunikátorába. – Mind a hármat és a két szállítógépet is! Riasszák a lövészeket. Két perc

múlva ott vagyok, és nagyon ajánlom, hogy tíz másodperccel azután már a levegőben legyünk, különben este linguine-szósszal⁹¹ fogom felszolgálni valakinek a belsőségeit! Maxwell kapitány, értette? Hívja az tüzérfiúkat Keziah-nál, és mondja nekik, hogy záporozzanak azok a .88-as töltetek mindenre, ami Mooney-n kívül mozog! *Capiche?*

- Megszállja Aztlant, uram? – Kérdezte a hadnagy zavarában nevetve. – Ez lesz idén talán a harmadik alkalom?
- Ja, tudom, kezdek kijönni a gyakorlatból – morogta Vitale, közben felcsatolta katonai hevederjét és sötétszürke sisakját. – Don, te és az őrmester benne lennétek egy kis nemzetközi incidensben?
- Reggeli előtt jól jön egy kis nemzetközi incidens, hogy meghozza az ember étvágyát – bólintott Don és maga is felállt. Vitale mindkettőjüknek odadobott egy-egy pár Schmeisser géppisztolyt a hozzá tartozó vászonzsákkal, bennük töltött tárakkal.
- Ezek Wilkerson-Kine-ra átalakítottak! – Csodálkozott rá Nel, mikor meglátta a furcsa szögletes kitüremkedést a fegyvercső tövéénél.
- Ja. Nem lőtt még GW Schmeisserrel? – Kérdezte Don.
- Schmeisserrel nem, de van lőtéri vizsgám Mark 7-esre – felelte Nel.

Mostanra már a kis gyalogúton szaladtak a helikopterleszállók felé, Vitale és a hadnagy nyomában. Már hallották, ahogy felbőgnek a Valkűr gépek hajtóművei.

- Úgy kell kezelni, mint a táras fegyvereket. Úgy tegye be a táraikat, mint ahogy szokta – lihegte Don. – A szokásos ötven töltény helyett kétszáz sima rézköpenyes lövedék van benne, a hegyükön kis spirálokkal, hogy guacamolét⁹² csináljon minden mexikóiból, amit eltalál. Betölt egy lövedéket, ami nekinyomódik a kinetikus energialemeznek, meghúzza a ravaszt, és már lő is, nagyon kis visszarúgással. Könnyű vele célozni és irányítani, nincsenek forró töltényhüvelyek, amik összeégetnék az ember kezét harc közben. Úgy tehet az ember, mint egy német Steve McQueen⁹³ a régi filmekből, egy feneketlen tárból zúdíthatja a golyókat, és közben azt kibálhatja, hogy „*Macht schnell!*”⁹⁴ Persze csak ha nem szeretne inkább egy Mark Hetes puskával harcolni.
- Gyorsan tanulok, uram – mondta Nel, egy tárat a fegyverbe illesztve. – Hé, generális, ha leszedek ezzel egy mexet, megtarthatom a fegyvert?

Vitale-nek nem volt ideje a válaszadásra, mert már ugrottak is fel az egyik lebegő Valkűr harci gép kabinjába. A gépek lomha szitakötők módjára lebegtek a levegőben, négy láb magasan, könnyű de golyóálló törzsük terepszínűre festve, és ott díszlett farkukon a kör alakú zöld, fehér és kék felségjelzés. Nel és Redmond villámgyorsan becsatolták magukat a hátsó pöttyülésekre a lövészek mögé, nagy szerencsájukra, ugyanis amint leültek, a Valkűr pilótája szinte felrántotta a gépet a földről. Vitale egy majom ügyességével ugrott az ülésbe, egy kézzel becsatolta magát és azonnal rádiójához nyúlt, helyzetjelentést követelt és parancsokat osztogatott. Don a pilóta feje fölé nézett és látta, hogy ott a Valkűr tradicionális rúnaszövege a szélvédő fölé a fémbe égetve. Nel is látta és megkérdezte:

- Mi az ott, ezredes?
- Az NDF légierijének hivatalos jelmondata – magyarázta Redmond. – Egy régi viking szólás valamilyen ősi európai északi nyelven, amit az archeológusok egy király csónakos temetkezésénél találtak, ha jól emlékszem, Dániában. Azok ott rúnák. Azt jelenti: *Siess a halállal találkozni, mielőtt elfoglalják helyed.*
- Ez az a rész, amikor Wagnert kezdenek játszani a hangszórókon keresztül? – Kiáltotta Nel a gép keltette zajokon keresztül.

Vitale ezt meghallotta.

- A TLI nem hallgat Wagnert – szólt hátra nekik. – Van viszont néhány régi country-zenéjük száz évvel ezelőttről, amit sokszor játszanak.

Mintha csak vezényszóra történt volna, zene tört elő a helikopter leszállótalpaiba épített hangszórókból. Don alig értette a nagyját, de valami könnyed dallam volt arról, hogy sör van

Texarkanában, az atlantai szomjúságról, és arról, hogy valamilyen bandita épp menekül. Elég furcsa volt ez a dal ahhoz, hogy ezzel induljanak csatába, de Don személyesen mindig is úgy érzete, hogy a taxasiak kissé fura népség. Három harci helikopter és két nagyobb páncélozott szállítógép volt a kötelékben, utóbbival tervezték visszaszállítani a menekülteket, ezeken most orvosok kaptak helyet. Az öt helikopter fel és le cikázott hegyeken és szurdokvölgyeken át, keresztül a vörös és arany színű lombkorona felett, majd hirtelen egy hatalmas, nyílt síkság fölé jutottak, melyet zsályacserjék és kisebb bokrok borítottak, körülöttük a levegőt még mindig betöltötte a régi countrydal bendzsójátéka.

- Mi az a smokey⁹⁵? – Kérdezte Nel.

- Öö, nem vagyok benne biztos, de azt hiszem, valami medve lehetett – felelte Redmond.

Dont mindig lenyűgözte, hogy milyen hirtelen tud megváltozni a táj ezen a határvidéken, itt és a montanai kiszögellések környékén is, ahol jómaga töltötte katonai szolgálatát az SS-nél. Az egyik percben aranyló őszi lombruhába öltözött hegyi erdőségek fölött repültek, most pedig egy sík préri volt alattuk. Don megfordult ülésében, hogy láthassa, merre tartanak. Maga előtt látta a sivatag vöröslő talajából szökőkútként fellovellő porfelhőket, ekkor értette meg, hogy a helikopterek egy széles kerülővel dél felől közelítenek, hogy elkerüljék a tüzérségi lövedékeket. Azt nem tudta megállapítani, hogy az ágyútűz az ellenségtől jön, vagy az NDF 88 milliméteres tüzérségi ütegeitől. A mormon menekülteket szállító busznak nyomát sem látta, sőt, a földön sem emberre, sem járműre utaló mozgást nem vélt felfedezni. Ekkor több lövedék hangos csattanással pattant le a helikopterek páncélzatáról.

- Lőnek ránk! – Kiáltotta Nelnek.

Már kicsi volt a távolság, így a helikopterek hirtelen ott termettek a busz fölött. Redmond látta, hogy egy terepruhás SS katona az ütött-kopott busz tetején hason fekszik, egyik vállával egy állványos „placcs-géppuskát” támaszt. A fegyvert az előző évszázadban használt Browning automata géppuskáról mintázták, bár nagyjából öt fonttal könnyebb volt annál. Hagyományos lőszer helyett 18 hüvelykes, kadmiumacél rudakból készült Wilkerson KE-lövedékek voltak a tárban, melyek hosszában nyolc vékony, tűhöz hasonlatos szeletre voltak metszve. Amint a kinetikus energialemez hétezer láb/másodperces sebességgel kilőtte a fegyvercsőből a lövedéket, ezek a kis szeletek szétnyíltak és forgásba jöttek, melynek eredményeképpen a cél felé nyolc, szélesebben pörgő kis fűrésztaárca száguldott, melyek három-négy láb széles körben kerültek szét, mire elérték azt. Egy harckocsit vagy más páncélozott járművet egyszerűen átütöttek volna, és mire a szilánkok átjutottak a páncélzaton, a légellenállás és a súrlódás miatt meg is olvadtak. Ha embert ért a lövés, azt egyszerűen megcsonkította, innen kapta a fegyver a nevét.

- Rút kiskacsák előttünk, öt darab, két mérföldre és közelednek! – Kiáltotta valaki a rádión keresztül.

A két szállítóhelikopter elkezdett a busz egy-egy végénél leereszkedni. A busz ajtaja kinyílt, és egy barna bőrű, félmeztelen, mexikói kinézetű férfi ugrott le róla, akinek vastag fekete bajsza volt és foltos farmernadrágot viselt.

- Ez Mooney! Ne lőjétek! – Kiáltotta Vitale a rádiójába.

Mindkét szállítógépről orvosok ugráltak le, és a kavargó por- és homokfelhőben a buszhoz siettek. Vadember Mooney férfiakat és nőket kezdett lekísérni a buszról, és a helikopterekhez szortírozta őket, egyet balra, egyet jobbra, egyet balra, egyet jobbra. Két katonaorvos azokat a nőket kísérte a helikopterek nyitott ajtajához, akik gyermekeiket kezükben cipelték. Úgy ötven lábra tőlük egy rakéta csapódott a földbe, egy homokból és zsályabokrokból álló gejzír a levegőbe repítve.

- Hölgyek, szedjék le a mocskokat! Ne engedjék őket a busz közelébe! – Harsogta Vitale a rádiójába.

A Valkűr tovaszállt, így az alattuk lévő buszt elvesztették szem elől. Don épp előrenézett, amikor a helikopter pilótája élesen jobbra rántotta a gépet, majd hirtelen ereszkedni kezdett, így az egyik kínai gép pont a nyitott oldalajtó látóterébe került. A lövész ontani kezdte a lövedékeket saját ikercsövű géppuskájából, melynek 1000 darabos dobtárai vékony és halálos .180-as löszereket

adagoltak az energialemezhez, mely aztán locsolócső módjára köpte ki azokat. A pilóta most egy gyors manőverrel elkerülte a kínai lövedékeket, melyek halálos esőcseppekként csapódtak neki a gép páncélzatának. Az egyik géppuskalövedék átjutott az ajtón, és Don fejétől mindössze pár hüvelykre csapódott ülése fejtámlájába, melytől bal füle sípolni kezdett. Ettől kezdve Don már egyáltalán nem volt tudatában, hogy mi történik körülötte. Hosszú perceket töltöttek ezután elkerülő manőverekkel, lebegéssel, ereszkedéssel és átfordulásokkal, közben fegyverropogás, robbanások hangja és a rádióból érkező érthetetlen beszédfoszlányok töltötték meg a levegőt, mely után a Valkűr hirtelen úgy kezdett zuhanni, mint egy darab kő, kis ideig néhány láb magasan a sivatagi talaj felett lebegett, majd leszállt.

- Nyomás! – Kiáltotta Vitale, miközben a talajra ugrott, amint a jobb oldali lövész egy hosszú sorozattal fedezte őt.

Redmond és Nel letépték magukról hevederjeiket és a példáját követve kitantorogtak a gépből.

- Nyomás hova? – Kiabálta Don.

Aztán meglátta, hogy az egyik Valkűr lezuhant, metánüzemű hajtóművéből fekete füst áradt, burkolatát szinte felismerhetetlenné tette a több száz golyónyom, valamint az az RPG, vagy hasonló fegyver ütötte hatalmas lyuk, mely a pilóta oldalán a szélvédőn éktelenkedett. A nyitott oldalsó ajtón keresztül látta, amint a pilóta oldali lövész a távolba tüzel valamire. A bal oldali lövész havaderében lógott, erősen vérzett, az egyik pilóta pedig feljűk kúszott a földön, véres jobb lába cafatokra szakadt. Vitale és Nel a földön heverő sebesült férfihez siettek. Redmond előrántotta géppisztolyát és felugrott a szerencsétlenül járt helikopterre. Egyetlen pillantás is elég volt, hogy megállapítsa, az első pilóta halott volt; sisakos fejét, mely a válla fölött a fejtámla mögé lógott, csak néhány fehér ínszalag tartotta. Don kioldotta a bal oldali lövész hevederét. Ahogy a férfi előreesett, Don a vállára vette, és úgy kezdte visszacipelni saját Valkűrjéhez. Ott a jobb oldali lövész kicsatolta magát, kiugrott és segítette Donnak felemelni a sebesültet a gépre, majd egy biztosítókötelet akasztott az övébe.

- Majd én vigyázok Harley-ra, uram! – Kiáltotta a katona. – Segítsen a generálisnak!

Redmond megfordulva látta, amint Hennie Nel a harci helikopter felé vánszorog, félig megemelve a sérült lábú pilótát, aki karjával az afrikander nyakába kapaszkodott, Nel úgy vonszolta. Bill Vitale a lezuhant Valkűr bal oldali ajtajánál volt, lábujjhegyen állt a lövész immár üres ülésén és a tető fölé tüzelt valamire, fejét lehúzza tartotta a még mindig forgó rotorlapátok alatt. Redmond előkapta Schmeisserét és betárazott. Azt a néhány alkalmat kivéve, amikor feltűntek előtte a fekete kínai helikopterek, még nem látta az ellenséget.

Aztán meglátta. Négy, majd öt, aztán hat, khakiszínű egyenruhát és terepmintás sisakot viselő férfi rohant feljűk az egyik közeli lejtőről, majd megálltak, hogy leadjanak egy sorozatot az északnyugatiakra. Redmond a földre vetette magát, a töltényűr rögzítőjét félrehúzta, majd a hosszúkás tárat derékszögben gyorsan felfelé és balra hajtotta, hogy fekvő helyzetéből jobban tudjon tüzelni, aztán lőtt. Látta, amint az egyik mexikói összerogy, majd többen követték példáját, amint Vitale és a lezuhant gépből tüzelő lövész eltalálták őket.

- Don! Menjünk! – Jött egy kiáltás.

Most már Vitale és a lövész futottak felé. Don is felpattant. Elérték saját helikopterük ajtaját. Miközben felugrottak rá, Vitale az egyik katonának azt kiáltotta:

- Megy az időzítő?
- Igen, uram, harminc másodpercre állítottam... *basszus!*

Amolyan hatodik érzék figyelmeztette Dont a közelgő veszélyre. Épp akkor fordult hátra, amikor egy újabb csapat mexikói katona tűnt fel a kavargó porból. Vitale-nak talán mikromásodpercekbe tellett, és máris a jobb oldali géppuskánál termett, Hennie Nel pedig Schmeisserével nyitott tüzet. Az ellenséges katonák mind pörögve, forogva zuhantak a földre, kivéve egy hatalmas meszticet, aki Donra vetette magát, fogai között egy hosszú tört vagy szuronyt tartott. A Valkűr gyorsan a magasba emelkedett, közben Don és a mexikói egymást szorongatták, félig az ajtón kilógva, a mexikói próbált eléggé hátrahúzódní, hogy a kiálló fegyvertárat megkerülve leszúrhatta Dont, ő pedig közben próbálta úgy fordítani fegyverének csövét, hogy lelőhesse a piócafént ráakaszkodó férfit. Egy, a

BOSS-nál rendszeresített, régimódi 7.65-ös Walter PPK-t tartó kéz nyúlt ekkor feljűk, majd meghűzta a ravaszt, amitől egy fényes sárgaréz töltényhűvelly hullott ki a fegyverből. A mexikói koponyája úgy pukkant széjjel, mint egy pinata⁹⁶, vérvörös és fehér csontszilánkok és agyvelődarabok fröcsköltek szanaszét a levegőben, a katona pedig visszazuhant a földre. Amint a teste talajt ért, a lezuhant Valkűr roncsa hatalmas tűzgolyóként robbant fel.

Erős kezek húzták vissza Dont a helikopterbe.

- Kösz, partner! – Kiáltotta, miközben becsatolta magát az ülésbe.
- *Dit maak niks*⁹⁷ – felelte Nel.

A mormon menekültek mind épségben Hazaértek. Átmelegedhettek, ételt és ruhát is kaptak, a szállítóhelikoptereket pedig épp most indították be, hogy aztán majd a twin fallsi fogadóközpontba szállíthassák őket. Egy sovány és kimerültnek tűnő férfi, aki kopott filcsapkát és egy foltozott, viseltes farmer overált viselt, arcáról pedig hosszú, sárgás színű szakáll lógott, előtűnt a félhomályból. Láta, hogy az egyik tábornoknál néhány férfi társaságában a generális rangjelzést viselő Vitale kávéét iszogot és fémtányérból eszi a katonai fejadagot. Így szólt a férfi:

- Generális, a nevem Carter Jurgenson, én vagyok annak a csoportnak a vezetője, akiket ma megmentettek. A püspökünket még Provóban gyilkolták meg, amikor értünk jöttünk. A férfi, aki ma életét vesztette, a helikopter pilóta, hogy hívták?
- James Lawson főtörzsszázlós – felelte Vitale komoran. – A texaszi Nacogdochesben született, és az Északnyugati Amerikai Köztársaság katonájaként halt hősi halált.
- A fiam ma hajnali négykor született. Lawson főtörzsszázlós azért halt meg, hogy ő élhessen, mégpedig szabadon. A harmadik feleségem és én most már tudjuk, mi legyen a neve. James Lawson Jurgenson.

Vitale és a többiek megemelték fémbögréiket.

- Remélem, nem zavarja, ha kávéval koccintunk, Jurgenson úr – mondta. – Hosszú életet és jólétet kívánok a fiának, és nagyra értékeljük, hogy Jim Lawsonról nevezi el. Jelen körülmények között azt hiszem, a TLI majd az osztag fiának tekinti őt, hogy úgy mondjam. Megtenne nekem egy szívességet, ha kérhetem? Az elkövetkező években időnként adjon hírt nekem a fejlődéséről, és ha még vagyok, amikor eléri azt a kort, és úgy érzi, hogy ez élete hivatása, biztosíthatok neki egy helyet a katonai akadémián Sandpointban. Személyes okokból, amikbe most nem mennék bele, rendkívül érdekel a sorsa. Nagyon hasonló... egy másik, régebbi életúthoz.
- A Szentek megfizetik adósságukat, Generális – szólt Jurgenson. – Ott lesz.

Visszafelé úton Nel néma maradt mindaddig, amíg már Olympia felé ereszkedtek.

- És most? – Kérdezte.
- Most annak a lehetőségét is számításba kell vennünk, hogy Tom Murdock azt hitte, hogy egyesíti az erőit a Port Townsend Gárdával, hogy összehangolt támadást hajtsanak végre minden Port Orchard-i ZOG-létesítmény ellen – mondta Don. – Amennyiben ez a helyzet, az elég sokat megmagyarázna az aznap reggeli látszólag furcsa viselkedésével kapcsolatban, például azt, hogy miért tartotta egyben az egész hadoszlopot ahelyett, hogy három vagy négy részre osztotta volna. Rendkívül érdekelne, hogy mégis miképp juthatott Murdock Parancsnok erre a következtetésre. Annyit tudok, hogy az a csaknem négy évtized során, ami eltelt a ravenhilli rajtaütés óta, soha a legkisebb utalás nem esett ezen események írott történelmében arra, hogy a Port Townsend Gárda bármilyen szerepet vállalt volna ebben.

- És mivel Morgan Elnök volt akkoriban a Port Townsend Gárda parancsnoka, nyilvánvalóan tudott volna egy ilyen tervről. És nem mondott róla semmit, sem előtte, sem azóta – szólt Nel.
- Nem. Sőt, akkor sem tett semmilyen utalást rá, amikor a hivatalos nyomozást vezette a Ravenhillnél történtek ügyében – mondta Redmond. – Most először hallottunk erről, és most is csak véletlenül.
- Úgy néz ki, hiányosak az értesüléseink – szólt Nel semleges hangnemben.
- Olyan hiányosságok ezek, melyeket John Morgan feltűnően vonakodik kipótolni. Van még itt valami más is a háttérben, amiről mi nem tudunk – vont le a következtetést Redmond. – Már korábban is mondanom kellett volna neked, Hennie, de nem voltam benne biztos, hogy mit is jelent ez. Charlie Randall mondta el nekem tizenkét évvel ezelőtt. Brennan Elnök úr lefújta a WPB Trudy Greiner utáni kutatását. Tette ezt nem más, mint maga az Öregember személyes kérésére.
- Lefújta? Mégis miért? – Kérdezte Nel döbbenten.
- Nem tudom. Csak arra tudok gondolni, hogy valakinek egyszerűen politikailag kifizetődőbbnek tűnt, ha nem tudódik ki az igazság. Bármilyen lehetett is az oka, és akármennyire a hivatalos utat elkerülve jártak is el, a kormány hirtelen lefújta a Trudy Greiner utáni kutatást. Biztos nagyon reménykedtek benne, hogy már meghalt vagy, hogy legalább is a Köztársaság közelébe se jön. Most meg kaptunk egy levelet, hogy visszatér, úgyhogy valakit hirtelen tisztázni kell a felelősség alól. Brennan halott, és szembe kell néznem azzal a ténnyel, hogy többé már nem hihetek az Államelnök szavának, vagy legalább is a teljes igazságot nem mondja majd el. Az a helyzet, hogy ennyi év után ennél több információra nem számíthatunk. Csak egy út maradt, mely mentén információhoz juthatok, mégpedig az, ha kiderítem, hogy mi is történt a Brennan-adminisztráció idejében. Megpróbálok engedélyt szerezni arra, hogy beszélhessek az Öregemberrel.
- Hogy fog az sikerülni? – Kérdezte Nel – Úgy tudom, teljesen visszavonultan él.
- Hé, ilyenkor jól jön, ha az ember az Államelnök kislányát vette el feleségül – felelte Redmond. – Egyből a legfelső vezetőhöz mehetek anélkül, hogy végigjárnám a teljes hivatalos utat, és értesíthetem az államfőt, hogy a nyomozás érdekében szükséges, hogy beszélhessek a Nyugalmazott Elnökkel.
- Mi lesz, ha Morgan nem engedélyezi, hogy meglátogathassa? – Érdeklődött Nel kételkedően. – Megint csak azt tudom mondani, hogy a való világban vannak bizonyos korlátai a BOSS hatalmának. Capshaw generális aláírhatná az engedélyt, hogy bejuthasson az Öregemberhez, persze, de ő is tudni akarja a látogatás okát. És vajon adna engedélyt, ha Morgan Elnök úr ellenkezik?
- Ha Morgan ellenkezik, akkor tudni fogjuk – vont vállat Redmond.
- Mit fogunk tudni? – kérdezte Nel.
- Azt fogjuk tudni, hogy Morgan többet tud, mint amennyit elmond, és van valami, amire nem akarja, hogy fény derüljön. Hogy miért pont nekem adta ezt a megbízást, ha ez a helyzet, arról sejtésem sincs, hacsak nem a vízvezeték-szerelő szerepét szánta nekem. Nekem kell megtalálnom a szivárgást, a réseket, hogy úgy mondjam.
- És ha így van, akkor mi legyen? – Kérdezte tovább Nel.
- Megvárjuk Trudy Greiner érkezését, ha egyáltalán jön, és meglátjuk, miként alakul a dolog – felelte Redmond. – Ha műtrágya lesz belőle úgy, hogy nyilvános tárgyalásra sem kerül sor, sőt, hivatalosan még azt sem ismerik el, hogy valaha is itt járt, abból is tudni fogjuk, amit tudni akarunk. És ne kérdezd, hogy akkor mi lesz! Mert lövésem nincs, hogy mi a fene lesz akkor.

Már sötétedés után értek vissza Olympiába. Don hazaküldte Nelt, ő maga viszont visszatért az irodájába, az Igazság Templomába. Legépelte egy rövid dokumentumot, kinyomtatott belőle két

példányt, az egyiket becsúsztotta a Greiner-ügy mappájába a másikat pedig az oldalzsebébe, aztán áttelefonált az út túloldalán lévő Longview Házba.

- Az Államelnök bent van még az irodájában? – Érdeklődött Morgan személyi asszisztensénél.
- Igen, ezredes – jött a fiatalember válasza. – Munkamániás, mint Ön is tudja, de nyolc körül szerintem lelép vacsorázni. Mr. Nash valamiféle kolbászos, zöldséges és tört krumpolis kaját főz. Gusztustalan, de ettem már régebben belőle, és igen finom, és szerintem Morgan Elnök úr is örülne egy kis társaságnak.
- Hivatalos ügyről van szó, Barringer kapitány, nem családi ügyről, így inkább az irodájában kívánok beszélni az Elnök úrral. Rácsörögne kérem, és megkérdezné, hogy átugorhatok-e, hogy váltsunk néhány szót?
- Máris, Redmond ezredes.

A kapitány kevesebb, mint egy perc múlva már vissza is jött.

- Bármikor jöhet, uram.

Don az őszi éjszakában átgyalogolt a térkövezett sétálóutcán és az úton a Longview Házba, bejelentkezett a kapunál, köszönt egy másik SS-őrnek és ugyanannak az őrkutyának. Fellépett a ház oszlopcsarnokába, mire meglepetten tapasztalta, hogy egy kéz fogta meg vállánál. Don megfordult, és a kovácsoltvas lámpák sárga fényénél az öreg Corey Nash-sel találta szemben magát. Nash látszólag ugyanazt a viseltes kék felsőt és ernyedtt nyakkendőt viselte, mint amit megismerkedésük óta mindig is, mely öltözék jól illett volna egy alkoholista liftesfiúra vagy egy lepukkant ravatalozó teremőrére.

Az öregember szívós arcából csipás szempár nézett rá.

- Barringer mondta, hogy látni szeretné John C.-t – szólalt meg Nash. – Tudom én, mi folyik itt. Tudom, milyen feladatot adott neked John C. Mit fogsz neki mondani?

Don ránézett:

- Mr. Nash, a Ravenhill rajtaütés idejében Ön többször is szolgált hírvivőként a Port Townsend és az Olimpiai Gárdák között. Van valami, amit szeretne elmondani az élete ezen időszakáról?
- Amikor legutóbb próbált bárki is kérdezni az életem ezen időszakáról, ahogy te mondd, az akkor volt, amikor te még Sarah farmernadrágja alá próbáltál bejutni még Bellevue-ben – mondta erre Nash. – Pár figura próbálkozott az FBI-tól. Fogfúrót használtak. Nekik sem mondtam el szart sem.

Donnak hirtelen feltűnt a hasonlóság az öreg rodéziai és Hennie Nel kiejtése között.

- Értem. – Válaszolta Don, és valóban értette.

Tudta, hogy nincs a világon semmi, ami rákényszeríthetné ezt a vénséget arra, hogy bárkinek bármit is felfedjen John Morganról, amit ő nem akar elmondani, és nem tudta rávenni magát, hogy próbálkozzon. Megfordult, hogy bemenjen az épületbe, de Nash a karjánál fogva visszatartotta.

- Don, tudod, hogy soha életemben nem kértem még tőled semmit... – kezdett bele Nash tőle szokatlan, visszafogott hangnemben.
- Nem, hogy soha nem kért még tőlem semmit, de az elmúlt bő harminc év alatt szerintem ez az első, hogy a keresztnévemen szólított – vágott közbe Don meglepetten.
- Ja, hát, lehet, hogy ez hiba volt az én részemről. Most viszont kérek tőled valamit. Ez az ügy, amin dolgozol. *Hagyd!* Mondd meg J. C.-nek, hogy ötleted sincs, mi a fene folyik itt, és szállj ki a dologból. Vannak dolgok ennek az országnak a történelmében, amik csaknem egy élethosszon át el voltak temetve, és jobb is, ha úgy is maradnak. Ne foglalkozz vele, fiam. *Hagyd az ügyet!* – Nash hangja sürgető volt és panaszosan könyörgő.
- Valaki nagyon sokáig eltemetve hagyta – felelte Don. – De tovább nem rejtegethetjük a dolgot, Corey. Mit kezdünk, ha Trudy Greiner átsétál a Mountain Gate határátkelőnél nem egészen két hét múlva?
- Azt tesszük, amit régebben is tettünk – szólalt Nash. – Régen is megtettem a kötelességemet, most is megteszem. Ismered a dörgést. Elkapjátok a grabancát és bezárjátok őt egy szobába

velem együtt. Elmentek és szép ráérősen elpöfékeltek egy olyan szivart, amit John adott neked. Amikor visszajöttök, már nem lesz probléma.

- Trudy Greiner nem Hillary Clinton, Mr. Nash – jött Dontól a válasz. – Ő közénk tartozik, vagy tartozott, az Északnyugati Önkéntes Hadsereg katonájaként. Azért jön ide, hogy a nyilvánosság előtt tárgyaljuk meg az ügyét, Isten és az országa színe előtt, az ellene felhozott vádakban. Nem azért jön ide, hogy bezárjuk egy szobába magával.
- Mikor lettél te ilyen átkozottul beképzelt? – Morogta Nash.
- Nem vagyok az. Én is elintéztem a régi módszerrel, ha kell. De mielőtt megteszem, tudnom kell nem csak azt, hogy szükséges-e, hanem azt is, hogy *igazságos-e*. Két választása van. Vagy elmondja, hogy mi a fene történt akkor, vagy magam fogok addig kutakodni, míg ki nem derítem a dolgokat. Volt bármi köze Corby Morgannek az Olimpiai Gárda pusztulásához?
- Hogy Morgannek... volt-e...? – Kérdezett vissza a vénember lassan, hangjából undor érződött. – Tudod, fiacskám, sok dolgot gondoltam már rólad az elmúlt harminc-akárhány év alatt, jót nem sokat. De ma estig az nem fordult meg a fejemben, hogy ilyen kurvára *hülye* vagy. Ott a hurka, meg a krumpli a tűzhelyen, meg a káposzta is. Maradj vacsorára, fiú. A káposzta jót tesz az agynak, és ahogy elnézem, baromira szükséged van rá.

Az öreg megfordult, és az épület sarkát megkerülve visszament a konyhába.

Don Redmond az emeleti irodájában találta az Államelnököt két oldalszakállas férfi társaságában, akiknek ruháján az 1890-es évekbe illő gallér és hajtóka volt, öltözékük csíkos posztóból készült, oldalzsebükből pedig arany óralánc lógott. Redmond kopogva kért bebocsátást.

- Gyere be, Don – szólt Morgan. – Ismered James Comeaux és Roland Stanford urakat a Költségvetési Bizottságtól? Uraim, a vejem, Donald Redmond ezredes az Állambiztonsági Ügynökségtől.

Don kezét rázta a két hivatalnokkal.

- Don, van róla fogalmad, hogy Véres Dave Leach-nek az az istenverte Bismarck úszó erődje mennyibe fog nekünk kerülni? Elmondom neked, hogy ennek az országnak a népe örülhet, hogy az Alkotmányunk semmiféle jövedelemadót nem engedélyez.
- Tesznek még pár pennyt az alkoholra, és még a végén felélesztik a zugfőzdeket mint háziipari ágazatot – tiltakozott Don.
- Valójában, ezredes, a fogyasztás szárnyal. Idén az eddigi legjobb export-import arányunkat produkáltuk – szólt Comeaux mosolyogva. – Az NAR az utolsó megbízható gyártó a világon a gyógyszeripar, a high-tech alkatrészek és a gépészeti ágazatokban, olyan dolgokat készítünk, amik valóban *működnek* is. Ugyanazok az országok, amelyek pellengérré állítanak minket az Egyesült Nemzetek gyűlésein, Kanadán keresztül kereskedelmi delegációkat csempésznek be hozzánk, hogy a termékeinkért könyörögjenek.
- Mindegy is – szólt Morgan. – Szerintem együnk. Corey káposztás-krumplis-kolbászos akármije ott rotyog a lenti konyhában. Végeztünk, uraim? Biztosan nem tudom meggyőzni Önöket, hogy maradjanak vacsorára? Amennyiben nem, köszönöm, hogy itt voltak.

Némi udvarias beszélgetés után Morgan Barringer kapitány társaságában kikísérte a két férfit, majd becsukta utánuk az ajtót.

- Mi a helyzet, Don? – Érdeklődött Morgan.

Don meglepte azzal, hogy hivatalos stílusban vigyázásban állt az asztala előtt.

- Elnök úr, A Greiner-üggyel kapcsolatos nyomozás során, melyre Ön jelölt ki engem, szükségessé vált, hogy engedélyt kérjek Öntől, hogy kihallgathassam a Köztársaság Nyugalmozott Elnökét.
- Szentséges Jézusom, fiam, mégis mi a francért akarsz te beszélni velem? – Vonta kérdőre Morgan keményen. – Ha egy szenilis vén bolond locsogását akarod hallgatni, behívhatom neked Corey-t a konyhából. Vagy akár én is tehetek egy próbát.
- Az a helyzet, hogy épp most volt egy igen érdekes és némiképp titokzatos beszélgetésem Mr. Nash-sel az ügy kapcsán. Ez a nyomozás érdekében szükséges – ismételte meg Don.

Átnyújtotta Morgannek az előre megírt papírt.

- Hivatalos formában, írásban kérek engedélyt. Ennek az engedélynek egy példányát csatolni fogom a végső jelentésemhez, és szerepelni fog az ügyszerkezetben is. Ha megtagadja tőlem, hogy beszélhessek vele, uram, akkor a részemről az ügy lezártnak tekinthető. Elvégre Ön az Államelnök és a hadsereg legfőbb parancsnoka. Vagy, mondhatnám, az ügy lezártnak tekinthető mindaddig, amíg Trudy Greiner meg nem érkezik október 22-én, ha valóban felbukkan. De ha megtagadja az engedélyt, szeretném, hogy az elutasítás tényét a kérvényem aláírásában jegyezze fel. Nem várom el, hogy indoklást is adjon, sem írásban sem szóban, ha nem adja hozzájárulását. De akarom, hogy nyoma maradjon.
- És mi a fenéért akarsz te engem így sarokba szorítani? – Vonta kérdőre Morgan hitetlenkedve. – Mit tettem én, amiért ezt kapom?

Don válasza halk volt és higgadt:

- Semmi köze ennek a sarokba szorításhoz. Írásba akarom kapni az elutasítását, hogy amikor ez a hatalmas szarkupac, bármi is legyen pontosan, darabjaira hullik és az arcunkba robban, mint ahogy véleményem szerint fog, akkor legalább papírom lesz róla, hogy megtettem minden tőlem telhetőt.
- Ha találkozol az Öregemberrel, meg tudod akadályozni, hogy a képünkbe robbanjon?
- Az attól függ, hogy milyen válaszokat kapok tőle, ha egyáltalán kapok. És, hogy ezeknek a válaszoknak mi lesz az értelme, ha egyáltalán lesz. A Nyugalmazott Elnök igen előrehaladott korban van már.

Morgan előkapott egy tintaceruzát, valamit a papír aláírására firkált, majd visszaadta a dokumentumot.

- Rendben, mehetsz meghallgatni, mit motyog a múmia. Légy ott holnap délelőtt tízkor. Odatelefonálok és értesítem a személyi őrségét.

Don késő éjjel lépett be otthona főbejárataiba, csak a néma Baskerville kísérte őt. Láta, hogy Sarah ott ül egyedül a konyhaasztalnál a sötétben.

- Ma harcban voltál – szólalt meg semleges hangon. – Éreztem. Mindig megérezem, ha olyannal találkozol, akinek halál van a szívében.
- Igen. – Felelte, majd leült mellé és a vállára hajtotta felesége fejét.
- Azt is tudom, hogy közted és apám között nem állnak jól a dolgok – folytatta a nő. – Meddig fajul még a helyzet?
- Bár tudnám, Snoops – válaszolta lágyan. – Bár tudnám.

IX.

Az Öregember egy hatalmas és feltűnően szép, gránitból és mészkőből épült kúriában töltötte nyugdíjas éveit a zöldellő Bainbridge-szigeten, Seattle-től nyugatra a Puget Sound tengerszoros túloldalán. Nagy angol kastélyra hasonlított, olyanra, ami Anna királynő⁹⁸ korában volt szokásos, tágas nyeregtetővel, díszes ólomüveg ablakokkal, borostyán-borította falakkal, az épület mögött pedig óriási díszkert terült el, közepén egy nagy mesterséges tóval. A hatalmas házat a tizenkilencedik század végén építtette az egyik gazdag seattle-i fűrészmalom-tulajdonos. Az 1920-as évek elején Mr. Roy Olmstead vásárolta meg majd bővítette ki, ő volt Seattle legnagyobb alkoholcsempésze, aki milliók szomját oltotta a Nyugati Parton az alkoholtilalom idején. A pincék még mindig hatalmas titkos kamrákat rejtettek, melyek régen likőrös ládákkal és ale-lel töltött hordókkal voltak tele, amiket még Kanadából csempészték ide, majd tároltak a föld alatt a kiszállításuk előtt. A huszadik század második felében a kastély egy számítógépes iparmágnás szerelmi fészkeként szolgált. Később ezt a helyet használta kikapcsolódásra egy rocksztár, aki az egyik szobában egy sörétes puskával lerobbantotta a barátnője fejét, majd befeküdt a jakuzziba és felvágta a saját ereit. A rocksztár és a meggyilkolt rajongó szelleme egyesek szerint éjszakánként a folyósókat járják és közben jajveszékelnek.

- Bihja a szellemeket.

A két BOSS-ügynök az épület előteréből nyíló egyik irodában állt egy fehérbe öltözött szőke, fiatal ápoló társaságában, aki Quebecből származott. Mellette egy magas, csaknem kopaszra nyírt SS hadnagy állt fekete egyenruhában, rajta ezüst szegőzsinórokkal, mint azt beosztásának hivatalos jellege megkövetelte. A nővér folytatta:

- Én félek tőlük, de Ő azt mondja, hogy megnyugtatja a sihánkozásuk. Azt mondja, ahha emlékezteti, hogyan győztük le őket és homboltuk le a világukat. Fuhcsa egy embeh.
- Mindig is az volt – felelte Don.
- De amúgy igazi úhiembek – válaszolta erre a francia lány. – Az öhegembehek többsége azt hiszi, hogy megúszhatják, ha fenéken csípnek, meht öhegek. Ez a páciensem mindig udvahias és tiszteletheméltó volt velem.
- Ja, tényleg kissé fura figura – bólogatott az SS-tiszt. – Persze, asszem ilyen korban ez már elfogadott. Krisztusom, ha annyi mindenben keresztülmegy az ember, amit ő végigcsinált, akkor nem csoda, ha kicsit elmegy az esze!
- Hogy érti, hogy elmegy az esze?
- Kezdjük ott, hogy nézze csak ezt a házat – kezdett bele a tiszt maga köré mutatva. – Hetvenvalahány szoba, de csak úgy egy tucatot használunk belőle. A többi le van zárva, a bútorokat letakartuk. Az Öregember az emeleten lakik három helyiségben, melyek a cselédszobák voltak, egy háló, egy nappali és egy kis konyha, a vécé és a zuhanyzó a folyosó végén vannak. Van egy díjnyertes szakácsunk, csak neki, de ragaszkodik hozzá, hogy maga készítse a saját ételét. Ferguson hadnagy, a rangidős tisztünk engedélyt kellett szerezzen az Ingtatlanügyi Hivataltól, hogy lekapcsolhassuk a gázt a szobai főzőlapjait, nehogy tüzet okozzon. Úgyhogy mostanság lelopózik a nagykonyhába, ahol babkonzervet melegítget magának. Azt mondja, ettől érzi magát otthon. Nagyon furcsa. Azt mondják, hogy az egyik leggazdagabb észak-karolinai családból származik, de eljött onnan, tizenhét évesen belépett az amerikai hadseregbe, és azóta koldusszegényen él. Mondják, hogy a Szövetségeket is kiröhögte, amikor először börtönözték be Florence-ben. Azt mondta nekik, hogy a cellája kétszer akkora, mint a szobája volt a londoni Earl's Courtban még a 80-as években, amikor a greensboroi legfelsőbb bíróság elől bújkált. Úgy tűnik, az állatokat nagyon nem bírja. Mindig próbálja megölni a kerti tavon úszkáló kacsákat, csapdákat állít nekik, mögójük lopózik, aztán megpróbálja agyonütni őket. Van egy hatalmas akvárium tele halakkal, van, amikor órákon át azokat bámulja. Van két macskája, akik megőrülnek a halaktól, szerinte ez rettentő vicces. Nagyon sokat olvas, de csak 1914 előtti műveket, egy csomó Dickens-t meg ilyeneket. Mintha

próbálna visszamászni a múltba, miközben itt a jövő, amit felépített nekünk. Eccer rákérdeztem, és azt felelte, hogy megtette, amiért idejött, úgyhogy már nem érdekli a világ, és az egyetlen jutalom, amire vágyik, az az, hogy élete végéig a tizenkilencedik században élhessen. A túlvilágon az a fő célja, hogy egyszer leszopja Emily Bronte⁹⁹, vele akarja üvöltetni a szeleket¹⁰⁰. Nem Charlotte¹⁰¹, mert ő egy rusnya beképzelt kis picca volt, a *Jane Eyre*¹⁰² meg egy nyálas, szubjektív fércmunka, bármit jelentsen is ez. Én még mindig nem fejeztem be a *Moby Dicket*¹⁰³, amit hetedikes koromban kezdtem el olvasni.

- Nagyon szeheti, amikor gyehekeket hozunk ide – szólt most a francia-kanadai lány. – A személyzeti gyehekeket, vagy a helyi Lebensbohnból. Akkor a legboldogabb, amikor játszik velük, főleg a nagyon kicsikkel. Segít nekik váhat építeni a fakockákból, meg vehenyautózik velük. Egyszer viccesen megkérdeztem, hogy most tölti-e a második gyehekkohát, mihe ő azt felelte, hogy „Nem, az elsőt!”
- A gyerekeket imádja, de a kacsákat ki nem állhatja! – Tette hozzá az SS.
- Ezhedes, nagy valószínűséggel dohányéht fog könnyögni Önnek – mondta a fiatal ápoló aggódalmasan. – Az orvosok mind azt mondják, hogy nem szabad kapnia! Az elképesztően magas koha ellenéhe igen aktív életet él, de a teste töhékeny, mint az üveg. Még a dohányzásból származó minimális szén-monoxid bevitel is a halálát okozhatja!
- Hogy áll mostanság az elméje? – Kérdezte Redmond. – Azt halottam, hogy szenilis.
- Néha így, néha úgy – válaszolta az SS-őr. – Nem is annyira a szenilitás, mint inkább időnként nagyon zsörtölődős meg trágár lesz és nagyon furcsán viselkedik.
- De csak a felnőttekkel, gyehekekkel sosem – szólt most a lány. – Nagyokat akah sétálni az ehdőben egyedül, de ezt nem engedhetjük meg neki, meht eltévedhet vagy baja eshet, úgyhogy próbál néha elszökni. Jeladót akahtunk tenni a bokájába, hogy megtaláljuk, ha elbóklászik, de az Államelnök nem engedélyezte, azt mondta, hogy túl megalázó lenne ez egy ilyen nagyszehű embehnek.
- El kellett vegyük a fegyvereit, bármennyire szörnyen és megalázóan hangzik is ez figyelembe véve mindazt, amit azért tett, hogy tarthassunk és viselhessünk fegyvereket, de saját magára és másokra is veszélyt jelentett – folytatta a tiszt. – Sokszor leitta magát, az ablakból lövöldözött bármire, ami mozgott, kacsákra, mókusokra vagy a madarakra. Vagy csak kilőtt másik ablakokat, és közben úgy röhögött, mint egy őrült.
- Mégis hogy szerez italt? – Érdeklődött Nel döbbenetben.
- Bárcsak tudnám! – Fakadt ki dühében az SS-hadnagy. – Találtunk már a szobájában kisméretű söröshordótól kezdve zugszessel teli befőttesüvegeken keresztül egészen az ősrégi pezsgőig mindent. Egyszer még egy nagy üveg kétszáz éves Napoleon-brandyt is szerzett valahogy, és nem volt hajlandó odaadni nekem, csak ha segítek neki meginni. El kellett volna vegyem tőle, de a fenébe is... neki köszönhetjük, hogy vannak még fehér emberek ezen a Földön. És meg kell hagyni, remek volt az a brandy.
- Felmentem és mindkettőt hészegen találtam, együtt énekelték, hogy visszahajózzák a niggeheket – mondta a nővér elkeseredve.
- Régi hatenanny¹⁰⁴ dal vót, amit apámtól tanultam – védekezett a hadnagy.
- A kötelesség időnként nehéz feladatokat ró az emberre – sajnálkozott Redmond mosolygás nélkül.
- De honnét szerez italt? – Kérdezte Nel újból.
- Szerintem van valamiféle földalatti támogatói hálózata, akik valamiképp becsempészik hozzá az alkoholt – mondta az SS. – Mást nem tudok elképzelni.
- Hát, abban aztán nagyon profi – kuncogott Redmond. – Emlékszem, hogy évekkal ezelőtt, jóval a Forradalom, sőt, a Bevándorlás előtt az Öregember arról volt híres a Mozgalmon belül, hogy mindössze egy maréknyi lojális támogatóval is képes volt bármit túlélni. Ahogy hallom, megtartotta jó szokását.

- Ja, hát, röhöghet rajta amennyit csak akar, ezredes, de nem magának kell majd elmagyaráznia Corby Morgan előtt, hogy miként itta halálra magát az Öregember a felügyeletem alatt! – Fakadt ki az SS-hadnagy.
- Maga is karolinai származású? – Érdeklődött Redmond.
- Öö, igen, uram, Wilkes megyéből, fent a hegyekből. Már hat éve a Hazában élek. Honnét tudta?
- Felismertem a kiejtését. Hogy állnak a dolgok mostanság az óhazában?
- Nem jól. Régen sok fehér vót arrafelé, de ma már nincsenek. Nem maradtak, csak a nagyon öregek, akik nem beszélnek spangolul. Csak mexikóiak, filipínók és szomáliaiak vannak. A családommal az utolsók között voltunk, akik elindultunk a Haza felé. Ez volt az egyik oka, amiért engem választottak erre a feladatra. Az Öregember is Karolinából jött és talán úgy gondolhatták, hogy... azt mondja, Ön is onnan származik, uram? – Kérdezte most az ifjú tiszt.
- Nagyon fiatal voltam, amikor Hazatértünk, de igen. Egy Chapel Hill nevű helyről. Sokra nem emlékszem, de arra igen, hogy Matt bácsikám is ugyanígy beszélt. Még jóval a maga kora előtt.
- Matt Redmond? – Hüledezett a tiszt.
- Ja.
- Remek ember volt, uram, Karolina legnemesebb és legbátrabb fia! – Mondta a tiszt, elképedve. – Megtiszteltetés, hogy megismerhetem Önt, uram.
- Matt Redmond remek ember volt, valóban. Én Don Redmond vagyok, és én nem vagyok az. Hogy sikerült a Hazatérése, hadnagy?
- Öö, elég keményen, uram – felelte a fiatalember szégyenlős mosollyal az arcán. – Én és a bátyám és a nővérem, Jenny és az ő párja nyugatnak tartottunk, bármilyen hamis papírokkal, amihez sikerült hozzájutnunk, aztán Montanában behatoltunk a demilitarizált övezetbe, be az erdőségekbe. Eléggé tapasztaltak voltunk, otthon régebben sokat vadásztunk, és majdnem átjutottunk, de szerintem valami rohadt hőérzékelő vagy ilyesmi lebuktatott bennünket. Holter Dam határában vágtunk neki a határnak a Missoula-kiszögellésnél – a fiatalember arca elkomorodott. – Belefutottunk egy jenki járőrbe, akik rajtaütésszerűen rontottak ránk, amikor már csak pár száz yard választott el a határtól, ami arrafele valami kis patakocska, a nevét sose tudtam. Nem vótak azok igazi jenkik, hanem valami sáremberek, és valami fura nyelvet beszéltek. Mi, a Cullis család tagjai, mind átjutottunk. Jenny barátja, Kevin McNamara, egy igazi, bostoni jenki fiú, neki nem sikerült. Lelőtték és megpróbálták elvonszolni onnan a testét. Istenverte állatok szerintem meg akarták enni.
- Szerintem a vérdíjat akarták – javította ki Redmond óvatosan. – Az Egyesült Államok kormánya manapság hatvanezer dollárt fizet fejenként minden fehérért, élve vagy holtan, aki megpróbál átjutni a Köztársaságba.
- Lehet. Mindegy is, a lényeg, hogy volt nálam egy régi .357-es Magnum, amit a nagypapától kaptam, aki sheriff volt, és volt némi lőszere is elrejtve, amit a halálos ágyán mondott el nekünk. A töltények régiiek voltak ugyan, de gyáriak, nem utántöltöttek, szóval még működtek. Pár sárembert lelőttem, a többi elszaladt. Átvonszoltuk Kevint a patakon, dőlt belőle a vér. Az SS vett fel minket a fehér oldalon, és a mentősök kivettek magukért, de meghalt. Úgy számolom, hogy Kevin a Hazában halt meg, szóval megkapta, amit akart. Örülök neki. Jenki vagy sem, jó ember volt. A lényeg, hogy én nem értettem semmihez, Észak-Karolinában már nem engedik egyetemre a fehér fiúkat, akkor főleg nem, ha a lányokat szeretik. Ahhoz, hogy a középiskolából továbbmehessenek, a fehéreknek egy úgynevezett személyiségi jellemzést kell szereznük a megfelelő emberektől, csak ezek aztán a legrosszabb emberek. Úgyhogy itt a Köztársaságban beléptem a seregbe. Miután lehúztam a három évemet a sűrke egyenruhában, feketére váltottam. Szerintem tartozom ennyivel a seregnek.
- Értem – szólta Redmond. – Becsülendő döntés volt ez a részéről, bajtárs.
- Bajtárs? – Kérdezett vissza Cullis hadnagy, tekintete kivirult. – Maga náci, uram?

- Az vagyok.
- Azt hiszem, én is az vagyok. El kellett olvasnom a Fehér Hatalmat, tanulmányoznom kellett az NSDAP¹⁰⁵ Huszonöt Pontját és a Cotswolds-kiáltványt, és felelnem kellett belőlük, hogy bekerülhessek az SS-be. Mindegyiket logikusnak éreztem.
- Nemzetiszocialista vagyok, és nyomozó is. Ebből következik egyfajta természetes szkepticizmus. Öő, fiam, maga három év alatt hadnagyi rangig vitte az SS-ben, maga felelős a hazánk szülőatyjának őrzéséért, és azt várja, hogy bevegym ezt a Jethro Bodine¹⁰⁶-színjátékot? – kérdezte Don hitetlenkedve.
- Úgy gondolom, alkalmas vagyok a munkámra. Említettem azt, amikor tizenhat voltam, és J. nővéremet megfogdosta pár nigger, uram? – Kérdezet vissza Cullis halkán. – Többé nem tették rá a kezüket fehér lányra. Vagy bármilyen lányra.
- Tudja, volt idő, amikor egy fehér férfi semmit nem tett volna emiatt – jegyezte meg Redmond.
- Hát, akkor azok nem férfiak voltak, hanem gyáva kutyák. És azt mondtam már, hogy mi lett a szomáliai zsarukkal és azokkal az FBI-osokkal, akik gyűlöletbűnért el akartak kapni? Szerintem még mindig nem találtak rá mindre, ahol otthagytam őket megrohadni fent a Sourwood-hegyen vagy a Candletopon. Pár évig az erdőben éltem, mielőtt rászántuk magunkat, hogy megkockáztassuk a Hazatérést, Jenny és Kevin meg mások hoztak nekem ételt és port.
- Port? – Kérdezte Nel.
- A Schumer-rendelet miatt alig lehetett rendes fegyverekhez meg lőszerhez jutni, úgyhogy belopódtam egy gépészeti műhelybe Wilkesboróban, és készítettem magamnak egy fekete lőporos puskát – magyarázta el Cullis. – Kovás puska vót az, jó öreg Kentucky Daniel Boone-féle¹⁰⁷. Vót egy rakás kovakő fenn a Candletopon, horgásznehezékekből meg lehet önteni régimódi ólomgolyókat. Aranymosó állal ki lehet válogatni a nátrium-nitrátot a műtrágyából, össze kell keverni kénnel és faszénnel, és már kész is a puska. Így mindig volt otthon vadhús, mókus és nyúl, és pár sáremlert is lepuffantottam vele. Még mindig megvan ez a régi kézzel készült darab, a szekrényemben tartom az SS-laktanyában. A lényeg, hogy mindvégig hallottunk történeteket erről a helyről, erről az országról a messzi északnyugaton, egy olyan országról, ahol minden ember úgy néz ki, mint mi. Időnként magunk sem akartuk elhinni, hogy ilyen hely létezhet, úgy voltunk vele, hogy talán a zsidók találták ki, hogy ezzel igazolják mindazt, amit velünk művelnek, de tudtuk, hogy el kell ide jutnunk, hogy a saját szemünkkel láthassuk. És mindig csak ezt az egy nevet hallottuk, amit a saját szülőhazájában már csak suttogni mernek, annak a vénembernek a nevét, aki ott lent ül és a kacsákkal ordít. El tudja képzelni, mit tennék azzal, aki valaha is bántani akarná?
- Szerintem nem szükséges elképzelnem. Az SS nagyon megválogatja a magához hasonlókat, fiam. Én tudom. Azok a rangjelzések a vállán azt jelentik, hogy átment a világ legalaposabb pszichológiai vizsgálatai közül nem is egyen. Ha nem maga lenne a legmegfelelőbb ember erre a feladatra, most nem lenne itt. Örülök, hogy átjutott a határon, katona – mondta Redmond. – Jenny nővére talált már magának valakit?
- Igen, uram, egy németet, ő is bevándorló, csakúgy, mint mi, egy mérnök, igazán remek fickó, a neve Johann. Két hónap múlva születik az első gyerekük. A vizsgálatok aszongyák fiú lesz, és Yo és Jenny megegyeztek, hogy Kevin lesz a neve. Horst Kevin Barkmann.
- És maguk ketten mikor fejezik már be végre a vacakolást a fenti lépcsőn, amikor az Öregember éppen nem néz oda, és mikor házasodnak meg? – Érdeklődött Redmond.

A francia lány elpirult.

- Monsieur...¹⁰⁸! – Ellenkezett.
- Nyomozó vagyok, ugye mondtam már? – Emlékeztette. – Így hát nyomozok.
- Öő, hámmég nem kérdeztem erről Celine-t... – motyogta a fiatalember zavarában. – Úgy értem, a fenébe is, ő ápoló, egy csomót tanult, én meg csak egy karolinai surmó vagyok. De asszem tudja ő is, hogy hogyan érzek iránta.

- Tudom. – Felelte a francia lány lesütött szemekkel.
- Halotta a kisasszonyt. Tudja ő is. Én azt mondom, álljonrá a témára, fiam. Lesz egy kis beszélőnivalóm négyszemközt az Öregemberrel, és ez remek lehetőség maguknak, hogy pótolják ezt a kis hiányosságot.
- Azt hiszem, teszek egy próbát – egyezett bele Cullis. – Ezredes, kérem, kövessen, örömmre szolgál elkísérni Önt az Északnyugati Amerikai Köztársaság Nyugalmazott Államelnökéhez.

Az ősoleg teremtményt kint a tónál találták egy márványból faragott padon, amint éppen a kacsákat szidalmazta, mintha csak az ősellenségeivel tenné, akik jócskán rászolgáltak a büntetésre. Végignézték, ahogy kenyeret dob nekik, végre sikerül az egyiket a szárazra kicsalogatnia, elég közel magához. Aztán nehéz, ezüstözött kökény sétatbotjával meglepő gyorsasággal lecsapott. De nem volt elég gyors. A kacska visszazaladt a vízbe, lenyelte a kenyeret, majd néhányszor ráhápogott az Öregemberre. A kívülálló számára olyan volt ez, mint egy gunyoros nevetés.

A régmúlt és nagyrészt rég elfeledett időkben, amikor Észak-Amerikában az Árja faji nacionalisták csoportját mindössze néhány ezer szétszórt, elaprózódott és zavarodott ember jelentette, akik vagy száz különféle irányzatot képviseltek, és akik még álmodni sem mertek arról, hogy egyszer majd egy nemzetbe tömörüljenek, a Mozgalom egyik kedvenc időtöltése az Öregember bemocskolása és szidalmazása volt. Don felidézte magában az egyik legidiotább rágalmat a Hadsereg volt Főparancsnoka és a Nyugalmazott Államelnök ellen, mégpedig azt, hogy régebben 300 fontot nyomott. Ez persze soha nem volt igaz, de Don emlékezett a régi fotókra, és tudta, hogy az a vénember, aki előtte volt most, valaha valóban testes és falstaffi¹⁰⁹ alkat volt, hosszú szakállal, gyakran viselt vörös nadrágtartót és széleskarimájú kalapot. A médiához és a zsidósághoz kötődő ellenségei „a gonosz mikulás” nével illették. A masszív, vaskos test és a vörös nadrágtartó már a múlté voltak, bár a szakáll megmaradt, ritkásan és kócosan. A férfi, aki már jócskán a második évszázadát taposta, megpihent a padon, rátámaszkodott nehéz, ezüstözött kökény sétatbotjára, és türelmesen várta, hogy egy újabb kacska elég közel merészkedjen. Kezei fehérek voltak, ujjai tövében az ízületek duzzadtak és bütykösek, tele májfoltokkal. Fején egy ősrégi, széleskarimájú kalap pihent hetykén, mely alatt feje olyan kopasz volt, mint egy tojás. Teste összetöppörödött, testtartása görnyedt volt. Fehér szakáll, melyet a titkon szerzett nikotin színezett barnásra, halovány színű ajkaknak szolgált keretével. Sovány arcától leért egészen beesett mellkasáig. Gyapjúkabátot, barna kordbársonynadrágot és egy pár bőrcsizmát viselt. Szemei aprók voltak s feketék, mélyen ültek sápadt arcában, és amint Don és Hennie Nel közeledtek, az öreg magában motyogott. Hazájának atyja többé már nem hasonlított Falstaffra. Most úgy nézett ki és úgy viselkedett, mint egy örült kerti törpe, amelyik a kacsákat igyekszik agyonverni.

- Teljesen megőrült, *ek se* – suttogetta Hennie Nel, szomorúan fejét rázva.
- Jó reggelt, Elnök úr – kezdett bele Don hivatalos stílusban. – Donald Redmond ezredes vagyok az Állambiztonsági Ügynökségtől, ez pedig itt a társam, Hendrik Nel őrmester.
- *Goie more, sargant*¹¹⁰ – szólt az Öregember, még mindig a tavat bámulva. – *Hoe gaan dit met jou van more?*¹¹¹
- *'N hieke goed, 'n bieke slegs*¹¹² – felelte Nel meglepetten. – *Dankie Meneer Staatspresident. Kan ek fra jou van Waar het jou geleer die Afrikaans taal om praat?*¹¹³
- Volt szerencsém látni Dél-Afrikát még azelőtt, hogy ti szőröshátú kövi pókok eldobtátok magatoktól. Ti afrikander idióták 1992. március 17-én kiszavaztátok magatokat a létezésből – mondta az Öregember. – Emlékszem még a napra. A Morgan Grenfell kereskedelmi bank londoni épületének egyik üres folyosóján ültem. Biztonsági őr voltam, vigyáztam rá, hogy senki ne lophassa el a gazdag emberek pénzét. Ostoba nyomorultak. Thatcher¹¹⁴ kölykei. Ott voltam azon a napon, amikor Dél-Afrika meghalt. Pont ott voltam, amikor a Folk legifjabb

gyermeké kibelezte magát. Gondolom, most azt akarják, hogy megszálljuk Dél-Afrikát és elvégezzük azt, amit az apáitoknak nem volt mersze?

- Azt akarom, amit minden dél-afrikai és rodéziai akar, aki valaha idejött – felelte Nel. – Vissza akarok térni a saját igazi *huislandomba*¹¹⁵.
- A néped már csaknem teljesen eltűnt, Hennie – emlékeztette Redmond finoman. – Több afrikander van már itt a Hazában, mint Dél-Afrikában.
- Nem számít. Jan Van Riebeeck¹¹⁶ nem egészen száz emberrel kezdte. Újra meg tudjuk csinálni, ha lehetőséget kapunk rá. Adjon fegyvereket, *Meneer Staatspresident*. Adjon fegyvereket, szállítóeszközöket, ellátmányt és némi pénzt, és mi magunk megcsináljuk! – mondta Nel.
- Én is épp ezt akartam tenni, *jong*¹¹⁷ – mordult fel az Öregember. – Sok évvel ezelőtt, amikor talán sikerülhetett volna. Ez az egyik oka, hogy már csak Nyugalmazott Elnök vagyok. Azt hiszem, örülnöm kéne, hogy ide dugtak be engem ahelyett, hogy kinyírnak, aztán úgy állítják be, mintha a ZOG tette volna, hogy egy istenverte mártírt csináljanak belőlem. Pat Brennan és az ő úgynevezett Pragmatikus Tendenciája szerint veszélyt jelentettem az Északnyugati Köztársaság létre. A valóságban kell élni, meg a többi baromság. Kiforgatták a saját szavaimat. Baromság, baromság, baromság! A Köztársaság léte nem fontos. Az Árja faj léte a fontos. Az ügyről alkotott véleményem nem számított. Igazából sosem számított. Ennek az lett az eredménye, hogy már nem én vagyok az Államelnök, és már nem vagyok olyan pozícióban, hogy bármiben is kárt tehessek, csak ezekben a rohadt kacsákban. És már az sem megy. Az a marha és a francia lánykája ott fent a házban elvették a fegyvereimet. Rokona Matt Redmondnak? – Kérdezte most az Öregember Dont.
- Az a megtiszteltetés ért, hogy az unokaöccse vagyok – válaszolta Don.
- Bárkit, aki e nevet viseli, mindig szívesen látok a társaságomban, ezredes. Matt és én jó ideje ismertük egymást, tudja.
- Igen, tudom, uram.
- Chapel Hill gimnázium, 1971-es évfolyam, oda jártunk mindketten. Még 70-ben, Kent Hill után egy remek tavaszt töltöttünk azzal, hogy kövekkel meg teli tejes dobozokkal dobáltuk a komcsikat meg a hippiket a gimnáziumban.
- Mi az a hippi? – Érdeklődött Nel kíváncsian.

Az Öregember nem figyelte rá.

- Szentséges Isten, el tudják hinni, hogy voltam én is tizenhat éves? A legtöbbször én magam sem tudom elhinni. Matt ment a maga útjára, akárcsak én. Matt régen sokat mondta ezt én rólam, de Isten kegyelméből ő ment. Én is ezt mondtam róla. Matt már meghalt, igaz?
- Igen, uram. Sok évvel ezelőtt.
- Heather is?
- Igen, uram.
- Hmmm, nekem is így derengett, de az emlékezetem néha csalóka. Heather remek nő volt. Szerencsés flótás.
- Nekem is gyakran mondta, uram. Viszont Tori még él. És Nagy Bill Vitale is. Generális az SS-ben.
- Ja, persze, Bill Clinton félrekúrása. Azt küldte Matt és Heather Szicíliába, hogy a maffia elrejtse a ZOG elől. Jó neki. Mesélték már magának ezt a sztorit?
- Igen, uram – felelte Don. – Igazság szerint, talán Ön is emlékezhet rá, hogy maga is mesélte ezt nekünk. Mára ezt Köztársaság-szerthe az egyik legnagyobb hőslegendának ismerik el. A regény, amit Ön írt az eseményekről, ma alapműnek számít.
- A regényem régen is egy felületes szar volt és ma is az – vágta rá az Öregember. – Az események hevében íródott, mielőtt az első Clinton hatalmának következményei nyilvánvalóvá váltak. Múzeumi darab, és még csak érdekesnek sem mondható. Pillanatkép egy időszakról, amiről ma már tudjuk, hogy nem az volt az örület tetőfoka, bár akkortájt

nagyon csípte a szemünket a dolog. Az a regény menthetetlenül idejétmúlt. Teljességgel elégtelen ahhoz, hogy igazságot tegyen a korral és a szereplőkkel szemben, és csak arra érdemes, hogy a történelem trágyadombjára vessék. Az események már három hónappal meghaladták, mire kiadásra került. Ez a gond azzal, amikor valaki kortárs eseményekről ír, és ezért részesítettem mindig is előnyben a történelmi visszatekintéseket. Az a helyzet, ami 1999-ben fennállt, amikor a regényt írtam, mára teljesen jelentőségét veszítette a valóság szempontjából. Volt egy idő, amikor azt hittük, hogy a Clintonék a liberális gonoszság alfája és omegája, és meg kell hagyni, hogy valóban elég rosszak voltak. Megfeledkeztünk arról a gonoszságról, amire az öltönybe bújt, sápadt és lélektelen fehérek képesek lehetnek. Megfeledkeztünk róla, hogy a demokráciából lépnek elő a legkegyetlenebb zsarnokok. Nem is sejthettük, micsoda kataklizmának nézünk elébe. Az igazán szörnyű örület ezután kezdődött, amikor a Második Bush 2000-ben puccsal hatalomra került, és hirtelen halott volt az alkotmány, valamint volt egy Elnökünk, akit nem választottak meg, hanem a Legfelsőbb Bíróság jelölte ki. Egy olyan Elnökünk, aki a történelem legsötétebb szívé, legembertelenebb erőinek a bábja volt, ráadásul egy csapnivaló bolond. Bill Clinton egy gazember volt, egy gyilkos, egy drogfüggő seggfej és áruló, aki hadititkokat adott el a kínaiaknak, de soha nem próbálta elfoglalni a világot, mint az az agyatlan utódja tette. Matt és Heather és Tori valódi hősök voltak, akiknek az érdemeit még csak nem is remélhetem, hogy a százalmasan elégtelen billentyűzet-pötyögtetéssel akár csak megpróbálhatom elégségesen méltatni. Na, akkor hát csapjunk a lovak közé. Mit akar? Szépen felöltöztetve ki akar vonszolni engem valami ceremóniális szarságra, mint valami áruházi próbababát? Nekem nem gond, nem ártana egy nap, amit nem itt töltök. De adjon egy doboz bagót, jófélét, meg egy gallon Jack Daniels-t vagy konyakot, vagy ezt vagy azt. Ha beszédet is akar, az is menni fog, és ígérem, nem káromkodom, de a beszédeknek két doboz cigi az ára, meg két gallon pia. Hogy hogy juttatja át az SS-en egyenesen a markomba, az már a maga gondja.

- Nem, uram, nem ceremóniális eseményre szeretnék elhívni. Csak néhány kérdést szeretnék feltenni Önnek.
- Annak is ára van – morogta a vén bolond. – Maga is azt a dominikai szivart szívja, mint Matt bácsikája?
- Amikor hozzájutok, igen – mondta Don. – De sajnos nincs most nálam egy sem. Viszont van egy havannai szivarom.

Mohó kapzsiság villant fel az Öregember fekete, mély tekintetében.

- Az a wilkes-megyei surmó ott fent a házban nem hagyja, hogy füstöljek, de mivel ilyen istenverte élő ikon vagy mi a franc vagyok, elvenni nem fogják tőlem, ha ad nekem egyet – mondta. – De az előfordulhat, hogy Odin majd villámot szór rájuk, mivel ilyen istenféle teremtés vagyok, meg ilyenek.
- Uram, némi információra lenne szükségem Öntől – szólt Don. – Ha az orvosai tanácsa ellenére odaadom Önnek ezt a szivart, ezáltal veszélybe sodrom az egészségét, megígéri nekem, hogy amennyire csak vissza tud emlékezni, az igazságot mondja el nekem?
- Mégis hogy gondolja, hogy így beszél az országa szülőatyjával, fiatalember? – Mordult rá az Öregember.
- Mert valóban tudnom kell néhány dolgot, és nem szívesen pazarolnám sem az Ön idejét, sem a magamét, ha kiderül, hogy tényleg olyan sütnivaló bolond, ahogy mondják – felelte Redmond nyugodt hangon.

Nelnek ezekre az istenkáromlással felérő szavakra elakadt a lélegzete. Redmond gyorsan csendre intette.

Az Öregember hangosan felnevetett majd a térdére csapott.

- *A szentségit*, fiacskám, évek óta nem sértegettek már! – Fakadt ki vidáman. – Jézusom, hát ez zene a füleimnek! Régen a gyűlöletükből és a sértegetésükből táplálkoztam, a hazugságaikból, a rágalmaikból! A gyűlölet, fiacskám, a gyűlölet tartott fiatalon annyi éven

át! Most meg hosszú évek óta csak megbecsülésben, tiszteletben és ostoba istenítésben van részem, és már annyira rosszul vagyok tőle, hogy hányni tudnék! Gondolom a bácsikája ezt is mesélte rólam, mi?

- Egyszer tényleg említette, hogy olyan volt maga, mint az ütésektől megrészegült bokszoló, aki csak azért jött, hogy élvezze a pofonok fájdalmát – bólogatott Don.
- Ja. Eszem, mint a cukrot. Ezek szerint fontos lehet – mondta az Öregember. – Oké, adja azt a szivart, és mondja, mi a francot akar. Bármilyen is legyen, őszinte leszek. Ezzel töltöttem az életemet, fiacskám. Odamondtam a világnak, őszintén. Kötelességem, hogy éljek a lehetőséggel és újra így tegyek.

Redmond előhúzza Morgan egyik szivarját, kivette a tokjából, a végét levágta, az Öregember szájába helyezte, majd egy gyufával meggyújtotta. Nel szörnyülködve nézte.

- Uram! – Szisszent fel. – Az ápoló azt mondta, hogy...
- Ez most fontosabb, őrmester – mondta erre Redmond nyugodtan.
- Fontosabb, mint az életem? – Kérdezte az Öregember óvatosan, miközben jókorát szívott a szivarból.
- Lehet, hogy igen, Elnök úr – válaszolta Don.
- Jó magának! A kötelesség mindenek felett. Kösz. Hinnye, de csodálatos az íze! És, hogy megkíméljem a próbálkozásoktól meg a találgatásoktól, a mai napon helyén van az eszem, már amennyire valaha is a helyén volt. A fenébe, ez aztán a remek dohány! Az istenek ajándéka, fiacskám, az istenek ajándéka. Oké, fiam, mondja csak.
- Uram, egy olyan ügyben jöttem beszélni Önnel, melyen az Állambiztonsági Ügynökség részére dolgozom – jött Redmond válasza.
- Valami nagyon furcsa ügy lehet az, hogy engem keresett fel miatta, kölyök. Már azóta nem követem a politikai ügyeket, amióta Pat Brennan kipaterolt engem ide, hogy itt elporladjak, mert félt, hogy megszállom Dél-Afrikát, visszaállítom a fehér kormányzatot, legyűröm őt a választásokon, az NS frakciót teszem a Parlament vezető erejévé és nemzetiszocialista államot építek fel. Brennan meg az a kis szarházi, aki a főtitkári székemet elvette. Polgárháború egy fenét! Brennan már halott, tudja. Öreg volt, azért. De a fenébe is, én kerestem a bajt. Száz év alatt sem sikerült megtanulnom, hogy soha ne bízzak senkiben a Mozgalmon belül. Annyiszor árultak el az enyéim, hogy biztos van valami karmikus cetli a hátamra ragasztva, hogy „RÚGJ MEG!” Szóval mit tehetek a BOSS-ért, ezredes?

Redmond csendben megkönnyebült, hogy az öreg úriember nem kezdett bele egy gyötrelmes politikai tirádába, mely rendkívül megnehezítette volna Donnak, hogy visszaterelje a beszélgetés irányát a kívánt mederbe.

- Uram, azt szeretném tudni, hogy utolsó politikai cselekedetei egyikeként, mielőtt nyugdíjba vonult, miért kérte meg Brennan Államelnök urat, hogy lefújja a Háború Elkerülési Hivatal fejezetét Trudy Greiner ellen?
- Mert nem ő tette – mordult fel az Öregember. – Nem Trudy Greiner volt az áruló.
- *Magtig!*¹¹⁸ – Kiáltott fel Nel. – Mármost, honnan tudja ezt, *meneer*?
- Unatkozni kezdtem, miután a Pragmatikus Tendencia kihajította a seggemet – morogta a vénség. – Ott ültem Olympiában egy szép nagy irodában, mindenféle valóság hatalom nélkül, arra várva, hogy a lojális bajtársaim kidolgozzák annak a részleteit, hogy hová és miként temetnek el élve, ahol többé nem hozhatom őket kellemetlen helyzetbe azzal, hogy újabb és újabb hegyibeszédeket tartok a kötelességről meg az etikáról meg hasonlóról, amiktől mindig is úgy rettegetek, mint a pestistől. Rengeteg időm volt. Volt egy kis irattáros lányka, aki az összes hülye propagandát elhitte arról, hogy én briliáns vezető vagyok, meg a filozófusok királya, satöbbi, satöbbi, satöbbi. Azt hitte, hogy valami forradalmár istenség vagy mi a fene vagyok, és sikerült rávennem, hogy az utasításokat áthágva szolgáltasson nekem némi spéci olvasnivalót. Más dolgokra is sikerült rávennem, de ebbe most ne menjünk bele. Na, mindegy, lényeg, hogy azzal töltöttem az időt, hogy próbáltam képbe kerülni azokkal a

dolgokkal, amik akkor történtek, mikor börtönben voltam, miközben még folytak a harcok. Ténylegesen végigolvastam a Ravenhill-ügy teljes iratanyagát – mondta az Öregember. – Beleértve az összes tanúvallomást, melyet a per során tettek Gertrude Greiner *távollétében*, faji árulás és az ellenséggel való együttműködés vádjával kapcsolatban. Észrevettem valamit, amit senki másnak soha nem sikerült. A FATPO disszidens Arthur McBride azt vallotta, hogy a Szövetségi rajtaütést levezénylő főniggert augusztus elsején majdnem pontosan éjjel kettőkor értesítették a hadoszlop helyéről és tervezett útvonaláról, mely után kiharcolta az embereit a helikopterekhez, és a Ravenhill Ranch közelében lévő rajtaütési ponthoz szállíttatta őket. Eddig tud követni?

- Igen, uram, tudom – helyeselt Redmond. – McBride parancsnok még mindig él, beszéltünk is vele. McBride volt az ügyeletes tiszt a FATPO laktanyában, és hallotta, amikor Woodrow Coleman hívást kapott a vezetéknélküli telefonján. McBride azt is mondta, hogy szokatlan volt Coleman őrnagytól, hogy ilyenkor még ébren van, az pedig még inkább, hogy józanul. Nyilvánvaló volt számára, hogy Colemant értesítették arról, hogy valami készül, és a hívást várta.
- És hol volt Trudy Greiner akkor éjjel kettő órakor? – Várta most a választ az Öregember.
- Minden beszámoló alapján még mindig a rejtkehelyen volt Hoodsportban, Murdock-kal és a többiekkel – válaszolta erre Redmond.
- Rendben. Na, most, ezredes, vehetjük kiindulási alapnak, hogy a nyolc túlélő beszámolója igaz, esetleg az egyetlen áruló kivételével, már ha létezik ilyen, aki ugye hazudik?
- Többé vagy kevésbé el kell fogadjuk, uram – vonta le a következtetést Redmond. – Ennyi idővel az események után az akkori tanúvallomásaik és a mostani visszaemlékezéseik jelentenek mindent, amink van bizonyíték gyanánt.
- Egyetérték. Na, most, van néhány rendkívül fontos időpont ezekben a tanúvallomásokban, amelyeket rögzítenünk kell. Az első az, hogy pontosan vagy majdnem pontosan éjjeli kettőkor fogadta a hívást a Szövetségek parancsnoka.
- Uram, amikor néhány nappal ezelőtt átnéztem az ügyiratot a BOSS központjában, nekem is feltűnt az időtényező. Murdock azon döntését, hogy a 119-es autópályán haladjanak, majd a Ravenhill Ranchnál letérjenek a megyei útra, mielőtt Sheltonba érnek, vagy pont éjjeli kettő körül vagy még azelőtt hozhatta meg, mivel az informátor erről is tájékoztatta a FATPO-t.
- Rendben, mondjuk, hogy így volt – bólintott az Öregember. – Tehát az informátornak olyan helyzetben kellett lennie, hogy tudhassa a hadoszlop pontos útvonalát Port Orchard felé. Ez bármelyikük lehet. De mivel Greiner kisasszony éjjel kettőkor szem előtt volt, a nagy kérdés az, hogy vajon ki telefonált?
- A hivatalos változat szerint Trudy Greiner talált valami ürügyet, kiment a mosdóba, és gyorsan felhívta a Fattie-t, miközben olyan férfiak és nők vették körül, akik megölték volna, ha észreveszik. Ehhez nagyon tökosnek kellett volna lennie, de mindenki, aki ismerte őt, egyetért abban, hogy rendkívül bátor és találékony fiatal nő volt. Azóta kiderítettem, hogy azok alapján, amit a jelenlévők fel tudtak idézni, erre nem volt lehetősége. Nem csak azért, mert Ed McCanless begyűjtötte és lekapcsolta az összes mobiltelefont, de Trudy telefonja nem is működött, mert az a műhold, amelyik az ő mobilját volt hivatott kiszolgálni, lezuhant. Még más eltérésekre is felfigyeltem, de elnézést, nem akarom megszakítani Önt, uram. Kérem, folytassa.
- Maga is viseli azt a zöld-fehér-kék szalagot, fiacskám – bökött a mellkasára az Öregember. – Mondjuk Jézusom, maga aztán fiatal lehetett!
- Nagyon fiatal, uram – bólogatott Redmond.
- Azokban a napokban maga is vett részt rejtkehelyen tartott gyűléseken?
- Párszor – jött Don válasza. – Például azokon, amelyekhez papírokat kézbesítettem Bellevue-ben.

- És mi volt a legelső dolog, amit az ügyeletes tiszt megparancsolt a többieknek? – Kérdezte az Öregember.
- Hogy kapcsolják le a mobiltelefonjaikat és csipogóikat, nehogy egy véletlenül bejövő hívás vagy üzenet felkeltse az ellenség műholdas- vagy más elektronikus megfigyelőrendszerét, hogy bárki is az épületben tartózkodik – ismételte meg Redmond türelmesen.
- És azután...?
- Azután átvizsgálta a jelenlévőket, hogy nincsenek-e bedrótözva – mondta Redmond. – Igen, uram, erre is gondoltam. Ugyanúgy, ahogy előtte az egész házat átvizsgálta. McCanless Önkéntes és Frierson Önkéntes mindketten teljes bizonyossággal állították, hogy töviről hegyire átvizgálták az egész házat, és tiszta volt és, hogy minden egyes résztvevőt fémdetektorokkal és üvegszáldetektorokkal is átnéztek, kezdve Murdock Parancsnokkal, ahogy Murdock ehhez mindig is ragaszkodott. Úgy véljük, hogy ez igaz, kivéve persze, ha Frierson, vagy valamelyik; esetleg mindkét McCanless áruló, és hazudnak.
- Rendben. Azon a bizonyos éjjelen Ed McCanless, egy rendkívül lelkiismeretes Önkéntes megesküszik rá, hogy mindezt végigcsinálták. Lars Frierson, aki hasonlóan lelkiismeretes, ugyanezt mondja. Nem látok rá okot, miért ne hihetnének nekik. Van rá bizonyítéka, hogy kétkelkednünk kéne bennük?
- Nincs, uram.
- Akkor elhiszük, amit mondanak. Még mindig tud követni? – Kérdezte az Öregember. – Bocs, hogy ilyen mindentudó stílusban adom elő a dolgot, meg úgy teszek, mint valami remek nyomozó, aki a rejtély megoldásaként felfedi a gyilkos kilétét a társalgóban, de manapság soha nincs lehetőségem senkivel ilyen komoly dolgokról beszélgetnem.
- Értettem, uram.
- Tehát egyetértünk abban, hogy Gertrude Greiner semmilyen hívást nem indíthatott a saját telefonjáról sem akkor, sem később, mert a kommunikációs műhold lezuhant, valamint az NVA biztonsági intézkedései miatt sem. Azt is elfogadhatjuk, hogy senki nem volt bedrótözva. Ez tehát azt jelenti, hogy az ellenséggel való kommunikáció nem a megbeszélés helyszínénél szolgáló rejtkehelyről történt. Olyasvalakitől érkezett a hívás, aki nem volt ott a találkozózn, de mégis tudhatta a tervezett útvonalakat és a következő napra rögzített haditervet. Na most, mikor is hagyta el a Greiner lányka a rejtkehelyet?
- Körülbelül éjjel három órakor – szólta Redmond. – Ekkor látta utoljára bárki is az NVA-tól. Nagyon szeretném tudni, hogy mégis mit csinált abban a négy órában, ami a távozása és aközött telt el, hogy hivatalosan is eltűntnek minősítették, mert reggel hétkor nem jelent meg a mentőállomásnál. Van ötlete, Nyugalmazott Elnök úr?
- Egy vagy kettő. De még mindig az éjjel három óránál tartunk. Trudy Greiner távozott, a találkozó véget ért. Ekkor mit tett a Gárda?
- Ők is távoztak, egyesek autóval, míg mások gyalogosan. Úgy egy mérföldet mentek a fatelepehez, ahol a támadásra szánt járművek már elő voltak készítve. Ott állt össze a konvoj, meghatározták, hogy ki hol üljön, és a többi. Az aknavetős kamion és McCanless-ék Oldsmobile-ja az egyik irányba indult a Kenworth platós kocsival együtt, amin a vetőcsövek voltak. A két teherautó, a másik kamion és a zöld furgon, amit felderítőkocsinak szántak, a másik úton indultak el.
- Mikor is hagyták el a fatelepet?
- Körülbelül reggel fél hatkor, uram.
- És az a Coleman nevű majom éjjel kettőkor kapta a telefont? – Folytatta az Öregember.
- Igen, éjjel kettő órakor, uram. Amikor a Gárda elindult, ő és az emberei már javában a rajtaütési pont előkészítésével foglalkoztak a Ravenhill Ranch-nél.
- Na, akkor most térjünk vissza a tárgyalási jegyzőkönyvre – szólta most az Öregember. – Nézze meg McBride vallomását. Ő azt mondta, hogy amikor a FATPO-osztagukat tájékoztatták a küldetésről, mielőtt elindultak volna a támaszpontról a rajtaütésre, az a Coleman majom

őrnagy utasította őket, hogy két teherautóra, egy kékre és egy fehérre, meg egy Kenworth kamionra figyeljenek, aminek fadeszkákkal van borítva az oldala.

- Igen, uram, láttam ezt is. Valóban ezeket a járműveket használta a Gárda – értett egyet vele Redmond. – És?
- Nyugalom, fiam, nem csak a számat jártatom. Ki akarok lyukadni valamire, de úgy látom, még nem esett le magának. Elmondom újra, kicsit lassabban. Amikor Coleman felhívta az informátor, vagy valaki, aki kapcsolatban állt az informátorral, mit mondtak neki, mire figyeljen?
- Azt mondták neki, hogy egy zöld Dodge furgon lesz a felderítőjármű, Coleman megparancsolta az embereinek, hogy ezt hagyják áthaladni, aztán jön egy kék teherautó, egy fehér teherautó és a Kenworth kamion, amin ott vannak a... *Krisztusom!* – Kiáltott fel Redmond döbbenetében.
- S lőn világosság! – Nevetett fel az Öregember.
- Mi az, ezredes? – Kérdezte Nel, értetlenül.

Redmond Nel felé fordult és rá bámult.

- *Honnan a francból tudhatta az informátor, hogy milyen színűek a teherautók és a furgon?* – Fakadt ki Redmond. – Mindabból, amit tudunk, Trudy Greiner a járművek tárolására szolgáló fatelepnak a közelébe sem ment. És ha mégis megtette volna, akkor is csak éjjel három után tudta volna megtenni, amikor távozott a megbeszélésről. Valaki biztosan látta volna őt, akár Palmieri, Saltovic és Leach. Valamelyikük csak emlékezett volna rá, hogy ott volt. De Coleman kettőkor kapta a hívást.
- Ergo, az informátor olyasvalaki volt, akinek a járművek kiválasztásában, a szállításban, üzemanyag-újrátöltésben és az előkészítésben volt szerepe még a hoodsporti rejtkehelyen történt találkozó előtt! – Jelentette ki az Öregember diadalmasan. – Ez pedig nem Trudy Greiner volt. Nem ezek voltak a feladatai. Azt is tudjuk, hogy aki telefonált, nem tartózkodott a hoodsporti rejtkehelyen. Az elképzelhető, hogy a hívást intéző egyén egy kapcsolattartó volt, de jómagam mindig is azon a véleményen voltam, hogy az, aki Coleman hívta, maga a besúgó volt, legfőképp azért, mert elképesztően kockázatos lett volna még egy embert beavatni ilyesmibe. Meg persze meg kellett volna osztani vele a hatalmas vérdíjat is.
- Most mindegyikükhöz vissza kell mennem és ki kell derítenem, hogy ki vett részt a konvoj járműveinek előkészítésében és javításában – sóhajtott fel Redmond. – Még ha a nyolc túlélő közül hét igazat mond, ennyi idő elteltével akkor is lehetetlen lehet meghatározni, hogy ki láthatta a teherautókat a megbeszélés előtt.
- Nem szükséges – szólta az Öregember. – Egyeseket az alapján is kizárhatunk, amit eddig tudunk. Időpont, helyszín és lehetőség, fiam. Nézze meg Dr. Joseph Cord, valamint Lars Frierson, valamint Edward McCanless és Brittany McCanless tanúvallomásait. Tartsa fejben, hogy egyelőre úgy tekintjük, hogy igazak, mivel nincs rá bizonyítékunk, hogy ne lennének azok. Cord és Frierson az egész megbeszélés alatt elejétől a végéig a nappaliban voltak abban a házikóban, tehát ők nem telefonálhattak. Ed McCanless is mindvégig ott volt, mint a találkozó biztonsági felelőse, a felesége is ott tartózkodott mindkettejük vallomása alapján. Említették, hogy már délután megérkeztek a rejtkehelynek szánt házhoz, hogy ők mehessenek be elsőként és biztosíthassák, hogy minden szép és jó, hogy aztán tájékoztathassák Murdockot és a többieket, hogy biztonságos bemenni. Direkt távol maradtak a fateleptől, ahol a nehéztüzérséget tárolták, elkerülendő, hogy követhessék vagy műholdról észlelhessék őket. Abban az időszámban valószínűleg azt sem tudták, hogy a Gárda többi tagja merre van. Frank Palmieri és Dragutin Saltovic résztvettek az aknavetős kamion, valamint a többi jármű előkészítésében, de éjjel kettő órakor, amikor az áruadó értesítette a Majomembert, ők még nem tudták, hogy külön utaznak a célterületre. Bárki is volt a telefonáló, tudta, hogy az aknavetős kamion más útvonalon halad majd, de valamilyen oknál fogva, amit csak saját maga tudhat, nem tett említést az aknavetős

kamionról, amikor beköpte az embereinket a Fattie-nek. Ezzel tehát Palmierit és Saltovic-ot is kizárhatjuk. Cord kis időre betért a fatelepre, hogy még egyszer ellenőrizze a töltési- és detonátor-rendszereket, a hidraulikát, amely a vetőcsöveket volt hivatott megfelelő szögbe állítani, ezután továbbment Poulsbo-ba egy autóra való orvosi eszközzel. De az informátor hívása már kettő órákor megtörtént, így hát Cord, Palmieri, Frierson és a két McCanless tisztának tűnik, akárcsak Trudy Greiner.

- Tehát már csak Leach és Vitale maradnak – szólt Nel semleges hangon. – Ők a fatelep környékén voltak a megbeszélés vége előtt, és senki nem számolt be arról, hogy hol tartózkodtak éjjel kettőkor.
- Leach és Vitale akkor még csak egyszerű fegyverforgatók voltak, Vitale egy kis zöldfülű kölyök, aki épp akkor szállt le az Olaszországból érkező gépről – felelte erre az Öregember. – Ja, lehettek ők is, elképzelhető, de vajon Saltovic-hoz vagy Palmierihez képest jobban tudhatták ők, hogy az aknavető kamion más úton jut el a városig, mint a fő konvoj? A fatelepen senkit nem tájékoztattak erről mindaddig, amíg Murdock és a tisztek nem sokkal három után megérkeztek oda. Kettőkor jött a hívás, uraim, kettőkor jött a hívás, és ha olyasvalaki telefonált volna, aki a fatelepen vagy a körül tartózkodik, akkor mondták volna Colemannek, hogy az aknavető kamionra is figyeljen. Bárki volt is a telefonáló, volt valamilyen előzetes értesülése Murdock támadási tervéről Port Orchard ellen. Valaki, aki tiszt volt, vagy aki parancsnoki szinten is beavatott volt.
- Ez viszont, hogy őszinték legyünk, *Meneer Staatspräsident*, **egyik** túlélőnkre sem illik, egyedül talán Doktor Cord lehet a kivétel, aki ugyan technikus volt, de nem stratégia vagy parancsnok – mondta Nel.
- Viszont Trudy Greinerre sem illik, ha már itt tartunk – tette hozzá Redmond. – Támogatói és kapcsolattartói feladatokat látott el, de semmi köze nem volt a tényleges katonai döntéshozatalhoz, sem a tervezéshez. Istenem! Azt akarja mondani, uram, hogy maga szerint valaki más lehetett az informátor?
- Valaki más a Gárdából, aki nem élte túl a rajtaütést? – Szólt most Nel szörnyülködve. – Olyasvalaki, akiről nem tudunk? Valaki, aki azt hitte, hogy megegyezett az amerikaiakkal, hogy élni hagyják, aztán mégis átvették? *Cies*, ha ez a helyzet, akkor talán *soha* nem tudjuk meg, mi a fene történt azon a napon!
- Uram – kérdezte most Redmond –, van valami ötlete, hogy ki lehetett ez a személy?
- Igen – válaszolt az Öregember. – Ne aggódjon, fiacskám, nem csinállok melodramát. Konkrét nevet nem tudok mondani, de nagy általánosságban véve igen, tudom, ki volt az. Szerintem az a személy volt, akivel Trudy Greinernek kellett találkoznia, miután augusztus 1-én éjjel három órákor elhagyta a hoodsporti rejtékhelyet. Valaki, aki tudta, hogy mi fog történni, és aki vagy erőszakkal megakadályozta, hogy eljusson a mentőállomásra, vagy meggyőzte őt arról, hogy menthetetlenül kompromittálódott, és dezertálnia kell, ha élni akar.
- Honnan tudja, hogy létezik ilyen személy, Tiszteletbeli Elnök úr? – Kérdezte Redmond.
- Nem telik négy órába, hogy Hoodsportból Poulsbo-ba érjen az ember, ezredes, még sötétben sem. Amúgy meg az Önkéntesek mindig is párban utaztak, fiam, amikor csak lehetett – vágta rá az Öregember. – Főleg akkor, amikor egy célponthoz mentek. Egyszerűen nem volt jó ötlet magányos farkasokra bízni a feladatokat, akik bepánikolhattak, eltévedhettek, elbaszhatták, elkaphatták őket vagy önhibájukon kívül késhettek. Miért hagyta el egyedül a házat Trudy Greiner? Ez nekem a szokványos eljárás mód veszélyes megszegésének tűnik. De vajon az volt? Nem gondolom, hogy megszegte a szabályokat. Szerintem valaki mással kellett találkoznia olyan okból, amit nem ismerünk, és ezt Murdock utasítására tette.
- Leach és Frierson is mondták, hogy ez volt a benyomásuk – emlékeztette Nel.

Redmond mély lélegzetet vett, majd azt mondta:

- Elnök úr, Bill Vitale mondta, hogy véletlenül hallott valamit a Murdock Parancsnok és Melanie Young Önkéntes közötti beszélgetésből még épp azelőtt, hogy a Gárda ötök elindult, amiből

arra következtetett, hogy valamiféle együttes bevetést terveznek a Port Townsend Gárdával. Tud erről Ön valamit?

- Nem tudok – felelte az Öregember. – Miért nem kérdezi erről inkább azt a vén marhát, aki most a székemben ül a Longview Házban?
- Soha említést sem tett senki ilyesmiről – mondta Redmond a témát terelve.

Borsódzott a háta. Az a szörnyű gyanúja támadt, hogy talán tudja, kivel találkozott Trudy Greiner. Bár nem szándékosan, de Nel kimentette szorult helyzetéből:

- De akkor mi van azzal az egymillió dollárral? – Kérdezte.
- Igen – vágta rá Redmond. – Ez az az egy leküzdhetetlennek tűnő akadály, mellyel még nem sikerült mit kezdenünk, Tiszteletbeli Elnök úr. Az egymillió dolláros hitelesített csekk, melyet Trudy Greiner elvileg kiváltott augusztus elsején egyből a bank nyitásakor, amikor a Gárda tagjainak testéből még szó szerint folyt a vér. Bármerre induljunk is, mindig beleütközünk ebbe.
- Tudják Önök minden kétséget kizáróan, hogy Trudy Greiner felvette azt az egymillió zöldhasút? – Érdeklődött az Öregember óvatosan. – És azt minden kétséget kizáróan tudják, hogy egyáltalán létezett az az egymillió zöldhasú?
- Nem, uram – jött Redmond megsemmisült válasza. – Ez nekem is feltűnt. Ezt teljes bizonyossággal nem tudjuk. Mindössze pár fénymásolatunk van régi Bank of America dokumentumokról és számítógépes fájlokról. Sejtésünk sincs arról, hogy amit látunk, vajon valaha is létezett-e egymillió igazi, elkölthető dollár formájában vagy sem. Vajon Trudy Greiner zsebébe vándorolt az a pénz? Ha nem, kinek a zsebébe? Erről sejtésünk sincs, és ekkora időtávlatban sehogy nem deríthetjük ki. Higgye el, ez a gondolat már engem is jó ideje kísért.
- Van ötlete, fiam? – Próbálkozott az Öregember.
- Semmi, amiről jelenleg beszélni szeretnék, uram – mondta Redmond egyre növekvő elkeseredettségében.
- Hát, akkor miért nem várja meg, hogy Trudy Greiner átsétáljon a határon október 22-én, és hallgatja meg őt magát, hogy mit mond majd? – Kíváncsiskodott az Öregember.
- Az az érzésem, uram, hogy a jelenlegi Államelnök mindenképp el akarja kerülni, hogy ez megtörténjen, legalább is anélkül, hogy lenne valami fogalmunk arról, miféle csontvázakra lelhet bárki, aki átkutatja a Ravenhill ruhásszekrényt. – Redmond indulásra készen felállt. – Tiszteletbeli Elnök úr, rendkívül nagy segítségünkre volt, többet segített, mint bárki, akivel eddig beszéltem. Egyetlen utolsó kérdésem lenne Önhöz, uram, és nagyon remélem, hogy válaszol majd, és, hogy az igazat mondja nekem.
- Mi lenne az? – Érdeklődött az Öregember, közben hátradőlt és illatos szivarfüstöt eregetett a levegőbe.
- Pontosan ki volt az, aki felvette Önnel a kapcsolatot és figyelmeztette Önt az érkezőmre, és ki tájékoztatta, hogy miről fogom Önt kérdezni? – Kérdezte Redmond kimérten. – És mikor történt ez?
- Tudja, az én koromban a szenilitás jön-megy – válaszolta az ősöreg teremtmény, szájából gyors füstkarikát fújt a levegőbe. – Van, hogy nagyon gyorsan elmegy ám az eszem. Sőt, épp most is érzem, hogy egyre ködösödik a tudatom.
- Talán épp ezért felejtette el, hogy a beszélgetésünk során egyszer sem említettem, hogy Trudy Greiner október 22-én visszatér – szólt Don.
- Meglehet. Fiam, higgye el, hogy még mindig érzek némi felelősséget ez a Köztársaság iránt, melyet segítettem létrehozni. Mondhatnék egy nevet, aztán két dolog történhet. Az egyik, hogy egy éjjel arra ébredek, hogy Charlie Randall ott áll az ágyam mellett egy párnával a kezében, a másik pedig az, hogy hatalmas botrány lesz belőle, és egy óriási gilisztás doboz tetejét is lerobbantja, hogy aztán a férgek végigmászassák az egész Északnyugatot, és összeszarják ezt az országot, amely a fajunk egyetlen esélye a túlélésre. Ezt inkább

kihagynám, de azt elmondom, amit elmondtam... annak a bizonyos személynek, akivel beszéltem. Azt mondtam neki, hogy amit most Önnek beszéltem, a színtiszta igazság lesz, és az is volt.

- Köszönöm, uram – felelte Redmond.
- Öö, Meneer Staatspräsident, nekem is volna egy kérdésem – szólalt meg hirtelen Nel. – Mégis mi baja van magának ezekkel a kacsákkal?

Az Öregember a szivarfüstön át rávigyorgott, tekintetéből pedig most egy pillanatra előviláglott az a csaknem sátáni rosszindulat, mely egy, többnyire a földi pokolban töltött évszázadon át életben tartotta őt.

- Nagy, puha fehér izék, amik csak ide-oda libegnek és nem csinálnak semmit. Ha kinyitják a szájukat, csak zaj jön ki belőle. Sosem bírtam a nagy, lusta fehér izéket, amik csak összevissza libegnek, és nem csinálnak semmit, ha meg kinyitják a szájukat, csak zaj jön ki belőle – mondta most. – Tudják, ötven éven át ilyenek voltak a vezetőink az úgynevezett Mozgalomban. Akkor nem tapostam el őket úgy, ahogy megérdemelték volna, így hát most teszem. Vagy legalább is próbálom. Manapság sem megy jobban, mint akkoriban. – Ekkor rájuk nézett. – Mindnek van egy neve. Egy olyan sápadtbőrű szarkupacnak a neve, akinek már réges rég szörnyű kínok közt kellett volna megdöglenie, ha létezne igazság. De soha nincs semmiféle igazság, csak az, amit saját magának elér az ember. Mint mondtam, mindnek van neve. Az ott a partnál, a sötét, zsíros tollakkal, az ott Matt Koehl¹¹⁹. Az a dagadt valami ott arra, amelyiknek olyan kampós a csőre, az Benny Klassen¹²⁰. Szereti zaklatni a többi gácsért, innen kapta a nevét. A kopasz fejű Tom Metzger¹²¹. Az a vékonyka ott David Duke¹²². Vigyázzanak vele, kilopja a kezükből a kenyeret, amikor nem néznek oda és eljátssza a folyami kaszinóhajókon. A sunyikéjú rohadék ott fekete folttal a csőrén Pierce. A lusta fasz, amelyik olyan ferdén úszik, az Eugene Terre Blanche, akire jó lesz, ha odafigyel, őrmester. Terre Blanche többször is leesett a lóról a parádékon, annyira részeg volt. Az a finomkodós kis nyomorék, amelyik olyan, mint valami buzi, az Martin Webster¹²³, az a kövérseggű szar meg John Tyndall¹²⁴. És a többi, az összes többi... tudom ám a nevüket. Mielőtt meghalnék, mindet ki fogom nyírni.
- Szomorúan látom, hogy Ön tényleg teljesen őrült, uram – vont le a következtetést Redmond, búsan a fejét rázva.
- Mindig az voltam, fiam, mindig az voltam. – Mondta az Öregember nevetve, hátradólt a padon és egy újabb füstkarikát bocsátott a hűvös őszi levegőbe. – Világéletemben őrült voltam. Nem az épeszűek lázadtak fel a ZOG ellen. És az is *hótbiztos*, hogy nem az épeszűek győztek!

Aznap délután mindketten Redmond irodájában ültek az Igazság Templomában. Hennie Nel a régi Ravenhill aktát lapozgatta. Az eget felhők borították és a hírhedt északnyugati eső cseppjei folytak le az ablakon.

- Morgan Elnök úr mondta el neki miért jövünk – állapította meg Nel.
- Persze, hogy Morgan volt! Mi az Istenért szórakozik? – Fakadt ki Redmond elkeseredettségében. – Minek ez a színjáték? Miért rángatott ebbe bele? Miért nem *mondja el* egyszerűen? Isten szerelmére, elvégre családtag vagyok!
- Van még más, akit kikérdezhethénk huszonkettedike előtt? – Vetette fel Nel.
- Senki nem jut eszembe. Bárki, aki segítségünkre lehetne, vagy elhagyta az országot a forradalom után, halott vagy egyszerűen csak elérhetetlen. Tudja, most azt kívánom, bár *tényleg* olyan totalitárius állam lennénk, mint amilyenek az ellenségeink mondanak minket. Egy országos azonosítási és nyomkövetési rendszer most nagy segítség lenne, de mivel megszüntettük a vezetői engedélyeket, hacsak valakire fel nem figyel a BOSS, tényleg sehogy

nem tudhatjuk, ki merre van ebben az országban, legföljebb annyit tehetünk, hogy megnézzük a telefonkönyvben. Furcsa, hogy egy úgynevezett fasiszta államban ilyen szintű egyéni szabadságot biztosítanak, mi? Próbáltam megtalálni ezt a Van Der Merwe-t, de nem sok sikerrel.

- Kit? – Kérdezte Nel érdeklődéssel.
- J. P. Van Der Merwe. A Bank of America területi igazgatója, aki hitelesítette és kiállította a millió dolláros csekket, és aki remélhetőleg emlékezne valamire arról az augusztus elsejei egymillió tranzakcióról. De a Köztársaság egyetlen telefonkönyvében sem szerepel, nincs bűnügyi aktája, és meg vagyunk lőve, ha valami más módon nem akadunk a nyomára. Lehet, hogy már meghalt, lehet, hogy lojalista, aki a forradalom után elhagyta a Köztársaságot, és az Államokban él valahol, de az is lehet, hogy ott ül lent a sétálóutcában és a galambokat eteti a Rockwell emlékmű alatt, és sosem tudjuk meg.

Nel őrmester átböngészte az aktát és megtalálta benne a banki papírok fénymásolatát, és a fénybe tartva vizsgálta őket.

- A franc se tudja, mi az, amitől John C. tart, hogy megtalálom, de téved. Még mindig ötletem sincs, hogy ki az áruló – panaszkodott Redmond keservesen.

Nel felnézett a papírokból.

- Ó, ez nem *shupa*¹²⁵, *ek se*. Tudom, ki volt az.
- He? Ezt meg mégis hogy érti? – Kérdezte Redmond idegesen.
- Pont úgy értem, ahogy mondtam. Tudom, ki az áruló, mert most már tudom, hogy soha nem is volt egymillió dolláros kifizetés. Ez az egész banki tranzakció hamisítvány, és tudom, ki hamisította.

Ezután Hennie Nel elmondta Don Redmondnak, ki volt az informátor, aki elárulta az Olympiai Gárdát, és elmagyarázta, honnan tudja.

- A fenébe, én ostoba – motyogta Redmond keserűen.
- *Dit Maak niks*, csak volt egy kis háttértudásom, ami magának nem – vont vállat Nel. – Honnan tudhatta volna? A kérdés már csak az, uram, hogy miként fogjuk *bebizonyítani*? Teljesen biztos vagyok benne, hogy ő az emberünk, de négy évtized elteltével hogy találunk szilárd bizonyítékot? Kétséges, hogy egyáltalán van-e ilyen? Úgy látom, nincs más választásunk, mint, hogy megvárjuk, míg Trudy Greiner felbukkan, hátha ő tud valami konkrétat mondani. Ha nem tud, lehet, hogy végül mégis ő viszi majd el a balhét Ravenhill miatt.
- Amit nem értek, az az indíték – sóhajtott Redmond. – Miért, az Isten szerelmére? Mégis mi oka lenne rá, hogy ilyet műveljen?
- Megkérdezhethénk őt – javasolta Nel.
- Ilyesmivel vádolni valakit nem lehet bizonyítékok nélkül, őrmester. De még azt sem tudom, merre kereshetnénk bármi ilyesmit. Hacsak... kockázatos, de a fenébe is, huszonkettedikéig úgyszincs jobb dolgunk. Menjünk.

X.

- Be kell jutnunk – szólt Don Redmond.

Ő és Nel a sötétben álltak a zuhogó északnyugati esőben, mely hangosan kopogott a veranda bádogtetején mely alatt álltak. Egy megereszkedett hintáról csurgott a víz a veranda egyik szélén, a másikon pedig egy rakás ázott tűzifa szürkéllett. Némi időbe telt, mire rátaláltak erre a helyre.

Esőkabátjaikról és kalapjuk karimájáról is csurgott a víz.

- Nincs házkutatási parancsunk – hívta fel a figyelmét Nel. – Az államhoz fűződő viszonyára való tekintettel érdemes lenne beszerezni egyet, csak, hogy figyeljünk a részletekre. Arra az esetre, ha találnánk valamit, vagy még inkább, ha nem.
- Hajlandó vagyok bevetni a 30. szakaszt, és remélem, hogy jogosnak bizonyul – szólt Redmond. – Ha egyáltalán felmerül a téma.
- Áh, a Lélegzetvételi-törvény – kacagott Nel.
- Bizony ám, őrmester – válaszolta Redmond. – Az Államellenes Bűncselekmények Törvényének áldott 30. szakasza. A törvény, mely feljogosít minket arra, hogy bármit megtehessünk, amit szükségesnek tartunk, hogy megőrizzük a forradalmat és véghezvihezzük a kötelességünket. Tudom, hogy érzékenységet kell mutatnunk és úriemberhez méltó körültekintéssel kell eljárunk annak tekintetében, hogy mikor és hol élünk vele. Nem akarjuk, hogy az állampolgárok azt érezzék, hogy egy rendőrállamban élnek, még ha ez is a helyzet. De ez egy nagy ügy és nagyok lehetnek a következményei. Én vállalom a felelősséget. Csak úgy történelmi jegyzetként megjegyzem, hogy a házkutatási parancs megszerzése sosem jelentett jogi védelmet. A ZOG uralma idején sem jelentett semmit az amerikai rendőrségnek. A házkutatási parancsoknak semmi értelme, ha egy bíró bármilyen felháborító szemetet aláír, amit a rendőrség elé tesz. Ha a bíróság korrupst és a bírói rendszer működésképtelen, minek ilyen fügefalevelekkel bajlódni, mint amilyen a házkutatási parancs? Ezt szeretem én a Köztársaságban, az álszentségnek ezt az üdítő hiányát.
- Most jobban örülnék az eső üdítő hiányának. Tudja, még a BOSS-nál is bizonyítanunk kell a gyanúnkat mielőtt cselekedhetnénk, még akkor is, ha csak a feljebbvalóink felé kell elszámolnunk. Tudom, hogy ő a mi emberünk, de még mindig nem hiszem, hogy valaha is be tudjuk majd bizonyítani. Miből gondolja, hogy találunk majd itt valamit, aminek köze lenne egy több mint ötven évvel ezelőtt elkövetett bűncselekményhez, uram? – Fagatta Nel felsóhajtva. – Mit tartana meg? *Miért* tartana meg bármit is, ami gyanúba keverheti egy ennyire szörnyű árulást illetően?
- Attól függ, miért tette – elmélkedet Redmond.
- Pontosan mit is keresünk?
- Általánosságban beszélve valamit, ami legalább utalhat az indítékára. De konkrétan? A fene se tudja, őrmester – felelte Redmond. – Csak azt remélem, hogy észre vesszük, ha a szemünk elé kerül.
- Hát, akkor legalább erről az átkozott esőről menjünk be. Ajtó vagy ablak? – Kérdezte Nel.
- Hmm, azt hiszem inkább ajtó. Ez a zár legalább száz éves. Úgy látom, még elektronika sincs benne. Sima sárgaréz hengerzár. Kíváncsi vagyok, milyen riasztórendszere lehet beszerelve? Ha egyáltalán van.
- Minek lenne riasztórendszere? – Kérdezett vissza Nel. – Ez nem Amerika. Senkinek nem kell már a betörések miatt aggódnia.

Redmond elővett egy apró, kihajtható szerszámot, mely egy kisbicskához volt hasonlatos, több furcsa alakú toldalék volt rajta. Úgy egy percig vacakolt a zárral. Kattant, majd az ajtó tágra nyílt. A két férfi belépett.

- Akkor hát kapcsoljuk fel a villanyt. Senki nem fog látni minket itt kint az erdőben – mondta Redmond.

Megnyomott egy kapcsolót, de nem történt semmi.

- Biztos generátorról megy – jegyezte meg. – Egy ilyen régi házba még valószínűleg transzformátor-átalakítót sem telepítettek a sugárzott elektromos hálózathoz.

Nel előkapott egy elemlámpát és felkapcsolta. Redmond pedig egy világító pálcát vett elő zsebéből, és ugyancsak felkapcsolta. A szobát azonnal betöltötte a lágy fény, mely olyan volt, mintha a naplemente világította volna be.

- Mindig van nálam egy ilyen, meg egy elemlámpa is – jegyezte meg Redmond. – Az elemlámpa akkor hasznos, ha azt akarja, hogy az ellenség ne lássa Önt, de Ön látni akarja őt. Mindig elemlámpát használjon, ha a legcsekélyebb esélyt is látja, hogy magára lőhetnek, és tartsa távol a testétől. De kutatáshoz a pálca a legjobb. Az egész szobát bevilágítja.

A két BOSS-ügynök ütött-kopott, antik huszadik századi műanyag bútorokat, vadász- és halászeszközök mindenféle dirib-dabarbját látta és rengeteg port.

- Nem túl házias, mi? – Szimatolt Nel.
- Nem hiszem, hogy gyakran jön ide – mondta Redmond. – Épp csak véletlenül jutott eszembe, hogy ez a hely egyáltalán létezik.

Különváltak és szobáról szobára folytatták a kutatást. Az egész helynek lehangoló, hanyag és lakatlan hangulata volt. Redmond felment a lépcsőn és áttért egy leírhatatlan kinézetű hálószobát, melyben mindössze egy darab ősrégi, rugós matrac volt egy hasonlóan régi ágykerettel. A lepedő és a takaró gyűrötték voltak, a párna ketté volt hajtva; csak Isten lehetett a tudója, mikor ágyaztak be itt utoljára. Hirtelen Nelt hallotta letről; hangja visszafojtott és furcsa volt.

- *Redmond ezredes!* Ezredes, jöjjön, ezt látnia kell!

Redmond lesétált a földszintre, majd meg sem állt a ház hátsó részéig. Az ajtó, melyben Nel állt, látszólag valami kis szobácskába vezetett, mely régen talán étkező lehetett. Redmond magasra tartotta a világító pálcáját, fénnel töltve be a belső teret, és meglátta, amit Nel pillantott meg az imént. A szoba egyik végében egy fadeszkákkal borított fal volt, a csupasz, festetlen fenyődeszkákat már besötétítette az idő vasfoga, erre a falra két sorba fotók voltak felszögezve, mind kisebb poszter méretű. Nem volt sok belőlük, talán egy tucat, mivel a nő, akit ábrázoltak, tett róla, hogy minél kevesebb fotó készüljön róla. Két fénykép közülük ősrégi bűnügyi nyilvántartási arckép volt. Egy ifjú és gyönyörű, hosszú szőke hajú nőt ábrázoltak. A fal alatt egy kis szekrényke-féleség állt, fehér szövettel borítva, rajta több sorban álltak a kiégett mécsesek kis üvegcséikben. A primitív oltár előtt egyetlen szék állt, melyen ennek a furcsa és egészségtelen vallásnak egyetlen híve ült időnként elmélkedve és imádkozva.

- Hozza Ön is a lámpáját – mondta Redmond a szobácskába belépve.

A foszforeszkáló pálca és az elemlámpa lágy és mégis mindenén áthatoló fényében ez a hanyagul összerakott montázs talán ócskának és szájalmasnak tűnhetett volna, de mégsem tűnt annak. Mindkét férfi ereiben megfagyott a vér. Ösztönösen megéreztek, hogy egy erős, mérgező és szörnyűséges dolgot látnak, egy olyan szerelem külső megnyilvánulását, mely átlépte az idő és az ész határait. Ez a szerelem önálló életre ébredt és önmagából táplálkozott, időről időre kitépve önmaga belsejét, hogy aztán nyughelyének rothadásából természetellenesen újra és újra életre keljen. Nem volt itt vértől vöröslő oltár, melyen az áldozatot bemutatták. Az már réges rég megtörtént néhány mérföldre innen.

- Ez egy szentély – motyogta Nel. – Az ő szentélye... várjunk csak egy percet... *ez nem Melanie Young!*
- Nem – mondta Redmond. – Egyetértek, az ember azt hinné, hogy az efféle rajongás tárgya csakis Melanie Young lehet. Elvégre az egész nemzetünk rajong érte, kezdve az összes tizenéves fiúval, akik elérik a tizenkét éves kort. De ez nem Melanie. Ez Trudy Greiner. Valószínűleg ez az összes kép, ami egész életében készült róla. Valahogy hozzáférhetett a BOSS-aktákhoz és lefénymásolta. Biztosan megtalálta a módját. A szentségit, ez úgy néz ki, mint a gimnáziumi osztályfotója! Ez Trudy, amikor olyan fiatal és olyan gyönyörű volt, mint Melanie, ezt meg kell hagyni. Hála Istennek! Hála Istennek! *Hála Istennek!* – Nyögte

Redmond a nyikorgó és poros falnak dőlve, amint hirtelen szűnni érezte az elméjére és a szívére nehezedő szörnyű nyomást.

- He? – Kérdezte Nel. – Ezt hogy érti, ezredes?
- A Gárda elárulása! Ez az egész borzasztó eset, az a sok ember, akit elvesztettünk! Hála Istennek, *nem a vallás miatt volt!* Nem a politika miatt volt! Még csak nem is a pénzért történt! – Nevetett Redmond, megkönnyebbülten remegve. – Örület volt az oka! Csak a jó öreg, bolondos dallamok-féle, jönnek-hogy-elhurcoljanak-engem-ha-ha Mozgalmi GUBU! Az a fajta örület, amely az Öregember korában azt a maradék kis közösségünket fémjelezte. Régi jó Mozgalmi GUBU, Istenemre, de szeretem! Most megyek és megkeresem a generátort, beindítom, hogy rendesen bevilágíthassuk az egész házat. Aztán kéménytől az alapig tüzetesen felforgatjuk ezt a helyet, úgy rendesen. Hátha mást is hátrahagyott.

- Tudják, azóta szerettem volna ilyen csinálni, amióta először láttam Agatha Christie¹²⁶ filmet – mondta nekik Redmond széles vigyorral az arcán.

Az elnöki rezidencia, a Longview Ház könyvtárában állt, hanyagul a falnak támaszkodva, kalapja ferdén pihent a fején. Előtte a székeken és a kanapékon tíz ember ült. Ezek Arthur McBride, volt FATPO-dezertőr, az Olympiai Gárda mind a nyolc túlélő Önkéntese és az Államelnök, John Corbett Morgan voltak, utóbbi oly módon ráncolta Don felé a homlokát, hogy látszott rajta, sötét viharfelhők gyülekeznek elméjében, s ez nem volt éppen jó előjel.

- A nyomozó álma. Ez volt a vágyam, egy ilyen Hercule Poirot-szerep, amikor a könyvtárszobába gyűjthetem az összes gyanúsítottat, és briliáns levezetéssel felfedhetem a gyilkos kilétét.
- Ajánlom is, hogy *rohadtul* briliáns legyen – morogta Morgan idegesen. – Jézus Istenem, Don, tudod, hogy nem mentem volna bele ilyen színjátékba olyasvalakinek, akitől nem lettek ilyen remek unokáim!
- Redmond ezredes, rendkívül zavar engem ez a kifejezés, hogy „gyanúsított” – fújtatott Dr. Joseph Cord. – Az itt jelenlévők közül én vagyok a legkimagaslóbb személyiség, és ahhoz vagyok hozzászokva, hogy csak azért kapok meghívást a Longview Házba, hogy a munkámról beszéljünk és dícsérő szóval illessük azt. Meddig fog ez tartani? Az egész bolygóközi világűr az én munkaterületem, és fontosabb dolgaim is akadnak, mint, hogy itt üljek és ilyen gyerekes játékokkal vacakoljak.
- Meddig fog tartani? Milyen hosszú egy darab zsinór? – Kérdezett vissza Redmond. – Ne aggódjanak emberek, már leszóltam a konyhába, hogy hozzanak kávé, italokat és egy adag gyógyteát Önnek, Mrs. McCanless.
- És mégis mi oknál fogva vették elő ismételten ezt az egész mocskos Ravenhill-ügyet? – Panaszkodott Cord. – Mindig is abban a tudatban voltam, hogy nincs semmilyen kétség az Olympiai Gárda árulójának személyét illetően. Gertrude Greiner volt az.
- Nem, Dr. Cord – felelte Redmond határozottan. – Nem Trudy Greiner volt az.
- Akkor hát közülünk volt valaki – szólt most komoran Bill Vitale, az SS generálisa, aki frissen a frontról érkezve terepszínű álcaruhába öltözve ült egy bőr karosszékben. – Egyet kell értsek Dr. Corddal, Don. Jelen körülmények között ez a Bolondos Kalapos¹²⁷ teadélutánja kissé fárasztó. Ha van valami mondanivalód, bökd ki!
- Ezredes, bizonyára jó okkal hívtott minket ide – tette hozzá Brittany McCanless aggodalmasan. – Talán sikerült valami újat kiderítenie arról, hogy mi történt Ravenhillnél. Mi az?
- Nem annyira azt derítettük ki, mi történt Ravenhillnél, harcostárs, hanem azt, hogy mi nem történt – válaszolta Don. – A nyomozásunk egy bizonyos szakaszában egyértelművé vált, hogy Trudy Greiner nem követhette el azt a bűncselekményt, mellyel vádolják.
- Ezt meg honnan tudja? – Kérdezte Palmieri.

- Honnan tudod ezt, amikor a saját hadbírószági nyomozásom során sem tudtam bizonyítani, mindössze pár évvel az események után?
- Óh, hogy azt Ön vezette volna, uram? Ó, ja, persze, már emlékszem. Olvastam az aktákban. – Don most a többiek felé fordult. – Volt szerencsénk felfedezni egy lényeges dolgot, melyet érthető, hogy Önnek akkoriban nem sikerült, Elnök úr. Sajnos Önnek nem volt transvaali származású társa. Kezdeném ott, hogy az indíték kérdése szemet szúrt nekem. Nem igazán állt össze a kép, hogy *miért* árulta volna el Trudy Greiner a harcostársait, közöttük azt a férfit, akit mindenki beszámolója szerint szeretett. Önök, akik még élnek és személyesen is ismerték őt, mind egyetértettek abban, hogy a pénzért történő árulás, bármennyi pénzről is van szó, egyáltalán nem illik Trudy Greiner személyiségéhez.
- Így van. Ezt sose vettem be – mondta Leach a fejét rázva.

Redmond folytatta:

- Gertrude Greinernek nem volt más elképzelhető indítéka, mint a féltékenység, mindenki, aki ott volt, egyetérteni látszik abban, hogy ez is valószínűtlennek tűnik. Soha nem mutatta a féltékenység semmilyen nyomát, és úgy tűnt, elfogadta a volt szeretője, Murdock Parancsnok és Melanie Young közötti viszonyt. Ahogy egy bizonyos személy mondta nekem még a nyomozás kezdetén, ő jó katona volt. Valamint Trudy-nak lehetősége sem volt elkövetni a bűntettet. A mobiltelefonja nem üzemelt, mivel egy olyan kommunikációs műhold működtette, amely lezuhant, épp egy megbeszélés kellős közepén volt egy rejtkehelyen, amikor a FATPO parancsnoka megkapta a hívást, és a lényeg, hogy amennyire ki tudtuk deríteni, ő nem lehetett az elkövető. Ez számomra azt jelentette, hogy legalább egy másik személy is benne lehetett a dologban.
- Az a személy lehet, hogy halott, de az is lehet, hogy már rég elmenekült az Államokba vagy Aztlanba – emlékeztette Redmondot Palmieri közlekedésügyi miniszter.
- Ez igaz, de mégis jelentősnek tűnt nekem, hogy ez a nő vagy férfi létezett. A Pokol nem tud olyan kegyetlen lenni, mint egy sértett asszony, de a féltékenységből gyilkosságot tervező nők általában nem vonnak be harmadik felet a dologba. Az ilyesmi túl személyes dolog. És nem szoktak még ötven olyan embert magukkal rántani a dologba, akiknek semmihez semmi köze. A legfontosabb, most már tudjuk, hogy bárki is intézte a hívást, olyan információkat adott át az ellenségnek, melyekről Trudy Greiner semmiképp nem tudhatott, név szerint az NVA konvoját alkotó járművek számáról, típusáról és színéről. De volt egy gond. Az egyetlen leküzdhetetlennek tűnő akadály, amibe minden úton-útfélen belefutottunk, az egyetlen tény, mely örök időkre igazolni látszott Trudy bűnösségét, mégpedig az egymillió dolláros kifizetés, melyet állítólag még a rajtaütés reggelén fel is vett – mondta Don. – A forradalom utáni időszak hevében, amikor épp csak magunk mögött hagytunk egy olyan korszakot, melyben az árulás oly gyakori volt az NVA soraiban, hogy sok harcostársunkat egy üveg viszki árért eladták az amerikaiaknak, ez az indíték valóban meggyőzőnek tűnhetett. Már a legelején szemet ütött nekem, hogy nem volt komoly bizonyítékunk arról, hogy Trudy valóban megkapta volna azt a pénzt. A számítógépes nyomtatványok fénymásolatai nálam nagyon hátul kullognak a bizonyítékok hitelességi sorában. Sőt, mi több, arról sem volt bizonyítékunk, hogy *bárki* is megkapta volna azt a pénzt. Nincs eredeti dokumentáció. Nincs fényképes bizonyíték, sem valós ujjlenyomat azonosító, amely akkoriban használatban volt. Mindössze egy feljegyzés egy papírdarabon, hogy ezt és ezt a személyazonosítót felmutatták, szóval ez nekem furcsa volt. Még egy aláírás sem volt azon az iraton, amink volt. Jaj, *ne már!* Egy nő besétál egy bankba, kap egy egymillió dolláros csekket, és még egy aláírás sincsen? Viszont egy aláírás hamisítása kissé meghaladta az árulónk technikai képességeit. Számítógépes anyagokat tudott hamisítani, de kézírást nem, legalább is nem annyira jól, hogy átverhessen egy profi grafológust, ha az egyszer megvizsgálja. Tisztában volt képességei korlátaival, így elkerülte ezt a csapdát. Először emiatt tűnt úgy nekem, hogy valami nincs rendjén. Nincs egyetlen aláírás egy egymillió dolláros kifizetésről szóló dokumentumon? Még

fénymásolat formájában sem? Aztán beszéltem Charlie Randallal, aki a WPB kötelékében részt vett a Trudy elleni hajtóvadászatban, ő elmondta, hogy az egyetlen alkalommal, amikor elég közel kerültek a célszemélyhez, hogy megfigyeléseket tehessenek, látták, hogy a szegény nő a szó szoros értelmében egy szegény nő volt, egyáltalán nem egy milliomoshoz illő életet élt. Egyre inkább úgy éreztem, hogy sosem volt egymillió dolláros kifizetés, legalább is Trudy Greinernek biztosan nem. De ennyi idő elteltével sehogy sem lehetett ezt bizonyítani. Aztán kiderült, hogy a Bank of America alelnöke, aki elvileg aláírta az egymillió dolláros csekket, nem is létezett.

- Honnan tudja ezt, ezredes? – Kérdezte Lars Frierson kíváncsian.
- Először nem tudtam, és nem hiszem, hogy valaha is rájöttem volna, de szerencsére a nyomozótársam kicsit jobban képben volt, mint én – vallotta be Redmond. – Észrevett valamit, amit én soha nem vettem volna észre.
- De csak azért, mert éppenséggel afrikander vagyok, uram – szólta Nel. – Ez egy kulturális dolog. Feltűnt, hogy a bank állítólagos alelnöke, aki elvileg aláírta az egymillió dolláros csekk kifizetési igazolását, egy bizonyos J. P. Van der Merwe volt.
- Hát aztán? – Kérdezte Morgan Elnök türelmetlenül.
- Ön nem Dél-Afrikában nőtt fel, *Meneer Staatspresident*. Én igen, abban, ami megmaradt Dél-Afrikából az 1992. március 17-i horrort követően. Itt, ebben az országban Wyoming vicceket mesélünk. Írországból Kerry vicceket mondanak. Dél-Afrikában Van der Merwe vicceket mesélünk egymásnak. **Nem** létezik Jaapie Van der Merwe. Ő egy kitalált személy, egy nemzeti viccnév, mint Joe Six-Pack vagy a Jukes és a Kallikaks, mint Tommy Atkins, a tipikus brit katona, mint G. I. Joe vagy Jimmy Higgins, mint Tyl Eulenspiegel a németeknél vagy mint Cowboy Bob a saját Wyoming vicceinkben. Jaapie Van der Merwe egy afféle afrikander átlagember. Számtalan életet él, sok különös kalandba keveredik a mi kultúránkban, *Meneer*, de az, hogy egymillió dolláros csekket írjon alá olyan gazembereknek, akik elárulják a fehér fajt, az nem tartozik közéjük. Képzeld el, ha maga megnézte volna annak a csekknek a számítógépes másolatát, és azt látja rajta, hogy az alelnök, aki hitelesítette, Joe Doaks vagy Beavis N. Butthead? Nekem ilyennek tűnt.

A könyvtárszoba kétszárnyú ajtaja kitárult, és az öreg Nash csoszogott be rajta, egy kiskocsit tolt, rajta teával, egy nagy kávéskannával, bögrékkel, poharakal, likőrös- és söröspoharakkal.

- A te bulid, szóval oldd meg magadnak a töltögetést! – Förmedt rá Donra.
- A többiek nem figyeltek rá, mert lenyűgözte őket a történet, melyet Don mesélt nekik.
- Szóval azt mondja, hogy az Olympiai Gárdát egy dél-afrikai árulta el? – Kérdezte most Leach admirális csodálkozva.
 - Vagy valaki, aki tudta, ki Jaapie Van der Merwe – felelte Nel, közben elkezdett az ajtó felé araszolni. – Tudják, Afrika fehér törzsének is neveznek minket, és bizonyos értelemben azok is vagyunk. De réges rég, még azelőtt, hogy mi elpusztítottuk magunkat, volt Dél-Afrikában egy másik fehér törzs is. Kevesebben voltak, de nem voltak ám rossz emberek, tényleg. Mármost a többségük.

Nel előhúzta pisztolyát a tokjából.

- Valaha rodéziaiaknak hívták őket – mondta most Don, ő is ott állt pisztollyal a kezében. – Ironikus, ugye, Nash? Az a szarság, amit azokra a hamis banki papírokra írtál, az lehetett egész nyomorult, szörnyű és humortalan életed egyetlen vicce, és most, csaknem negyven év múltán visszaüt.
- Te mocskos *kak*¹²⁸ rohadék! – Üvöltött rá Nel dühében, miközben Nash őt bámulta. – Hogy egy ilyen bűnt kövessen el... egy fehér afrikai! Hogy kérhetnénk most tőlük, hogy visszaadják nekünk a *huislandot*? Szégyenbe hoztál minket örök időkre! Te kutya!

Egy detektívtörténetben úgy illik, hogy a gyilkos ilyenkor megtörik, érzelmes vallomást tesz a többieknek, hogy aztán elhucolják a „színpadon túlra” letölteni a reá váró kemény, de látatlan jövőbeni büntetését. Távozása előtt még felfedne néhány részletet, kiegészítendő a briliáns nyomozó

levezetését. De ez nem egy rejtély volt. Ez egy horrortörténet volt, és az Északnyugati Amerikai Köztársaságban nem volt szokás, hogy a büntetés sokáig várásson magára. Corey Nash már nagyon öreg volt, és senki még csak álmodni sem merete volna, hogy képes olyan gyorsan mozogni, mint ahogy most tette. Egy sörösüveget vágott Don fejébe, a kocsi úgy nekilökte Nelnek, hogy az elesett, majd ő maga megfordult, és szinte feltépte az ajtó két szárnyát. A padlón fekvő káromkodó Nel őrmester kinyújtott karját is sikerült kikerülnie, majd a folyosón elkezdett a Longview Ház hátsó kapuja felé szaladni, mintha csak egy ifjú, huszonéves sportoló lenne. Egyedül Isten tudhatta, hogy Nash merre szalad. Merre is szaladhatott volna? De szaladt. John Corbett Morgan csaknem ugyanolyan gyorsan az ajtóhoz ugrott, kinézett, majd ahogy a tüdején kifért, elüvöltötte magát. Morgan nem az SS őröket hívta. A kutyát hívta:

- *Bruno! Menekülő! ŐL!*

Egy tarka, szőrös forma látszott átrepülni az ajtó előtt, öt láb magasan a levegőben. A harci kutya valahol a hátsó kertben ért Nash nyomába, ahol a szobában lévőek már nem láthatták. Egyetlen lövés dördült el Nash fegyveréből, de a genetikailag módosított kutyákat arra alkották, hogy egy-két lövést elviseljenek. Úgy tizenöt másodpercen át szörnyű üvöltésektől zengtek a régi kastély folyosói, egy olyan ember kiáltásai, akit éppen darabokra tépnek. Aztán a lehangelő csend következett. Több SS őr is feltűnt az ajtónál, fegyverrel a kezükben.

- Elnök úr, mi a *franc*? – Kiáltotta az őrök vezetője döbbenetében. – Ez az öreg Nash úr volt, akit most...
- Az egy áruló volt – felelte Morgan.

Hangja jég volt, arca kő.

- Később, kapitány. Ne aggódjon, fiam, bár öreg vagyok, de azért még nem vesztettem el az eszemet. Jó okom volt rá. Később beavatom magát és a fiúkat is. Most pedig vigyék a kutyát állatorvoshoz, és bármit, ami maradt abból a... tűntessék el innen.
- Igen, uram – bólintott a kapitány értetlenül.

Morgan becsukta az ajtót. Redmond és a szobában egybegyűltek felé fordult most.

- Corey Nash árulta el az Olimpiai Gárdát? – Szólt Leach teljesen elképedve. – De hogyan? Emlékszem, hogy néha láttam őt a tábor környékén, de nem emlékszem, hogy azon az éjjelen a környéken lett volna.
- Van még néhány fehér folt a dolog mikéntjét illetően – mondta Redmond. – Sajnos most már valószínűleg sosem tudjuk betölteni ezeket, hacsak Trudy Greiner nem segít benne. Leginkább azzal kapcsolatban várom a beszámolóját, hogy mi történt vele abban a négy órában onnantól, hogy hajnalban elhagyta a rejtékhelyet és, hogy hétkor nem jelent meg Poulsbóban. Már ha lesz lehetőségem meghallgatni. Ebben ugyanis nem vagyok biztos. Nem is olyan rég valaki azt javasolta nekem, hogy amikor átlépi a határt, Trudy-t el kéne vinni egy olyan szobába, ahonnan sosem jön ki élve. Ez fog történni, uram? – Vonta kérdőre Don az Elnököt keserűen. – Trudy egy olyan szobába kerül majd, ahol egy Nash-sel találkozik? Vagy valami ifjabb O. C. Oglevy-vel? Vagy egy harci kutyával? Mert ha mindezek után mégis műtrágyaként végzi majd egy hidropónikus farmon, akkor hivatkozunk a Hivatalos Titkok Törvényére, és mind hazamehetünk, rendben?
- Nem – mondta Morgan semleges hangon. – Ilyesmi nem fog történni. Bennem is felmerült, de nem. Nem fog megtörténni. A szavamat adom.
- Köszönöm, uram. Örömmel hallom. Visszatérve az Ön kérdésére, Leach admirális, hogy Nash mit tett és hogyan, nagy általánosságban sikerült már kiderítenünk. Nash Murdock és az Elnök saját gárdája között a hírvivő és közvetítő szerepét töltötte be. Olyan információkat és utasításokat szállított a Hadügyi Tanácstól, olyan dolgokat, melyeket sem távközléssel, sem írásban nem lehetett elküldeni. Murdock ebből eredően mindent, amit Nash mondott neki, mint fentről jövő utasítást fogadott el, ez volt az ő Achilles sarka, melyet Nash az ő és mások elpusztítására használt fel. Ily módon Nash felvette a kapcsolatot Trudy Greinerrel, és valahogy meggyőzte őt, hogy szóljon majd Murdocknak, hogy aznap reggel John Morgannel és

a Port Townsend Gárdával egyesítik erőiket valahol a Rajtaütés völgyében egy közös küldetés végrehajtásához. Saját magát is bevonta ennek a nemlétező küldetésnek a megtervezésébe olyan szinten, hogy meg tudta adni Colemannek és a FATPO-nak az összes részletet, beleértve a konvojt alkotó járművek típusát és színét. Ilyen egyesített támadást korábban végrehajtottak már az amerikai *John F. Kennedy* repülőgéphordozó ellen, szóval a történet hihetőnek tűnhetett. Ez azt jelentette volna, hogy hatalmas bulit rendeztünk volna Port Orchardben nagyjából 150 emberrel, és jól, tisztességesen helyre tehetjük volna az egészet, mint Quantrill tette a kansasi Lawrence-szel 1863-ban¹²⁹. Porig rombolni mindent, amin az a piros, fehér és kék szabadkőműves felmosórony lobog. Murdockot bizonyára annyira felvillanyozták a kilátások, hogy alig várta, hogy egy hatalmas csapást mérjen a ZOG-ra, így nem tekintette át elég részletesen a tervet ahhoz, hogy észrevehesse benne a fucsaságokat.

- Sosem volt ilyen terv – mondta Morgan. – Mindig próbáltuk elkerülni az efféle nagy közös bevetéseket. Egyszerűen túl sok volt a vesztenivalónk, ha rosszul sülnek el a dolgok. Persze voltak ritka kivételek, mint a Kennedy elleni támadás, de ezeket a kivételeket a legmagasabb szinten tervezték meg mérnöki pontossággal.
- Tudom, uram, de mint láthatjuk, Nash sikeresen beadta nekik az ötletet Trudy jószándékú segítségével. Murdock bízott Trudy Greinerben, és Nash biztos, hogy meggyőzte Trudy-t. Ezután... hát, még mindig nem tudjuk, hogy mi is történt abban a négy órában. Nash valahogy eltéríthette Trudy-t a poulso-i találkozójától, vélhetően akkor, amikor találkozott vele, hogy átadja neki a teherautót, amit rögtönzött rohamkocsinak használtunk volna.

Ed McCanless döbbsen a fejét rázva kérdezte:

- De hát az isten szerelmére, ezredes, **miért?** Miért tette? És miért vádolta meg vele Trudy-t?
- És ennyi év alatt mi mást tett még az állam ellen? – Merengett komoran Morgan. – Mindvégig egy kémet tartottam az otthonomban?
- Kétlem, hogy bármi mást elkövetett volna, uram – mondta Redmond. – A személyes ismeretségből ítélve gondolom így, de a véleményemet az is erősíti, hogy BOSS-ügynökként soha nem láttam semmit, ami bármilyen komoly biztonsági résre utalt volna az Ön közvetlen környezetében, Elnök úr. Arra tippel, hogy amikor már mikroszkóppal is átvizsgáltuk Corey Nash minden egyes napját, amit csak vissza tudtunk követni, kiderül, hogy egy abszolút lojális és elszánt fehér forradalmár és párttag volt mind Ravenhill előtt, mind utána. Azt hiszem, hogy az Olimpiai Gárda elárulása volt az egyetlen olyan tette, mely során árulást követett el. Tudom, ez olyan, mint azt mondani, hogy „Mindent félretéve, amúgy hogy tetszett az előadás, Mrs. Lincoln?”¹³⁰ De meggyőződésem, hogy ez a Ravenhill-ügy egyszerű dolog volt Nash-nél. Hogy miért tette? A válasz egyszerű és borzasztó. Szerette őt. Az ifjú Trudy Greiner volt az egyetlen nő és valószínűleg az egyetlen emberi lény, akit Corey Nash valaha is szeretett a szó normál értelmében, vagy legalább is annyira normálisan, amennyire egy ilyen szörnyű múlttal megátkozott ember bárkit is szeretni képes.
- Elnézést, ezredes, de lemaradtam – vallotta be Frierson. – Hogy az istenbe vezet Nash Trudy iránti imádata ötvenkét Önkéntes halálához és ahhoz, hogy megpróbálja őt bemártani?
- És itt lépünk a szintiszta örület földjére – mondta Redmond a fejét rázva. – Nel és én a 30-as szakasz szerinti házkutatást végeztünk Nash vadász- és horgász kunyhójában a Hood Canal mellett, ironikusan nem messze Hoodsporttól, az Olimpiai Gárda utolsó találkozóhelyétől. Bizonyítékot találtunk arra, hogy Trudy Greiner egész életén át kísértette Nash-t, volt ott egy nagyon furcsa szentély az ő tiszteletére, meg néhány rettentően zavaros írás egy amolyan naplófélfében.
- Hát, az egyszer biztos, hogy teljesen örült volt – mondta Nel, ugyancsak a fejét rázva. – Megpróbáltam elolvasni azt a naplót, vagy mi a fenét. Úgy tűnik, azt hitte, hogy Trudy Greiner valamiféle természetfeletti lény, néha angyal, időnként a sátán, van, amikor földönkívüli lény vagy hírhozó... az embernek nem volt ki mind a négy kereke, *ek se*. Redmond ezredes mondta nekem, hogy régen ezt úgy hívták, hogy GUBU.

- A szerelem a legjobb esetben is egyfajta őrület – mondta Redmond komor hangon. – Mikor keserűvé lesz egy már amúgy is beteg elmében, az eredmény valóban bizarr, hihetetlenül pusztító lehet. GUBU. Úgy vélem, a családja korai lemeszárlása Zimb-borzasztóban¹³¹ teljesen kisiklatta az elméjét. Figyeljenek, bárki, aki még a forradalom napjaiban találkozott az öreg Corey-val, nagyon hamar látta nála, hogy rossz cédula van az emeleten. Maguk közül, akik emlékeztek rá, többen is ugyanezt mondták. De azt hittük, ez pusztán különtség. A Mozgalmunk régen abba a hibába esett, hogy eltúrta a furcsa és különc viselkedést, mely már az elmebaj határát súrolta, mindaddig, amíg úgy éreztük, hogy hasznunkra válhat az illető. Néhány ilyen vadhajtás a mai napig fennmaradt, remek példa erre Corey Nash. – Redmond ügyelt rá, nehogy tekintete Joseph Cord doktorra tévedjen. – Nem ez az egyetlen alkalom, amikor ez a szerfelett veszélyes gyakorlat megbosszulta magát. Az Öregember korában ez gyakran előfordult. Eltúrtuk Corey Nash-t, mert százféle módon a javunkra vált. Időnként magában beszélt, ez igaz, ugyanakkor nem őrjöngött, nem szurkált meg idegeneket egy ollóval és nem hitte magáról, hogy ő Napoleon, és érthető volt, még ha kötekedő is. Megtalálta magának ezt a kis helyet a Morgan háztartásban amolyan különc komornyikként, így a való életben többé-kevésbé életképesnek tűnt. Soha senki nem kötötte őt az Olimpiai Gárda katasztrófájához.
- Talán ő sem akarta, hogy idáig fajuljanak a dolgok – vetette fel Brittany McCanless. – Talán az egész Ravenhill-dolog egy rosszul végződött baleset volt? Vagy Isten bocsáss, lehet, hogy szándékosan művelte ezt Trudy-val, miután képtelen volt elfogadni, hogy a szíve még mindig Tom Murdocké annak ellenére is, hogy Murdock Melanie-t választotta helyette?
- Én még mindig nem értem, ezredes – mondta Arthur McBride a fejét rázva. – Azért hívta fel Woodrow Coleman-t azon az éjjelen és azért ölt meg ötvenkettőt a sajátjai közül, hogy valamiképp felhívja magára ennek a lánynak a figyelmét? Hogy lenyűgözze őt? Mivel akarta lenyűgözni, hogy egy rohadt szarházi? Ez nekem nagyon magas.
- Hogy gondolhatta, hogy az egész Gárda elárulása mutatja majd meg Trudy-nak az iránta érzett szerelmét? – Faggatta most Drago döbbsen és lesújtva. – Mondtam is, amikor előzőleg beszélt velem, hogy biztosan őrült volt!
- Mint aki letépte láncát – egészítette ki Redmond. – A könyvében lévő összefüggéstelen ömlengéseiből nem tudtam kideríteni a pontos részleteket, de úgy tűnik, a könyv néhány évet ölel fel. Két lehetőség van – folytatta Redmond elgondolkodva, közben az állát dörzsölgette. – Bármennyit is gondolkodtam a firkálmányain, Istenemre mondom, képtelen voltam kideríteni, melyik a helytálló. Az első lehetőség, hogy egy összetett bosszúként tervezte meg ezt az egészet, amiért visszautasította őt, és az első pillanattól kezdve úgy csinálta, hogy őt keverje gyanúba a saját bűnéért és árulásáért. A második eshetőség szerint nem akarta, hogy így alakuljon, hogy Trudy-t vádolják a saját árulásáért, de valahol az egész folyamat során elcseszett valamit. A saját félőrült elméjében felépített egy bizarr eseménysorozatot, mely során Murdock kikerült volna a képből a FATPO közreműködésével, ő pedig a visszavonulás során elkaphatta volna Trudy-t, vélhetően azt követően, hogy valamiféle „szőke herceg fehér lovon” hőstettel megmenti őt. Murdockot csak úgy intézhette el, ha az egész Gárda megy a levesbe. Az a tény, hogy több mint ötven Önkéntes is meghalt volna a riválisával együtt, egyértelmű, hogy semmit nem jelentett neki. A saját személyes rögeszméjének világában élt, és semmi más nem számított.
- A francba! – Fakadt ki Palmieri ökölbe szorított kézzel.
- Trudy szorult helyzetbe került volna, de olyanba, amiből ő úgy tervezte, hogy kihúzza majd, ezáltal elnyerve örök háláját – folytatta Redmond. – Bár még mindig nem tudjuk, hogy Trudy miért nem jelent meg a mentőállomáson, de képzeljék csak el, milyen lehetett neki azon a szörnyű reggelen! Emlékezzenek, a telefonja nem működött, és semmiképp nem tudott utánajárni mindannak, amit Nash mondott neki. Annyit tudhatott csak Trudy, hogy az egész Gárda odaveszett, és bárki informátor lehetett, aki túlélte. Hová fordulhatott volna? Nash

azért készítette elő ezt az egészet, hogy Trudy-nak hozzá *kelljen* fordulnia a túlélés reményében. Az ilyen zűrzavaros és erőszakos időszakokban, mint a forradalmak, sok ilyen lehetőség kínálkozik. Ez a férfi mindent feltett erre az egy nagy esélyre, hogy ő válhasson Trudy Greiner szőke hercegévé, megmentse őt az árulás vádjától, forradalmi hősnővé magasztalva őt, majd learathassa a jutalmát, vagy legalább is ő így gondolta. De valami félresikerült... ejha. Bár tudhatnám, mi volt az! Bárcsak tudnám, mit mondott vagy tett azokban a sötét reggeli órákban annyi évvel ezelőtt. Bizonyára felér egy horrortörténettel, de már csak Trudy tudja betömni a réseket. Valamiképp megőzte, hogy őt fogják okolni mindazért, ami történni fog, és az egyetlen esélye, ha E és E-zik. Talán megkérte Trudy-t, hogy tartson vele... Krisztusom, ki tudja? De bármi volt is az oka, Trudy elmenekült. Talán csak a saját E és E útvonálán menekült el, és azt tervezte, hogy később jelentkezik, de aztán rájött, hogy őt gyanúsítják a ravenhilli rajtaütésért, és el kell húznia a fenébe, hogy mentse az életét. Mint mondtam, vannak még kérdések, és némelyikre talán sosem kapunk választ, most, hogy Nash lett Bruno rágójátéka. De valamikor később Nash hatalmas munka árán meghamisította a millió dolláros dokumentumokat, amivel befektetette Trudy-t a saját bűnével kapcsolatban. Bármit akart is eredetileg, az a disznó végül is szándékosan tett róla, hogy Trudy vigye el helyette a balhét. Ironikus fordulat, ha amúgy azt akarta, hogy ő lehessen a megmentője és hőse.

- Nem, én ezt nem így látom – vitatkozott McBride. – Az a rohadék nagyon jól tudta, mit művel. Mondtam Önnek, hogy Coleman-nek egy kézzel rajzolt térképe volt arról, hogy hol lehet a legjobban felállítani a rajtaütést. Valaki szó szerint felmérte a terepet az esemény előtt, és nem az a majom volt az. Aki képes arra, hogy szándékosan segítse a saját harcostársai legyilkolását, azt nem hajthatja a... szerelem, még annak bármilyen beteges változata sem. A feleségemnek és nekem is eléggé turbulens volt a kapcsolatunk, de soha egyikünknek sem kellett aggódnia az a nagy rakás töltött fegyver miatt, ami a házban volt. Néha előfordul, hogy bántja azt, akit szeret, Isten bocsásson meg érte, de sohasem pusztítja el. A pusztítás nem szeretet, hanem gyűlölet.
- Egyetértek. Meg aztán itt van ez az egész hamis banki tranzakció – tette hozzá Nel. – Talán Nash ezt később tette, miután visszautasította őt, és így tett róla, hogy Trudy vigye el helyette a balhét, és túlzottan féljen, hogy visszatérjen és meggyanúsítsa őt. De nem hiszem, hogy így történt. Túlzottan egybevág azzal a hideg és módszeres tervezéssel, amit a rajtaütés megtervezésekor mutatott. Valamikor létrehozta ezeket a számítógépes nyomtatványokat, augusztus 1-re dátumozta őket, aztán valahogy elérte, hogy az első vizsgálóbíróság „felfedezze” őket. Szánt szándékkal meggyanúsította, elítéltette őt, megpróbálta megöletni, de ami ennél is rosszabb, elérte, hogy egész életén át mocskolják és démonizálják őt, mint árulót. Ez nem szerelem, ezredes. Ez gyűlölet. Egy másik személlyel szembeni sötét, mindent felemészítő gyűlölet, mely az észérvek, az igazság és a jog minden határát átlépi. Az igazi örült gyűlölet.
- De hát csak tudhatta Trudy, hogy Nash árulta el őt és Murdockot is – vetette közbe Palmieri. – Miért nem kereste fel a Pártot, hogy bizonyítsa az igazát?
- Hát, meg kell várjuk, hogy visszatérjen, és megkérdezzük erről, de nem hiszem, hogy akkoriban tudta, hogy Nash volt az – mondta Redmond. – Sőt, az is lehet, hogy még most sem tudja. Biztosan Nash volt az, akivel találkozott, ő tartotta vissza a feladatától, és miután bekerült a hírekbe, hogy a Gárda elpusztult, azt mondta neki, hogy őt gyanúsítják, és jobban teszi, ha lapít. Talán még most sem tudja, hogy mit művelt. A levelében egyszer sem említette, hogy új bizonyítékokat tudna felmutatni, csak azt, hogy belefáradt és visszatér, hogy szembenézzen a dolgokkal. Talán a mai napig azt hiheti, hogy Corey Nash valóban az ő szőke hercege volt, aki megmentette őt. Istenem, milyen szörnyű gondolat!
- De ha nincsenek új bizonyítékai, nem tudja igazolni az ártatlanságát, akkor miért jön vissza? – Kérdezte Leach csodálkozva.

- Mert ez a Hazája – válaszolta Redmond. – Mert a vére feljogosítja arra, hogy itt éljen és itt is haljon meg.

Morgan a fejét rázva szólalt meg:

- Don... Jézusom, Don, csak nem azt akarod mondani, hogy negyven év eltelt, és most derül ki, hogy...?
- Igen, uram – mondta Don kifejezéstelen arccal. – A komornyik tette.

Miután a döbbs társaság távozott, Don ráförmedt Morgan-re:

- Az Isten *verje* meg, mi a francot tettél velem? – Üvöltötte. – *Miért?* Mit tettem én veled, hogy ilyesmit művelj velem? Tudtad, ugye? Végig tudtad, hogy Nash volt az!

Morgan nagyot sóhajtva süppedt bele székébe.

- Volt egy... sejtésem.
- John, el kell mondanod! – Parancsolta Don. – Tudtad, hogy Nash tette? Egy egész nemzedéken át melengtetted a családunk kebelén ezt a viperát? Mind ez ideig hagyta, hogy a fajunk egy nővére a pokolban sínylődjön, a saját népe által megszegyenítve, démonizálva, csakis azért, hogy mentsd magad a botránytól és a politikai megaláztatástól, amiért képtelen voltál észlelni egy árulót, aki ennyire közel volt hozzád?
- Sajnálom, hogy ilyesmit kinézel belőlem, fiam – mondta az öreg szomorúan. – Rossz ember vagyok, Don, de ennyire azért nem.
- Képes vagy bármire, amit szükségesnek látsz, akárcsak én, akárcsak mi mindannyian. Önkéntesek vagyunk, és már régóta így döntöttünk. Tudtad, hogy ő volt? – Ismételte meg Don.
- Hogy *tudtam*-e? – Felelte lány hangon Morgan. – Nem, Don, nem *tudtam*. Biztosan nem. A lelkem üdvözlésében reménykedve mondhatom, hogy ez az igazság.
- Gyanítottad. Mégsem tettél semmit.

Sem kérdés, sem bírálat nem volt ez. Csak egyszerű kijelentés.

- Tudod bizonyítani, zsarukám? – Nevetett Morgan keserűen.
- Jogilag nem. Erkölcsei bizonyossággal viszont igen – válaszolta Don. – A genetikailag módosított harci kutyákat arra programozzák, hogy bizonyos személyek digitálisan hitelesített szóbeli utasításaira reagáljanak. Olyan személyt nem tudnak megtámadni, akiket a szagukról, hangjukról és beszédmintájukról parancsadásra jogosult emberi lényként azonosítanak be. Az állat agya ilyen utasításnak nem engedelmeskedik. Ráparancsoltál kint arra a kutyára, hogy ölje meg Nash-t, és az meg is tette. Ez azt jelenti, hogy Nash nem volt parancsadásra hitelesítve annál a kutyánál. Most ugrott be, hogy míg a saját családi kutyánkba, Baskerville-be az összes családtagunk és saját magad is beprogramoztattad, mint parancsadásra jogosult személyeket, Corey Nash hangutasításait nem hitelesítettted nála, aki pedig egész életed során segítőd volt és a családunk társa a harcban. Ez nekem azt jelzi, hogy tudtad, vagy legalábbis sejtetted, hogy egy napon majd sor kerülhet rá, hogy Nash-től kell megvédenünk magunkat.

Kis ideig csend volt.

- A gyanú ott volt, igen – vallotta be Morgan. – Hogy mikor született meg az elmémbe? Őszintén nem tudom. Valamikor régen. Mi szülte ezt a gyanút? Egy szó, egy pillantás, egy gondolat? Nem tudom. De egy napon egyszer csak ott volt, és azóta kínoz engem. Bizonyíték persze sosem volt, és nem is kerestem.
- Nem is kerestél? Szűzanyám, mégis miért? – Üvöltötte Don fékevesztett dühében. – Ötvenkét Önkéntes, uram! Ötvenkét férfi és nő a mi fajtánkból, akiket azért mészárolt le a ZOG, mert volt közöttünk egyetlen ember, egy életképtelen örült abból a fajtából, amit már az első naptól tüzzel-vassal irtanunk kellett volna! Mit mondott az Öregember a legelejétől kezdve?

Sose próbáljunk hasznot húzni elmebetegekből? Mennyi hasznot húzott az évek során Corey Nash-ből? Eleget ahhoz, hogy igazolja ötvenkét fehér férfi és nő halálát? Hogyan... *a rohadt életbe, John!* Hogy *tehetted* ezt? – Redmond ekkor már a zokogás határán volt.

Morgan hangja nem mutatott érzelmeket, úgy válaszolt:

- Komolyan azt hiszed, Don, hogy tudsz mondani egyetlen olyan dolgot, hogy kiejthetsz a szádon akár csak egy szemrehányást vagy vádat vagy ítéletet, ami nem égett még bele az agyamba, a szívembe és a lelkembe, minden egyes éjjel az évek során? Még ha azt is hiszed, hogy most kötelességed engem átkozni és gyalázni, biztosíthatlak, hogy már rég megtörtént. Ezerszer is. Milliószer is.
- Miért nem tettél semmit? – Követelte Don. – Hogy hagyhattad, hogy Nash ilyen közel legyen hozzád, énhozzám, Sarah-hoz, a gyerekeimhez? Te is biztosan tudtad, amit mind tudtunk, hogy nem volt teljesen rend a fejében. Mégis mit hittél, ember?
- Azt hittem, és mint kiderült, helyesen hittem, hogy soha többé nem lesz képes ekkora gonoszságra – sóhajtott fel Morgan. – Bár az az eset Hillary Clintonnal közel volt hozzá. Az amúgy egy baleset volt. Nem akartuk, hogy... mindegy is, ez már a múlt. Don, tartoztam Corey Nash-nek. Nagyon, de nagyon sokat köszönhettem neki. Sosem tűnt fel, hogy annyi év alatt, mióta mindkettőnket ismertél, sosem mondtam el, hogyan ismertük meg egymást? Hogy miként lett a családuknak része, hogy úgy mondjam?

Don szája lekonyult.

- Hát, tudod, bizony tényleg nem mondtad – mondta halkán, meglepve. – Milyen furcsa. Ez az egész nyomozás alatt egyszer sem merült fel bennem a gondolat. Nash egyszerűen... mindig is ott volt. Ő nyitott ajtót abban a bellevue-i házban, amikor tizenkét évesen bekopogtattam, hogy beszédjem az újságkihordásért a pénzemet. Emlékszem, hogy próbált az árakkal zsidóskodni. Hogy ismerkedtetek meg?
- Tudod, hogy Sarah anyja hogy halt meg? – Kérdezte Morgan.
- Igen – mondta Don. – Azt is tudom, hogy Sarah elszökött abból a javítóintézetből, ahová azért küldték, hogy nácitlanítsák, aztán valahogy visszajutott hozzád fel a hegyekbe nem sokkal azelőtt, hogy lejöttél Bellevue-be megszervezni a Kettes Számú Seattle-i Brigádot, ahol végül én is kikötöttem. Sarah és én sosem beszéltünk erről. Ez közöttünk az egyetlen tabutéma. Konkrétan nem tiltott, csak... lezárt. Sosem mondta nekem, hogy nem akar erről beszélni. Egyszerűen csak tudtam, hogy ha szóba hoznám, az több fájdalmat okozna neki, mint amennyi jó valaha is származhatna belőle. Az évek alatt tudomásul vettük, hogy ez az egyetlen olyan téma, amiről sosem fogunk beszélni. Évente talán egyszer Sarah tesz valami futó utalást Vandy-re, de szándékosan nem folytatom a témát. Szerintem ezt ő is észreveszi, de önként soha nem ajánlotta fel, hogy beszéljünk róla, én pedig nem szándékozom megkérni erre. Egyértelmű, hogy ezt az egy ajtót zárva akarja tartani, és én mindig is tiszteletben tartottam ezt.

Morgan rágyújtott egy szivarra. Remegő kezekkel tartotta a gyufát.

- Először voltam a hegyekben, amikor a ZOG rálelt a családomra. Ballardban voltak egy biztonságos házban, bár sajnos nem volt az a ház olyan biztonságos, mint amilyennek gondoltuk. Vandy még időben észrevette, hogy jönnek, így fel tudta öltöztetni Sarah-t, és mondta neki, hogy szaladjon el a hátsó ajtón keresztül, de így is elkapták. Ezek még a korai napok voltak, akkor még nem voltak felállítva a különleges gyűjtőtáborok, úgyhogy Vandy-t és Sarah-t a King megyei börtönbe vitték. A Szövetségi részleg kegyetlen volt. Az FBI-nak és a Belbiztonsági Minisztériumnak volt egy... volt egy különös kezelésük, melyeket a női Önkénteseken alkalmaztak... volt egy zsidó FBI ügynök...
- Uram, tudom, mi történt – mondta erre Don. – Nem kell elmon...
- Tudtad, hogy végignézték az egészet Sarah-val, hátha tudja, hol vagyok, és esetleg elárul engem, hogy mentse az anyját? – Kérdezte Morgan az ablakon kibámulva.

- Igen, uram, tudom. Történelmünk része. Hát nem furcsa? Ebben az országban mindenki tudja, hogy mi történt. Mégis Sarah és én vagyunk az egyetlenek, akik úgy tesznek, mintha nem tudnánk. És senki nem beszél róla. Senki, soha, negyven éven keresztül. Istenem, milyen hatalmas és csodálatos együttérzést és tiszteletet kapunk mi, mint család, egy egész nemzettől! Minden alkalommal lenyűgöz, amikor erre gondolok! Hogy nem szeretheti valaki ezt a földet és ezt a népet?
- Hát, van néhány részlet, amiről nem tudsz. Amikor... megtörtént... Corey Nash ugyanabban a börtönben volt, egy emelettel feljebb – folytatta Morgan érzelemmentes hangon. – Akkor kapták el, amikor épp autót kötött el az NVA számára, de azok az idioták egyszerű autótolvajnak gondolták, és épp a gyújtócellában várakozott, hogy a Párt egyik embere kifizesse érte az óvadékot. Pár seattle-i zsarú levitte valami adatfeldolgozásra, ekkor elhívták őket valahová, úgyhogy Corey-t bevágták egy cellába a Szövetségi részlegbe, addig, amíg visszatérnek hozzá. Aztán el is feledkeztek róla egészen másnap délig. Ez egy nyitott cella volt. Falak nem voltak, csak rácsok. És épp a szomszédos cellában volt az, ami maradt a feleségemből és a gyermekemből.
- Á, azt hiszem, már értem... – szólott Don egy bólintással. – Bruce Goldberg, az FBI különleges ügynöke. Szeretett elektromos fűrészt hajtani az emberek koponyájába, meg savval teli pulykatöltővel szórakozni. „Csináld magad lobotómia”, így hívta a dolgot. Ő volt az egyik legkegyetlenebb és legbrutálisabb terrorellenes ügynökünk. Emlékszem. Őt és az egész családját holtan találták az otthonukban néhány hónappal később. A családját agyonlőtték, magát Goldberget pedig élve elégették, gumibronccsal a nyaka körül. Szóval az Nash volt? Ja, illik a stílusához. Már értem, miért...
- Nem, nem Nash volt! – Fördékt rá Morgan. – Kussolj és hallgass végig, az Isten verje meg! Krisztusom, fiam, azt hiszed, hogy egy ilyen személyes ügyet másra hagynék? Az a Goldberg-féle meló én voltam, meg Tom Murdock és O. C. Oglevy. Nem, hanem az, amit Nash tett abban a cellában... az nem kevesebb volt, mint szent dolog. Egy szent tett, melyet megérintett az emberi kegyelem és együttérzés szelleme. Fura, hogy így beszélhetünk Nash-ról, mi? De mégis.
- Mondd el – utasította Don csendesen.
- Valaki otthagytott egy olyan régi polisztirol poharat abban a cellában, ahol ő volt. Emlékszel még azokra? Zuhogott az eső, Nash pedig felmászott a zárka padjára, és a kezével a poharat kinyújtva az ablakrácsokon oda tartotta, ahol csepegett egy kis víz. Nem volt sok, de az éjszaka során újra és újra meg tudta tölteni azt a poharat. Sarah odavonszolta az anyját a rácsokhoz, és Corey Nash újra meg újra odatartotta a pohárkát Vandy szétroncsolt szájához, így tudott inni egy keveset. A köztes időben pedig, amíg arra várt, hogy a berácsozott ablakon keresztül abból a kevéske csöpögő esőből újból megteljen a pohár, Corey Nash a tízéves lányomat vigasztalta, aki szegény már csaknem teljesen elvesztette az eszét. Sarah újból kisgyermekké vált, kisbaba lett, ezt pedig Nash észrevette. A lányom már csak gügyögött, magzati pózba húzta össze magát, közel volt ahhoz, hogy teljesen leálljon az agya és örökre itthagyon bennünket. Úgyhogy énekelni kezdett neki, minden gyerekdalt, ami csak eszébe jutott, „London Bridge Is Falling Down”, „Mary Had a Little Lamb”, „Barney a Dinoszaurusz”, „Great Big Gobs Of Greasy, Grimy Gopher Guts”, az „Ábécé Dalt”, bármit. Minden mesét elmondott neki, amit tudott. Három kismalac, Az égig érő paszuly, Aranyhaj, Piroska és a farkas, és a rácsokon át tartotta a kezét. Nem én voltam az, hanem Corey Nash, aki Sarah kezét fogta azon a reggelen, amikor az anyja a szeme láttára halt meg. Nash valamiképp közöttünk tudta tartani Sarah elméjét. Sikerült még egy seattle-i címet és telefonszámot is megjegyeztetnie Sarah-val. Később, amikor kiszabadult onnan, Sarah nem engem keresett. Corey Nash-hez ment. Nash hozta vissza nekem, a Fattie-ken és a zsarukon és a belbiztonságiakon és az FBI-on keresztül. Attól a pillanattól kezdve az adósa voltam. Kérlek, próbáld meg megérteni ezt, Don. Te is tudod, ez még az It Takes A Village korában volt,

amikor nap mint nap elvittek fehér gyerekeket. Már beletörődtem, hogy Sarah-t örökre elvesztettem, akárcsak az anyját. Neked ott van Cindy El, ott van Eva, szóval értheted, mit jelent ez. Már elfogadtam a tényt, hogy az én gyönyörű kislányomat elragadta a Szörnyeteg, hogy egész hátralevő életét egy latrina alján kelljen élnie, ahol az egész világ húgya-szara ömlik rá. Egy időre szerintem el is ment az eszem, és előbb-utóbb valószínűleg Oglevy példáját követtem volna. Nem sokra rá magam is halott lettem volna. Aztán egy nap, ott fent az Olympia környéki hegyekben láttam, ahogy Sarah visszatér a halálból. Láttam, amint Corey Nash besétál a táborba, kézenfogva kísérte a kislányomat. Visszahozta nekem a lányomat, visszahozta a halálból. Don, bármit is gondolsz rólam, ez egy olyan adósság, amit az ember soha el nem felejt és nem árul el.

- Mikor volt ez? Hat hónappal, tíz hónappal azelőtt, hogy megismertem Sarah-t? – Suttogta Don csodálkozva. – Sosem említette. Sem akkor, sem azóta.
- És akkor most mondd meg, hogy a pokolba kellett volna behívnom ide azt az embert és szemtől szembe árulással gyanúsítanom bármiféle bizonyíték nélkül? Mindössze egy fura érzés, egy kínzó, alaptalan gyanú alapján? – Kérdezte most Morgan. – Mi lett volna, ha tévedek? Vagy ami még rosszabb, mi lett volna, ha igazam van? Mit mondtam volna Sarah-nak?
- Tehát inkább hagyta a dolgot. Csaknem negyven évig hagyta. Mindaddig, amíg megtudta, hogy Trudy Greiner visszatér, és tovább már nem halogathatta, úgyhogy rám sóztad az ügyet – mondta Don.
- Igen – felelte Morgan. – Hagytam, amíg megtudtam, hogy Trudy Greiner visszatér, és tovább már nem halogathattam, úgyhogy rád sóztam az ügyet. Ez életem egyetlen gyáva cselekedete. Nem tudom, számít-e, de rettentően sajnálom.
- Miért én?
- Sarah megbocsátja majd neked, hogy elvetted tőle Nash-t – mondta Morgan. – De nem hiszem, hogy nekem valaha is megbocsát.
- És most mehetek haza és megmondhatom neki – mondta Don fáradt hangon, majd felállt, hogy induljon.

Morgan is felállt.

- Én is veled megyek – mondta. – Majd én megmondom.
- Inkább ne, Elnök úr – válaszolta Don. – Ha kapok egy megbízást, jobb szeretem végigcsinálni. Egyedül. Amúgy téved. Sarah még ennyi év múltán is katona, egy Önkéntes, és kívülről-belülről ismeri ezt a kegyetlen életet, amit végigéltünk. Ugyanakkor az Ön lánya, egy rendkívül bölcs és együttérző nő. Téved vele kapcsolatban. Megbocsát majd Önnek. De, hogy Trudy Greiner megbocsát-e? Na, az már egy egészen más történet.

A hölgy alacsony volt és jól öltözött, haja ritkás és ősz, és ahogy ott állt a betonon, törékeny alkata eltörpült a Mount Shasta hatalmas tömbje mellett, mely az északi látóhatáron tornyosult. Visszafogott és üzleties szoknyát és kabátot viselt, és ízléses cipőket. És bár időnként botjára kellett támaszkodnia, most mégis nyugodt és megfontolt léptekkel kelt át a kaliforniai Mountain Gate határátkelő hídján, így több mint harminc éve először most lépett az Északnyugati Amerikai Köztársaság földjére. Higgadt volt. Megbékélt Istennel és megbékélt a halállal.

Épp csak elmúlt reggel nyolc óra, amikor Gertrude Greiner megkezdte sétáját, melyről úgy érezte, hogy élete utolsó útja lesz. Amint elment a vámenőrző épület mellett, melyen ott lobogott a szélben a zöld-fehér-kék trikolor, egy tetőtől talpig khaki színű egyenruhát viselő, magányos Polgárvédelmis állt vigyázzba neki, és a nemzetiszocialisták nyújtott kezes köszöntésével fogadta őt. Lelépett a hídról a határ fehér oldalán, ahol látta, hogy hosszú sorokban férfiak állnak, rajtuk fekete SS tunika ezüst szegőzsinórokkal, fényes bakancsban, csillogó szürke sisakkal a fejükön, fehérkesztyűs

kezeik szinte világítottak hibátlan puskáikon, melyek vállaikon lógva pihentek. Az északnyugat felé tartó ősrégi autópálya két oldalán álltak egy-egy sorban, Hazájuk irányába nézve. Teljes volt a csend. A Speciális Szolgálat sorfalai mögött az Északnyugati Távközlési Hatóság, és a Köztársaságban zajló eseményekről tudósítani jogosult külföldi médiacégek teherautói álltak. Kameráik forogtak, de senki nem mondott semmit. Úgy tűnt, mintha figyelnének valamit.

Trudy kis ideig hezitált, zavarban volt, nem értette, mi történik. Már évek óta látta maga előtt ezt a pillanatot. Beletörődött abba, hogy letartóztatják, aztán meg csak Isten tudja, micsoda szörnyűségeken kell keresztülmennie, mielőtt eljön a vég. Ő aztán nagyon is jól tudta, mire képesek azok a férfiak, akik létrehozták ezt az országot és felhúzták azt a zöld, fehér és kék lobogót. De bármire is számított, most nem azt látta. Talán valami október 22-i parádé vagy megemlékezés kellős közepébe tévedt volna? Az út közepén sétálva folytatta útját afelé, ami őreá várt, bármi is az. Ahogy gyalogolt, egy tiszt parancsot kiáltott kristálytisza hangon, mire tőle jobbra és balra is az SS-ek kezükbe vették puskáikat, a bajonetek az égnek álltak, és sok száz fehérkesztyűs kéz tisztelgett katonához illő módon. Trudy Greiner ekkor vette észre, hogy egy kis csoport áll előtte. Kilencen voltak, és mindet ismerte. Öregebbek és szürkébbek voltak, és még ekkora távolságból is látta az arcukon azt a fajta szomorúságot, amit annyi év alatt megismert. A vén, bolond Bibliamániás Joe a vastag szemüvegével. Az az alacsony, kövérkés öreg fickó, talán az lehet a kigyúrt és erős Frank Palmieri? Drago bajszát azonnal felismerte, még így hófehéren is. És Brit McCanless, még mindig magasan és egyenesen, befont haja a derekáig ért, igen, ez ő volt, még ennyi év múltán is megismerte. Az biztosan Ed, aki mellette áll. Big Bill a terepszínű ruhájában. Lars és Dave tengerészkékben. Előttük egy magas öregember állt, fehér szakállal és komor arccal. Őt azonnal felismerte. Határozottan előresétált, és felnézett rá.

- Helló, John – mondta, készen állt a halálra.
- Helló, Trudy – szólt ő.

Az öregember szemeiből könnycseppek folytak le szakálláig. Kis bársonydobozkát vett elő a zsebéből. Reszkető hangon szólt:

- Azt hiszem, van nálam valami, ami a tiéd.

Kinyitotta a dobozt és elővette belőle a Függetlenségi Háború medálját. Odahajolt hozzá és a nő mellkasára tűzte.

- Isten hozott, harcostársam és nővérem – szólt, hangja elcsuklott. – *Isten hozott!*

Köd és harmat

Köd és harmat

*A szurdokon ismét áthajtva
Szívem terhes volt a gyásztól.
Nincs már velem bátrak csapata
Kiket nem láthatok újból.
De álmaimban jönnek s mennek,
Térdelve imádkozom értetek.
A rabságnak vége! Holtak dicsősége!
Mikor ködben és harmatban elestetek!*

XI.

E dráma egyik kulcsszereplője hiányzott a Mountain Gate határátkelőnél zajló drámai és történelmi eseményről. A férfi, aki a legtöbbet tette azért, hogy megtörténhessen.

E függetlenség napi reggelen Don Redmond több száz mérfölddel távolabb, egy domboldalon állt, a Ravenhill Nemzeti Emlékhely kovácsoltvas kapujánál. Családja többsége otthon volt, épp a hagyományos tábortűzre, barbeque-ra és a céllövészeti versenyekre készülődtek. Cindy El aznap délután az Olympia városi nyílt bajnokságon készült részt venni azzal az AK-47-essel, amit Don maga restaurált a műhelyében, míg Matt Redmond, aki épp kimenőn volt, szabadúszóként kívánt részt venni a seregben kapott fegyverével. Don úgy mellesleg fogadott húsz kreditben Mattel, hogy Cindy El elveri majd. Matt belement a fogadásba, de Don magában jót nevetett, mikor észrevette, hogy Matt izzad. Cindy átkozottul ügyes volt. A nyolcéves John jókedvűen pukkantgatott az iskolai .22-esével az otthoni kis játszótéren, próbálta lelőni a kis disznót, amint az néha kikukucskált ügyvédje páncélozott aktatáskája mögül. Hennie Nel őrmester aznap az őrsön teljesített szolgálatot, de felesége társaságában ő is vendégeskedni készült este a Redmond család vacsorájánál.

Sarah megértette, hogy Don miért akart ma itt lenni, de egy kicsit meglepte, hogy kit választott magának társaságnak. Don mellett tizenéves lánya, Eva állt.

- Még sosem voltam itt – mondta a lány.
- Szégyen, hogy ezt kell mondjam, de még én sem – mondta neki apja. – Olyasmi ez, amit mindig is akartam, de mindig volt valami, ami miatt nem volt rá időm. Kellett volna, hogy legyen rá időm, Evie. Mindannyiunknak kell, hogy legyen rá ideje. Egyszer majd mind kijövünk ide piknikezni – ígérte meg Don. – Csak látni akartam ezt a helyet ezen a bizonyos napon, amikor ez a... ez a szörnyűség, ami történt, helyre lesz hozva, már amennyire helyre lehet hozni. Azt hiszem, valahogyan tudatni akartam velük, hogy mostantól talán kicsit könnyebben nyugodhatnak. Egy régi harcostársuk Hazatér a mai napon. Sok-sok év késéssel, de Hazatér. Jobb később, mint soha. Édes Istenem. Remélem, jobb később, mint soha!

Az emlékmű elülső oldalán ez állt:

Az eljövendő korok gyermekeinek: a Küzdelem Korából, üdvözlettel.

Szenteltessék meg e föld az Északnyugati Önkéntes Hadsereg 52 hőse dicsőséges és örökérvényű emlékének, akik itt estek el az egész emberiség ellenségei ellen vívott csatában. Nevük éljen örökké a Folk szívében és elméjében.

Alatta állt a végzetes rajtaütés dátuma. Az emlékmű aljánál, egy bronzplaketten volt az elesett hősök névsora. Don a lánya kezét fogva odasétált az obeliszkhöz és csendben felolvasta a holtak neveit.

James G. Armstrong Önk.
John W. Bell Önk.
Anne D. Bonnar Önk.
William F. Books Önk.
Roelof W. Botha Önk.
Samuel F. Collingwood Önk.
Anthony T. Carlisi Önk.
Carol B. Dumas ÖRM.
Andrew M. Elliot Önk.
Arne Ericsson Önk.
John R. Forster Önk.
Marguerite E. Frick Önk.
Walter F. Gottschalk Önk.

Alexander V. Ivanoff Önk.
Daniel R. Jardine Önk.
Wayne C. Jones Önk.
Douglas M. Kaye Önk.
Gina C. LaFreniere Önk.
Corrado A. Manfredi Önk.
Jurgen G. Meiss Önk.
Wilhelm A. Meiss Önk.
Donald A. McAlpine Önk.
James D. McCracken Önk.
Richard R. McDougall Önk.
Angus S. McGaskill Önk.
Lewis M. McPherson Önk.

Casimir G. Ostrovski ŐRM.
Leigh Anne Pierce Önk.
James D. Purdue Önk.
Martin A. Quayle ŐRM.
Peter C. Randolph Önk.
Susan Y. Randolph Önk.
Hans G. Reichert Önk.
Henri N. Rembert Önk.
Archibald M. Robertson Önk.
Catherine L. Robertson Önk.
Heinrich U. Rotenburg Önk.
Silva P. Tagliagamba Önk.
Thomas J. Murdock PAR.

Patrick C. Murphy Önk.
Karen J. Martinelli Önk.
Donald G. Maxwell Önk.
Maxim F. Menzhinski Önk.
Ronald G. Nolan ŐRM.
Jennifer C. O'Donnell Önk.
Myles F. X. O'Donnell Önk.
Craig J. O'Neill Önk.
Michael J. Osterlina Önk.
Heather M. Thomas Önk.
John C. Williams Önk.
Johann F. Wortmann Önk.
Melanie A. Young HADN.

Lassan körbesétálták a négyoldalú obeliszket. Mind a négy oldalára rövid szövegek voltak felvésva a hősök tiszteletére.

- Egy oldal a keresztényeknek, egy az óhitűeknek és egy a nemzetiszocialistáknak – sóhajtotta Don. – Olyan, mintha még a halálban sem hagynánk őket nyugodni, pedig az ő áldozatvállalásukat mindenki úgy tiszteli, mint közös örökséget. Még ezen is marakodnunk kell, hogy az ő emlékezetükből kié legyen a dicsőség.
- Én nem így látom, apu – mondta Eva. – Ezek mind nemes szavak, mindegy, hogy a fajunk melyik hagyományköréből származnak. Olyan ez, mintha mindenki megkoszorúzta volna a sírjukat.

Az emlékoszlop bal oldalára a keresztények a következőt vésték:

*Légy bátor és erős,
mert te teszed majd e népet annak a földnek örökösévé,
a mely felől megesküdtem az ő atyáiknak,
hogy nekik adom azt.
Józsúé 1,6*

Az ellenkező oldalon egy ősi monda szavai álltak:

*Itt látom én atyámat és anyámat,
Itt látom én nővéreim és fivéreim.
Itt látom én népem vonalát vissza a kezdetekig.
Íme, hívnak engem. Kérnek, foglaljam el helyemet közöttük,
Valhalla csarnokában, hol a bátrak örökké élnek.*

A márványoszlop jobb oldalán egy vésett horogkereszt alá a nemzetiszocialisták nem a Mein Kampfból írtak fel egy idézetet, mint azt sokan hinnék, hanem mindössze két sort Xenophón *Anabaszisából*:

Hiszen tudjátok, hogy nem a tömeg és nem a nyers erő segít diadalra a harcban; az ellenfél többnyire azoknak a rohamát nem állja, akik az istenek kegyelméből bátrabb lélekkel támadnak.

- Nézd, apu! – Mondta Evie az ég felé mutatva.

Don felnézett és látta, hogy egy jókora, feketetollú alak pihen az obeliszketetején, csőrös és gülüszemű tekintetével rendületlenül bámulja az alant álldogálókat.

- Hát, mindig is úgy gondoltam, hogy csak van valami oka, amiért Ravenhillnek hívják ezt a helyet.

Don a lányához fordult és úgy beszélt hozzá:

- Tudod, azt mondják, a hollók nagyon-nagyon sokáig élnek. Vajon az az öreg fekete fickó is itt volt, amikor megtörtént?

Evie, néhány hete egy este feltettél nekem egy kérdést. Tudni akartad az igazságot, hogy mi történt valójában. Jézusom, mit is mondhatnék neked arról a korról? Olyan dolog ez, ami megtörtént. *Megtörtént*, Evie. Mindez megtörtént. Ez most már a múlt, de a jelenünk is. Háború volt, és mint minden háború, olyan pokol volt, melyet csakis azok érezhetnek át, akik átélték azt. A dicsőség, a terror, a jó és a rossz, a büszkeség és a szégyen, a tűz, a jég, a sár, az acél és a szar, a nevetés és a vér, a bátorság és a nemesség, a gyávaság és a csak-legyek-már-túl-ezen-és-többet-nem-vétkezem-Ó-Istenem. Minden képzeletet felülmúlt a szörnyűség. De mindez része volt ember és ember közötti egyetlen hatalmas és elkerülhetetlen küzdelemnek, és amikor ilyesmi történik, az olyan, mint egy vulkánkitörés. A láva kiárad és mindent elpusztít, ami az útjába kerül, de idővel kihűl, és a lávamezőkön új élet sarjad. Azt kell megjegyezd, hogy összességében ez az esemény jó dolog volt, Evie, egy nagyszerű és csodálatos és varázslatos és áldott dolog. Mint minden, ami végtére is jó dolog, van benne némi tragédia és szörnyűség és szomorúság, mert az élet ezen aspektusai mind részei annak a folyamatnak, mely során a jó győzedelmeskedik a rossz felett. Eljön majd az idő, ahogy idősebb leszel, amikor többet tudsz majd erről a korszakról. Amit meg fogsz tudni, lehet, hogy elborzaszt majd téged. A háború ilyen. De rájössz majd, hogy a háború néha fel is emelhet és inspirálhat férfiakat és nőket olyasmikre, mint a hősiesség, idealizmus, és a lélek nemessége. Amikor eljön ez az idő, kicsim, azt akarom, hogy emlékezz erre a napra, és azt akarom, hogy emlékezz ezekre a nevekre, mert az a fontos, amit itt találsz, nem pedig az, amit mások más korokban és más helyeken mondanak rólunk. Bármit gondolsz is majd rólam, Toriról és John Corbettről és mindannyiunkról, akik átéltük ezt a szörnyű időszakot, azt akarom, hogy emlékezz arra az áldozatra, amit ezek az emberek meghoztak ezen a dombon, azon a nyári reggelen. Ezek a nevek és ezek a lelkek, akik azért éltek és haltak meg, hogy te és a fivérideid és a nővérideid egyáltalán létezhessetek és, hogy egy valamirevaló életet élhessetek ezen a világon.

- Apu, tudod, hogy érzem most magam? – Kérdezte a lány.
- Mmm?
- Boldognak érzem magam – mondta Evie.
- Heh?
- Kezdem megérteni, mennyire szerencsés vagyok – folytatta Eva. – Szerencsés vagyok, hogy ide születtem és nem máshová és, hogy most születtem, nem pedig ötven évvel ezelőtt. Fényes és csodás jövő áll előttem, mert te és Anya és Tori és John bácsi megtették, amit meg kellett tenni. Harcoltatok a zsidók ellen, és legyűrtétek a rohadékokat. Az istenek pedig rám mosolyogtak. Nagy út áll előttem, az élet útja. Ide jövök és azt látom, hogy ezek az emberek itt, olyanok, akiket nem ismertem és név szerint nem is hallottam róluk, már megfizették az útiköltségemet. A te neved is fent lehetett volna egy ilyen táblán. Anyu neve is itt lehetne. John bácsi neve is itt állhatna. Tori néném neve is itt lehetne. De nem vagytok a táblán. Ti velem voltatok egész életemben. Ezek az emberek itt, a nevek, amiket felolvastál, azért haltak meg, hogy ti itt lehessetek nekem és Allennek és Cindy Elnek, és mindegyikünknek... én... én nem is tudom, mit mondhatnék nekik, a szellemüknek.

Eva csendesen pityeregett.

- Nem akarják, hogy bármit is *mondj* nekik, kicsim – mondta neki apja. – Mindig ezt rontottuk el a régi időkben. Beszéltünk, amikor cselekednünk kellett volna. Olyanok voltunk, mint akiket az írek csak „viszkipapnak” neveznek. Tudtuk, mi a helyes. Csak nem *tettünk* érte. De aztán egy nap, senki nem tudja, mi volt az oka, de úgy döntöttünk, hogy a beszéd helyett

ezentúl cselekszünk. Most pedig ezek az emberek, akik itt nyugszanak, azt akarják, hogy tégy, hogy élj és, hogy légy, akár erőben vagy gyengeségben, örömben vagy bánatban vagy dicsőségben vagy kudarcban vagy egyszerűen csak éld át, amit hoz neked az élet. Réges rég egy jó évszázadon át néhány nagyon gonosz ember összeesküdött, hogy soha esélyed se lehessen, hogy egy ilyen fehér lány, mint te, mostanra már ne is létezhessen. De ahogy te is mondtad, legyőztük a rohadékokat. Megfizettük az árát. Most annak egy része itt áll előtted, amit megfizettünk, de emiatt nem kell, hogy rossz érzés legyen benned vagy, hogy szomorú légy. Ők azért adták fel az életüket, hogy te élhesd a saját életed, és megtapasztalhasd a világot. Azt akarják, hogy utánad majd a gyerekeid és az unokáid is éljenek és létezzenek. Ezért tettük, Evie. Mi mindannyian ezért tettük. Ők most azt akarják, hogy elmenjünk innen és éljük az életünket. Ők akkor éltek, mi pedig felépítettük nekik ezt az emlékművet, és illő és igazságos, hogy így tettünk. De ők a múlté. Ez a szent hely már örökké az övék, viszont mostantól tiéd az egész világ. A te időd még nem jött el. Előtted és a fivéridek és a nővéridek előtt egy csodálatos jövő áll, és kíváncsian várom, miként alakul majd. Úgyhogy menjünk most haza, és írjunk egy újabb fejezetet e csodálatos világ hosszú-hosszú történetéhez, melyet mi, nyugatról jött emberek építettünk, rendben? Tiszta lappal indulsz, Evie, hála azoknak, akiknek a neveit most magad előtt látod. Ideje, hogy elkezdj rá írni.

Miután Don és Eva beszálltak autójukba és elhajtottak, az emlékhelyen nem maradt senki, csak az őrséget álló SS-őrök a turisták fogadóépületénél.

A holló megrázta szárnyait s a gránitról némán a magasba emelkedett. Aztán hirtelen felgyorsulva egyre magasabbra és magasabbra szállt, a tiszta és hideg levegőbe. Az öreg hírvivő kis ideig még látható volt, mint fekete pont az ég kékjében. Azután eltűnt.

Alant, a Föld maradt.

Lábjegyzetek:

1. SNAFU: A második világháborús amerikai katonai szlengből került át a köznyelvbe az 1940-es évek elején. Az angol „Situation Normal: All Fucked Up” rövidítése, melynek jelentése „A helyzet normális: teljesen elkúrva”. Arra utal, hogy a helyzet ugyan kaotikus, de ez a megszokott.
2. Cotswolds-kiáltvány: Egy hét pontból álló dokumentum, mely a nemzetiszocialista világnézet alapvetéseit taglalja. 1962-ben írta alá az amerikai náci párt vezére, George Lincoln Rockwell és a brit náci párt vezetője, Colin Jordan a WUNS (World Union of National Socialistst, magyarul Nemzetiszocialisták Világuniója) nevű nemzetközi ernyőszervezet alapításakor.
3. Claymore-akna: Amerikai fejlesztésű irányított gyalogsági akna. Távműködtetéssel vagy az akna botlatózsínóját aktiváló ellenség által is elsüthető. Egy nagyjából 60° szélességű területre acélgolyókat lő ki, hasonlóan egy sörétes puskához.
4. Habeas corpus: Az angol jogból eredő azon jogelv, mely biztosítja, hogy törvényes vád és bírósági határozat hiányában csak rövid időre lehessen bárkit is megfosztani személyes szabadságától.
5. Ravenhill Ranch: magyarra fordítva „Hollóhegy farm”.
6. Dunhill: Brit luxustermékeket gyártó cég, mely többek között pipák készítésével is foglalkozik.
7. George Lincoln Rockwell (1918. március 9. – 1967. augusztus 25.): Az amerikai nemzetiszocialista mozgalom legismertebb vezéregyénisége, az Amerikai Náci Párt alapítója, valamint többek között a White Power (Fehér Hatalom) című politikai-világnézeti könyv szerzője.
8. Richard Girnt Butler (1918. február 23. – 2004. szeptember 8.): Az amerikai fehér felsőbbrendűségi mozgalom egyik vezéregyénisége. A Keresztény Identitás mozgalom híveként az 1970-es években ő alapította az Aryan Nations (Árja Nemzetek) nevű szervezetet, melyet az FBI terrorfenyegetésként tart nyilván.
9. Robert Jay Mathews (1953. január 16. – 1984. december 8.): Amerikai neonáci, a The Order (A Rend) alapítója. Miután a szervezet pénzelésére több rablást is végrehajtottak, valamint pénzt hamisítottak, az FBI megpróbálta elfogni. A rejtkehelyénél fegyveres harc tört ki, mely során az épület kigyulladt, Mathews pedig bent égett.
10. Jahve: Isten egyik megnevezése az Ószövetségben. Jehovaként is ejtik.
11. Zoot-öltöny: Az 1940-es években az Egyesült Államokban divatba jött öltönyféleség.
12. Deimosz: A Mars kisebbik holdja, átmérője nagyjából 12.5 km.
13. Sub judice: Latin eredetű jogi kifejezés, a bíróság előtt folyamatban lévő ügyekre vonatkozik, melyekről ebből kifolyólag semmilyen információ nem adható ki.
14. Thomas Jonathan „Stonewall” Jackson (1824. január 21. – 1863. május 10.): Az amerikai polgárháborúban a Konföderációs seregek egyik legismertebb generálisa.
15. Ázok: A skandináv, északi mitológia jelentős alakjai, a gótok királyai. Közéjük tartoznak többek között Odin, Thor, Baldr, Frigg és Tyr valamint Loki és Heimdall. Ők alkotják az egyik istenfajt, a másik csoport a Vánok, akikkel harcban állnak.
16. Ideiglenes IRA: Teljes nevén az Ideiglenes Ír Köztársasági Hadsereg, 1969-ben jött létre az eredetileg 1922-ben alakult Ír Köztársasági Hadsereg utódként. Célja Észak-Írország kiszakítása az Egyesült Királyságból, majd egyesítése Írországgal. 2005-ben vezetői bejelentették, hogy felhagynak mindenféle fegyveres akcióval. Politikai szárnya a Sinn Féin.
17. George Jones (1931. szeptember 12. – 2013. április 26.): Amerikai zenész, zeneszerző, aki leginkább country-énekesként volt ismert.
18. William Luther Pierce (1933. szeptember 11. – 2002. július 23.): Az amerikai fehér felsőbbrendűségi mozgalom egyik ismert egyénisége, 1974-ben ő alapította a National Alliance (Nemzeti Szövetség) nevű neonáci mozgalmat, valamint Andrew McDonald álnéven

ő írta többek között a Turner Diaries (Turner naplók) és a Hunter (Vadász) című könyveket. Részben az előbbi könyv ihlette az 1995. április 19-i Oklahoma City bombamerényletet, mely során Timothy McVeigh és Terry Nichols felrobbantották az Alfred P. Murrah Federal Building épületét. A támadásnak 168 halálos áldozata és több mint 680 sérültje volt.

19. „Úgy úgy; nem nem”: Bibliai idézet, Máté Evangéliuma 5. fejezet 37. vers: „Hanem legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem nem; a mi pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon.”
20. Singapore Slings: Gin alapú koktéllal.
21. In flagrante delicto: Latin kifejezés, jelentése „bűncselekmény elkövetésekor rajtakapva”.
22. Bluegrass zene: A country zenei stílus egyik ága, mely az 1940-es években jelent meg.
23. Botok Hercege: A többek között jóslásra is használt Tarot kártyák egyike.
24. Civitas: Latin kifejezés, eredetileg a római polgárt megillető jogok foglalatát jelentette.
25. Fórum: Az ókori Róma városának egyik legfontosabb közttere. Találkozó és ünnepek helyszínéül, a kereskedelmi ügyletek lebonyolításának központjaként, gyülekezőhelyként, perek és a törvénykezés lefolytatására valamint piacként szolgált. Számtalan híres védőbeszéd is elhangzott az itt lefolytatott perek során.
26. Utalás William Shakespeare VI. Henrik című drámájának egyik sorára, ahol a lázadó Dick a következőt javasolja: „Először is, öljük meg az összes ügyvédet.”
27. Robert E. Miles (1925. január 28. – 1992. augusztus 16.): A fehér felsőbbrendűséget hirdető vallási- és politikai vezető. Támogatta az Északnyugati bevándorlás és faji szeparatizmus eszméjét.
28. Mene, mene, tekel, ufarszin: Bibliai idézet, Dániel próféta könyvének 5. részéből: „És ez az írás, a mely feljegyeztetett: Mene, Mene, Tekel, Ufarszin! Ez pedig e szavaknak az értelme: Mene, azaz számba vette Isten a te országlásodat és véget vet annak. Tekel, azaz megmérte a mérlegen és híjjával találtattál. Peresz, azaz elosztott a te országod és adatott a médeknek és persáknak.” A magyar nyelvben általában a „megmérte és könnyűnek találtattott” kifejezéssel szokás hivatkozni rá.
29. Marion Mitchell Morrison, színésznevén John Wayne (1907. május 26. – 1979. június 11.): Amerikai filmcsillag, számtalan western és háborús film főhőse, akinek karrierje az 1940-es évektől az 1970-es évekig tartott.
30. James David Graham Niven (1910. március 1. – 1983. július 29.): Brit színész, játszott többek között a Casino Royale, Navarone Ágyú és a Rózsaszín Párduc című filmekben.
31. Plek: Afrikaans szó, jelentése „hely”.
32. Ek se: Afrikaans kifejezés, jelentése „azt mondom”.
33. Cies: Afrikaans szó, jelentése „francba”, „fenébe”.
34. Lekker: Afrikaans szó, jelentése „szép”, „jó”.
35. Szektariánus: Vakbuzgó, elvakult, olyan személy, aki például egy világnézeti rendszert dogmaszerűen értelmez és követ, sokszor az éppen fennálló helyzet, körülmények figyelmen kívül hagyásával
36. Ale: Angol nyelvterületeken így hívják a „középbarna” söröket.
37. Skiet 'n Engelsmann: Afrikaans nyelven a következőt jelenti: „Lelő(ni) egy angolt”.
38. Meneer: afrikaans szó, jelentése „uram”.
39. Bangalore-torpedó: Hosszú cső alakú robbanószerkezet, melyeket igény szerint össze lehet kapcsolni egy akár több méter hosszú aknává. Főként akadályok megszüntetésére, aknamentesítésre használják, mivel távirányítással hozható működésbe, és például egy drótkadály alá becsúsztatva a szerkezet egy 3-4 méter széles utat robbant az akadályba.
40. Ranger: Amerikai rohamosztagos.
41. Bakkie: Afrikaans szó, jelentése „furgon”.
42. George Smith Patton Jr. (1885. november 11. – 1945. december 21.): Az amerikai Egyesült Államok hadseregének generálisa, aki a 7. hadsereget vezette a II. világháború során a

mediterrán fronton, majd a 3. hadsereget Franciaországban és Németországban utóbbi szövetséges megszállását követően.

43. De facto: Latin kifejezés, jelentése „tényszerűen”, „gyakorlatilag”.
44. Impérium: A nemzetiszocialista ideológiában a többségében fehérek lakta területekre, egyes esetekben az egész világra kiterjedő árja uralom.
45. Apartheid: A Dél-Afrikai Köztársaság faji alapú elkülönülést megkövetelő politikai rendszere, mely 1948-tól az 1990-es évek elejéig volt érvényben. E rendszerben a fehér kisebbség előnyt élvezett a többi fajhoz tartozó népeességhez képest. Afrikaans nyelven a szó „elkülönülést”, „különletet” jelent.
46. U-boot: A tengeralattjáró német neve.
47. Klipper: Az 1800-as évek közepétől egyre népszerűbb hajófajta, melynek testét már elméleti számítások alapján tervezték, így igen gyors volt. E vitorláhajókat elsősorban kereskedelmi célokra használták.
48. A „keelhauling” (ejtsd: kílhóling) nevű büntetésnek nincs magyar fordítása. Lényege, hogy a fegyelmezésre szoruló matrózra egy kötelet kötöttek, majd ezzel végighúzták a hajó alatt a vízben, időnként csak keresztben, máskor a hajó teljes hosszában. Ez az esetek többségében súlyos sérülésekkel, időnként akár halállal is járhatott, bár rendkívül ritkán alkalmazták.
49. John Paul Jones (1747. július 6. – 1792. július 18.): Az Amerikai Függetlenségi Háború első ismertebb haditengerészeti parancsnoka, aki a háború során az újonnan létrehozott Amerikai Haditengerészet hajóival több támadást intézett Anglia és Írország ellen.
50. Matthew Clabraith Perry (1794. április 10. – 1858. március 4.): Amerikai tengerésztiszt, hajóflottájával ő kényszerítette Japánt az 1854-es Kanagavai Egyezmény megkötésére, mely az Egyesült Államok részére Japánon keresztül megnyitotta a kaput Ázsia gazdasági kizsákmányolására.
51. David Glasgow Farragut (1801. július 5. – 1870. augusztus 14.): Az Amerikai Egyesült Államok Haditengerészetének admirálisa az Amerikai polgárháború idején. Az amerikai kultúrában elsősorban egyik híres parancsa révén vált híressé, amikor a mobile bay-i csata során a „Damn the torpedoes, full speed ahead!” (Fenébe a torpedókkal, teljes gőzzel előre!) felkiáltással vezette be hajóit az aláaknázott öbölbe.
52. Midway-i csata: A második világháború egyik döntő tengeri ütközete, mely során az amerikai Egyesült Államok hadereje visszaverte a szigetcsoport elfoglalására 1942. június 4-én indított Japán támadást.
53. Korall-tengeri csata: A második világháború egyik nagy tengeri ütközete 1942. május 4. és 8. között az Ausztrália, Új-Guinea és a Salamon-szigetek között található Korall-tengeren. A Japán Császári Haditengerészet Port Moresby elfoglalására készült, ám amerikai és ausztrál erők lepték meg őket. A csata japán taktikai, viszont szövetséges stratégiai győzelemmel zárult.
54. Lojalista: Jelen szövegkönyvezetben az eredeti hatalmi rend mellett kitartókat, az Amerikai Egyesült Államokhoz hű embereket jelenti.
55. Witkommando: afrikaans szóösszetétel, jelentése „fehér különítmény”.
56. Újjászületett fundamentalista: A bibliában szó esik az újjászületésről, mely nem a reinkarnációt jelenti, hanem ugyanazon testen belül a lélek megújulását Isten Igéje és Szellemé által. Bizonyos keresztény vallási csoportok ezt az újjászületést tartják vallásos létük egyik alapjának.
57. King James biblia (Jakab király bibliája): A Szentírás harmadik angol nyelvű fordítása, melyet I. Jakab angol király szponzorált. 1611-ben adták ki. Nyelvezetéből és a fordítás minőségéből eredően óriási hatással volt az angol nyelv, kultúra és vallás későbbi alakulására is.
58. Dávid és Jonatán barátsága: Bibliai történet, Sámuel első könyve, 18. rész 1-8 valamint 19. rész 1-7. vers: A Góliátot parittyával legyőző Dávid egy pásztorfiú volt, mégis nagyon közeli

barátságba került Jonatánnal, aki Saulnak, az izraeli királynak a fia volt. Egyes értelmezések szerint az ő történetük egy homoszexuális kapcsolat példája a Bibliában.

59. DMV (Department of Motor Vehicles): Az Amerikai Egyesült Államok Gépjármű Hivatala, itt történik az összes gépjármű és a jogosítvánnyal rendelkezők adatainak regisztrációja és ügyintézése.
60. Gordon Wendell Kahl (1920. január 8. – 1983. június 3.): Amerikai farmer, gépész és politikai aktivista. Az 1970-es években részt vett a Posse Comitatus (A vidék ereje) nevű, lazán szervezett, szélsőjobboldali, kormány- és zsidóellenes mozgalom texasi csoportjának szervezésében. Emellett az adók befizetésének megtagadását hirdette annak alkotmányellenességére hivatkozva. 1983-ban, a halálához vezető lövöldözések során két szövetségi marsallt és egy sheriffet is agyonlőtt, több rendőrt pedig megsebesített.
61. David Wulstan Myatt (szül. 1950.): Politikai aktivista, filozófus. Az 1960-as évektől kezdve az angol nemzetiszocialista mozgalom egyik vezéregyénisége, a brit Nemzetiszocialista Mozgalom (NSM) első vezetője. 1998-ban áttért az iszlámra és felvette az Abdul-Aziz ibn Myatt nevet, ettől kezdve az al-Quaida és Oszama bin Laden támogatója volt. 2010-ben nyilvánosan is elutasította az iszlám tanokat és az extremizmust általánosságban, jelenleg a maga által kreált Numinous Way (Szellemi Út) nevű tan és életfilozófia hirdetője.
62. John Colin Campbell Jordan (1923. június 19. – 2009. április 9.): Az angol neonáci mozgalom egyik vezéregyénisége az 1960-as évektől haláláig.
63. Kleptokrácia: görög eredetű szó, jelentése „tolvajok hatalma”. Olyan politikai rendszer, melyet vezetői a saját köreik folyamatos gazdagodása érdekében tartanak fent, az ország népének kárára.
64. Utalás George Lincoln Rockwell könyvének, a Fehér Hatalomnak egyik leghíresebb hasonlatára, mely szerint egy hajón a lázadást szítók két csoportja létezik, a kapitány barátai (kapitalisták) és a legénység barátai (kommunisták), akik aknamunkájukkal folyamatosan akadályozzák a kapitány és a legénység közötti közvetlen kommunikációt, és hamis üzenetek továbbításával hangolják egymás ellen a két felet.
65. Illuminátus rend: Adam Weishaupt által 1776-ban alapított titkos társaság. 1785-ben betiltották a szervezetet, mely azóta hivatalosan nem aktív. Szoros kapcsolatokat ápolt a szabadkőművesekkel. Számos összeesküvés-elmélet létezik, melyek szerint az Illuminátus rend a mai napig a háttérből irányítja a világpolitikát, valamint rengeteg háború, viszály és szenvedés okozója.
66. Nesta Helen Webster (1876. augusztus 24. – 1960. május 16.): Szélsőjobboldali író, történész, aki munkásságát a zsidók, kommunisták, illuminátusok viláгурalmi törekvéseinek leleplezésének szentelte. Munkájának egyik alapjául a Cion bölcseinek jegyzőkönyvei című mű szolgált.
67. Helóták: Az ókori Spárta főleg földműveléssel foglalkozó, gyakorlatilag jobbagyosorban lévő rétege. Nem volt szavazati joguk, az állam tulajdonát képezték, de nem számítottak rabszolgának, így kereskedni nem lehetett velük. Az állam különböző földterületeihez tartoztak, így e területek vezetőinek dolgoztak.
68. Második Holokauszt alatt itt a Második Világháború értendő.
69. Anakronisztikus: idejétmúlt, maradi, korszerűtlen.
70. Ipekakuána: Brazíliából származó gyógynövény, melyet emésztési zavarok esetén, valamint köptető-, hánytatószerként alkalmaznak.
71. Eugenika vagy eugenetika: Társadalomfilozófiai irányzat, mely az ember öröklődő tulajdonságainak javítását célozza, többek között az előnyös tulajdonságok fokozott továbbörökítésének ösztönzésével és a genetikai betegségek, hajlamok továbbadásának megakadályozásával.
72. UCLA (University of California, Los Angeles): Egyetem az Egyesült Államokban.

73. EMT (Emergency Medical Technician): Szó szerint fordításban „vézeseti egészségügyi technikus”, magyar megfelelője a mentőorvos.
74. Jiffy Lube: Franchise rendszerű műhelyhálózat az Egyesült Államokban, mely gépkocsik olajcseréjére specializálódott.
75. MIT (Massachusetts Institute of Technology): Massachusetts-i Technológiai Intézet, egy magánkézben lévő világhírű kutatóegyetem az Egyesült Államokban.
76. Amalgámok: Különböző fémek higanyötvezetei.
77. Gallowglass: Ír eredetű szó, a 13-16. században így hívták a Skóciában szolgáló gael származású elit zsoldosokat.
78. Valkűr: A skandináv mitológiában kisebb jelentőségű istennők, akiknek feladata, hogy a csaták során elesettek közül kiválasszák a leghősiesebb és legjobb harcosokat, hogy azután a Valhallába küldjék őket.
79. Varázsló asszonyt ne hagyj életben!: Bibliai idézet, Mózes 2. könyve 22:18.
80. Mudszáhidok: Azon muzlim harcosok, akik részt vesznek a dzsihádban, a szent harcban. A nyugati világban az 1980-as években vált ismertté a kifejezés, így hívták ugyanis azokat a gerillaharcosokat, akik Afganisztán szovjet megszállása idején a szovjetek ellen küzdöttek. Azóta több muzulmán vallású harcos csoportot is e névvel illetnek.
81. Pastu nyelv: Főként Afganisztánban, Pakisztánban és részben Iránban beszélt indoeurópai nyelv.
82. Olasz szó, jelentése e szövegkörnyezetben „Istenem”.
83. Nuevo Mundo Hispanica: Szó szerinti fordításban „Új Spanyol Világ”.
84. Gringo: Mexikói, becsmérlő szlengszó, az amerikaiakra, fehérekre, bizonyos esetekben a külföldiekre használják.
85. La Raza: Szó szerinti fordításban „A faj”.
86. Cholo: Becsmérlő szlengkifejezés, a mexikóiakat nevezik így.
87. Borderók: Határőrök.
88. Eugène Ney Terre'Blanche (1941. január 31. – 2010. április 3.): Dél-afrikai nacionalista politikus, az Afrikaner Weerstandsbeweging (AWB) nevű párt alapítója és vezetője. Ellenezte az apartheid-rendszer felszámolását és támogatta a fehér kisebbség hatalmának fenntartását. Saját farmján gyilkolta meg álmában két néger alkalmazottját, vascsövekkel és machetékkel verték agyon.
89. Lion lager: Dél-afrikai sörmárka.
90. Demilitarizált zóna/övezet: Olyan terület, ahol valamely szerződés, fegyverszüneti egyezmény szerint tilos katonai csapatokat állomásoztatni vagy katonai létesítményeket fenntartani.
91. Linguine-szós: olasz tésztás étel, sajtos-fokhagymás szósszal
92. Guacamole: mexikói szósz vagy mártás, melynek alapja az avokádó és különböző fűszerek
93. Terrence Stephen McQueen (1930. március 24. – 1980. november 7.): Amerikai filmszínész, aki többnyire akciófilmek (A hét mesterlövész, A nagy szökés, Pokoli torony) főhőseként vált ismertté.
94. Macht schnell: Német kifejezés, jelentése „Gyorsabban!”
95. Smokey bear: Szó szerinti fordításban „Füstös medve”. Az 1940-es években az Egyesült Államok erdészeti Hivatala által megalkotott kabalafigura, aki az erdei tűzgyújtási szabályokról, tilalmakról valamint az erdőtüzek megakadályozásáról volt hivatott tájékoztatni a lakosságot.
96. Pinata: Főként Mexikóban elterjedt, többnyire gyerekeknek szánt játék, mely legtöbbször papírból készül, ebben édességet helyeznek el. A játék lényege, hogy bekötött szemmel kell egy bottal eltalálni a magasra felfüggetett pinatát, amelyből, ha eltörik, kiszóródnak az ajándékok, ekkor azokat meg lehet enni.
97. Dit maak niks: Afrikaans kifejezés, jelentése „nincs mit”.

98. (Stuart) Anna brit királynő (1665. február 6. – 1714. augusztus 1.): Uralkodása alatt az 1707-es Acts of Union (Egyesülési Törvény) értelmében Anglia és Skócia egy államban egyesült. Betegeskedő, nem túl okos nő volt, helyette tulajdonképpen miniszterei kormányoztak. Egész élete során 17 gyermekéből csak Vilmos élte túl a csecsemőkört, de 11 évesen ő is meghalt.
99. Emily Jane Bronte (1818. július 30. – 1848. december 19.): Angol költőnő és regényíró, a Bronte nővérek egyike.
100. Üvöltő szelek: Emily Bronte angol írónő egyetlen regénye, az angol irodalom egyik klasszikusának számít.
101. Charlotte Bronte (1816. április 21. – 1855. március 31.): Angol regényíró, a Bronte nővérek egyike.
102. Jane Eyre: Charlotte Bronte leghíresebb regénye, angol irodalmi klasszikus.
103. Moby Dick: Herman Melville amerikai író 1851-ben kiadott világhírű kalandregénye, mely egy titokzatos fehér bálna utáni vadászatról szól.
104. Hatennanny: Lemezkiadó, melyet George Lincoln Rockwell hozott létre 1960-ban. Bakelitlemezeiken, melyeket kiadtak, nyíltan fajtudatos szövegű dalok kaptak helyet.
105. NSDAP (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei): A hitleri Harmadik Birodalom náci pártja, hivatalos magyar nevén a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt.
106. Jethro Bodine: Az 1960-as évek egyik amerikai vígjátéksorozatának, a Beverly Hillbillies-nek egyik főszereplője, akinek egyik legfőbb tulajdonsága, hogy rendkívül buta.
107. Daniel Boone (1734. november 2. – 1820. szeptember 26.): Amerikai utazó, felfedező, az egyik első amerikai népi hős. Nagy szerepe volt a későbbi Kentucky állam feltárásában, többek között az általa kialakított útvonalon keresztül települt be a terület, és az ő nevéhez fűződik az első kentucky-i telepes falu, Boonesborough megalapítása.
108. Monsieur: Francia kifejezés, jelentése „uram”.
109. Falstaff: Kitalált karakter, aki William Shakespeare több művében is szerepel. Hatalmas termetű, erős testalkatú férfi.
110. Goie more, sargant: Afrikaans, jelentése „Jó reggelt, őrmester.”
111. Hoe gaan dit met jou van more?: Afrikaans, jelentése „Hogy van ma?”
112. 'N hieke goed, 'n bieke slegs: Afrikaans, jelentése „Egy kicsit jól, egy kicsit rosszul.”
113. Danke Meneer Staatsprasideent. Kan ek fra jou van Waar het jou geleer die Afrikaans taal om praat?: Afrikaans, jelentése „Köszönöm, Elnök úr. Megkérdezhetem Öntől, hogy honnan tanulta meg beszélni az afrikaans nyelvet?”
114. Margaret Hilda Thatcher (1925. október 13. – 2013. április 8.): Az Egyesült Királyság miniszterelnök-asszonya 1979-1990 között. Erőskezű vezetési stílusa miatt kapta a „Vaslady” becenevet. Miniszterelnöksége alatt nyerte meg Nagy-Britannia a Falklandi-háborút, mely nagyban növelte népszerűségét. Nagy szerepe volt állami vállalatok privatizálásában és hivatali ideje alatt magas volt a munkanélküliség szintje.
115. Huisland: Afrikaans szó, jelentése „haza”.
116. Jan Van Riebeeck (1619. április 16. – 1677. január 18.): Holland orvos és felfedező. 1652-ben ő hozta létre Fokvárost a dél-afrikai Jóreménység-foknál. 1662-ig gyarmati ügyintéző volt.
117. Jong: Afrikaans szó, jelentése „ifjú”.
118. Magtig!: Afrikaans szó, jelentése ebben a szövegkörnyezetben „Magasságos!”
119. Matt Koehl Jr. (1935. január 22. – 2014. október 9. vagy 10.): Neonáci politikus és író. George Lincoln Rockwell 1967-es meggyilkolása után egészen 2014-ben bekövetkezett haláláig ő vette át a helyét az Amerikai Náci Párt elnöki székében. Az Ezoterikus Nácizmus eszméjének híve volt, mely miatt sokak eltávolodtak a mozgalomtól.
120. Bernhardt (Ben) Klassen (1918. február 20. – 1993. augusztus 6.): Amerikai politikus, a fehér szeparatizmus egyik hirdetője. Austin Davisszel együtt alapította meg a kereszténységre épülő Nacionalista Fehér Pártot (Nationalist White Party). 1973-ban hozta létre a Teremtő

Egyháza (Church of the Creator) nevű vallást. Ekkor már azt vallotta, hogy a kereszténységet a zsidók a fehér faj meggyengítésére találták ki, továbbá ő volt az első, aki népszerűsíteni kezdte a Faji Szent Háború (Racial Holy War, rövidítve RaHoWa) kifejezést.

121. Thomas Linton Metzger (szül. 1938. április 9.): Amerikai skinhead vezér, a fehér felsőbbrendűség hirdetője, régebben a Ku Klux Klan tagja is volt. 1982-ben kilépett a Klánból, majd egy évre rá megalapította a Fehér Amerikai Ellenállás (White American Resistance) nevű szervezetet. Több alkalommal is indult választásokon a Demokrata Párt színeiben.
122. David Ernest Duke (szül. 1950. július 1.): Amerikai fajtudatos politikus, a fehér felsőbbrendűség hirdetője, a Ku Klux Klan volt vezetője. Cáfolja a holokauszt megtörténtét, elítéli az amerikai szövetségi kormány feletti zsidó befolyást, támogatja a hagyományos európai családi értékek és kultúra védelmét, az antikommunista kezdeményezéseket és a faji szeparatizmust. 2002-ben 15 hónap letöltendő börtönbüntetésre ítélték adócsalás miatt.
123. Martin Guy Alan Webster (szül. 1943. május 14.): Brit politikai aktivista, az angol szélsőjobboldali politikai körök volt vezéregyénisége. John Tyndall egyik legfőbb szövetségese volt. Miután részben olyan pletykák láttak napvilágot, miszerint homoszexuális kapcsolatai voltak, részben pedig ő maga vallotta azt, hogy az 1970-es években ilyen kapcsolatban állt Nick Griffinnel (A Brit Nemzeti Párt későbbi vezetőjével), a szélsőjobboldal hívei körében számkivetett lett, így szinte teljesen visszavonult a közélettől.
124. John Hutchyns Tyndall (1934. július 14. – 2005. július 19.): Brit nemzetiszocialista politikus. Több neonáci szervezet vezetője is volt, 1972-1974, majd 1975-1980 között a Nemzeti Front (National Front) vezére, 1982-1999-ig pedig a Brit Nemzeti Párt (British National Party) elnöke. Többször indult sikertelenül képviselőházi valamint európai parlamenti választásokon.
125. Shupa: Afrikaans szó, jelentése „aggodalom”. A szóban forgó mondat itt úgy értendő, hogy „Nem gond.”
126. Dame Agatha Mary Clarissa Christie (1890. szeptember 15. – 1976. január 12.): Világhírű angol író, aki főként detektívregényeiről híres. Ezeknek főhősei többek között Hercule Poirot és Miss Marple voltak. Legismertebb regényei a Gyilkosság az Orient expresszen, Az ABC-gyilkosságok, Az Ackroyd-gyilkosság, Halál a Níluson, Tíz kicsi néger, Találkozás a halállal, stb.
127. Bolondos Kalapos: Lewis Carroll regénye, az Aliz Csodaországban egyik szereplője, aki egy teadélután során zavaros megjegyzéseket tesz, megválaszolhatatlan kérdéseket tesz fel a címszereplőnek.
128. Kak: Afrikaans szlengszó, jelentése „szar”.
129. A Lawrence-i mézárálás: Az amerikai polgárháború során, 1863. augusztus 21-én a William Quantrill vezette 450 fős konföderációs szabadcsapat egy gondosan megtervezett, meglepetésszerű támadás során nagyjából 150 embert ölt meg az uniópárti Lawrence városában, Kansas államban.
130. Utalás az Abraham Lincoln amerikai elnök elleni sikeres merényletre, akit a washingtoni Ford's színházban lőttek agyon, miközben az előadást nézte feleségével.
131. Utalás Zimbabwe nevére.